

ДЖОРДАН БЕЛФЪРТ ЗАЛАВЯНЕТО НА ВЪЛКА ОТ УОЛСТРИЙТ

Превод от английски: Венцислав Венков, 2009

chitanka.info

ПРОЛОГ

КРОКОДИЛСКИ СЪЛЗИ

2 септември 1998 г.

Вероятно очаквате човек, заплашен с тридесет години затвор и глоба от сто милиона долара, да миряса и да се съобразява с правилата. Но аз май нямам насита да се самонаказвам и надали имам по-голям враг на света от самия себе си.

Сигурно ме помните. Аз съм Вълка от Уолстрийт — инвестиционен банкер, който купонясваше с хъса на рок звезда, а животът му бе тотална лудост; мъж с ангелско личице, невинна усмивка и пристрастеност към наркотиците в количества, достатъчни да упоят цяла Гватемала. Няма начин да не ме помните. Воден от мечтата да забогатеея, докато съм млад, хванах влака от Лонг Айлънд и се запътих към Уолстрийт да си търся късмета. Но не останах там, а бях обсебен от идеята да създам на самия Лонг Айлънд моя си версия на Уолстрийт.

Идеята ми се оказа поразителна! Още ненавършил двадесет и седем, създадох най-голямата американска фирма за инвестиционно банкиране, която привличаше млади и необразовани служители и ги правеше по-богати, отколкото се бяха виждали и в най-смелите си мечти.

Фирмата ми се казваше „Стратън Оукмънт“. Но като се замисля сега, май повече щеше да ѝ подхожда името „Содом и Гомора“. Така де! Колко други фирми могат да се похвалят с проститутки в подземния си гараж, наркочилъри по паркинга, екзотични животни в борсовата зала и състезания по хвърляне на джуджета в петъците.

Накъм тридесет и пет годишна възраст притежавах всички необходими атрибути на невероятно охолство а ла Уолстрийт — палати, яхти, частни реактивни самолети, хеликоптери, лимузини, въоръжена охрана, тълпи домашни прислужници, наркочилъри на спешно повикване, проститутки, приемащи заплащане с кредитни

карти, разчитащи на пари „за почерпка“ полицаи, политици на заплата, достатъчно много екзотични автомобили, че да си отворя собствен специализиран автосалон — плюс една предана и любяща блондинка на име Надин в качеството ѝ на втора моя съпруга.

Надин може и да сте я виждали по телевизията през 90-те години — онази супер секси блондинка в рекламите на „Милър Лайт“ по време на срещите по американски футбол в понеделник вечер. Личицето ѝ бе ангелско, макар всъщност да я бяха наели заради краката и задника ѝ — да не говорим и за напористата ѝ младежка гръд, която наскоро увеличи до чашка „С“, за да коригира последиците от раждането на второто ни дете — и то син!

Годините ни с Надин се описват най-точно с израза „животът на богатите и дисфункционалните“ — вариант на така наречената американска мечта, преливащ от секс, наркотици и щури идеи. Фучахме по най-лявото платно с над триста километра в час, с един-единствен пръст на волана, без да даваме мигачи или да поглеждаме назад. (То пък и на кого му трябваше?) Гледката на тотално опустошеното минало щеше да ни съсипе; затова предпочитяхме да се носим главоломно напред и да се надяваме миналото ни да не ни застигне. А то тъкмо това направи.

Истината е, че се оказах изправен на ръба на катастрофата, след като една малка армия от агенти на Федералното бюро за разследване нахлу в имението ми на Лонг Айленд и ме закопча. Това се случи в една топла вторнична вечер в края на август, няма и два месеца след тридесет и шестия ми рожден ден. Но след като чух арестуващият ме агент да казва: „Джордан Белфърт, подведен сте под отговорност за двадесет и два случая на измама с ценни книжа, манипулиране курсовете на акции, пране на пари, възпрепятстване на правосъдието...“, почти изключих. От какъв зор да слушам списъка на престъпления, които много добре знаех, че съм извършил? Все едно да отпиеш от съд с етикет „прокиснало мляко“.

Вместо това звъннах на адвокатата си и се примирих с предстоящата нощувка в полицейска килия. Единствената ми утеха, докато ме извеждаха с белезниците, бе, че успях да си взема последно сбогом с любящата ме втора моя съпруга, застанала на прага с насълзени очи, по високо изрязани дънкови шорти. Дори и при задържането ми изглеждаше страхотна.

Минавайки покрай нея, вдигнах храбро глава и прошепнах:

— Не се притеснявай, сладур. Всичко ще се оправи.

А тя кимна тъжно и ми отговори, също шепнешком:

— Знам, бебчо. Бъди силен — и заради мен, и заради децата.

Всичките те обичаме.

Изпрати ми нежна въздушна целувка и подсмръкна.

И ме отведеха.

КНИГА ПЪРВА

ПЪРВА ГЛАВА

ПОСЛЕДИЦИТЕ

5 септември 1998 година

Рошавият помощник държавен прокурор за източния район на Ню Йорк Джоел Коен се оказа копеле от световна величина с просташки изсулена стойка. Докато на другата сутрин ми четяха обвинителния акт, тая гад се опита да убеди съдийката да не ме пуска под гаранция, щото съм бил непоправим лъжец, неудържим мошеник, заклет сутеньор, безнадежден наркоман, редовен подкупвач на свидетели и — върхът на всичко — най-голямата опасност за гражданското въздухоплаване от Амилия Ерхард насам.

Доста лоши неща по мой адрес, общо казано. Но най се ядосах, като ме нарече наркоман и сутеньор. Та нали от близо осемнадесет месеца бях чист и съответно се бях отказал и от всякакви проститутки. Както и да е, съдийката ми определи гаранция от десет милиона долара и жена ми и адвокатът ми ме освободиха, преди да са изтекли и двадесет и четири часа.

Така че в момента слизах по стъпалата пред съда право в любящите обятия на съпругата ми. Беше слънчев петъчен следобед и тя ме чакаше на тротоара по съвсем миниатюрна жълта плажна рокличка, допълнена с подходящи сандали на висок ток. Свежа като маргаритка. А точно по това време на годината в тази част на Бруклин в четири следобед слънчевите лъчи падаха под такъв ъгъл, че подчертаваха всичките ѝ прелести: трептящите руси коси, брилянтните сини очи, чертите на топмодел, увеличените по хирургически път гърди и славните ѝ прасци и бедра, тъй сочни над коляното и фини при глезените. Вече бе на тридесет, но продължаваше да изглежда неземно красива. В мига, в който стигнах до нея, буквално се свлякох в обятията ѝ.

— Ти си един балсам за зажаднели очи — рекох ѝ, докато я прегръщах на тротоара. — Знаеш ли колко ми липсваше, миличко?

— Да не си посмял да ме пипнеш! — избухна тя. — Искam развод.

По централната ми нервна система се разнесе сигнал „тревога — втора жена“.

— Какви са тия глупави приказки, сладур? Не ставай смешна!

— Много добре знам какво говоря! — Отскубна се от обятията ми и се насочи с маршова стъпка към синята лимузина „Линкълн“, паркирана до бордюра на „Кадмън Плаза“ №225 — главната улица на съдебния район в Бруклин Хайтс. До задната врата стоеше чинно нашият немлъкващ шофьор пакистанец Монсоир. Отвори на мига и я видях как се гмурна с миниатюрната си жълта плажна рокличка и трептящите руси коси в морето от черна кожена тапицерия и лакиран орех.

Понечих да я последвам, но сякаш гръм ме бе приковал на място. Чувствах се като дърво, чиито крака са пуснали дълбоки корени в земята. На отсрещната страна на улицата, зад лимузината, имаше някаква гадна градинка със зелени дървени пейки, недохранени дървета и полянка, покрита с тънък слой прах и плевели — гробище да беше, по-весел вид щеше да има. Мъката обаче не ми даваше да откъсна очите си от нея.

Поех дълбоко въздух, после бавно издишах. Я да се стегна! Погледнах часовника си... и се оказа, че нямам такъв... Свалил го бях, преди да ми щракнат белезниците. И изведнъж си дадох сметка колко жалко изглеждам в изпомачкания бежов летен панталон, омачканата спортна блуза от бяла коприна и кожените яхтсменски мокасини. Колко нощи не бях спал? Три? Четири? Трудно ми бе да преценя. Поначало спях малко. Сините ми очи горяха като нажежени въглени. Устата ми бе пресъхнала като пустинна вада. А пък дъхът ми... Чакай! Дали пък дъхът ми не я отврати? След три дни само на наденици трето качество сигурно за пръв път от един Господ знае кога имах дъха на змей горянин. Но нима щеше да ме изостави по тая причина, и то точно сега? Що за жена е тая... Кучка! Златотърсачка...

Абе какви са тия щуротии, дето ми надуват главата? Какви напускания са ми трекнали? Жена ми явно е изпаднала в криза от неочакваното ми арестуване. Да не говорим, че по принцип не се предполага втора съпруга да внася гаранция за своя съпруг веднага

щом му предявят обвинението; напротив, изчаква се известно време, че да не бие съвсем на очи! Изключено е да...

... И в този миг съзрях насреща си Монсоир да се хили и да ми кима с глава.

Да те еба в терориста! — рекох си.

Монсоир беше от Пакистан и работеше при нас едва от шест месеца, та още нямах окончателни впечатления що за птица е. Беше един от ония вечно мазно захилени чужденци. Вероятно понеже след работа ще се скрие някъде да смесва взривни вещества. Най-общо казано, бе слаб, олисял, с карамелен цвят, среден на ръст, с тесен череп с формата на кутия за обувки. Говореше като бибипкация Роудрънър от филмчетата на Дисни. И за разлика от предишния ми шофьор Джордж, Монсоир не млъкваше.

Приблжих се като някакво зомби до лимузината. Ха се е опитал да си разменяме любезности, ха съм го смлатил! С жената ще гледам да обърна всичко на майтап. А ако не успея — ще се скараме. Та нима романтичната спойка помежду ни не се дължеше тъкмо на буйните ни продължителни скандали?

— Как си, шефе? — попита Монсоир. — Много, много се радвам пак да те видя. Как беше вътре в...

Вдигнах длан да го прекъсна:

— Затваряй си... шибания плювалник... Монсоир. Не само сега. Изобщо!

Качих се отзад в лимузината и седнах срещу Надин. А тя бе кръстосала дългите си голи нозе и погледът ѝ се рееше из вонящия Бруклин.

— Старите ловни полета ли разглеждаш, Графиньо? — усмихнах ѝ се.

Никакъв отговор. Продължи да зяпа през стъклото като някаква величествена ледена статуя.

Що за нелепост, Бога ми! Как може Графинята от Бей Ридж да ми обърне гръб точно сега, когато най имам нужда от нея? „Графинята от Бей Ридж“ бе прякорът, който бях дал на жена си, и в зависимост от настроенията си тя ми отвърщаше или със заслепителна усмивка, или с препоръката да вървя да си го начукам. Прякорът си дължеше на русите коси, британското поданство, безмерната красота и бруклинското възпитание. Британското ѝ поданство, което тя не

пропускаше да подчертае, създаваше около нея някаква царствена и изтънчена загадъчност; бруклинското ѝ възпитание, получено в мрачния чатал на Бей Ридж, ѝ позволяваше да произнеса епитети от рода на „лайно“, „хуй сплескан“, „путьо“ и „мадърфакър“ по един изключително поетичен начин; а заради безмерната ѝ красота всичко това ѝ биваше простено. И двамата бяхме еднакви на ръст — метър и седемдесет — но тя притежаваше гнева на вулкана Везувий и силата на мечка гризли. През по-буйните ми младини при нужда редовно замахваше да ме удари или заливаше главата ми с вряла вода. И колкото и да е чудно, аз всъщност се кефех.

Поех дълбоко въздух и рекох с шеговит тон:

— Стига бе, Графиньо! Вкиснат съм и имам нужда от съчувствие. Моля те!

Най-сетне ме погледна. И очите ѝ блъвнаха пламъци над високите ѝ скули.

— Престани с тоя шибан прякор — изсъска, после пак зае позата си на ледена скулптура и се загледа през прозореца.

— Какво ти е, мама му стара! — измърморих. — Какво те е обзело?

— Не мога повече да живея с теб — отвърна ми, без да престане да гледа през прозореца. — Вече не те обичам. — След което завъртя шиша още по-дълбоко: — Отдавна не те обичам.

Егати и отвратителните приказки! И какво нахалство, представете си! Не знам защо, но думите ѝ само засилиха желанието ми да я притежавам.

— Не говори глупости, Над. Всичко ще се оправи. — Толкова пресъхнало ми беше гърлото, че едвам изговарях думите. — Имаме предостатъчно пари, така че не се притеснявай. Не е сега моментът да ме напускаш.

— Прекалено късно е — рече, все още загледана през прозореца.

И докато лимузината напредваше по посока на магистралата от Бруклин до Куинс, внезапно ме обзе някаква смесица от страх, обич, отчаяние и чувството, че съм предаден. Никога до този момент не бях изпитвал подобно усещане за загуба. Усещах се съвсем изцеден, абсолютно кух. Да седя насреща ѝ се оказа неописуемо мъчение! Идеше ми да я зацелувам, запрегръщам, да я обладая или да я удуша.

Явно трябваше да прибегна до стратегия номер две: продължителен жесток скандал.

Затова й рекох със здравословна доза убийственост в гласа:

— Чакай! Дай да разнищим тая шибана ситуация, Надин. Ти точно сега ли ми искаш развод? Точно когато ще тръгне шибаното дело срещу мен ли? Точно сега, когато съм поставен под домашен арест ли?

— И вдигнах левия крачол на панталона си, че да види поставената около глезена ми наподобяваща на пейджър електронна гривна за следене. — Що за курвенски номер е това твоето? Кажи ми! Да не си решила да поставяш световен рекорд по липса на съчувствие?

Лицето й остана безизразно.

— Поначало съм добра жена, Джордан. Всички го знаят. Ти обаче от години се отнасяш зле с мен. Що се отнася до мен, бракът ни отдавна приключи — в оня миг, в който ме ритна надолу по стълбите. Няма нищо общо с арестуването ти.

Ебаси и глупостите! Вярно, посегнах й веднъж — при онова ужасно сбиване на стълбите преди осемнадесет месеца — в оня отворителен миг, в деня преди да стана трезвеник — и ако тогава ме бе напуснала, щеше да е напълно в правото си. Тя обаче не ме напусна, а остана; а и аз станах трезвен. Но бе решила да се махне тъкмо сега, когато финансовата ми разруха витаеше във въздуха. Не вярвах на ушите си!

Пътувахме вече по магистралата и приближавахме границата между Бруклин и Куинс. Вляво блестеше остров Манхатън, където седем милиона души се веселяха и пееха през уикенда, без да им пука за сполетялото ме чудо. Тази мисъл окончателно ме сломи. Вляво от мен бе и клоаката, наречена Уилямсбърг — равна ивица земя, отрупана с полуразрушени складове, скапани жилищни блокове и говорещи на полски хора. Нямах и най-малката представа защо всички тези поляци са се заселили точно тук.

Изведнъж — великолепна идея! Ще сменя темата и ще говоря за децата. Та нали именно те бяха онова, което ни свързва.

— Децата добре ли са? — попитах смирено.

— Добре са — отвърна ми с донякъде развеселен тон. И добави: — Те ще са си добре при всякакви обстоятелства. — И пак се зазяпа през прозореца. Неизказаната й мисъл гласеше: „Дори и за сто години да те тикнат в затвора, Чандлър и Картър пак ще са си добре, тъй като

мама ще си намери нов съпруг, преди да си успял да кажеш «Чичко паричко!».

Поех дълбоко въздух и реших да замълча; засега поне изобщо не можех да разчитам дори на минимална победа. Що не си седях при първата си жена! Дениз щеше ли да ми разправя сега, че вече не ме обича? С тия шибани втори съпруги човек не знае на какво ще попадне, особено ако е завоювал някоя трофейна екземплярка. Да бе, щели сме да сме заедно и в радости, и в скръб! Тия да ги разправят на видеокамерата, заснемаща сватбеното тържество. В живота остават заедно с теб само докато има радости.

Така ми се падаше за това, че бях зарязал добрата си първа съпруга Дениз за тая русокоса гад, дето сега седеше насреща ми. Графинята по някое време ми беше станала любовница, но тази най-невинна авантюра излезе извън контрол: докато се усетим, се влюбихме до полуда един в друг, не можехме да си представим живота, та дори и да дишаме без другия. Навремето, естествено, имах съвсем рационално обяснение за поведението си: самовнушавах си, че Уолстрийт поначало е изключително трудно място за първи съпруги, така че аз самият всъщност за нищо не съм виновен. В крайна сметка, стане ли един мъж мощен борсов посредник, тези работи са си направо неизбежни.

„Тези работи“ обаче се оказаха нож с две остриета: в мига, в който Господарят на вселената претърпи финансов крах, съпруга номер две моментално си намира по-плодородно пасбище. Най-просто казано, щом златотърсачката усети, че златната мина вече не носи ценна руда, премества се в друга мина, където на спокойствие да си копае рудата. Реално погледнато, това е едно от най-безмилостните житейски уравнения. Само че сега-засега се намирах от онази му страна, където е задникът му.

Преместих отчаян поглед върху Графинята. Продължаваше да седи като изящна, но злонамерена ледена статуя и да гледа през прозореца. Обзет бях от всякакви чувства към нея, но най-вече тъгувах — и за двама ни и особено за децата ни. В Олд Бруквил бяха живели сякаш под закрилата на някоя добра фея — сигурни, че нещата са точно такива, каквито следва да бъдат, и че вечно ще са така. Ебаси и трагедията, мислех си.

Прекарахме остатъка от пътуването в пълно мълчание.

ВТОРА ГЛАВА

НЕВИННИТЕ ЖЕРТВИ

Селището Олд Бруквил е разположено на блестящия Златен бряг на Лонг Айленд и е толкова прекрасно, че доскоро в него не допускаха никакви евреи. И продължаваха да ни смятат — на практика, макар и не буквално — за второкласни заселници, за клика от коварни търговци на дребно, издигнали се над чергата си и нуждаещи се от постоянно наблюдение и контрол, че да не изтласкат първокласните жители на района — така наречените баспи^[1].

При това не ставаше дума за всички баспи, а за една малобройна разновидност, известна като „синекръвните“. Наброяващи едва няколко хиляди, синекръвните — високи и стройни, изискано облечени баспи — се въдят в естествена среда, която включва голф игрища на световно ниво, внушителни резиденции, богато обзаведени ловни и рибарски хижи и техни си тайни общества. Повечето са с британски корени и се гордеят с родословни дървета, стигащи до първите заселници, пристигнали на тези брегове с кораба „Мейфлауър“. В еволюционно отношение обаче не се различават по нищо от огромните динозаври, царували на Златния бряг преди шестдесет и пет милиона години: и те са на границата на изчезване — жертви на данък наследство, данък имоти и неизбежното разреждане на генетичния фонд вследствие склучваните в продължение на сума ти поколения бракове помежду им, от които са се раждали синове и дъщери идиоти, успели да затрият огромните състояния, натрупани от предходните им поколения. (Високооборотен вариант на магията на Чарлз Дарвин.).

Та тъкмо на това място живеехме ние с Графинята и си правех сметката заедно да остареем там. Сега обаче, докато лимузината минаваше през шпалира от варовикови колони в края на 24-декаровия ни имот, не изпитвах особена сигурност в бъдещето.

До разположения върху един декар каменен дом с блестящи медни кули и старовремски прозорци в стила на френски замък се стига по дълга, описваща кръг автомобилна алея. От края на алеята

дълга калдъръмена пътека те отвежда до четириметровата махагонова врата, служеща за главен вход към двореца дом. Докато лимузината навлизаше по пътеката, реших да опитам за последно с Графинята, преди да сме влезли. Паднах на колене и обхванах с длани външните страни на бедрата ѝ, които тя държеше кръстосани. Както винаги, кожата ѝ създаваше усещане за коприна, та едва устоях на желанието да пусна ръка от горе до долу по голите ѝ нозе. Вместо това я изгледах с жалния поглед на кученце и рекох:

— Виж какво, Над, знам, че ти е било трудно — (на нея ли баш ѝ е било трудно!) — и страшно съжалявам, но не забравяй, че вече осем години живеем заедно, сладурче. И че имаме две фантастични деца! Ще се преборим със станалото. — Млъкнах за миг и кимнах, да подчертая значимостта на думите си. — Дори да ме вкарат в затвора, обещавам ти, че ти и децата през цялото време ще сте обект на специални грижи.

— Ти нас не ни мисли — сръза ме с леден тон Надин. — Гледай себе си по-добре.

— Изобщо не те разбирам, Надин — отвърнах ѝ с присвити очи. — Правиш се, сякаш цялата тая работа те е довела до някакъв абсолютен шок. Че когато се запознахме, да не би да се канеха Нобеловата награда за мир да ми дават, а? Нямаше вестник в свободния свят, който да не плюе и маже по мой адрес! — Килнах глава под ъгъл, който да ѝ подсказже, че разсъждавам логично, и продължих: — Разбирам да си била омъжена за някой доктор и чак сега да си разбрала, че е мамел здравната каса от двацет години насам. В такъв случай *сигурно* щеше да имаш основание! Но при конкретните обстоятелства...

— Нямах никаква представа какви ги вършиш — прекъсна ме тя. *(Да бе, и двата милиона кеш в чекмеджето с чорапите ми не предизвикаха и капчица съмнение у теб, нали?)* — Изобщо. Но след като те отведоха, агент Коулмън ме разпитва в продължение на пет часа — *пет шибани часа!* — Последните три думи не ги изговори, а ги изпищя и отблъсна ръцете ми от бедрата си. Каза, че ако не съм признаела всичко, и аз съм щяла да вляза в затвора! Заради *теб* се озовах в това рисково положение, в тая *опасност*. И точно туй никога няма да ти го простя. — Поклати глава в знак на отвращение и отмести поглед встрани.

Майка му стара! Значи агент Коулмън я е тормозил. Той, естествено, е нямал за какво да се залови, а според нея аз съм бил виновен за всичко. Но всяко зло за добро, както викат. Нима няма да промени Графинята намеренията си, щом разбере, че не я грози никаква опасност? Тъкмо се канех да ѝ обясня всичко, когато тя се извърна към мен с думите:

— Имам нужда да се махна за известно време. Последните няколко дни съвсем ми дойдоха отгоре, та изпитвам нужда от самота. Ще прекарам уикенда на плажната вила. Ще се върна в понеделник.

Отворих уста, но вместо думи от тях излезе само лек съсък:

— Искаш да кажеш, че ме оставяш под домашен арест заедно с децата?

— Да! — отвърна гордо тя, отвори задната врата и изскочи гневна от мястото си. И за нула време изчезна — запъти се с маршова стъпка към масивния вход на палата, а подгъвът на миниатюрната ѝ жълта плажна рокличка се вдигаше и падаше с всяка решителна крачка. За момент останах вторачен в превъзходното ѝ дупе. После изскочих и аз от лимузината и я последвах у дома.

* * *

В източния край на втория етаж на сградата, покрай много дълъг коридор бяха разположени три големи спални; четвъртата, главната спалня, бе в западната част. Децата ни заемаха две от трите източни спални, а третата я използвахме за гости. До етажа се стигаше по широко метър и тридесет махагоново стълбище, което се извиваше царствено от величественото мраморно преддверие.

Стигнах до горния край, но вместо да последвам Графинята в главната спалня, свърнах на изток към детските стаи. Заварих децата да си играят, седнали по пижами, на разкошния розов мокет в стаята на Чандлър. Цялата стая бе една приказна розова страна на чудесата, с десетки плюшени играчки, подредени по най-изискан начин. Завесите, украшенията по стъклата на прозорците и пухеният юрган върху огромното легло на Чандлър бяха изцяло в стил „Лора Ашли“^[2] — палитра от топли пастелни цветове и цветни щампи — идеалната момичешка стая за идеалната ми дъщеричка.

Чандлър, навършила скоро пет, бе абсолютно копие на майка си — русо миниманекенче. И в момента се бе вгълбила в любимото си занимание: подреждаше сто и петдесет кукли Барби в идеален кръг около себе си, така че самата тя да остане в средата, заобиколена от обожателките си. Картър, съвсем наскоро станал на три, лежеше по корем досами кръга, разлистваше с дясната си ръка книжка с картинки, облегал брадичката си в опряната върху мокета лява длан. Големите му сини очи искряха зад огромните колкото пеперудени криле мигли. Платиненорусата му косица имаше нежността на царевична свила, а къдричките по врата му трептяха като полирано стъкло.

Щом ме зърнаха, скочиха и се затичаха към мен.

— Тати си дойде! — писна Чандлър.

А Картър повтори като ехо:

— Тати! Тати!

Приклекнах и ги сграбчих в обятията си.

— Ей, дечица, знаете ли колко ми е домъчняло за вас — рекох и ги разцелувах. — Имам чувството, че за тия три дни *страшно* сте пораснали! Чакайте пак да ви огледам. — Задържах ги на една ръка разстояние, килнах глава и присвих очи, сякаш наистина ги инспектирам.

Стояха изпънати гордо, рамо до рамо, с навирени брадички. Чандлър бе едра за годините си, Картър не толкова, та тя стърчеше с глава и половина над него. Свих устни и тържествено кимнах, един вид „Така си и знаех!“. После им рекох с упрек в гласа: — Да-а-а, съвсем прав съм бил! Наистина сте порасли! Как не ви е срам!

Захихикаха доволно. После Чандлър каза:

— Защо плачеш, тати? Да не те боли нещо?

Без да се бях усетил, по бузите ми бяха покапали сълзи. Обърсах ги с опакото на ръката и послъгах невинно:

— Нищо ми няма, глупаче! Разплаках се от радост, че ви виждам.

Картър кимна в знак на съгласие, но интересът му бързо се изпари. Те, момченцата, поначало трудно задържат вниманието си върху нещо за по-дълго. По-точно казано, Картър се интересуваеше точно от пет неща: да спи, да яде, да гледа на видеото „Цар Лъв“, да се катери по мебелите и да се рови из дългите руси коси на Графинята, които му действаха успокоително със силата на десетмилиграмова таблетка валиум.

Макар и крайно несловоохотлив, Картър притежаваше забележителна интелигентност. Нямаше и годинка, когато се справяше умело с телевизора, видеото и дистанционните. На годинка и половина беше станал жив касоразбивач: нямаше детска заключалка, която да му се опъне. На две годинки знаеше наизуст поне две дузини книжки с картинки. Беше тих, спокоен и хладнокръвен и се чувстваше съвсем доволен от живота.

Чандлър представляваше пълна противоположност: труден характер, любопитна, интуитивна, замислена и винаги имаща какво да каже. Викахме ѝ „ЦРУ-то“ заради постоянното подслушване на разговорите на възрастните с цел събиране на информация. Първата си думичка каза на седем месеца, а на първия си рожден ден вече правеше пълни изречения. На две започна да води пълноценни спорове с Графинята и оттогава не е преставала. Трудно се поддаваше на кандърдисване, изключено бе да я манипулираш и изобщо не позволяваше да я будалкаш.

Тъкмо в това отношение срещнах и най-голямата си трудност. Хубаво — за гривната около глезена ми щях да ѝ кажа, че е някакво модерно медицинско устройство, което докторът ми е сложил, че да не ми се връща болката. И че ще съм на такъв режим в продължение на шест месеца, като не бива да махам гривната. Поне известно време щеше да ми върва. По-голям зор щях да видя да скрия факта, че съм под домашен арест.

Защото ние бяхме изключително подвижно семейство. Все бързахме нанякъде, да видим нещо, да правим нещо. Как щеше да възприеме Чандлър внезапното ми желание да не напускам дома ни? Напънах мозъка си и стигнах до извода, че в крайна сметка можех да разчитам на Графинята да ме покрие.

И в този момент Чандлър попита:

— Ти защо плачеш? Защото е трябвало да връщаш пари на хората ли?

— Ъ! — сепнах се. Тая мръсна гадина Графинята! Що за номер от нейна страна! Какво ѝ е казала? Да не иска да настрои Чандлър срещу мен? Явно е решила да води психологическа война и това е първият залп. Първа стъпка: децата да научат, че баща им е гаден мошеник; втора стъпка: децата да разберат, че има други, по-свестни мъже, които не са гадни мошеници и които ще се погрижат за мама;

трета стъпка: в мига, в който тати влезе в затвора, ще им каже, че тати ги е изоставил, тъй като вече не ги обича; и накрая — четвъртата стъпка: ще убеди децата да казват „тати“ на новия съпруг на мама, докато и *неговата* златна мина пресъхне, след което мама ще им намери още по-нов татко.

Поех дълбоко въздух и измислих поредната невинна лъжа.

— Нещо не си разбрала правилно, миличко — рекох на Чандлър.
— Тати си имаше много работа.

— Не е вярно — възрази отчаяната от дебелоглавието ми Чандлър. — Мама каза, че си вземал пари от хората и че сега трябва да ги връщаш.

Поклатих глава в израз на недоверие, после хвърлих око на Картър. И той ме гледаше с подозрение. Божичко — нима и на него му е казала? Та той е само на три и се интересува единствено от шибания си Цар Лъв!

Голям зор щях да видя да се оправдавам пред тях — и то не само в момента, но и в идните дни и години. Да не говорим, че Чандлър скоро щеше да се научи да чете и тогава червеите на съмнението наистина щяха да се разпълзят навсякъде. Тогава какво ще да й кажа? Ами приятелките й какво ще кажат? Отново ме заля отчаянието. Графинята комай беше права — ще трябва да си платя за престъпленията, макар че на Уолстрийт кой ли пък не е престъпник? Нещата опират по-скоро до мащаба, нали? Бях по-лош от останалите единствено с това, че ме бяха хванали...

... Но се отказах от този ред на мисли. Предпочетох да сменя темата:

— Всъщност това няма никакво значение, Чани. Играй си с барбитата. — А след като заспиш, си рекох, тати ще слезе до кабинета си и в продължение на няколко часа ще си блъска главата по въпроса как да пречука мама, без да го гепят.

[1] От англ. *WASP* — *White Anglo-Saxon Protestant* — бял, англосаксонец, протестант. — Б.пр. ↑

[2] Американска дизайнерка на дамско и детско облекло и бижутерия, мека мебел и декоративни тъкани с геометрични, фигурални и цветни мотиви. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ИЗПАРЯВАЩИТЕ СЕ ВАРИАНТИ

Окончателно ми писна от Монсоир някъде по магистралата Гранд Сентрал на границата между Куинс и Манхатън.

Беше вторник сутрин, веднага след Деня на труда^[1], и пътувах към адвоката си по криминални дела в центъра на Манхатън с електронна гривна за следене около левия ми глезен и с тоя немлъкващ пакистанец зад волана. Но въпреки тези мъчнотии се бях изтупал като преуспяващ мъж в сив костюм на тънки райета, колосана бяла официална риза, червена пепитена вратовръзка, черни високи чорапи, от които левият прикриваше електронната гривна за следене на левия ми глезен, и чифт черни половинки „Гучи“ с пискюли.

Сутринта бях станал с чувството, че облеклото на преуспял бизнесмен е едва ли не задължително за случая, макар да бях убеден, че и по памперси с папийонка да се явях, моят верен адвокат по криминални дела Грегъри Дж. О'Конъл пак щеше да каже, че изглеждам като един милион. И то не за друго, а защото точка първа от дневния ни ред изискваше да му връча чек за въпросната сума от един милион долара. Било крайно належащо, обясни ми той, тъй като шансовете били по-добри от фифти-фифти, че федералната прокуратура ще внесе до края на седмицата искане за заповор върху цялото ми имущество. А както знаем, адвокат без пари не работи.

Току-що бе минало десет часа и движението ставаше по-малко натоварено. Вдясно от себе си виждах обичайно мръсните ниски хангари и терминали на летище „Ла Гуардия“. Вляво от мен се издигаше разрастващият се гръцки рай в квартал Астория, в Куинс, където има повече гръци на квадратен метър от всяко друго място на света, включително и Атина. Израснал бях недалеч оттук, в еврейския рай на име Бейсайд, също в Куинс — безопасен за живеене район, който в момента биваше превземан от богати корейци.

Бяхме отминали старата част на квартала, Олд Бруквил, преди тридесет минути и оттогава нелегалният терорист не беше млъкнал. Разпростираше се подробно върху системата за криминално

правораздаване в обичния му Пакистан. Друг ден просто щях да му кажа да си затвори шибания плювалник, но точно днес нямах сили да се разправам повече с него. За което виновна бе Графинята.

Както ми беше обещала, русокосата разбойничка ме заряза в семейното гнездо за през уикенда и замина за три денонощия в Хамптън. Почти бях сигурен, че нощите си е прекарвала в плажната ни вила, но нямах и най-малката представа какви ги е вършила през деня, а още по-малко — с кого. Нито веднъж не ми се обади, което означаваше, че е *заета! заета! заета!* с търсенето на нова златна мина.

Когато се прибра най-сетне в понеделник сутринта, изрече само няколко думи — в смисъл, че на връщане от Хамптън трафикът бил жесток. После се качи засмяна в детските стаи и изведе децата навън на люлките. И не преставаше да се старае да ми демонстрира колко безгрижна е всъщност — толкова го подчертаваше, че чак ми се повдигаше.

Люлееше ги с преиграна жизнерадостност, после се събу и затича боса с тях из задния двор. Явно искаше да ми покаже как вече абсолютно нищо не ни свързва. И точно тази й безчувственост съвсем ме сломи духом. Струваше ми се, че се задушavam в някаква черна дупка, без капка възможност да се измъкна. От близо четири дена не бях нито ял, нито спал, нито се смял, та на този етап, залят от безкрайните глупости на Монсоир, буквално ми идеше да си прережа вените.

А той не млъкваше:

— Исках малко да те поразсея, шефе. Ти всъщност голям късметлия излезе. У нас само самун хляб да откраднеш и веднага ти отсичат ръката.

— Ебаси и увлекателната информация, Монсоир — прекъснах го. — Благодаря ти, че я сподели с мен.

И се замислих накратко върху плюсовете и минусите на ислямското правосъдие. При което бързо заключих, че в моя случай горе-долу се изравняваха. Плюс беше например, че Графинята нямаше да се репчи толкова, ако й се налагаше да ходи из града покрита от главата до петите в някоя бурка^[2]; тогава русата й главица нямаше да стърчи като някой шибан паун. От друга страна обаче, ислямските наказания за престъпления с бели якички и сериен курвалък сигурно

ще да са доста строги. Скоро гледах с децата „Аладин“, където на онова нещастно момче искаха да му отсекаят ръката само за това, че е откраднало грейпфрут, който надали и десет цента струва. Или за хляб ставаше дума? Както и да е, самият аз бях завлякъл над сто милиона долара и си представях за такова нещо пък какво ще е ислямското наказание.

Макар че, в крайна сметка, за кражба ли точно ставаше дума? Тая думичка — „кражба“ — не описва ли малко неточно същността на нещата? Нима ние, хората от Уолстрийт, сме крадци? Да не би да сме крали хорските пари в истинския смисъл на думата? Ние просто ги увещаваме да се разделят с тях. Извършеното от нас е лека простъпка — жонглиране с акции, търгуване въз основа на вътрешна информация и най-елементарното укриване на данъци. По-скоро можем да говорим за *технически* нарушения, отколкото за отявлена кражба.

Или точно кражба си беше? Ами... да допуснем, че може и така да е. Възможно е лично аз наистина да съм постигнал някакво ново, по-високо ниво. Поне вестниците така твърдяха.

Лимузината вече се движеше по огромната арка на моста Трайбъро и вляво от мен блестеше силуетът на Манхатън. В ясни дни като днешния ти се струва, че сградите наистина стържат небето и буквално усещаш тежестта им. Несъмнено Манхатън е центърът на финансовата вселена — място, където инициативните и борбените наистина проявяват инициатива и борбеност — и сборище на Господарите на вселената, които не са по-различни от древногръцките божества. И до един са не по-малко порочни от мен!

Ами да, мислех си, каква е разликата между мен и всеки друг собственик на фирма за инвестиционно банкиране, като се почне от синекръвното копеле басп начело на „Дж. П. Морган“ и се стигне до оня нещастник евреин начело на „Ебанвгъза Сикюритийз“ (в град Ебанвгъза, Минесота)? Кой от нас не е хитрувал? Че нали, ако не хитруваш, конкуренцията ще те остави зад гърба си? Щом искаш да си могъщ банков посредник на Уолстрийт, в наше време си длъжен да постигнеш такова съвършенство.

Така че, реално погледнато, аз бях невинен. Виновен бе Джоузеф Кенеди! Та нали тъкмо той е положил началото на тази отвратителна вълна от манипулиране на борсовите цени и корпоративни шашми! През 30-те години Стария Джо — оригиналният Вълк от Уолстрийт —

коли и беси всичко живо, което му се изпречи. И е един от основните подбудители на Голямата криза през 1929-а, повлякла Съединените щати в Голямата депресия. Той и шепа други баснословно богати Вълци се възползват от това, че обществото нищо не подозира: продават „на късо“^[3] за десетки милиони долари акции на компании, които поначало са били на ръба на фалита, с което окончателно ги блъскат в пропастта.

И как го наказват? Ако не ме лъжат познанията ми по история, правят го първия председател на Комисията по ценни книжа и борси. Ебаси и безочието! От пръв борсов мошеник на баш пазител на закона. Да не говорим, че и докато председателства, пак спекулира задкулисно, от което натрупва още сума ти милиони.

Че с какво съм по-различен от останалите, мама му стара! С какво?

* * *

— Ти си различен от останалите — обяви Грегъри Дж. О'Конъл, високият близо два и петнадесет мой адвокат по криминални дела. — И точно в това е проблемът ти. — Седеше зад разкошното си махагоново бюро, облегал се на разкошното си високо кожено кресло и взел в ръка екземпляр от моя не толкова разкошен обвинителен акт. Беше хубав мъж на около четиридесет години, с тъмнокестенява коса и много квадратна челюст, и приличаше поразително на Том Селек в телевизионния сериал „Магнум“, макар и да бе доста по-висок от него. Така, както се бе излегнал назад, главата и торсът му изглеждаха километрични. (Той всъщност беше едва метър и деветдесет и три, но на мен всеки над метър и деветдесет ми се струва над два и десет.)

— Поне *властите* са на това мнение — продължи безмилостно Магнум, — както и *приятелите* ти от вестниците, които май не могат да ти се нарадват. — Имаше плътен тенор и раздаваше съветите си толкова театрално, колкото би го правил Енрико Карузо, ако някога е изпитал подобно желание. — Много ми е неприятно да ти го кажа, Джордан — продължи извисяващият се тенор, — но те възприемат като икона в областта на борсовите измами с малоценни книжа. И

тъкмо затуй съдията ти постанови гаранция от десет милиона — да служиш за назидание на останалите.

— Сигурно! — изсъсках. — Хайде, стига си дрънкар глупости, Грег! Писна ми! — Рипнах от своя кожен фотьойл, че да се изравня с нивото на очите му. — *Ти* поне знаеш, че всички до един на Уолстрийт са мошеници! — Килнах глава и го изгледах подозрително. — Че що за адвокат ще си, ако не го знаеш? Та аз съм абсолютно невинен, мама му стара! Абсошибанолотно невинен!

— Знам — съгласи се моят приятел и адвокат от четири години насам. — А аз съм Майка Тереза, тръгнала на поклонение в Рим. А оня там — и посочи с брадичка Ник Дифайс, третия обитател на кабинета, седнал на съседния до моя фотьойл — е Махатма Ганди. Прав ли съм, Ник?

— Името му е Мохандас — поправи го Ник, завършил пръв във випуска си в Йейл. Беше горе-долу на годините на Грег, а коефициентът му на интелигентност беше около седем хиляди. Имаше къса тъмна коса, пронизващ поглед, спокойно поведение и грацилно тяло. Ръстът му бе колкото моя и страшно му отиваха сини костюми на тънки райета, твърдо колосани яки и луксозни баспски обувки, която комбинация му придаваше съвсем интелигентен вид. — Ако искаш да знаеш, Махатма изобщо не е име — продължи Випускника на Йейл, — а е дума на санскрит, означаваща „велика душа“. А Мохандас е...

— Абе еби му майката на тоя, Ник! — прекъснах го. — К'во значение има? Мен всеки момент ще ме натикат в пандиза, а вие, копелета, сте седнали на санскритски да ми приказвате! — Отидох до стъклената стена от пода до тавана, която предлагаше умопомрачителна гледка към бетонната манхатънска джунгла. Зазяпах се и си зададох въпроса „Как изобщо стигнах дотук?“. А отговорът ми бе пределно ясен.

Намирахме се на двадесет и шестия етаж на бизнес сграда в стил ар деко, издигаща се на шестдесет етажа на ъгъла на Пето Авеню и Четиридесет и втора улица в манхатънския район Брайънт Парк, известен през седемдесетте години с това, че приютяваше най-малко двеста наркомани, заради което му викаха „Иглен парк“. Местната управа обаче отдавна се бе отървала от тях и го бе превърнала в прекрасно място за отдих и спокойно хранене на трудещите се манхатънци, където, седнали на зелените пейки, можеха да вдишват с

пълни гърди отровните газове на стотиците хиляди минаващи автомобили и да слушат рева от клаксоните на двадесет хиляди имигранти таксиджии. Погледнах надолу, но не виждах нищо от парка, освен ивица зелена трева и хора-мравки, сред които според мен нямаше нито един с гривна на глезена. И това страшно ме потисна.

Независимо от всичко конкретната сграда №500 на Парк Авеню, си бе страхотно място за адвокатска кантора. Тъкмо адресът ми бе внушил най-голямо доверие в Ник и Грег, когато се запознахме преди четири години, и потвърди вътрешното ми чувство, че са двама млади адвокати с бляскаво бъдеще.

По онова време обаче адвокатската кантора „Дифайс, О’Конъл енд Роуз“ не бе все още реномирана нюйоркска фирма. Бяха двама нахакани младоци, доказали се във федералната прокуратура (където пращали на съд мошеници като мен) и съвсем наскоро прехвърлили се на частна практика, даваща им възможност да спечелят истински пари (защитавайки мошеници като мен).

Третият им партньор, Чарли Роуз, починал от злокачествен рак на мозъка. Но името му продължаваше да фигурира на позлатената табела върху ореховия вход на кантората, а навсякъде имаше и негови снимки — и в приемната, и в заседателната зала, и в кабинетите на Ник и Грег. Сантиментален жест, чието значение не ми убягна: Ник и Грег са изключително лоялни хора, в чиито ръце можеш да повериш свободата си.

— Що не седнеш? — каза утешително Магнум и ми посочи фотьойла с километричната си ръка. — Поуспокой се, приятелю.

— Спокоен съм — изръмжах. — Адски съм спокоен, да му еба майката! Че то има ли за какво да се притеснявам? Че ще ме осъдят на някакви си триста години ли? — Свих рамене и седнах. — Нищо работа в общата схема на живота, нали?

— Никой няма да ти даде триста години — отвърна Магнум с тона, с който психиатрите обикновено увещават някой, качил се на перилата на моста. — Най-много да ти дадат трийсет години... евентуално трийсет и пет. — Направи пауза и сви устни като някой погребален агент. — Макар да съществува голямата вероятност прокуратурата да реши да те донатовари.

Отдръпнах се рязко назад.

— Да ме донатовари ли? Какви ги приказваш? — Въпреки че ми бе съвсем ясно за какво точно става дума. Че нали откакто станах пълнолетен, все ме разследваха за нещо, та бях станал спец по тия работи. Но все пак си мислех, че ако от устата ми да ме „донатоварят“ прозвучи като някаква съвсем изчанчена идея, шансовете това да ми се случи биха се понижили значително.

— Чакай да ти обясня — рече Випускника на Йейл. — В момента си подведен под отговорност за измама с ценни книжа и пране на пари, но само по четири емисии на акции. Съществува вероятността да се опитат да внесат и нови обвинения — да те донатоварят, както се казва. Не бих се изненадал, ако те подведат под отговорност и за останалите компании, чиито публични емисии си организирай. А те са тридесет и пет на брой, ако не се лъжа.

— Горедолу — казах нехайно, съвсем претръпнал в този миг към лошите новини, от които средностатистическият гражданин би се напикал в гащите. Пък и разликата от трийсет до трийсет и пет години не е кой знае каква. И двете са равносилни на доживотна присъда, нали така? Графинята отдавна ще е изчезнала, децата ще са отрасли, ще са се изпооженили и вероятно ще си имат вече свои деца.

А каква ще е личната ми съдба?... Сигурно ще стана някой беззъб старец алкохолик, който притеснява децата и внуците си, като цъфва на прага им по празниците. Ще приличам на стария затворник господин Гауър — аптекаря от „Този прекрасен живот“^[4]. И той навремето си бил високоуважаван член на обществото, докато един ден, след като получава телеграма, че синът му е загинал в Първата световна война, отравя невинно дете. Последния път, когато гледах филма, някой току-що бе напръскал господин Гауър в очите с шише от сода и го бе изритал от бара. Поех дълбоко въздух. Боже мили — не бива да допускам подобни блуждаещи мисли! Мисълта ми така или иначе вилнее дори и в най-добри времена. Затова казах:

— Добре, разгледайте какви варианти стоят пред мен. Щото, честно казано, мисълта за трийсет години пандиз никак не ме блазни.

— Амиии... — проточи Магнум, — така, както аз виждам нещата — ти, Ник, може да се намесваш — пред теб има три варианта. Първият е да се бориш докрай; да докараш нещата до съд и да бъдеш оправдан. — И кимна еднократно, оставяйки думата „оправдан“ да

виси във въздуха. — И ако постигнем това, край на историята. Всичко отива в миналото веднъж завинаги.

— Не могат да ме съдят повторно за същото престъпление — допълних хем горд, хем притеснен от познанията си по наказателно право.

— Точно така — подсказа Випускника на Йейл. — За едно и също престъпление не могат да те съдят два пъти. Но ще стане процес, за който хората ще говорят години наред. И от който славата ни с Грег ще нарасне неимоверно. — Млъкна и се усмихна тъжно. — Но аз силно ти препоръчвам да не тръгваш по този път. Според мен да доведеш нещата до съд ще е една огромна грешка. И това ти го казвам като приятел, Джордан, а не като твой адвокат.

— Разбираш ли, приятелю? — пое щафетата Магнум. — Като адвокатска кантора имаме сметка да се стигне до съд, от което ще спечелим поне десеторно повече пари. Един сложен процес като твой ще се влачи сума ти време, минимум една година; при което разходите ще са астрономически. Над десет милиона долара.

Тук се намеси Випускника на Йейл:

— Но ако отидем на съд и ти загубиш, катастрофата ще е пълна. От библейски мащаб. Ще ти друснат над тридесет години, Джордан, и...

Намесва се и Магнум:

— ... и няма да ги лежиш във федерален поправителен лагер, където ще можеш да играеш голф и тенис. А ще си във федерален затвор, заедно с убийци и изнасилвачи. Земен ад — поклати най-сериозно глава.

Кимнах с разбиране, знаейки съвсем добре при какви условия живеят осъдените на федерално ниво. Всичко зависи от срока на присъдата: колкото повече години са ти дали, толкова по-голяма заплаха представляваш за сигурността. Ако си осъден на по-малко от десет години (и нямаш прояви на насилие в миналото си), изпращат те в някой федерален затвор с минимална охрана (известни са като „Клуб Фед“ заради хлабавия си режим, значи). Но ако са ти дали над десет години, заминаваш за място, където туба с вазелин ще ти свърши повече работа, отколкото цял камион с плутоний за ядрена бомба.

— В качеството си на твой приятел — продължи Грег — много бих се разтревожил, ако науча, че са те затворили в подобно място,

особено след като пред теб стоят и други — много по-добри, бих казал, варианти.

Магнум заби в подробности, но аз вече бях изключил. И преди това бях наясно, че стигането до съд не е реален вариант. И че, противно на общоразпространеното мнение, за финансови престъпления дават далеч по-тежки наказания, отколкото за насилствени деяния. Всичко опира до сумата: щом загубите на инвеститорите превишават един милион, присъдата е жестока. А при загуби на инвеститорите над сто милиона — какъвто бе моят случай — присъдите изобщо не се побират в рамките на човешкия разум.

Имаше и още нещо. Като начало — фактът, че бях виновен колкото си искам. И това бе известно както на Ник, така и на Грег, а също така и на мен. Самите Ник и Грег защитаваха интересите ми от самото начало — от лятото на 1994-та — когато направих фаталната грешка да изнеса милиони долари контрабандно за Швейцария.

Точно тогава бях подложен на страхотен натиск от надзорните органи, най-вече от СЕК^[5], които се бяха вманиачили на тема моята фирма за инвестиционно банкиране „Стратън Оукмънт“. След като я основах през есента на 1988-а, бързо открих една дивно привлекателна ниша в търговията с ценни книжа: да продавам петдоларови акции на най-богатия един процент американци. И за нула време „Стратън“ стана една от най-големите фирми за инвестиционно банкиране в цяла Америка.

Сега, като си мисля, нещата можеха да се развият по съвсем различен начин. Нищо не ми пречеше да действам най-праведно — да изградя фирма за инвестиционно банкиране от мащаба на „Лемън Брадърс“ и „Мерил Линч“. Но по силата на съдбата един от първите ми учители бе Ал Ейбръмс — истински гений с доста агресивно мнение по това кое се явява нарушение на федералните закони за търгуване с ценни книжа и кое — не. При това Ал беше изключително внимателен човек: в бюрото си държеше автоматични писалки отпреди десет години, та когато подписва документи със задна дата, хроматографът на ФБР да не може да го излови. Ал прекарваше времето си най-вече в предугаждане на следващите ходове на любопитните агенции, регулиращи търговията с ценни книжа, и в съответното прикриване на следите си.

Та аз се оказах достоен негов ученик.

Поради което и аз внимателно заличавах следите си със старанието на скрит дълбоко в тила на противника снайперист. От самото начало в „Стратън“ знаех прекрасно, че все някой ден надзорните агенции ще да поставят под микроскопа си всяка сключена от мен сделка и всяка казана по телефона дума. Така че, независимо дали действията ми бяха в рамките на закона или не, задължително трябваше да имат вид на законни.

Благодарение на този си подход скрих шайбата на СЕК, когато тръгнаха да ме съдят през есента на 1991-ва с очакване за лесна победа. Нахалството им стигна дотам, че с надеждата да ме стреснат си създадоха база в собствената ми търговска зала. Уви, нещата се развиха по съвсем различен начин: зложих скрити микрофони в стаята им и поставях термостата в крайно положение — да мръзнат през зимата и да се пекат живи лятос. После наех бившия им шеф Айра Соркин да ме пази, да ме защитава и да подкопава усилията им при всяка възможност. Между 1991-ва и 1994-та аз печелех по петдесет милиона долара годишно, а младоците следователи (които бяха с годишна заплата от тридесет хиляди долара) се редуваха да си подават оставките поради измръзване или дехидратация, в зависимост от сезона.

В крайна сметка със СЕК постигнахме извънсъдебно споразумение. Адвокатът ми го нарече „почетно примирие“, но за мен си беше пълна победа. Съгласих се да платя глоба от три милиона долара, след което да се отдалеча спокойно по посока на залеза. Опиянил се бях от охолството и властта, пристрастил се бях към това цяло едно поколение от жители на Лонг Айлънд да ми казват, че съм цар и че съм Вълка. Главната цел бе „моменталното задоволяване“, а тя оправдаваше всички възможни средства. И за нула време „Стратън Оукмънт“ излезе извън всякакъв контрол. А заедно с фирмата — и аз.

В началото на деветдесетте години Вълка от Уолстрийт започна да заголва зъби. Превърнал се бе в дяволското ми „второ аз“ — личност, нямаща нищо общо с детето, което родителите ми бяха изпратили по широкия свят. Чувството ми за добро и лошо почти се бе изпарило, а линията на моралното ми поведение ме извеждаше със ситни, почти недоловими стъпки все по-близо до тъмната страна, докато накрая се озовах твърдо на обратната страна на закона.

Самият Вълк бе една отвратителна персона: изневеряваше на жена си, спеше с проститутки, харчеше неприлично големи суми и възприемаше законите за търговия с ценни книжа за някакви дребни препятствия, които можеха да се прескочат с един-единствен скок. Действията си оправдаваше с помощта на някаква абсурдна логика, заравяйки чувството за вина и угризенията на съвестта на Джордан Белфърт под неприлични количества опасни, макар и смятани за невинни наркотици.

А властите продължаваха да затягат примката. След СЕК, и НАСДАК^[6] отказа да търгува с книгата на всяка фирма, в която Вълка се явява най-големият акционер. И колкото идиотски да звучи сега, Вълка реши да изнесе контрабандно в Швейцария милиони долари, надявайки се легендарната швейцарска банкерска тайна да го превърне в Невидимия човек. При това планът му му се струваше безупречен, залагайки на поредица от корпорации с акции на приносители, шифровани банкови сметки и майсторски фалшифицирани документи.

Оказа се обаче, че от самото си начало същият този план е бил и прокълнат. Проблемите започнаха, след като главният ми преносвач на валута бе арестуван в САЩ с половин милион долара в брой, и приключиха (катастрофално), когато няколко години по-късно, пак в САЩ, задържаха и швейцарския ми банкер, който веднага започна да свидетелства против куриера ми.

Междувременно един млад агент от ФБР, на име Грегъри Коулмън, се бе вманиачил на тема „Вълка“ и се бе заклел да го сгаци. И се започна една игра на котка и мишка, която се превърна в легенда в рамките на ФБР. Коулмън проследи хартиената диря от сделките ми до оня край на света и обратно. Най-после, след пет години ровене като къртица, успя да съедини достатъчен брой точки, че да ми извади обвинителен акт.

И ето ме, шест дена след прочитането на въпросния акт — жертва на собственото ми невнимание и на упоритостта на Коулмън. А насреща ми Магnum се бе впуснал във вариант две, предвиждащ споразумение с прокурора:

— ... И макар да не съм в състояние да предскажа каква точно присъда ще получиш, смятам, че няма да надвишава седем години... най-много осем. — И сви рамене. — Да приемем по-неблагоприятната перспектива: осем години.

— Ебаси и перспективата! — озъбих му се. — Дай да гледаме по-оптимистично и да приемем седем, мама му стара! Щото тия шибани години аз ще ги лежа, не ти, така че имам пълното право да се спра на седем, разбра ли!

— Добре де — намеси се Випусника на Йейл. — Седем — седем. Тоест, осемдесет и четири месеца, преди разните приспадания и...

— А, ето ти хубава тема — прекъснах Випусника на Йейл. — Колко ще ми приспаднат! Можеш да преувеличаваш, ако желаш. Няма да те давам под съд за подвеждане на клиента.

И двамата пуснаха по една дежурна усмивка, после Випусника на Йейл продължи:

— Първо ще ти приспаднат време за *добро поведение*. А то се равнява на 15 на сто от всяка излежана година. А 15 на сто от осемдесет и четири месеца прави... — И погледна Магнум. — Имаш ли калкулатор?

— Не ти трябва калкулатор — изхвърли се моя милост, царят на смятането на ум. — Стават седемдесет и един месеца и половина. Да приемем, че са седемдесет и един, за по-справедливо. Друго?

Випусника на Йейл продължи:

— Ще ти се приспаднат и първоначалните шест месеца на облекчен режим, които са почти равносилни на домашен престой. Остават шестдесет и пет месеца.

— Да не забравяме и програмата за лекуване на наркомания, която — и се изсмя ехидно — категорично ще трябва да изкараш предвид миналото ти. — И погледна Ник. — Той спокойно може да я води тая програма, нали, Ник?

— Предполагам, че от теб би излязъл превъзходен преподавател, нали, Джордан? — сви хладно рамене Випусника на Йейл. — Сигурно часовете ще са крайно интересни. Във всеки случай полагат ти се дванадесет месеца за участие в лечебна програма; така стигаме до петдесет и три месеца.

— Нали разбираш накъде бия, Джордан? — попита Магнум. — Не е толкова зле, колкото си мислеше, нали?

— Ами то май така излиза — рекох и се замислих за миг за съдбата си. Четири години и половина все пак се ядват — много по-приемливо е, отколкото да отида на съд и да рискувам да стана втори

господин Гауър. Ще ги излежа в „Клуб Фед“, ще играя тенис и голф и за четиридесетия си рожден ден ще съм на свобода. Е, без солена глоба няма да ми се размине, но имам скътани достатъчно парици, че да живея охолно и след излизането ми от затвора.

При което следната мисъл буквално ме цапна по главата: ами аз този вариант що не го пробувам на Графинята! Като разбере, че ще отсъствам само някакви си четири години и половина, току-виж кандисала да остане... Всъщност що не взема да ги посмаля малко и да ѝ кажа, че става дума само за четири години? Откъде ще разбере тя, че послъгвам? Или пък да ѝ кажа цифрата четиридесет и осем месеца. Кое звучи по-кратко? Най-вероятно четиридесет и осем месеца... що пък да не ѝ кажа четиридесет и седем, след което да добавя „Че то е по-малко от някакви си четири години бе, сладур!“.

Леле, как хубаво звучи само! Че то е по-малко от някакви си четири години бе, сладур! Най-обикновено хлъцване в живота на един Властелин. Точно така: ще ѝ обясня на Графинята, а тя ще ме разбере. Та нали през всичките тези години не бях я лишавал от нищичко. За какво да си губи времето да търси нова златна мина, когато онази, която вече притежава, ще възстанови дейността си след *по-малко от някакви си четири години бе, сладур!*

— ... възможността да сътрудничим — чух да казва Магнум, вдигайки вежди в ускорено темпо. — Ако се спреш на този вариант, може да ти се размине и без нито един ден затвор; направо ще ти дадат условна присъда. Макар да не изключвам възможността да влезеш за около една година.

Бях се отплеснал да фантазирам по адрес на подлата Графиня, та изпуснах първата част от изречението на Магнум. Явно бе преминал към вариант три: да сътруднича с властите, на прост език наречено „портене“. Независимо от названието му, реших да пренебрегна последната част от предсказанието на Магнум за евентуална присъда и казах с известна надежда в гласа си:

— И ще ми се размине без нито един ден затвор, казваш?

— Изтъкнах го само като една от възможностите — сви рамене Магнум. — Не мога да ти дам гаранция. Но започнеш ли да сътрудничиш в качеството си на свидетел, всички правила за изчисляване на присъди отиват на кино. Съдията има пълна свобода на действие. Може да те осъди условно, да ти даде само една година или

— макар и само на теория — да приложи пълната сила на закона. Твоето дело ще се гледа от съдията Глийсън — идеалният човек за подобни процеси. Съзнава много добре стойността на сътрудниченето и ще приложи към теб необходимата справедливост.

— Склонен е да наклони везните към защитата, така ли? — кимнах бавно, най-сетне усетил някакво просветление.

— Ни най-малко — спуска сапунения ми мехур Магнум. — Не ги накланя нито към защитата, нито към обвинението. Абсолютно уравновесен е. Но, общо взето, си върви по своята свирка. Смятат го за един от най-умните съдии по Източното крайбрежие и няма да позволи нито ти да го забаламосаш, нито федералният прокурор. Това обаче е в твоя полза, тъй като, ако постъпиш както трябва, Джон ще се отнесе справедливо с теб. Това поне ти го гарантирам. И, между другото, в съдебната зала не му викай „Джон“, ако не искаш да те осъдят за обида на съда — усмихна се и ми смигна. — Наричай го „Ваша светлост“ и няма да сбъркаш.

Випусника на Йейл пак се намеси:

— Грег познава Джон не по-зле от всеки друг. Работили са заедно във федералната прокуратура. Приятели са.

Чакай, чакай! *Какво каза? Приятели ли? Адвокатът ми е приятел на съдията!* Тази мелодия буквално галеше слуха ми.

Сега вече всичко си идваше на място. Открай време си знаех, че Магнум е моят идеален адвокат. По тази причина не обръщах внимание дори на факта, че застанал редом с него, се чувствах като скарида. Но я виж как хубаво се подредиха нещата накрая! По някакво си чисто съвпадение адвокатът ми е приятел със съдията, тоест точно преди да бъде произнесена присъдата, ще намигне *съвсем лееекичко* на съдията, а онзи ще му кимне също така лееекичко и ще обяви: „Джордан Белфърт, въпреки че сте откраднали сто милиона долара и сте корумпирали цяло поколение млади американци, осъждам ви на дванадесет месеца условно и глоба от сто долара“.

Изтупаната Графиня, естествено, ще е в залата в този момент и ще благодари на късмета си, че се е отказала да си търси нова златна мина. Ето че златната мина на Вълка е готова да възобнови дейността си благодарение на елементарния факт, че адвокатът му е *приятел със съдията!*

Пуснах на Магнум една мила усмивка и рекох:

— На това му казвам хубава новина, Грег. — Поклатих бавно глава и въздъхнах с облекчение. — С това трябваше да почнеш — че си приятел със съдията. Ама това е прекрасно. *Наистина* прекрасно, ако разбираш какво ти говоря!

Смигнах му заговорнически и потърках палец о показалец, един вид „Каж ми само колко да му платя на този съдия!“ и пак му намигнах.

— Пфу! — възкликна Магнум с глас, способен да възкреси мъртвец. — Джон не е такъв човек! Абсолютно почтен е. Някой ден и във Върховния съд може да го видиш. Или поне в Апелативния. Никога не би постъпил непочтено.

Ебаси и номера! Собственият ми адвокат ми отказваше да помогне, когато трябва. Отнемаше всичкия вятър от платната ми. Преодолях желанието да му кажа да върви да си го начука, вместо което рекох:

— Е, самият аз в никакъв случай не бих желал да попреча на нечия кариера. Да не говорим, че от мен изобщо няма да излезе добър свидетел, сътруднически с обвинението, така че няма какво да разискваме повече по въпроса.

Магнум сякаш се сепна.

— С това пък какво искаш да кажеш?

— Именно! — добави зашеметеният Випускник на Йейл. — Аз пък съм на точно противоположното мнение. От теб ще излезе един прекрасен сътруднически свидетел. Как можеш изобщо да допуснеш противното?

Изпуснах дълбока въздишка.

— Причините, Ник, са безбройни, включително и тази, че аз съм на самия връх на хранителната верига. Срещу когото и да свидетелствам, той ще е по-дребна риба от мен. Да не говорим и за това, че мнозинството от онези, към които властите биха проявили внимание, са най-добрите ми приятели. Каж ми как ще изпортя най-добрите си приятели, без да изгубя и последната капка от уважение към себе си? Че как след това ще мина с вдигната глава през Лонг Айленд? Всички ще бягат от мен като от прокажен. — Направих пауза и отчаяно заклатих глава. — А нали ако реша да им сътруднича, ще трябва да си призная за всичките престъпления, които съм извършил, до едно?

И двамата кимнаха.

— Така си и знаех — рекох. — Сиреч ще се призная за виновен за цялата бъркотия, при което ще ми лепнат една яка глоба. Ще ме довършат окончателно — а това ще рече „Сбогом, Графиньо“ — и ще бъда принуден да почна пак от нулата. Съмнявам се, че в момента съм способен на подобна стъпка. Нали трябва да се погрижа за жената и децата си. До какво всъщност опира изборът: да излежа четири години, през което време семейството ми ще живее в пълно охолство, или да излежа само една година, докато семейството ми ще се бори ежедневно за насъщния си?

— Не е толкова просто и лесно — отвърна Магнум. — Това, че ще трябва да се признаеш за виновен за всичко — ще трябва. Това е нормалната практика, когато сътрудничиш на властите. Но то не значи, че ще те затрият напълно. Властите все ще ти оставят някакви средства за препитание — към един милион, да речем. Ще ти отнемат обаче всичко останало: къщи, коли, банкови сметки, портфейли с акции... Всичко.

Настъпиха няколко мига тишина. После Ник каза с крайно задушевен тон:

— Та ти си още млад, Джордан. И си един от най-умните хора, които познавам. Ще се възстановиш — усмихна се тъжно. — Помни ми думата: ще натрупаш ново богатство. След време пак ще си на върха и никой няма да смее да ти се опъне.

— Той е прав — допълни Грег. — Грубо грешиш, ако смяташ, че това ще е крайт ти. Напротив, то ще е едно начало. Време е да започнеш живота отново. Ти си победител. Никога не го забравяй. — Направи кратка пауза. — Вярно, допуснал си някакви грешки, при това големи. Но това не те прави по-малко победител. Следващият път ще постъпиш така, както трябва. Ще си поостарял и помъдрял и ще заложиш основите върху скала, а не върху пясък. И тогава никой нищо няма да може да ти отнеме. Абсолютно никой.

Кимна бавно и мъдро с глава.

— А за това, че ще накиснеш приятелите си, хич не се притеснявай. Ако попаднеш на твоето място, до един щяха теб да те накиснат. На този етап следва да постъпиш така, както ще е най-благоприятно за самия теб и за семейството ти. Останалото е без значение. Забрави останалия свят, тъй като и той сто на сто ще те

забрави. — И изведнъж гласът му доби носталгична нотка. — Навремето имахме един такъв лаф в прокуратурата: „Италианците пеят по улиците, а евреите — на улица «Съдебна».“ С други думи, италианците не сътрудничат, не „пеят“ за други мафиоти. Но и това е ала-бала от миналото. Откакто влезе в сила закона RICO против организираната престъпност и корупцията, най-кратките присъди са за двадесет години. Така че и мафиотите пропяха. Сега вече не само евреите пеят, но и италианците, че и ирландците. Всички.

Сви широките си рамене.

— В твоя случай обаче най-голямата трудност пред сътрудниченето ти, ако ме питаш, е помощник федералният прокурор, комуто е възложено делото ти — Джоел Коен. — И изпусна една яка въздишка. После продължи насечено и отмерено: — На... Джоел... Коен... не може... да му се... вярва. Пак повтарям... Не може... да му се... вярва. Кофти... човек... е.

— Грег е прав — намеси се Ник. — И в миналото сме брали ядове с Джоел. Понеже, като сътрудничиш, помощник федералният прокурор се предполага да напише писмо до съдията, в което да опише колко добър и полезен свидетел си се оказал и прочее. Той, Джоел, ще го напише, понеже законът го изисква, но какво точно ще пише в това писмо зависи единствено от него. Ако иска да ти го нахака, ще му придаде негативен тон. И тогава вече яко ще го закъсаш.

— Да му еба майката! — измърморих. — В такъв случай положението ми е катастрофално, Ник. — И поклатих невярващо глава. — Не се обиждайте, ама това, че Джоел Коен е путка, си го знаех и без да ми го казвате. Достатъчно ми бе да го видя. Не чухте ли какви ги наприказва, когато разглеждаха въпроса за пускането ми под гаранция? От него ако зависеше, на кръст би ме разпънал.

— Но не зависи от него — запъна се Магнум. — Когато дойде времето за онова писмо, най-вероятно ще го пише друг, а не Джоел. Защото, ако им сътрудничиш, нещата ще се влачат поне четири-пет години и едва тогава ще стане въпрос на колко да те осъдят. А дотогава Джоел най-вероятно ще е напуснал, за да се влее в редиците на смирената адвокатска колегия.

Обсъдихме в продължение на няколко минути плюсовете и минусите на сътрудниченето, но колкото по-ясно ми ставаше, толкова по ме отблъскваше. Няма да има недосегаеми. Ще ме принудят да

свидетелствам срещу всичките ми стари приятели. Единствените изключения ще са баща ми — бивш главен финансов директор на „Стратън“ (пък и той нямаше никакви противозаконни деяния), и дългогодишната ми секретарка Джанет^[7] (която бе извършила ред противозаконни деяния, но пък се намираше толкова на ниско в йерархията, че няма да ѝ обърнат внимание). Грег ме убеди, че от мен зависи двамата да ги оставят на мира.

Най-много ме тревожеше мисълта, че ще трябва да свидетелствам против бившия ми съдружник Дани Поуръш, когото подведоха под обвинение заедно с мен и сега седеше в затвора в очакване да му постановят гаранция. Освен него ставаше дума и за най-стария ми приятел Алън Липски. И той бе подсъдим, макар и по дело, свързано само частично с моето. Не можех да си представя да сътруднича във вреда на Алън. Та ние от пеленачета бяхме приятели! Чувствах го повече като брат от собствения си.

В този миг телефонът на Грег изгъркори нахално и секретарката му обяви доста нехайно:

— Джоел Коен на първа. Ще се обадиш ли, или да му кажа, че ще му звънеш по-късно?

Карфица да беше пуснал някой в ъгловия кабинет на двадесет и шестия етаж на „Дифайс, О’Конъл енд Роуз“, сигурно щеше да се чуе. Стояхме и тримата замръзнали, със зяпнали уста. Пръв проговорих аз:

— Мръсното му гадно копеле! Вече ме донатоварва! Майка му стара! Мамичката му да еба!

Магнум и Випускника на Йейл кимнаха в знак на съгласие. После Магнум допря показалец до устните си, изшътка ни и вдигна слушалката.

— Здравсти, Джоел, к’во правиш?... Ъ-хъ... Ъ-хъ... Ами по някаква случайност любимият ти образ седи точно пред мен... И точно за това си говорим — с каква въпиюща проява на изкривено правосъдие си имаме работа. — Грег ми намигна нахакано, после се облегна назад и се залюля на стола. Храбър боец беше, готов да се сбори с дръзкия Джоел Коен. Та Магнум ще го размаже с едно кихване. — Ъ-хъ... — продължаваше да се полюлява Магнум. — Ъ-хъ... Ъ-хъ... — След което физиономията му изведнъж увисна и той престана да се люлее върху разкошния си трон от черна кожа, сякаш божият пръст го бе затиснал. Сърцето ми се обърна точно преди

Магнум да изрече: — Тпрууу! Чакай малко, Джоел. Задръж. Не се изхвърляй. Ти сериозно ли ми ги говориш тия работи? Че тя изобщо не е... Ъ-хъ... Ъ-хъ... Добре де, ще го обсъдя с него. Не предприемай нищо, докато не ти се обадя.

За каква „тя“ приказва Магнум! Коя е тая „тя“? Тя, Джанет? Да не са подбрали и Джанет? Та тя е най-обикновена секретарка. За какво им е дотрябвала. Видимо потресеният Магнум остави слушалката и изрече най-отровните шест думи, които съм чувал през живота си. При това ги произнесе съвсем равнодушно:

— Утре подвеждат под отговорност жена ти.

Настъпи кратка зловеща тишина, после излетях от стола си и се разкреших:

— Какво? Шибани копелета! Как така? Та тя нищо не е правила! Как така ще подвеждат под отговорност Графинята?

Випускника на Йейл разтвори длани към тавана и вдигна рамене. После отвори уста, но не успя и гък да каже. Обърнах се отново към Магнум и изрекох с тон на крайно отчаяние:

— Мамка им... О, Божичко... О, шибан мой Божичко!

— Успокой се — каза Магнум. — Спокойно! Джоел още нищо не е предприел. Обеща да ме изчака да поговоря с теб.

— За какво да ми говориш? Нещо... нищо не разбирам. Как могат да подвеждат под отговорност жена ми? Та тя нищо не е направила.

— Джоел твърди, че разполагат със свидетелка, според която тя е била при теб, докато си броял пари. Слушай обаче какво ще ти кажа: фактите тук са почти без значение. Джоел няма интерес да подвежда Надин под отговорност. Каза ми го съвсем недвусмислено. Просто иска да те принуди да сътрудничиш — кратко и ясно. Съгласиш ли се, жена ти ще я оставят на мира. Иначе още утре ще я задържат. Ти решавай. — При което Магнум погледна ръчния си часовник — един от онези привидно скромни, но свръхскъпи механизми с шоколадова на цвят кожена каишка и перленобял циферблат. Изръсил се е поне двадесет хиляди долара, рекох си, но самият часовник съобщаваше на всеослушание: „Толкова преуспял и самоуверен съм, че не ми се налага да нося лъскав златен часовник като израз на благополучие и самоувереност“. А Магнум допълни: — Разбрахме се до четири да му

се обадя; сиреч разполагаме с четири часа. Кажи ми какво смяташ да правиш.

Повече от очевидно бе, че не ми остава никакъв избор. Независимо от последствията, принуден бях да им сътруднича. В никакъв случай нямаше да позволя на Джоел да подведе под отговорност жена ми. Изключено!

Хона! Изведнъж в мозъка ми нахлу поредица от прекрасни мисли, първата от които гласеше: А как ще ме напусне Графинята, ако самата тя е подсъдима? Това ще я обвърже с мен. Няма да има накъде да мръдне. Че кой нормален мъж би се захванал с подведена под отговорност жена с две деца?

Графинята можеше да е мацка и половина, но двете малки деца и федералното обвинение щяха да отблъснат всяка средностатистическа златна мина.

Добре, ако трябва да съм честен, бих казал, че на практика всички златни мини — или поне по-продуктивните — бързо ще затворят забоите си за жена, изпаднала в такива отчайващи обстоятелства. Самата тя ще се превърне в назидателна история: млада жена, обременена с повече багаж и от залата за изгубени куфари на нюйоркската аерогара „Кенеди“.

Ето го и нужния ми отговор! Нямам друг избор, освен да оставя Графинята да изгори заедно с мен. Да я подвеждат под отговорност тогава. Та да няма друг избор, освен да си стои омъжена за мен. За мен друг логичен ход няма. За мен друг *рационален* ход няма. Изгледах Магнум в очите, свих подривно устни и рекох:

— Още сега можеш да се обадиш на онова копеле и да му кажеш да се ебе в гъза. — Спрях за миг, докато и последната капка кръв се изцеди от дългото му красиво лице. След което добавих: — И едва тогава можеш да му съобщиш, че ще сътруднича. — При което и Магнум, и Випускника на Йейл изпуснаха шумно въздуха от гърдите си. — Щото вече ми е все едно, дори да ми дадат двацет години затвор. Хич не ми пука.

Каква чиста, неподправена ирония! Жена ми ме зарязва в най-тежкия ми и отчайващ час, а аз пак съм готов да падна върху меча си, само и само да я защита. Кажи сега, че светът не се е обърнал наопаки.

— Правилно постъпваш, Джордан — кимна бавно Магнум.

— Точно така — потвърди и Ник. — Ще видиш, че накрая всичко ще се оправи.

Изгледах Випускника на Йейл и свих рамене:

— Може и да се оправи, Ник, а може и да не се оправи. Божя работа. Във всеки случай постъпвам така, както трябва. В това поне съм убеден. Надин е майката на моите деца и няма да допусна и ден да прекара зад решетките, доколкото това зависи от мен.

[1] В САЩ — първият понеделник на септември. — Б.пр. ↑

[2] Дълга роба от глава до пети, със завоалиран отвор за очите, носена най-вече от жените мюсюлманки в Индия и Пакистан. — Б.пр. ↑

[3] „Къса позиция“ обозначава продажба на акции и други ценни книжа, които продавачът в момента не притежава, с надеждата да си ги откупи обратно впоследствие на по-евтина цена. Това представлява опит да се извлече печалба от очакван спад в цената на дадена акция или облигация, в противовес на обичайната инвестиционна практика, при която инвеститорът заема „дълга позиция“, като закупува акции с надеждата, че цената им ще се покачи. — Б.пр. ↑

[4] *It's a Wonderful Life* — американски филм на режисьора Франк Капра (1946 г.). — Б.пр. ↑

[5] На англ. — *Securities and Exchange Commission (SEC)*. — Б.пр. ↑

[6] От англ. *NASDAQ (National Association of Securities Dealers Automated Quotations* — Национална асоциация за автоматични котировки от търговци с ценни книжа) — най-голямата електронно организирана фондова борса в САЩ. — Б.пр. ↑

[7] Името е променено. — Б.а. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЛЮБОВ И ОМРАЗА

Късно същата вечер, малко преди полунощ, лежах насаме с мислите си под белия копринен юрган. Чувствах се съвсем безпомощен, като човек без родина и без цел. А и като човек, пуснат на дрейф в огромен океан от бяла китайска коприна. О, да, Графинята беше обзавела стаята с всичките му салтанати — цялата къща бе обзаведена по този начин всъщност, но най-вече тази стая, достойна за цар, но подиграваща се с падналия Вълк.

Какво представлявах в момента? Колко бях паднал? Намирах се под домашен арест, а на всичко отгоре бях изоставен от Графинята златотърсачка... британка от Бруклин с лице като на ангел, гняв като на вулкана Везувий и чувство за вяност като у прегладняла хиена.

Поех дълбоко въздух и направих опит да се овладеея. Боже мили, превърнал съм се в развалина! Станах и се огледах. Бях чисто гол, напълно незащитен. Кръстосах едва ли не свенливо ръце. Присвих очи. Ама че тъмница! Единственият източник на светлина бе телевизорът с плосък екран, окачен на стената над варовиковата камина. Звукът му бе изключен, та в стаята цареше зловеща тишина. Можех да чуя собственото си плитко дишане и лумкането на собственото ми сърце.

А къде се беше затрила моята любяща съпруга, съкрушителката на мъжките сърца? За мен това си оставаше загадка. Предполагаше се да е в Манхатън с приятелките си. Така поне беше написала на бележката — някаква глупост, че щели да честват трийсетия рожден ден на Джиджи, който съвсем ясно си спомням, че отпразнувахме само преди три месеца, през юни. А може и да ме беше обзела параноята, а на коварната Графиня да можех още да й имам доверие.

Заварих бележката върху барплота в кухнята, затисната с керамичен съд за курабии, украсен с Мечо Пух, на стойност хиляда и четиристотин долара (представляващ колекционерски интерес и закупен на някакъв търг), като думите „Скъпи“ и „С обич“ подчертано липсваха в началото и в края. Стори ми се, че е бележка между двама

непознати — на име Джордан и Надин — които не изпитват нито взаимна обич, нито взаимно уважение. Като я прочетох, съвсем ми рухна настроението.

Имаше обаче и нещо много по-положително, а именно че откакто си тръгнах от кабинета на Магnum, все повече се примирявах с условията на моето сътрудничество — или най-малкото му бях намерил рационално оправдание до степен, на която можех да го преглътна. Добре де, ще съобщя на властите всичко, което им е нужно; но ще го направя хитро — по такъв начин, че да опазя приятелите си. При нужда ще се преструвам, че не знам; при възможност ще се преструвам, че паметта ми изневерява; но най-важното: стигна ли до някой разклон, ще поведе властите по оня път, който ще ги отдалечи от приятелите ми. Пък ако имам късмет, хората, на които най-много държа, също ще сътрудничат, та няма да ми се наложи да ги предам.

Да не говорим, че и Графинята ще е страшно доволна от решението ми да сътруднича. Нали все се оплаква, че съм я изложил на опасност. Сега обаче ще мога да ѝ кажа, че опасността е напълно преминала. Естествено, ще пренебрегна факта, че аз наистина съм я поставил в опасно положение. Да не съм луд, че да ѝ давам още патрони срещу мен? Много по-полезно ще е да се съсредоточа върху положителните страни на моето сътрудничество, а именно че така няма да прекарам и един ден в затвора и че дори след като си платя глобата, ще ни — ни! — останат достатъчно пари до края на живота ни. Макар и да преувеличих малко — това, последното, всъщност ще си е една огромна лъжа — ама сума ти години ще минат, докато Графинята се усети. Но да стигнем дотам, пък после ще му мисля.

В този миг дочух шума от чакъла по алеята. Коварната Графиня най-после се прибираще, готова да ми причини още емоционална болка. Секунди по-късно чух затръшването на предната врата, последвано от гневно звучащи стъпки по скъпарското спираловидно стълбище. С тая разлика, че изобщо не звучаха като стъпките на петдесет и един килограмова блондинка, а по-скоро на побеснял воден бивол. Тръшнах се по гръб и се подготвих за предстоящото изтезание.

Вратата се отвори със замах и в стаята нахлу Графинята в светлосин дънков ансамбъл „Рангльър“. Макар да знаех, че се е прибрала с лимузина, Графинята имаше вид на току-що слязла от дилижанса в градче в Далечния запад. Липсваха ѝ само каубойската

шапка и двата револвера. Докато люлееше бедрата си към нейната страна на спалнята, я огледах най-внимателно. Дългата ѝ избелена дънкова пола завършваше най-долу с бели къдрици, а отпред имаше фантастичен висок шлиц. Не съм голям спец по дамските поли, но имам тайното подозрение, че много малко от жените, живеещи в някое ранчо, биха могли да си позволят подобен лукс. Над полата носеше светлосиня памучна блузка с къс ръкав и дълбоко деколте, силно пристегната в кръста, та да подчертава естествената V-линия на тялото ѝ и увеличените по хирургичен път чашки „С“.

Без да промълви и една дума, Графинята от Запада бръкна под абажура с цвят на печена зарзала и запали лампата на нощното си шкафче. Извърнах се по хълбок и вперих очи в нея. Наистина знае как да се облича тая жена. Дори и в сегашното си състояние не можех да ѝ го отрека.

Свалих поглед по краката ѝ... А-а! Каубойските ботушки! Изглеждаха ми познати: от бежова и бяла кожа, с черешови бомбета и украшения от страни от чисто сребро. Предната година, докато играех голф в Тексас, ѝ ги купих в някакво състояние на еуфория. Изръсих се цели тринайсет хиляди долара. Навремето ми се стори, че направо без пари ги вземам, но сега не бях толкова убеден.

Тъкмо в този миг тя килна русата си главица надясно, сне сребърната си обица и я постави старателно върху нощното шкафче. После килна глава наляво, сне и лявата обица и я положи до първата. Усмихнах се пряко сили и потиснах желанието си да я попитам: „Сладур, как върви търсенето на златната мина? Намери ли някоя тлъста жила?“. Вместо това изрекох съвсем любовно:

— Здравей, миличко. Как мина партито на Джиджи?

— Окей беше — отвърна ми тя с изненадваща любезност. — Нищо особено. — Направи опит да се извърне към мен, но залитна, от което заключих, че Графинята каубойка бе консумирала не само билков чай. По-точно казано, беше се наквасила яко.

— Добре ли си? — попитах я, потискайки усмивката си и готов да я поема, ако паднеше. — Имаш ли нужда от помощ, миличко?

„Не“, поклати глава тя. После приседна с леко полюляване на ръба на матрака. След което със страхотна бързина качи обутите си крака върху леглото, извърна се на хълбок, завря левия си лакът току

до мен, положи лявата си буза върху дланта си, изгледа ме в очите и се усмихна:

— Как мина срещата ти с адвоката?

Я, колко интересно, рекох си. Да не забравя да благодаря на мексиканския гений, изобретил текилата, а и на бармана, който е сипал едно в повече на Графинята тази вечер. От близо седмица не се бе приближавала толкова плътно до мен. А сега, обяна от меката светлина на нощната лампа с цвят на печена зарзала, ми се виждаше съвсем красива. Големите ѝ сини очи, в момента по-лъскави и от огледало, бяха впечатляващи. Поех дълбоко въздух да уловя аромата ѝ — любопитна смесица от парфюм „Ейнджъл“ и висококачествена текила. И усетих нещо като изтръпване и избухване на огън в слабините ми! Току-виж ми излязъл късметът тази вечер! Изпитах непреодолимото желание да ѝ скоча още на мига, преди да е изтрезняла и да е подновила мъченията. Успях обаче да потисна желанието и ѝ отвърнах:

— Страшно добре, миличко. Всъщност имам страхотна новина за теб.

— Така ли? И к'ва е тя? — попита ме и ме загали по бузата. После адски нежно прекара пръсти през косите ми.

Никак не беше за вярване! Графинята най-сетне се бе вразумила! Готова бе да се любим начаса, след което всичко щеше да си дойде на място. Открай време сме си така. Може да се сдърпаме за известно време, но само за кратко. Накрая се любим и всичко лошо бива забравено.

Дали да не ѝ скоча веднага, запитах се? А тя как ще реагира? Ще се ядоса ли, или ще се отнесе с уважение към мен? Че нали съм *Мъж*, мама му стара, а на Графинята тия работи са ѝ ясни. Тя си е печена по житейските въпроси, особено що се отнася до мъжете и най-вече до начините за манипулирането им...

... Макар че надали ще е най-разумното точно сега да ѝ скоча. Първо ще трябва да ѝ представя правните си проблеми по един убедителен — буквално прелъстителен — начин. Та да се убеди напълно, че златната ми мина скоро пак ще се отвори за неограничен добив на руда.

Поех дълбоко въздух да събера провисналите краища на лъжливата история, която се готвех да ѝ разкажа, след което реших да

рискувам докрай.

— Първо на първо — рекох ѝ с огромна самоувереност, — знам, че се притесняваш от ония щуротии, с които Коулмън те заля, и искам да знаеш, че няма и капка възможност някое от тези неща да се случи. — Това беше лъжа номер едно. — И ти, и аз знаем, че никога не си извършила нищо нередно — което се явяваше лъжа номер две, тъй като тя наистина ме бе заварила да броя парите, както беше намекнал Джоел Коен, — а това, естествено, е известно и на властите. Коулмън го каза само за да те стресне и да ми усложни живота. Толкова.

Тя бавно кимна.

— Всичко това го знам. Наистина, в началото ми стана неприятно, но изобщо не съм повярвала на тези приказки.

Не си ли? *Ами че още по-добре тогава!* Блажени са невежите. Кимнах в знак на съгласие и продължих смело напред:

— Това ми е пределно известно. До една бяха измишльотини, Над — ето ти я и номер три, — до последната дума. Но това вече е без значение. Защото, да ти кажа, днес Джоел Коен се обади на Грег, и то в мое присъствие, да му съобщи към какво всъщност се стреми. Целта му е да ме хванат да им сътруднича. Това е всичко. — И свих рамене. — При моите дълбоки познания за онова, което става по борсите, явно разчитат да им спестя многогодишни усилия, че и безброй долари. — Хммм, съвсем добре звучи. Обрисова ме като умен, жизненоважен алтруист — необходим участник в борбата срещу царящата на Уолстрийт алчност и корупция, а не като гадния предател, в който всъщност ми предстои да се превърна! Реших да заложа всичко на този ред мисли. Освен това Джоел каза, че ако наистина им сътруднича, ако наистина помогна на властите да се ориентират в нещата, вероятно няма и един ден да прекарам зад решетките. Толкова високо ценят знанията ми. — И кимнах еднократно, като същевременно се питах дали не съм си навредил сам, като използвах думичката „вероятно“, поради което добавих: — Щото така или иначе вече бях затворен за три дни, което ми е напълно достатъчно, не мислиш ли? — И пуснах невинна усмивка.

Бавно ми кимна, но нищо не каза. Забелязах по бузата ѝ да се стича сълза. Избърсах я с опакото на дланта си. Добър признак, рекох си. Обърсвайки сълзите на една жена, се приближаваш с още една

крачка към сърцето ѝ, а и към чатала ѝ. Чисто биологично явление. Жената нищо не може да откаже на мъжа, избърсал сълзите ѝ.

Окуражен от сълзите на Графинята, продължих с хъс:

— Има и нещо още по-хубаво, Над. Ако сътруднича, нали разбираш, докато се стигне до издаването на присъда, ще минат поне четири-пет години, а ако изобщо има някаква глоба — *изобщо* — и тя ще стане събираема едва тогава. Не ме разбирай погрешно; тя, глобата, ще е доста яка, но не дотам, че да ни — *ни* — затрие. Когато всичко приключи, ще продължим да сме богати. — Та това беше най-голямата лъжа от всички — лъжа номер четири.

Защото дори властите да ми оставеха един милион долара, както предполагаше Магнум, ние с Графинята щяхме да банкрутираме за три месеца. Но аз и на туй му бях намерил рационален довод и тъкмо затова продължих с думите:

— Но колкото и пари да ни — *ни* — оставят, аз няма да се пенсионирам или нещо от този род. Само няколко месеца след като цялата тази дандания заглъхне, пак ще почна да търгувам с акции. — И млъкнах, понеже нещо не ми се понрави посоката, в която бях поел. — По честен начин, искам да кажа. Става дума за сериозни, а не за евтини акции. Нямам никакво намерение да се връщам към онази лудница. — Установих, че трескаво търся изход от положението. — Сигурен съм, че ще мога да си докарвам по пет до десет милиона само от търговия за собствена сметка, напълно законно, без всякакъв риск.

За секунда изучих лицето ѝ. Тя май започваше полека да изтрезнява. Не знаех дали да се радвам на това или не, но усещах как бързо ми се изплъзваше удалата ми се възможност. Крайно време бе да спра да рекламирам бъдещето и да премина към заключението.

— Така или иначе, Над — рекох самоуверено, — нещата стоят точно по този начин. Колкото и невероятно да ти се струва, това е истината. Изглежда, съм голям късметлия, щом властите са толкова на зор за сведенията, които притежавам. — Направих пауза и тръснах тържествено глава. — Всъщност тревожи ме само едно: как ще им дам информация за приятелите ми. — Свих рамене в смисъл „Но и това си има добрата страна!“ и продължих: — Според Маг... — Грег имам предвид — приятелите ми до един също се канят да сътрудничат. — И пак свих рамене. — Така че в крайна сметка и това отпада като фактор. Присламчих се до нея и запрокарвах пръсти през косите ѝ.

— Наистина чудесна новина, мили. Много се радвам за теб — усмихна ми се тя. *За теб* ли каза? Кофти, мама му стара! Би трябвало да се радва за нас, а не само за мен! Тъкмо да я поправа, когато тя продължи: — А за приятелите си не се притеснявай чак толкова. С изключение на Алън Липски, до един ще те предадат още през първите две секунди. Нали самият ти винаги си ми казвал, че на Уолстрийт понятието „вярност“ не съществува?

Безмълвно ѝ кимнах. Достатъчно чух и достатъчно казах. За сетен път бяхме на едно мнение с Графинята, сиреч сега бе моментът да нападна. Пресегнах се, сграбчих я през талията и я придърпах към себе си. После докопах сладката ѝ каубойска вратовръзчица и дръпнах главата ѝ към моята.

След което я целунах.

Протяжна, мокра целувка, съвсем любовна целувка, бих казал, която се оказа по-кратка, отколкото се бях надявал, тъй като тя рязко се отдръпна:

— Престани! Още съм ти ядосана.

Крайно време беше да овладее положението.

— Искам те — изпъшках и бръкнах под цепката на полата ѝ на път към „обетованата земя“. Още преди да стигна до горната част на бедрото ѝ, така се бях разпалил, че насмалко да се изпразня на чаршафа.

Затова взех, че ѝ скочих — стоварих се отгоре ѝ с цялата си тежест и пламенно я зацелувах. Тя направи опит да се измъкне, но от мен отърване нямаше.

— Престани! — замоли се, но в гласа ѝ се прокрадваше и кикот. — Спри!

Вкопчих се в кикота и вдигнах дънковата ѝ пола нагоре, при което разкрих сладката ѝ розова вулва със снопчето прасковено рус мъх. Така и не бях престанал да се дивя на страхотната ѝ вагина — най-сладката, която съм виждал, а като се има предвид, че съм преспал с поне хиляда проститутки, явно имам добра база за сравнение. Но курвите бяха отишли безвъзвратно в миналото! В този миг копнеех единствено за Графинята... сега и завинаги!

Понамалих темпото, погледнах я право в очите и рекох:

— Обичам те, Над. Страшно те обичам. — И очите ми се насълзиха. — Откакто за пръв път те видях, съм хлътнал по теб. —

Пуснах ѝ нежна усмивка. — Много ми липсваше през изминалата седмица. Не мога да ти опиша каква самота изпитвах. — Отместих назад косите ѝ и се устремих към финала: — Люби ме, бебче. Люби ме хубаво и бавно.

— Еби се ти! — избухна тя насреща ми. — Не мога да те понасям! Искаш да ме наебеш ли? Добре, карай! Еби ме с все сила, че да доразпалиш омразата ми. До дъното на червата ти те мразя, хуй дребен егоистичен! На теб изобщо не ти пука какво ми е. Важен си единствено ти. — И захвана да се отърква с презрение о мен, като нарочно гледаше темпото ѝ да не съвпада с моето. Сякаш се стремеше да ми докаже, че дори докато съм в нея, не я притежавам.

Това ме шокира. И ме съкруши. Но най-вече ме подразни обръщението ѝ: „хуй дребен“! Графинята знаеше много добре колко се притеснявам от ниския си ръст!

Въпреки това потиснах яда си. Хванах двете ѝ бузи и се опитах да я прикова с устни, впити в нейните, докато се мъчех да наложя свой ритъм. Оказа се, че е невъзможно. Мяташе наляво-надясно русата си глава като дете, отказващо да поеме лекарството си, а в същото време правеше свръхголеми кръгове с ханша си.

— Престани, Надин! — сопнах ѝ се с леки признаци на гняв. — Какво ти става!

— Еби се сам! — гласеше язвителният ѝ отговор. — Ненавиждам те, копеленце мръсно! До дъното на душата ти те мразя! — На свой ред тя хвана бузите ми и процеди със злъч: — Погледни ме в очите, Джордан. Веднага!

Погледнах я. А тя продължи:

— Никога не забравяй какво си изгубил, проваляйки брака ни. Да не си посмьл да забравиш. — Сините ѝ очи направо излъчваха смърт. — За последен път се еба с теб. Помни ми думата: за последен път. Така че се възползвай от положението и се кефи до дупка. — След което взе да върти задник с дълбоки, ритмични движения, сякаш да ме накара на мига да свърша.

„Боже мой! — рекох си. — Яко е прекалила с текилата! Сто на сто преувеличава. Как изобщо може красиво лице като нейното да бъде подобна отрова? Никаква логика няма.“ Съзнавах, че следва моментално да сляза от нея, да не ѝ правя удоволствието да ме накара да се изпразня, докато ми разправя колко ме мрази... но на заревото с

цвят на печена зарзала, струящо от нощната лампа, изглеждаше невероятно красива. *Ебал съм я!* — рекох си. Не можеш ги разбра жените, а ако сериозно смята това да ми е за последно, дай поне да си направя кефа или поне бързо да се изпразня, докато не се е разкандърдисала и да рече, че за последно е било предишният път... направих опит с единствено дълбоко движение да стигна до шийката на матката ѝ и... Бум!... изстрелях всичко вътре.

— Обичам те, Над! — изкрещях, а тя кресна в отговор:

— Ненавиждам те, шибано гадно копеле! — след което се отпуснах с цялата си тежест отгоре ѝ.

Стори ми се, че останахме дълго в тази поза, оказали се всъщност пет секунди, след което тя ме отметна настрана и се отдаде на истеричен плач. Вулканични тремори тресяха тялото ѝ.

— Боже мой! Какво направих? Какво направих! — изрече между ужасните, късащи сърцето ридания, повтори го още сума ти пъти, а аз лежах смразен от ужас до нея.

Пресегнах се да я прегърна, но ме отблъсна.

Последваха нови ридания, а след тях и думите, които ще помня, докато съм жив:

— Кървави пари бяха! Кървави! — От рев думите ѝ едва излизаха. — Знаех си го, но нищо не направих. Хората са губели парите си, а аз ги харчех. Боже мой! Какво направих?

Изведнъж ме обзе мощен гняв. От думите ѝ за кървавите пари излизаше, че всичко, което сме преживели заедно, включително и личният ми успех, е някак си омърсено. Значи целият ни брак е бил един фарс и нищо около мен не е било реално, истинско. Бил съм мъж на части, чийто сбор не се е равнявал на едно цяло. Заобиколен съм бил от охолство, красота и суетност, но сега съм беден, грозен и отчайващо объркан. Нужно ми е по-просто ежедневие. По-прост живот. И по-проста жена.

Не направих и най-малкия опит да скрия неудоволствието си, а напротив — озъбих ѝ се:

— Кървави пари ли! — изплюх. — Що за шибано заключение, Надин! Та аз работя на Уолстрийт! Да не съм някой шибан мафиот! — И поклатих възмутено глава. — Е, от време на време и аз съм правел някое дребно нарушеници, но не повече от всички останали, така че се стегни, мама му стара!

Измежду ужасните си ридания ми отвърна:

— Боже мой, та ти корумпираш всичко около себе си, и собствената ми майка дори! — Риданията й идваха от дълбините, от корема й. — А аз... аз... само... гле... дах и... и... хар... чех... тия... кър... вави... пари! — От рев дори думите й се накъсваха.

— Майка ти ли! — избухнах. — Много добре знаеш колко добре се отнасям с майка ти. Когато се запознах с нея, щяха да я изхвърлят от шибания й апартамент за това, че не си беше плащала шибания наем! А аз се погрижих не само за нея, но и за шибания идиот — брат ти, и за шибания идиот — баща ти — и за сестра ти, и за всички останали, д'еба мама му! Така ли ми се отплащаш сега? — Млъкнах и направих опит да се овладее. От яд не усещах, че и аз съм се разревал. — Не мога да повярвам, мамка му! — креснах. Не мога да го повярвам! Как може точно сега така да ми говориш! Та ти си моята жена, Надин! Как може точно сега така да ми говориш?

— Извинявай — изхлипа. — Извинявай. Не исках да те обиждам. — Трепереше като лист. — Без да искам... Без да искам. — Изтърколи се от леглото, сви се в ембрионална поза върху мокета за сто и двайсет хиляди долара от „Едуард Фийлдс“ и пак ревна неутешимо.

Край.

Именно в този миг осъзнах, че съм изгубил жена си завинаги. Каквото и да беше ни свързвало с Графинята, вече се беше скъсало. Друг въпрос беше ще се любя ли пак някога с нея, но, честно казано, това никак не ме вълнуваше. Сексуалното ми разтоварване в момента бе най-малкият ми проблем.

А там, в края на коридора, бяха най-невинните жертви на цялото положение — невръстните ни деца, на които предстоеше да осъзнаят една от най-жестоките реалности на живота: нищо не е вечно.

ПЕТА ГЛАВА

МАНИАКА И МОРМОНА

На следващата сутрин пак се озовах в лимузината.

Този път обаче нелегалният терорист ме караше не към мрачния чатал на Западен Куинс, а към зловонното черво на име Западен Бруклин. И по-точно проправяхме си път през демографския кошмар, наречен Сънсет Парк — толкова етнически разнообразен район — пълен с китайци, корейци, малайзийци, вьетнамци, тайландци, пуерториканци, мексиканци, доминиканци, салвадорци и гватемалци, заедно с шепа забележително тъпи финландци, които от тъпота все още не са се усетили, че останалите им финландски братя още преди тридесет години са забягнали оттук, за да спасят живота си от нахлуващите етнически орди — че от гледката през прозореца на задната врата ми се стори сякаш прекосявам паркинга на Обединените нации след ракетен удар.

Въпросната част на Сънсет Парк наистина си беше жива клоака — плоска ивица от прах и асфалт, накъсана от полусрутени складове, изоставени магазини, гниещи кейове и птичи испражнения. Центърът на Манхатън, крайната точка на днешното ми пътуване, бе само на няколко километра западно оттук, на отсрещната страна на силно замърсената река Ййст Ривър. От моята гледна точка — задната дясна седалка на лимузината — виждах водовъртежите й, извисяващия се силует на Долен Манхатън и изящната арка на моста Веразано, опираща чак в Стейтън Айлънд.

Точно по разписание, в 9:00 ч. Монсоир спря пред опушен подземен паркинг в южната част на опушена двупосочна улица. На слизане от лимузината му казах:

— Щом ми потрѣбваш, ще те викна по пейджъра. — И да не си посмял да взривяваш мостове в мое отсъствие, рекох си. Затръшнах вратата в лицето му и заслизах по късото стълбище към по-долното ниво на паркинга.

Чух познат глас:

— Джордан! Ела насам!

Извърнах се надясно и съзрях специалния агент Грегъри Коулмън. Стоеше пред типична за федералните служби служебна кола: с четири врати, неудряна, най-много на две години, американско производство. В конкретния случай: форд таурус в цвят бордо с леко тъмни стъкла и без буркан. Опрял се бе о задната дясна врата в победоносна поза, с кръстосани ръце.

Застанал редом с него и дружелюбно усмихнат бе стажант-партньорът му, специален агент Бил Макрогън. Само веднъж се бяхме срещали с Макрогън, вечерта, в която ме задържаха, но по някаква необяснима причина ми се струваше симпатяга. Прекалено любезен бе за агент на ФБР, макар че веднъж преминал през школовката на Коулмън, сто на сто щеше да е далеч по-малко любезен. Метър и седемдесет и осем на ръст, Макрогън бе значително по-висок от Коулмън и имаше вид на тридесетгодишен. Имаше гъста къдрава кестенява коса, широко лице и съвсем нормална физика. Пред бледосините му очи се мъдреха чифт телени очила, придаващи му богобоязлив вид. Мормон е, реших. Я от Солт Лейк Сити, я от Прово, или пък от някое планинско селце в щата Айдахо... макар че какво значение може да има това.

От своя страна Коулмън имаше вид на италианец или грък, макар заради фамилията му да предполагах да е германец. И то, изглежда, от някой баварски чукар. Беше колкото мен на ръст, малко над един и седемдесет, и надали тежеше повече от седемдесет и три кила. Имаше добре, но не прекомерно развит гръден кош, правилни, фини черти, макар и леко ръбести, и от него струеше подозрителност, най-вече към моя милост. Късо подстриганата му кестенява коса бе сресана на път на едната страна и леко посивяла по слепоочията — най-вероятно резултат от тичането му подир мен, от което всеки би побелял. Имаше маслинена гладка кожа, орлов нос, високо чело и най-пронизващите кафяви очи, които можете да си представите — по-остри от орловите. И на възраст бе горе-долу колкото мен, което ще рече, че копелето едва е навършило двадесет и пет, когато е хукнало по дирите ми! Божичко, що за чешит трябва да е някой, че да се поддаде на обсесивно-компулсивното разстройство да вкара някого зад решетките? Тоя тип май страда от яка форма на вманиаченост. Но защо точно към мен трябва да я проявява? Пълно безобразие!

— Добре дошъл в Отбора на САЩ! — каза ухилено Агента маниак и подаде дясната си ръка, на чиято китка се открояваше черен пластмасов часовник с кръгъл циферблат и с препоръчителна цена някъде под \$59,99.

Ръкувах се предпазливо и се опитах да доловя иронията на лицето му. Не открих нищо друго обаче, освен най-искрена усмивка.

— Благодаря — отвърнах. — Очаквах известно злорадство. — И свих рамене. — Не че не ти се полага...

— Злорадство ли? — обади се Мормона. — Та той само страда, откакто те хвана! За него върховното удоволствие беше самият лов, нали така, Грег? — и хвърли поглед на Агента маниак.

Агента маниак забели очи и поклати глава.

— Абе няма значение — и ми се ухили отново, само че този път с примес от тъга. — Важното е, че най-сетне кандиса да се включиш в отбора на добрите. И съвсем правилно постъпваш. Съвсем правилно.

— Да, ама се чувствам като гнида — свих пак рамене.

— Но ти не си гнида — отвърна моментално оня.

— Ни най-малко — добави Мормона със зъбата мормонска усмивка. — Ти си нещо далеч по-гадно от гнидата! — И пусна задушевен мормонски смях, после подаде богобоязливата си десница за мормонско ръкостискане.

Ухилих се на любезния тип и се здрависах учтиво. После спрях за секунда да огледам хубаво новите си приятели. И двамата носеха тъмносини костюми, свежи бели официални ризи, консервативни сини вратовръзки и черни обувки с връзки. (Типичната униформа на федерално ченге.) И, честно казано, съвсем добре изглеждаха: всичко им бе по мярка, а костюмите бяха огладени по най-съвършен начин.

И все пак аз бях далеч по-изстужан от тях. Отдавах голямо значение на външния си вид за първия ден, в който щях да започна да портя, затова бях подбрал най-старателно облеклото си. Бях в еднореден морскосин шевиотен костюм, струващ две хиляди и двеста долара, бяла официална риза от Оксфорд с консервативни копчета на яката, стабилна морскосиня вратовръзка от крепдешин и черни обувки с връзки. Но за разлика от техните, моите не бяха груби, а от мека, еластична напа, изработени по поръчка в Англия срещу хиляда и осемстотин долара. *Едно на нула за мен!* — рекох си. Категорично ги бия по отношение на обувките.

И на часовниците.

За днешния празник се бях накиприл с швейцарския си „Таба“, на стойност двадесет и шест хиляди долара, с шоколадова на цвят каишка и солиден бял правоъгълен циферблат — от онези ултрафини швейцарски механизми, които за знаещите излъчват охолство, но не значат нищо за хора с доходите на Коулмън и Макрогън. Много хитро си бях оставил „Булгари“-то у дома. Щото какъв е смисълът да предизвикаш завист у новите си приятели, а пък и дали вече нямат правото да откачат часовника от шибаната ми китка и да си го сложат на своята? (Военен трофей, един вид.) Хм... Ще трябва да питам Магнум по въпроса.

Не бяхме приключили ръкуването си с Мормона, когато той добави:

— Ама ти наистина постъпваш съвсем правилно, Джордан. Добре дошъл в Отбора на САЩ!

— Да бе — отвърнах иронично. — След като нямам друг избор, нали?

И двамата свиха устни и бавно кимнаха, сиреч: „То човек като заплаши да подведе жена ти под отговорност, май не ти остават много варианти, нали така!“. След което Коулмън каза:

— Във всеки случай извинявай за тайнствеността, но се бояхме някои твои приятели да не те проследят. Така че ще те повозим известно време по улиците на Бруклин, да се отървем от евентуални „опашки“.

Прекрасно, рекох си! Агента маниак явно разполага с неизвестна за мен информация — като например, че някой ме предпочита мъртъв. И през ум не ми беше минавало, че около цялото ми сътрудничене мога да стана жертва на покушение; но сега, като си помислих, осъзнах колко много хора би ги устроило. Няма ли да е най-добре да извърша покушение срещу себе си още сега и да спестя усилията на останалите? Да не говорим колко хубаво ще й стане на Графинята. Ще танцува върху гроба ми и ще скандира: *Кървави пари! Кървави пари!* После ще запали жертвен огън и ще хвърли в него брачното ни свидетелство.

Боже мой, трябва да се стегна! Да се фокусирам върху проблемите си. Да прогоня оная руса гад от мислите си. Сега е нужно

да заостря вниманието си върху тия две гадни копелета. Поех дълбоко въздух и казах:

— Кой, смятате, може да е по петите ми?

Агента маниак сви рамене:

— Откъде да знам. Ти кой смяташ, че може да е по петите ти?

И аз свих рамене.

— Откъде да знам. Най-вероятно всички, не мислиш ли? — Млъкнах за миг. — Всички, освен жена ми. Щото на нея хич не ѝ пука къде съм и какво правя, стига да съм по-далече.

— Нима? — каза Агента маниак. — Кое те кара да мислиш така?

— Това, че ме ненавижда! Затова мисля така, да му еба майката!

„И понеже снощи ми заяви, че повече няма да ми пуска“, добавих на себе си.

— Хъ! — измърмори онзи. — Това ме изненадва.

— Така ли? И защо?

Агента маниак пак сви рамене.

— Откъде да знам... Онази вечер, когато те задържахме, останах с впечатлението, че истински те обича. Ако трябва да съм точен, аз дори я попитах обича ли те, и тя ми отвърна, че те обича.

— Вярно е — добави Мормона.

Присвих очи, сякаш съм объркан.

— На вас пък за какво ви е дотрябвало да питате жена ми за такива неща? Това не е ли доста встрани от утъпканата пътека?

— *Ами-и* — обади се Агента маниак — нямаш си представа колко неща може човек да научи от съпруга, на която ѝ е крив светът. Има случаи, в които още докато извеждам закопчания в белезници съпруг, жената почва да крещи: „Мъжът ми крие пари в мазето! И лъже в данъчните си формуляри!“ — И Агента маниак се изкикоти. — Но твоята не е такава. И дума не обели.

— Нито една — допълни Мормона. — Може и да бъркам... но ми се струва, че жена ти все още те обича.

— Съжалявам, че ще ви прекъсна веселието — продума Коулмън, — но трябва да се пораздвижим. Пък и тук вони като на...

— Кучешки лайна? — подказах.

— Да, общо взето си прав — отвърна ми той, отвори задната врата и ми кимна да вляза. — Излегни се на задната седалка и гледай да не си показваш главата, окей?

Изглеждах Агента маниак в продължение на доста секунди, чудейки се дали не намеква за разположен някъде отвън снайперист, готов да ми пръсне главата. Но отхвърлих мисълта като абсурдна: та нали, в края на краищата, ако някой си е наумил да ме убива, ще намери далече по-подходящ момент, отколкото когато съм под закрилата на двама агента на ФБР!

Затова вдигнах самоуверено рамене и се качих, след което поехме из миризливото черво на Сънсет Парк. Направихме поредица от леви и десни завои, тук-таме и по някой обратен, че да сме се отърсили от въображаемия преследвач. Междувременно водехме неангажиращ разговор, тъй като и на тримата ни бе ясно, че не бива да обсъждаме важни неща в отсъствието на моя адвокат.

За голяма моя изненада и двамата ми се сториха истински загрижени за разпадането на брака ми и най-вече за влиянието, което ще окаже на децата. Докато повторно разказах историята как Графинята обявила, че ме обича, вечерта когато ме задържаха, усетих, че духът ми се повдигна. Още повече че, и според двамата, щом преминел първоначалният шок, тя щяла да предпочете да остане омъжена. Тук обаче усещах, че грешат; познавах Графинята много по-добре, отколкото те. Щом като е решила веднъж да се махне, неминуемо ще го направи.

Докато стигнем до моста „Бруклин“, настроението ми съвсем помръкна. Времето изтичаше и аз все повече се приближавах към точката, от която връщане няма. Управлението на ФБР бе съвсем наблизо, на по-малко от пет минути път.

Да, рекох си, в едно поне съм сигурен: предстоят ми доста тежки дни. Единственото неизвестно бе доколко дълбоко ще е падението ми. Поех дълбоко въздух и направих опит да се стегна, но не се получи.

Предстоеше ми да пропея съвсем скоро на улица „Съдебна“.

ШЕСТА ГЛАВА

КОПЕЛЕТО И ВЕЩИЦАТА

Нюйоркското районно управление на ФБР е разположено на двадесетия, двадесет и първия и двадесет и втория етаж на една кула от бетон и стъкло, която се издига на четиридесет етажа над Манхатън, в район, известен с името Трибека, от триъгълника под Канал Стрийт, в който освен това се намират и Уолстрийт, Федералният съд, Световният търговски център и най-малко уважаваната правителствена институция — Службата за имиграция и натурализация.

Изминах дългия тесен коридор в приземния етаж на сградата с Коулмън и Макрогън от двете ми страни. Коулмън току-що ми бе обяснил, че сме в онази част на сградата, където се провеждат поверителните разговори със свидетели.

Кимнах учтиво и продължих да вървя, потискайки желанието си да го питам под „поверителен разговор“ ФБР „разпит“ ли разбира, или не. Така или иначе, не се съмнявах, че тук долу са „ставали“ ред неща, които не са в духа на Декларацията за правата. (Вероятно леки изтезания, известни лишавания от сън и обичайните нарушения на неприкосновеността на личността.) Предпочетох обаче да запазя подобни блуждаещи мисли за себе си, така че продължих да кимам и да вървя — запазвайки неутрално изражение — докато ме водеха към малката „стая за поверителни разговори“ в края на коридора.

В нея ме чакаха трима души, седнали на евтини кожени черни кресла около евтина дървена заседателна маса. Стаята нямаше прозорци, само флуоресцентно осветление, излъчващо синьо туберкулозно сияние. Стените бяха съвсем голи, в тревожен болнично бял цвят. От едната страна на масата седеше моят доверен защитник Грегъри О'Конъл, известен с прозвището Магнум. Изглеждаше не по-огромен и изтупан от обичайното и усмивка озаряваше лицето му. Облечен бе в сив костюм на тънки райета, официална бяла риза и червена раирана вратовръзка. И изглеждаше съвсем у дома си тук долу — бивш прокурор, имащ понастоящем удоволствието да защитава виновните.

Другите двама седяха срещу Магнум. Мъжът го познавах от деня, в който ми четеха обвинителния акт, когато наговори всички онези мили неща, докато обсъждаха дали да ме пуснат под гаранция. Казваше се Джоел Коен и от малко повече от две години си партнираше с Агента манияк в усилията да ме изправят пред съда — и бяха успели там, където половин дузина помощник федерални прокурори се бяха провалили.

Поначало, колкото и хитър и самоотвержен да бе Агента манияк, все пак имаше нужда от не по-малко хитър партньор в щатската прокуратура, който да се заеме с юридическата страна на разследването. Сам по себе си Агента манияк можеше единствено да ме разследва; но за да ме съди, му трябваше копеле от рода на Джоел Коен.

Точно в този момент Копелето се бе навел напред върху стола си с опрени върху масата лакти. Гледаше ме втренчено с присвити очи и няма съмнение, че вътрешно буквално се облизваше. Облечен бе в евтин сив костюм, евтина бяла официална риза, евтина червена вратовръзка и имаше зъл вид. Къдравата му кестенява коса бе късо подстригана, челото — високо, носът — месест, а лицето му — пепеляво. Не беше грозен, но имаше вид на човек, който от леглото е пристигнал направо в службата. Но може и умишлено да го е направил, заключих. Копелето очевидно цели да ми съобщи нещо, а именно: сега, когато си в моя свят, цената на костюма ти, репутацията на ателието ти за химическо чистене и усетът на бръснаря ти за модерното нямат абсолютно никаква стойност. Цялата власт бе у Копелето, а аз бях неговият пленник независимо от външността. Копелето бе среден на ръст и тегло, макар да имаше вече споменатата раздърпаност на дегенерат, която го правеше да изглежда по-нисък. И съм убеден, че ме презираше не по-малко, отколкото аз него. В момента всъщност изражението на лицето му ясно говореше: „Добре дошъл в подземното ми леговище, пленнико! Да започнем с изтезанията!“.

Третата обитателка на стаята бе мишеподобно дребно създание, на име Мишел Аделман, седнала вляво от Копелето. Не я бях срещал, но ми беше добре известна. Прякорът ѝ бе Злата вещица от Изтока, придобит заради поразителната ѝ прилика — и физическа, и като характер — с коварната бабишкера от „Вълшебникът от Оз“. И тъй

като и тя (заедно с Джоел) работеше като помощник федерален прокурор в Източното нийоркско управление, прякорът ѝ беше съвсем уместен.

Беше дребно човече, един и петдесет и седем, с огромна грива тъмни буйни коси, тъмни изцъклени очи, тънки тъмночервени устни и скъсена брадичка. Представях си я колко ще прилича на мишка, ако вземе парче швейцарско сирене и го загризе. А освен това и колко ще прилича на вещица, ако яхне метла и направи едно кръгче из стаята за поверителни разговори. Облечена бе в тъмносин костюм с панталон и гледаше строго.

— Добро утро — поздрави Магнум. — Да те запозная с двама души, с които ще прекараш доста време през идните няколко месеца. — Посочи Вещицата и Копелето, а те и двамата кимнаха служебно. После продължи: — Джордан, запознай се с Джоел Коен, макар да ми се струва, че вече сте имали това удоволствие... — Подадох ръка и се здрависах с Копелето с мисълта, че като нищо може да ми щракне белезниците, — а дамата е Мишел Аделман, която смятам, че нямаш удоволствието да познаваш — при което се ръкувах и с Вещицата, очаквайки всеки миг да ме превърне в попова лъжичка.

— Във всеки случай желая да уведомя всички присъстващи, че Джордан е твърдо решен да сътрудничи. — При което Магнум кимна еднократно. — Възнамерява през цялото време да е честен и откровен; а лично аз желая да ви уверя, че сведенията, които притежава, ще са безценни в борбата ви срещу престъпността и неправдата на Уолстрийт. — И Магнум кимна втори път.

Ебаси и глупостите! — рекох си. — Тия на кого ги разправя!

— Това е добре — отвърна Копелето и ми направи знак да седна до Магнум. — Всички разчитаме да ни сътрудничиш, Джордан, и от името на всички присъстващи желая да те уверя, че не изпитваме никаква враждебност към теб... — С крайчеца на окото си забелязах как Агента маниак забели очи, докато с Мормона сядаха от двете страни на Вещицата и Копелето. — И ще се отнасяме справедливо с теб докрай, ако се държиш добре.

Кимнах в знак на благодарност, макар да не вярвах на нито една от думите му. За Агента маниак бях сигурен, че ще се отнесе справедливо към мен; той беше човек на честта. Но не и Копелето — той не можеше да ме търпи. Виж, по отношение на Вещицата не бях

съвсем сигурен. Според Магнум тя поначало мразела мъжете — включително Агента маниак и Копелето, — така че не се очаквало да има някакво особено отношение към мен. В такъв случай най-големият ми проблем си оставаше Копелето. Все пак съществуваше надеждата, че ще напусне службата, преди да се стигне до издаването на присъда срещу мен. Тогава всичко щеше да е наред.

Затова отвърнах страшно скромно:

— Вярвам ти, Джоел, и както Грег вече съобщи, твърдо съм решен да ви сътруднича. Така че задавайте всички въпроси, които ви дойдат на ум, а аз ще се старая да ви дам точни отговори.

— Вярно ли е, че си потопил яхтата си заради застраховката? — изстреля Вещицата. — Да чуем истината.

Изгледах я и ѝ пуснах студена усмивка. На масата имаше висока гарафа с вода и шест чаши, едната от които бе наполовина пълна. Какво ли щеше да стане, ако лиснех чашата в лицето ѝ? Сигурно щеше да се разпищи: „Помощ! Топя се! Топя се!“. Но предпочетох да запазя мисълта за себе си и просто ѝ казах:

— Не, Мишел. Ако исках да я потопя заради застраховката, нямаше да го направя, докато съм с жена си на борда.

— Защо пък не? — контрира ме Вещицата. — Та това е идеално алиби.

— Но и идеален начин да се самоубие — срязва я Агента маниак. — Хванала го е буря, Мишел. Вземи да прочетеш „Яхтинг магазин“^[1], там всичко това е описано.

Магнум се намеси с огромна самоувереност:

— Желая да уверя всички присъстващи, че Джордан не е потопил яхтата си заради застраховката. Нали така, Джордан?

— Абсолютно — отвърнах. — Макар да не отричам, че най-откровено я мразех. Петдесетметрова плаваща мъка. Постоянно се повреждаше, а разходите ѝ бяха по-големи от бюджета на Хаити. — Свих невинно рамене. — Така че всъщност съм доволен, че потъна. — Тия да не би да очакват да чуят цялата история с потъването на яхтата? Защото наистина си беше нещастен случай. Виновен бях единствено за вземане на погрешно решение, но до известна степен имах оправдание: дрогата, която бях поел, бе достатъчна да упои цялото население на Гватемала и поради тази причина бях принудил капитана

да поведе яхтата право насред осембалова буря, че да утоля причинената ми от наркотиците скука.

— Както и да е — рече Магнум, — това отговаря на въпроса ти, Мишел. Нещастен случай, нищо повече. — Кимнах в знак на съгласие, придобил самоувереност от първоначалната размяна. Оказала се бе напълно безвредна, а ние с Магнум се държахме чудесно, с което неутрализирахме магията на Вещицата. Поне така си мислех, докато Копелето не каза:

— А вярно ли е, че докато яхтата е потъвала, си се обадил на Дани Поуръш и си му казал, че в задния ти двор си заровил десет милиона долара кеш, та ако с жена ти загинете, да ги изкопае и да ги предаде на децата ви?

Огледах стаята за поверителни разговори и установих, че всички погледи са вперени в мен, включително този на Магнум. Агента манияк имаше кисела усмивка, която можеше да се тълкува като: „Виждаш ли, Джордан, ние знаем неща, за които дори не си си помислял!“. На лицето на Мормона обаче личеше една доста палава усмивка, в смисъл „Готов съм да си делнем десетте милиона, ако ми предадеш картата за местонахождението на съкровището и изолираш останалите от участие!“. Но както Вещицата, така и Копелето гледаха намръщено, един вид „Хайде, опитай се само да ни излъжеш и гледай какво ще стане!“.

Но най-смешното е, че си нямах и най-малката представа за какво става дума. Поне по три причини бях удивен: първо, понеже в задния си двор не бях заровил дори *десет долара*, камо ли десет милиона; второ, понеже нямаше начин да им го докажа, освен ако не завлечах Агента манияк в двора си с кирка и лопата, че да разкопае двадесет и четири декара доста скъпа бермудска трева; и трето, понеже самата формулировка на въпроса на Копелето съдържаше намека, че сведенията им идват от самия Дани Поуръш, което значи, че и той им сътрудничи.

А това беше и хубаво, и лошо. Хубавото бе, че в такъв случай няма да съм принуден да сътруднича срещу него, както бе предсказал и самият Магнум: „Всичките ти приятели ще сътрудничат, така че няма да ти се наложи да ги накусваш“. Но не толкова хубавото бе, че Дани се явяваше дясната ми ръка, а това значеше, че за всичко, казано от мен, ще търсят потвърждение и от него. С други думи, ще трябва

много да внимавам и да избягвам чистокръвните лъжи. Никак нямаше да им е трудно да ме изловят. Единствената ми надежда бе да премълча определени факти. Разликата между укриване на сведения и пропуск в паметта не е кой знае колко голяма.

Затова им отговорих с лека надменност:

— По-голяма глупост от тази не съм чувал през живота си, Джоел. — Поклатих глава и се изсмях цинично. — Не знам откъде черпите сведенията си, но ти гарантирам, че това е чиста измишльотина. — Хвърлих поглед на Агента маниак. Изражението му бе неутрално, а орловият му поглед сякаш ме преценяваше. Погледнах го право в очите и рекох: — Повярвай ми, Грег. Който и да ти го е казал това, само се е бързал с теб. Помисли си само за една секунда — човек трябва да е луд, че да закопае в задния си двор десет милиона долара. Това значи да съм изкопал дупката в полунощ, после да съм върнал чимовите на мястото им преди изгрев-слънце. Ти как ме виждаш мен в ролята на физически работник? Щото когато миналия път ми изгоря крушката на нощната лампа, направо изхвърлих лампата. — Гледах копелето право в очите.

— Наел си изключително компетентен адвокат — избълва Джоел. — И съм сигурен, че ти е обяснил какви ще са последствията, ако те хванем, че ни лъжеш или че се мъчиш по някакъв начин да ни заблудиш. Тогава ще сме в правото си да скъсаме споразумението за сътрудничество и да го хвърлим в кошчето. — И ми пусна безизразната си усмивка. — А това ще рече, че поради липсата на писмо 5К^[2] няма да смекчат присъдата ти, което пък означава, че не ти мърдат трийсетина години в...

— Пфу! — прекъсна Магнум Копелето. — По-спокойно, Джоел! Успокой топката! Джордан е съвсем наясно със задълженията си и възнамерява да ги изпълни стриктно.

— Не съм казал, че не е така — възрази Копелето. — Но по закон съм длъжен да го уведомя каква ужасна съдба го очаква — и колко ще съм доволен в такъв случай, наемкаше тонът му, — ако го осъдят, без да е налице писмо 5К. — И Копелето ме изгледа право в очите, след което добави: — И недей забравя, че ако промениш решението си и решиш да стигнеш до дело, ще можем да използваме против теб всичко, което си ни казал.

— Това ми е безкрайно ясно — отвърнах най-спокойно. — Грег още вчера ми го разясни. Но ти не се притеснявай, Джоел. Няма да те поставя в положение, в което да си длъжен да провалиш живота ми. — Колкото и да се постарях, не успях да изрека последните си думи без здравословна доза ирония.

— Не смятате ли, че точно сега е подходящ момент да се съвещая с клиента си? — каза Магнум. — Ще ни извините ли за няколко минути?

— Няма проблем — каза Копелето и се надигна от креслото си. Усмихна се на Злата вещица от Изтока, която също се надигна, последвана от Агента маниак и Мормона. Излязоха в индианска нишка и затвориха вратата след себе си. След което моментално рипнах от стола си и изсъсках:

— Ебаси и щуротиите, Грег! Ебаси и шибаната простотия! Прав си, че е тотално говедо! Ами оная, Мишел Аделман? Ебаси и путката смотана! Що не вземе една метла и да си отхвърчи обратно в Оз!

Магнум кимна в знак на съгласие и бавно се надигна от стола, докато се извиси на две глави над мен. И рече, усмихнат най-дружелюбно:

— Първо на първо, искам да се успокоиш. Поеми дълбоко въздух и преброй до десет; после, като си готов, ще поговорим за десетте милиона в задния ти двор.

Вдигнах очи към главата му, която имах чувството, че стърже по луминесцентните лампи.

— Седни, ако обичаш! — заповядах му. — Прекалено си ми висок. Губя перспектива, когато и двамата сме прави. — И го приканих с жест да седне.

— Не си чак толкова нисък — отвърна ми, загледан отгоре в темето ми, сякаш бях някакво джудже. — Според мен си комплексиран на тая тема. — Положи огромната си длан върху рамото ми: — Честно казано, след като свършим тука, смятам, че ще е необходимо да се подложиш на психоанализа.

Изпуснах насъбралия се в гърдите ми въздух.

— Да бе. Ще се обърна към психоаналитика на затвора в малкото минути, в които не ме оножда Бъба Педераста. — И поклатих глава в знак на безсилие. — Цялата работа е, че не съм закопал никакви пари — нито в задния двор, нито на друго място.

— Чудесно — каза Магнум и седна. — Тогава няма за какво да се тревожиш. Джоел ще е длъжен да напише писмото 5К, дори и да не ти вярва. Може да откаже да го напише единствено ако те изобличи в чиста лъжа. Но ще ти се наложи да му представиш финансова декларация. — Последва кратка пауза. — И в нея ще трябва да включиш всички свои налични пари. И ако в даден момент изскочи някоя сума — при което забели очи — нещата ще станат зле за теб, много зле. Колко имаш в брой в момента?

— Не много — отвърнах. — Към един милион, но не повече.

— И това е всичко?

— Това е всичко. Да не си забравил колко пари в брой съм измъкнал контрабандно в чужбина? За какво мислиш, че съм тук, за пресичане на червено ли?

— Разбирам, че си изнесъл пари в чужбина, но сумата не се покрива с всичките ти доходи. — Спря и разкърши врат, при което се чуха половин дузина приглушени прищраквания на прешлени. После рече: — Виж какво, в момента играя ролята на адвокат на дявола и се мъча да предугадя мислите на Джоел; и имам чувството, че ще е скептично настроен.

Отчаяно поклатих глава:

— Чакай да ти обясня нещо, Грег. От четири години насам изобщо не притежавам фирма за инвестиционно банкиране. Ръководството ми е задкулисно, разбираш ли?

Кимна.

— Добре, сега слушай внимателно: тъкмо понеже не притежавах фирмите за инвестиционно банкиране, аз бях този, който получава акции от всяка нова емисия и който връща рушвети в брой на собствениците им. — Спрых, напъвайки се да намеря прости думи, с които да разясня на Магнум (който не е мошеник) как точно стават нещата в света на мошениците. — Казано другояче, в началото на деветдесетте години, докато аз *притежавах* „Стратън“, аз бях получателят на рушветите в брой. Но след като ме изхвърлиха от инвестиционното банкиране и започнах да действам задкулисно, процесът се извъртя на сто и осемдесет градуса и тогава аз започнах да плащам рушветите — на собствениците на фирмите за инвестиционно банкиране. Разбираш ли сега?

— Разбирам — отвърна самоуверено. — И ми звучи съвсем логично.

Аз му отговорих с кимване.

— Радвам се, понеже това е самата истина. — И свих рамене. — В крайна сметка дори и единият милион не е у мен. Пази ми го тъща ми.

— Това пък защо? — стресна се Магнум.

Ама че наивник! Колкото и да беше добър като адвокат, Магнум нямаше мисленето на престъпник. Явно ще се наложи да го школувам.

— Защото вечерта, в която ме задържаха, реших, че Коулмън може да се върне с разрешително за обиск. Затова казах на Надин да предаде парите на съхранение у майка си. Макар че мога да си ги взема, когато си поискам. Смяташ ли, че е необходимо?

— Абсолютно. И ако пак стане на въпрос, следва тази информация да им я съобщиш, без да те питат. Не забравяй: докато си честен с тях, няма да закъсаш. — Бръкна в джоба на самото си и извади жълт лист хартия, сгънат на три по дължина. После се усмихна, вдигна бързо трикратно веждите си и остави листа върху заседателната маса. Извади чифт очила за четене, разгъна скъпоценния документ и каза: — Това е списъкът на хората, за които ми каза, че имаш сведения. Включва деветдесет и седем имена, сред които няколко дяволски апетитни. — И поклати глава. — Ама ти наистина ли си извършил престъпления заедно с всичките тези хора? — попита с невярващ тон. — Не мога да го повярвам!

Свих устни и бавно кимнах. После седнах до него и за секунди проучих списъка на високопоставените лица, който спокойно можеше да мине за „Кой кой е“ на хайдуците от Уолстрийт. А в компанията на хайдуците от Уолстрийт се мъдреха и неколцина корумпирани политици, неколцина корумпирани висши полицейски служители, един-двама корумпирани съдии, шепа мафиоти, известен брой счетоводители, адвокати, изпълнителни и финансови директори и десетина-петнадесет цивилни лица — хора, които не се занимават с инвестиционно банкиране, но бяха служили за мои пълномощници, което на жаргона на Уолстрийт означава *подставени лица*^[3].

— Абсолютно срамна работа — рекох, докато сърцето ми се свлече в петите. Проучих списъка и отчаяно поклатих глава. — Грозна работа, Грег, абсолютно грозна. Бях останал с впечатлението, че ще

изключиш част от тия имена, като например моя приятел Липски... и Елиът Лавин... и... тъъ... Анди Грийн?

Той бавно поклати глава.

— Не мога — рече сериозно. — От това нещата само ще станат по-зле. Всяко пропуснато име моментално ще заостри вниманието на властите към съответното лице.

Кимнах безпомощно, осъзнавайки правотата му. Най-смешното бе, че предния ден, когато съставяхме списъка, ми се стори, че не е нещо съществено. Дори се посмяхме, намирайки хумор в това как хора от всякаква област се поддават на корумпиращото привличане на лесно изкараните на Уолстрийт пари. Май за алчността във вид на мигновена печалба няма непознати лица. Не признава етническите граници и заразява хора от всяка възрастова група. В списъка имаше и черни, и бели, и азиатци, и латиноси, и индийци, и индианци, младо и старо, здраво и хромо, мъже и жени, хомосексуални и бисексуални — всичко, което можеше да му дойде на човек на ум. Изглежда, никой не бе в състояние да се противопостави на изкушението да припечели стотици хиляди долари без никакъв риск. Ама че мрачен коментар върху състоянието на капитализма през двадесети век, рекох си.

* * *

Пет минути по-късно листът продължаваше да си лежи на заседателната маса, но вече пред по-голяма публика. Копелето, Вещицата, Агента маниак и Мормона се бяха върнали и сега седяха приведени на креслата си, втренчени в списъка така, сякаш пред очите им бе самият Свещен граал.

— Доста подробен е този списък — рече с учудване Копелето. После вдигна глава, пусна ми доста дружелюбна усмивка и рече: — Доколкото можем да съдим по него, Джордан, предстои ти добро бъдеще с нас. — Пак сведе поглед към листа и продължи да мърмори: — Много добре... чудесно...

Усмихнах се смирено и изключих. И докато Копелето се възторгваше от списъка ми, самият аз се запитах какво ли щеше да си мисли сега, ако бях вписал и всичките курви. Те сигурно щяха да са към хиляда или най-малко петстотин. Тогава как щеше да реагира

Вещицата? Дали нямаше да ми направи някоя магия за импотентност? Несъмнено е чувала за това как стратънци категоризирахме курвите, сякаш са акции: най-добрите бяха „сини чипчета“^[4], а най-долните — „розови хартийки“^[5] (акции с минимална или никаква стойност). А в смътната зона между тези две категории бяха „наздакчетата“^[6] — изпаднали или така и неуспели сини чипчета.

— ... най-добре е да започнем от началото — каза Копелето, престанал най-сетне да си мърмори под носа. Грабна евтина синя химикалка и с гробовен глас запита: — Кое средно училище си завършил?

— Сто шестдесет и девето — отвърнах.

Кимна еднократно, после записа отговора ми в жълтия си бележник.

— В Бейсайд ли се намира?

— Да, в Бейсайд, в Куинс.

И това си го записа, после се втрени в мен, сякаш очакваше още да чуе.

— Спокойно можеш да се впуснеш в подробности — каза Копелето. — В този случай не важи правилото „Колкото по-малко, толкова по-добре“. — И ми пусна тънка усмивка.

— Няма проблем — кимнах с разбиране и не казах нищо повече.

Най-интересното е, че изобщо не се мъчех да затрудня Копелето; просто с течение на годините бях добил навика по време на правни инквизиции да отговарям съвсем накратко. Ако трябва да съм точен, давал бях показания под клетва поне петдесет пъти — най-вече пред НАСД^[7] (по повод арбитражни дела с клиенти), но също така и пред СЕК и Сенатската комисия по етика, която разследваше случай на подкуп на един от по-малко уважаемите сенатори.

Както и да е. Бях се тренирал да отговарям само с „да“ и „не“, но да не предлагам допълнителна информация само и само да угодя на разпитващия. И макар да бях наясно, че в случая важаха съвсем различни правила, трудно ми бе да се отърся от вкоренените навици.

Минаха още няколко секунди тишина, след които Копелето най-сетне попита:

— Отличник ли беше в средното училище?

— Да — отвърнах с гордост. — От край до край отлични оценки.

— Проблеми с дисциплината да си имал?

— Нищо съществено, макар веднъж да загазих, понеже на връщане от училище дръпнах шапката на едно момиче от главата ѝ. — И свих рамене. — Ама то беше в трети клас, така че не ми го записаха в досието. — Върнах се назад в мислите си. — Знаеш ли, може да ти е смешно, но почти всеки проблем в живота ми е бил свързан с женския пол. — И по-точно, допълних наум, с гоненето на путките.

Настъпи тишина, последвана от още тишина. Накрая поех дълбоко въздух и запитах:

— Искаш да ти разкажа живота си ли? Това ли ти е целта?

— Да — отвърна Копелето и кимна бавно с глава, — точно това ни интересува. — Остави химикалката, облегна се на креслото и каза: — Сигурен съм, че последните няколко въпроса ти се сториха глупави, но те уверявам, че не е така. Когато даваш показания в съда, адвокатите на подсъдимите ще гледат да те обрисуват като престъпник от кариерата, лъжец по рождение, който е готов да приказва каквото и да било, стига да отърве кожата си. И напипат ли някъде нещо нечисто — пък било то и в детството ти — точно там ще задълбаят. Няма да се откажат от нищо, което би те дискредитирало.

— Джоел е прав — добави Магнум. — Ще измъкнат най-всичко, до което се докопат. А прокуратурата може да им се противопостави единствено като разкрие преди тях простъпките ти пред журито. С други думи, ние ще извадим кирливите ти ризи още преди отсрещната страна да е повдигнала въпроса, един вид — тук нито има нещо тайно, нито е свързано с процеса.

— Точно така — изчурулика Копелето. — Няма да оставим място на защитата накъде да мърда.

На този етап се намеси и Агента маниак:

— Но ако има нещо, което не можем да си позволим, това са всякакъв вид изненади. Те ни най-малко няма да ни помогнат. Затова ни е нужно да познаваме живота ти в интимни подробности — всичко, което си правил някога и за което се сещаш.

Намеси се и Вещицата:

— Включително и употребата ти на дрога и забежките ти по проститутки, тъй като и двете са отразени достатъчно нашироко в пресата.

А Копелето намери за необходимо да добави:

— И сто на сто всеки добър адвокат за защитата ще се възползва и от двете.

След няколко секунди неудобна тишина казах:

— Всичко това е чудесно, но аз бях с впечатлението — и потиснах желанието да изгледам Магнум право в очите и да му пратя няколко смъртоносни лъча, — че при подобни дела хората рядко биват изправени на съд, а по-често стигат до споразумение с прокуратурата. Или пък сътрудничат.

— В повечето случаи е така — сви рамене Копелето, — но на твоето място не бих разчитал на това. Все ще се намери някой готов да устиска докрай и да стигне до процес.

Всички кимнаха в унисон, дори и Магнум, който в момента извършваше ревизия на историята. „Ебал съм му майката — рекох си. — Карай нататък, пък да става каквото ще!“

— Как да ви кажа — рекох небрежно. — Само на трийсет и шест съм, но животът ми протече особено динамично. Не знам дали няма прекалено дълго да се проточи разказът ми.

Агента маниак пусна кисела усмивка.

— От шест години насам се мъча да намеря някакъв смисъл в живота ти — рече. — Така че време имам, колкото си искаш.

— Давай. Слушаме те! — добави Копелето.

— Това е единствената ти надежда да се отървеш с по-лека присъда — отрязва Вещицата.

Не ѝ обърнах внимание, но изгледах Копелето и казах:

— Добре. Така или иначе подхвана темата за Бейсайд, затова предлагам оттам да започнем. Струва ми се напълно подходящо, още повече че мнозинството от първите стратънци бяха тъкмо оттам. — Спрях за миг да си припомня миналото. — Които пък не бяха от Бейсайд, в крайна сметка се преместиха там, след като фирмата заработи на пълни обороти.

— Ама всичките ли се преместиха в Бейсайд? — попита скептично Копелето.

— Е, не съвсем, но почти — отвърнах. — Понеже преместването в Бейсайд бе един вид доказателство за верността ти към фирмата, демонстрация на това, че си истински стратънец. Може и да ви звучи донякъде нелепо, че местенето в определен район може да има толкова дълбок смисъл, но навремето нещата стояха тъкмо така. В това

отношение не се различавахме от мафията: гледахме да не допускаме външни лица. — И свих рамене. — Работещите в „Стратън“ общуваха единствено с колегите си от фирмата; именно това налагаше всички да са в Бейсайд. По този начин изключваш външните хора и доказваш, че си част от култа.

— Да не искаш да кажеш, че „Стратън“ е бил един вид култ? — изломоти Вещицата.

— Да — отвърнах ѝ най-спокойно. — Точно това искам да кажа, Мишел. А ти защо смяташ, че беше толкова трудно да проникнеш във фирмата? — И погледнах към Агента маниак. — На колко врати си чукал през тия шест години? Ей така, по най-груба сметка.

— Най-малко на петдесет — отвърна ми той. — Вероятно са повече.

— И всичките ти ги затръшнаха под носа, нали?

— Горедолу — рече уморено. — Никой не пожела да разговаряме.

— Една от причините е тази, че всички печелеха щури пари и никой не желаше да обърне каруцата. — Спрях за малко — да поемат по-добре думите ми. — Но имаше и нещо далеч по-съществено, нещо, което лежеше в самата основа на нещата, а именно — опазването на стратънския начин на живот. И тъкмо това правеха всички те: опазваха Живота.

— Дай определение за този „живот“, ако обичаш — рече Копелето с лек сарказъм.

— Едно от многото неща — вдигнах рамене — беше да караш най-щурите коли, да се храниш в най-нашумелите ресторанти, да даваш най-големите бакшиши, да се обличаш в най-фините дрехи. — И поклатих учудено глава. — Искам да кажа, че всички го вършехме едновременно. Прекарвахме заедно всеки буден миг от живота си. Не само в работата, но и у дома. — Втренчих се в среднощно черните очи на Вещицата. — Именно затова „Стратън“ бе един култ, Мишел. Един за всички, всички за един, и купища за самия тебе, разбира се. И никога, при никакви обстоятелства не допускахме външни лица. — Огледах стаята. — Разбирате ли ме?

Всички кимнаха, включително и Вещицата.

— В думите ти има определена логика — каза Копелето, — но повечето от първите ти служители са били от Лонг Айлънд, от

Джерико и Съйосет.

— Горе-долу половината — отвърнах моментално. — И за това си имаше причина; но нека не изпреварваме нещата. Да караме подред.

— Нищо против — каза Копелето. — Много си информативен.

Кимнах, докато събирах мисълта си.

— Добре, да се върнем в Бейсайд. Което е доста интересно, понеже, когато бях тийнейджър, се заклех, че щом забогатея, веднага ще се махна от Бейсайд. Бях само петнадесетгодишен, но вече съзнавах, че извън Бейсайд кипи съвсем друг вид живот — по-добър, както ми се струваше тогава — в смисъл на охолство и влияние. Не забравяйте, че детството ми не изобилстваше с пари, така че нещата от рода на скъпи къщи, яхти и частни самолети — неща, с които днес свързват името ми — тогава ми бяха свършено непознати. Бейсайд и най-вече махалата, в която живеех, бяха населени изключително от хора от средната класа. — И се усмихнах носталгично. — Оказа се, че съм израснал на съвсем подходящо място. В района ни нямаше и грам престъпност, всички се познаваха един друг. Всеки беше дошъл я от Бронкс, я от някоя част на Куинс — от райони, които бяха... как да го кажа... западнали. Собствените ми родители се бяха преместили от Южен Бронкс, място, което в момента си е буквално кенеф... надявам се, че не записваш всичко, Джоел.

— Всичко, което запиша, съм длъжен да предам на адвокатите на обвиняемите, които и да се окажат те — усмихна ми се заговорнически Копелето. — Така че, в конкретния случай — колкото по-малко, толкова по-добре. Карай нататък. Притежавам прекрасна памет.

— Добре — кимнах му. — Родителите ми се преместили в Бейсайд, че да ми спестят мизерията да израсна в Бронкс. Живеехме в шестетажен блок в една от ония планирани общности, които по онова време никнеха като гъби. Истински хубаво място: поляни за игра с топка; детски площадки; бетонирани пътеки; дървета, в които да си сковеш къща; храсти за игра на жмичка. Но най-важното бе, че имаше стотици деца, тоест купища потенциални служители на „Стратън“. И всичките получаваха добро образование — спрях, за да дообмисля думите си, — макар образованието да беше нож с две остриета.

— Защо? — попита Агента манияк, който, имах чувството, че ми се кефеше.

— Ами защото като тийнейджъри вече бяхме достатъчно образовани, че да осъзнаем колко малко всъщност имаме. Не че гладувахме като някои африканчета, но светът явно обещавахе много повече от онова, което ни заобикаля. — И спрях за ефект. — Всички в махалата така разсъждаваха. Обзело ни бе чувството за неограничени възможности — че всичко то ни се полага, ако щете — че един ден ще забогатеем и ще се преместим в Лонг Айленд, където царуваха истинските пари; където хората живееха в самостоятелни къщи и се возеха в кадилаци и мерцедеси.

— Алън Липски нали израсна в същия блок? — попита Агента маниак.

— Да — отвърнах, — на нашия етаж. А Анди Грийн, известен ти вероятно с прякора Вигвам^[8], живееше само на няколко блока от нас. Само че тогава не му викахме Вигвам, понеже оплешивя чак в единайсети клас. — И свих рамене. — Първата си перука сложи едва в трети курс на следването. И тогава му излезе прякора Вигвам. — Отново свих рамене, докато се питах дали и Анди Грийн няма да седи тъкмо в тази стая в не съвсем далечното бъдеще. В края на краищата нали той оглавяваше стратънския отдел за корпоративни финанси, чиято задача бе да намира фирми, желаещи да се превърнат в акционерни дружества, и да получава надлежното одобрение от СЕК. Добро момче беше и сигурно щеше да се съсипе от влизането в затвора, където щяха да го принудят да си махне перуката — нищо, че това беше най-грозната перука от тая страна на Желязната завеса.

— Та Алън живееше в апартамент 5К, а аз — в 5F, и от пеленачета сме първи приятели. Несъмнено ви е известно, че именно аз го обучих и финансирах и изобщо му разясних играта. — Всички кимнаха. — А за отплата той и Брайън ми плащаха възнаграждение, превишаващо пет милиона долара годишно. Но аз пак избързвам. Това стана доста години по-късно.

Копелето кимна.

— Одеве спомена, че в юношеството си си нямал проблеми с дисциплината; не са ли те задържали по никакъв повод? Нямах ли прояви на малолетен престъпник?

Поклатих отрицателно глава и ми идеше да го фрасна това копеле заради намека му, че от най-ранни години съм бил калпав. Но се ограничих с думите:

— Както вече казах, бях добро дете, пълен отличник. — Замислих се за миг. — Това се отнася и за останалите членове на семейството ни. Първите двама от първите ми братовчеди завършиха Харвард като отличници на съответния випуск. И двамата сега са лекари. А вероятно ти е известно, Джоел, че брат ми е един от най-високоуважаваните адвокати по здравни дела в цялата страна. Доскоро играеше покер с някои твои приятели от федералната прокуратура, макар да му се наложи да престане, след като започнаха да ме разследват. Трябва да му е станало доста неудобно.

Копелето кимна с уважение:

— Не го познавам брат ти, но съм слушал само най-хубави неща за него. Не мога да се начудя, че между двама ви изобщо има някаква родствена връзка.

— Да бе — измърморих, — ебаси и шибаното чудо. Но факт е, че наистина сме роднини, а и аз бях точно такъв, какъвто бе и той в детството си. Е, като характери може и да се различаваме — той например е по-контактен, а аз съм по-затворен — но в учението ни най-малко не му отстъпвах. Да не кажа, че бях по-добрият. На мен ученето ми се удаваше невероятно лесно. Дори след като пропуших марихуана — още в шести клас, — не престанах да съм пълен отличник. Дрогата започна да ми пречи едва към десети клас.

Агента манияк буквално се втрещи:

— Пропушил си марихуана още в шести клас?

Кимнах с някакво изкривено чувство за гордост:

— Точно така, Грег, на единайсетгодишна възраст. Баткото на един от приятелите ми бе дилър на марихуана и когато с Алън преспяхме една нощ у приятеля ни, брат му ни отвори очите. — И се усмихнах, като си дадох сметка колко луд трябва да съм бил, че да пуша марихуана на единайсет. — Както и да е, навремето марихуаната не бе толкова силна, колкото е сегашната, та не ме хвана кой знае колко. Изобщо не се стигна до отскачане от стените, както в зрялата ми възраст. — Подсмихнах се. — В продължение на две години изпушвах от време на време по някое козче, но абсолютно без никакви проблеми. Поради което родителите ми продължиха да смятат, че всичко е нормално.

Млъкнах за миг да им проуча физиономиите — а те изразяваха различни степени на скептичност, — след което продължих:

— Май чак в осми клас за пръв път забелязаха, че нещо не е наред, след като изкарах деветдесет и два процента на контролно по математика. Майка ми бе съкрушена. Дотогава най-ниската ми оценка бе деветдесет и осем на сто, но и това ѝ стигаше да я поразтревожи. Помня, че ми задаваше въпроси от рода на: „Да не си болен, момчето ми? Да не си притеснен за нещо?“. — И свих рамене от самия спомен. — Аз, естествено, не ѝ казах, че току преди контролното се бях напуфтял с два яки джойнта колумбийско злато, та не можех да сметна и две плюс две колко е. — Най-невинно свих рамене. — Но си спомням как се разтревожи, че заради деветдесет и двата процента ще намалее шансовете ми да вляза в медицинския факултет на Харвард. — И пак свих рамене. — Но характерът ѝ си беше такъв: страшно амбициозна личност, която изискваше да се придържахме към крайно високи стандарти. — И лицето ми грейна. — Между другото, само преди няколко години тя постави рекорд за най-възрастна жена, придобила правото на адвокатска практика в щата Ню Йорк. Сега си има кантора в Лонг Айлънд и работи абсолютно безплатно, за благо на обществото. — Чудесен повод да набера точки пред Вещицата, рекох си. — Защищава бити жени, които не могат да си позволят да плащат на адвокат. — И пак погледнах в изцъклените очи на Вещицата, дано я спечеля с помощта на славната ми майчина дейност.

Уви, Вещицата изобщо нямаше затрогнат вид. Жилава кучка. Нищо, аз пък ще натегна с още един оборот гайката.

— Едно време, Мишел, майка ми бе дипломиран експерт-счетоводител, а тогава жени професионалистки рядко се срещаха. — Вдигнах вежди и рязко кимнах, един вид „Впечатляващо постижение. Какво ще кажеш, Вещице?“ — И я загледах втренчено дали чертите на лицето ѝ ще поомекнат. И пак нищо. Продължаваше да ме пробужда с острия си поглед. След няколко секунди се предадох. Заради тая отровна змия ми се наложи да търся спасение при Копелето, дано той поне оцени майка ми, въпреки високомерието на Вещицата. И затова рекох на Копелето: — Тя, майка ми, си е жив гений. Прекрасна жена.

Копелето кимна, явно впечатлен от майчината ми праведност, макар езикът на тялото му да съдържаеше и известен намек на „Ебал съм го, кой го е еня?“. Но все пак успя да добави с най-искрен тон:

— Да, страхотно впечатляваща дама, ако се съди по описанието ти — и кимна още няколко пъти.

— Великолепна е наистина — отвърнах. — Баща ми, знам, ви е добре известен. — Усмихнах се тъжно. — И той е дипломиран експерт-счетоводител и жив гений, *макаааар...* — Последва пауза, докато търсех точните думи, с които да опиша баща ми, Макс, наричан в „Стратън“ „Лудия Макс“ заради крайно избухливия му характер.

Лудия Макс пушеше цигара от цигара, бе върл привърженик на първокласната руска водка, бомба със закъснител в човешки вид и се обличаше с изненадващ вкус. И си нямаше любимци: мразеше всички до един в еднаква степен.

— Ами... да речем — подхванах с палава усмивка, — че не е толкова добродетелно същество, колкото майка ми.

При което Агента маниак запита с намек за усмивка:

— Вярно ли е, че трошал стъклата на колите на онези брокери, които паркирали на определеното за него място?

— Имаше такова нещо — кимнах бавно. — А ако беше в лошо настроение, можеше и купето, и калниците ти да пострадат. След което викаше паяк да ти вдигне колата. — И свих рамене. — Но брокерите продължаваха да паркират на мястото му. Така за пореден път доказвах верността си към фирмата: изкараш ли си боя от Лудия Макс, можеш да се смяташ вече за истински стратънец.

Последва няколко секундно мълчание, след което Копелето попита:

— И на каква възраст започна да нарушаваш закона?

Свих рамене.

— Зависи от това кое определяш като закононарушение. Ако смяташ за такова поемането за развлечение на опасни наркотици, значи съм станал престъпник на единайсет. Ако става дума за бягане от час — на шестнайсет вече бях закоравял престъпник, тъй като пропуснах по-голямата част от десети клас. Но ако се интересуваш кога за пръв път съм извършил нещо, което според самия мен е било незаконно — и то като ежедневно занимание, — бих казал, че става дума за периода, в който започнах да продавам сладолед на плажа Джоунс Бийч.

— И на колко беше тогава? — попита Копелето.

— Почти на седемнайсет. — И млькнах, за да си спомня времето на плажа. — По цял ден вървах по пясъка с една хладилна чанта от стиропор и продавах сладолед от хавлия на хавлия. Съдирах се да

викам от сутрин до вечер: „Италиански сладолед, моля, скрежко на клечка, плодов скрежко, «Милки Уей» и «Сникърс».“ Най-прекрасната работа на този свят — абсолютно най-прекрасната! Сутрин към шест отивах до търговеца на едро — грък в Хауърд Бийч, в Куинс, от когото зареждах и камионите за разносна търговия на „Гуд Хюмър“, и се натоварвах със сладолед и скрежко. Слагах сух лед в хладилната чанта и се отправях към плажа. — Млъкнах и се отдадох на приятните спомени. — И от това изкарах цяло състояние, ви казвам. В най-добрите дни — над петстотин долара. Дори и в най-слабите дни задължително връзвах двеста и петдесет, което бе десетократно повече, отколкото изкарвах приятелите ми.

Там именно се запознах с Елиът Лоуенстърн; продавахме заедно сладолед по плажа. — И посочих с глава списъка ми на злодеите, крадците и негодяите. — Не се съмнявам, че Елиът ви е прекрасно познат. И той е в оня списък, някъде в самото начало. — Свих рамене, да покажа колко не ми пука от това, че ще накисна Елиът Лоуенстърн. Защото бях сигурен, че заплашен с нещо повече от няколко часа затвор, Елиът — по прякор Пингвина — заради тънкия му дълъг нос, компактното му шкембенце и леко кривите крака, с които пристъпваше като някой мигриращ пингвин — моментално щеше да кандиса да сътрудничи. В интерес на истината свидетел съм бил как се огъва при полицейски разпит, и то при значително по-нисък залог. Това стана навремето, докато продавахме сладоледа. Когато го заплашваше глоба от някакви си мижави петдесет долара за това, че нямал разрешително. А той, вместо да си я плати и да мълчи, взе, че натопа всички останали плажни търговци, включително и моя милост. Така че, предявиха ли му Агента манияк и Копелето обвинителен акт, Пингвина щеше да пропее на улица „Съдебна“ с ентусиазма на Селин Дион.

Тъкмо се канех да продължа разказа си, когато Копелето ме прекъсна:

— Много ми е чудно, че в светлината на всичко сторено впоследствие от теб продължаваш да смяташ продаването на сладолед за закононарушение. — И сви копелдашките си рамене. — Според повечето хора това си е напълно честен начин едно хлапе да спечели някой долар.

Странно, рекох си, Копелето повдига един основен въпрос, а именно, какво точно наричаме „закононарушение“? Навремето почти

всичките ми познати (и връстници, и по-възрастни) възприемаха сладоледената ми търговия за съвсем почтено занимание. Дори ме хвалеха отвсякъде. А голата истина си е, че престъпвах закона, тъй като търгувах без разрешително.

Но престъпление ли извършвах наистина? Нима няма закони, за които да се предполага, че няма да се спазват? Та не гледахме ли просто да припечелим по някой долар по съвсем честен начин? Да не би да не правехме по-приятен престоя на плажа за хилядите нюйоркчани, на които иначе щеше да им се наложи да минат сума ти път по дървените тротоари (пълни с остри трески) и да се редят на опашка пред щанда на концесионера, зад който намусеният юноша сигурно щеше да им плюе на храната в мига, в който му обърнеха гръб? Излиза, че двамата с Елиът всъщност сме извършвали едно добро дело, макар от *най-техническа гледна точка* да сме нарушавали закона.

— Ами, казано съвсем накратко — обърнах се към Копелето, — ние наистина престъпвахме закона. Извършвахме разносна търговия без разрешително, което, за добро или зло, се явява наказуема простъпка от категория „С“ в щата Ню Йорк. А в допълнение към това нарушавахме и данъчното законодателство, тъй като изкарвахме по двайсет хиляди за едно лято, без да декларираме и пукнат цент. А в допълнение и към това, когато навърших осемнадесет, започнах покрай сладоледа да продавам и гердани от мидени черупки. Тъй де, рекох си, така или иначе цял ден обикалям по плажа, що да не се възползвам и от недоразвития пазар за евтина бижутерия? — И свих рамене по капиталистически. — Отидох на бижутерската борса в манхатънския квартал Челси, купих две хиляди герданчета, след което наех няколко хлапета от прогимназията да ги разнасят по плажа. Трима бяха и ги продавах за по четири долара. И понеже на мен ми струваха само по петдесет цента, дори след като платях по петдесет долара заплата на ден на всяко едно от хлапетата, пак ми оставаха чисти двеста долара. И то — в добавка към печалбата от сладоледа!

Аз, естествено, нито им бях извадил трудова застраховка, нито им отчислявах никакви данъци. Да не говорим, че и те търгуваха без разрешително. Така че не само нарушавах закона, ами и корумпирах и група невинни четиринадесетгодишни.

Включих в бизнеса и майка си. Карах я да става още в пет, да прави варени гевречета и да ги маже с масло. Тях ги продавах между девет и единайсет часа, когато слънцето още не беше напекло и сладоледът не се харчеше много. Така че нарушавахме и всякакви там санитарни закони, като приготвяхме храна в неинспектирано помещение, независимо от това, че майка ми не само е голяма чистница, но и спазва стриктно еврейските изисквания кашер за приготвяне на храната. Не съм чул някой да се е натровил.

Обаче нали всичко това го върших в името на добрия старомоден капитализъм, кой ти гледаше разните му там закони? Всичко беше напълно безвредно, да не кажем — похвално. — Усмихнах се на Копелето. — Както ти сам се изрази, Джоел — напълно честен начин за едно хлапе да изкара някой и друг долар. — Млъкнах, че да смелят думите ми. — Та в това отношение мога още куп работи да ви разправам, но идеята ви е ясна: всички, включително законопочитащите ми родители, смятаха, че търговията със сладолед е най-великата дейност на тая земя. Дейност на зараждащ се бизнесмен!

И тук опираме до въпроса: съществува ли така нареченото почтено престъпление? Кога именно съм прескочил границата в търговията ми със сладолед? От самото начало ли, когато реших да търгувам без разрешително? Или когато наех прогимназистчетата? Или когато включих майка ми? Или когато реших да не плащам данъци...

Поех дълбоко въздух и продължих:

— Разберете ме правилно: човек не започва направо откъм тъмната страна, освен, разбира се, ако не е социопат, а вие, надявам се, знаете, че не съм такъв. — Всички кимнаха. С абсолютно сериозен тон рекох: — Проблемът е, че човек постепенно става нечувствителен към нещата — престъпва границата мъничко по мъничко и нищо лошо не му се случва, и тогава решава, че може да направи и още една крачка. Само че този път отива малко по-навътре. Такава е човешката природа: няма значение дали си пристрастен към действие, или към повишен адреналин, или пък изобщо не си пристрастен. Просто вкарваш постепенно крака си в силно горещата вана. Отначало потапяш само палеца на крака, понеже е прекалено горещо. Но само след минута вече си се накуснал целият, а горещината е съвсем поносима, дори приятна.

И след като постъпих в университета „Американ“, всичко това ме обзе още по-здравно. Започнах да излизам с едно момиче от много богато семейство. Баща ѝ, Дейвид Ръсел, беше натрупал няколко милиона от подвързване на книги. Не ще и дума, че оцени страхотно плажната ми дейност. Даже на едно парти у тях взе да ме представя на всичките си гости с думите: „Ето, за това момче ви разправях!“. После ме накара да опиша пред всички как съм ходел още в шест сутринта при оня грък да зареждам хладилните чанти с италиански сладолед, как после съм ходел по плажа от хавлия на хавлия да го продавам и как съм бягал от полицаите, когато ме подгонели за това, че нямам разрешително. А гостите му, естествено, бяха до един във възторг. Даже вдигнаха тост в моя чест: „За здравето на утрешния милионер!“.

При спомена на лицето ми огря усмивка.

— Още бях предпоследна година в гимназията, но усещах, че са прави. Знаех си, че един ден ще забогатея; знаеха го и приятелите ми. Още докато продавах по плажа, изкарвах двойно повече от останалите търговци. И то, без да смятаме нито намазаните с масло гевречета, нито мидените герданчета. Чисто и просто работех по-дълго и по-усилено от всички останали, дори и от Елиът, който също бачкаше яко. Но в края на всеки ден, като си брояхме парите, моите винаги бяха с петдесет на сто повече от неговите.

Спрях да си поема дъх и да преценя температурата на онези, чийто пленник бях. Какво ли си мислят, питах се? Могат ли изобщо да вникнат в човек като мен? Та аз бях от съвсем различна порода. А в сравнение с Вещицата направо бях от друг вид. Както и да е, всички ме слушаха онемели. Гледаха ме така, сякаш ми хлопа дъската, да речем.

А аз се впуснах в първите години на пълнолетието ми.

— Та като завърших гимназията, реших да следвам за зъболекар, понеже там се изкарват сума ти пари. Сега, като се сетя, ми става смешно: как изобщо съм можел да мисля, че пътят към богатството минава през стоматологията? Но до голяма степен го отдавам на всички онези глупости, които майка ми ми шепнеше в ухото, докато растях. — Вдигнах рамене. — Единственият друг вариант пред мен, си мислех тогава, е да уча за лекар, но медицината ми се стори безнадеждно далечна. Първо стажуващ, после работиш в отделение, караш специализация — абе дълга работа. Накрая се успах и за приемния изпит, което окончателно реши въпроса. Помислете си само:

как ще кажа на майка си, че съм се успал за изпита, чийто резултат чака от мига, в който съм излязъл от утробата ѝ? Та нали буквално ще ѝ разбия сърцето! — И кимнах с необходимата сериозност.

Реших, че бидейки добър син, ми се налага да я излъжа, та ѝ казах, че не съм се явил на приемния изпит, понеже не ме влече медицината, а пъпът ми е хвърлен в стоматологията. — Поклатих бавно глава. Не можех да повярвам с каква лекота бях предопределил съдбата си в онези далечни години. — Така или иначе, стигаме до онази част на разказа, в която започва истинската лудница: първият ми ден като студент по стоматология. — Пуснах цинична усмивка. — Нали я знаете старата поговорка, дето всички пътища водели към Рим?

Кимнаха единодушно.

— В моя случай обаче всички пътища водеха към „Стратън“, а аз поех по този път още от първия ден, в който ни въвеждаха в следването. Седнали сме сто и десет бъдещи зъболекари в голямата аудитория и чакаме първите зрънца мъдрост от декана. Спомням си го, сякаш беше вчера. Седя си аз и се оглеждам около себе си, да преценя що за конкуренция ми предстои, дали всички копнеят за пари толкова, колкото и аз, или част от тях наистина са дошли, водени от истинска любов към стоматологията, от желанието да служат на човечеството и тъй нататък.

И поклатих глава така, сякаш последните ми думи напълно противоречат на всякаква логика.

— Залата е пълна. Мъжете и жените сме горе-долу поравно. Деканът се е изправил отпред зад евтината дървена катедра. Имаше вид на свестен човек, накъм петдесет и пет и сравнително добре облечен. Буйната му коса бе изцяло побеляла, което му придаваше вид на преуспял и високоуважаван стоматолог, поне според собствените ми представи. Но лицето му имаше свиреп вид, като на човек с допълнителна професия надзирател в щатски затвор. — *Като твоя вид, Джоел, копеле мръсно!* — И все пак, общо взето, имаше вид на свестен човек. Та когато награби микрофона, аз се приведох напред, че да чувам по-добре.

А той с неочаквано дълбок глас ни рече: „Добре дошли на всички в Балтиморския колеж по хирургична стоматология. Всички вие имате правото днес да се гордеете със себе си за това, че сте приети в едно от водещите стоматологични учебни заведения в САЩ“. Млъкна и остави

думите му да висят във въздуха. Дотук добре, рекох си. А той продължи: „Онова, което ще научите през следващите четири години, ще ви гарантира едно високоуважавано обществено положение, както и сравнително охолен живот. Така че да се поздравим един друг с ръкопляскане. Напълно сте го заслужили. Добре дошли на всички! Добре дошли!“. Вдигна микрофона над главата си и всички заръкопляскаха.

Всички освен мен, имам предвид. Буквално се чувствах съсипан. Честно казано, още на мига осъзнах каква огромна грешка правя. — Разкърших врат, че да не се разстроя от неприятния спомен. — Започна се от начина, по който бе казал „сравнително“. Живо шикалкаване си беше, мама му стара! На копелето му беше съвсем, ама съвсем ясно, че златният век на стоматологията е приключил, и съвестта не му позволяваше да ни лъже, че ще живеем в абсолютно охолство. Предпочете да го увърта, затова каза сравнително охолство, което е съвсем различно нещо.

За мой най-голям ужас обаче, като се огледах из залата, не видях никой друг с разтревожен вид. На тях всичко им се струваше прекрасно, в розово, пляскаха си щастливо с ръчички и гледаха замечтано: Утрешните Стоматолози! Никога няма да забравя този миг или поне иронията, която се съдържаше в него, понеже, докато те си ръкопляскаха, на мен ми идеше да си прережа вените. — Млъкнах и пуснах дълбока въздишка. После, с намек за тъга в гласа ми, добавих: — Истината бе, че далеч преди това бях осъзнал каква грешка правя. От дете още си го знаех.

Така де, кого будалках всъщност? Откъде у мен толкова търпение да уча през всичките тези години? — И отчаяно поклатих глава. — Родил се бях само с половината уравнение — страхотен ум и невероятно дар слово, но ми липсваше търпение. Искях да забогатя бързо, исках всичко на мига. И това предопредели падението ми. След като сума ти лета наред изкарвах по толкова много пари от плажа, се бях настървил. Бях потенциална катастрофа, която всеки един момент можеше да се случи. Фучах като спортна кола по магистралата с над триста километра в час и или щях да победея, или да се разбия и да изгоря като космическата совалка. Или едното, или другото.

Свих устни и мрачно поклатих глава.

— За голямо съжаление, инстинктът ми не бе ми изневерил. В мига, в който стихнаха аплодисментите, деканът приближи уста към микрофона и каза: „Ще ви издам една малка тайна. Златният век на стоматологията приключи. — И кимна еднократно. — Ако сте дошли само за да печелите купища пари, много сте сбъркали. Затова ме послушайте: моментално си тръгнете и никога повече не се връщайте. Няма защо да се мъчите. На този свят има далеч по-добри начини за забогатяване.“ После каза още куп неща, но те ми минаха покрай ушите, понеже ме интересуваше единствено къде се намира аварийният изход. А той продължи да човърка с ножа в раната: „Не забравяйте, че целта ви е да практикувате профилактична стоматология. Така че, ако практикувате професията си както следва, ще срещате пациентите си все по-рядко“. И пак закима, сякаш бе произнесъл някаква изконна мъдрост. Продължи да приказва, но аз престанах да го слушам. Ако трябва да съм точен, самият аз бях се разприказвал: „Извинявайте... пардон... ако обичате...“ докато си проправях път да изляза посредством словото му. Спомням си как всички ме гледаха едно особено и как изобщо не ми пукаше. — Спрях за ефект. — Та така прекъснах следването си по стоматология още на първия ден. Той, деканът, е виновен за това. Най-големият ми проблем обаче бе как ще го съобщя на майка ми.

— Ужас! — възкликна Вещицата. — Това сигурно я е довършило! — Стисна тънките си устни и ме загледа заплашително.

Я виж ти, рекох си! Вещицата май много си пада по майка ми! Явно майчината ми доброта е неотразима.

— Да, Мишел — рекох й. — Наистина то щеше да довърши майка ми, с тази разлика, че аз, естествено, не й го съобщих. — И виновно свих рамене. — Прекалено много я обичах, че да съм откровен с нея. Плюс това става дума за майка ми, а аз нея си я лъжех от петгодишна възраст. — И се ухилих дяволито на Вещицата. — Та от какъв зор точно тогава трябваше да й кажа истината, Мишел?

Вещицата ми отвърна безсловесно, само с двукратно сбръчкване на носа.

Божичко! Бързо тръснах глава, дано се отърва от магията й.

— В крайна сметка — рекох с лек трепет в гласа — съобщих на мама, че следването ми върви по вода, после се скрих в Мериленд за четири месеца, тренирах по цял ден и се печях на слънце. По това

време на годината в Балтимор е много хубаво, така че времето ми бързо минаваше. Още имах от изкараните от плажа пари, та си живеех съвсем прилично. Накрая, за венец на всичко, продадох на търг целия си зъболекарски инструментариум — фрези, свредла, шмиргели, марли — всичко. Бяха ни накарали да си купим тия боклуци, преди да ни запишат, и се чудех къде да ги дяна.

— Ама ти сериозно ли разпродаде цялото си зъболекарско оборудване? — почеса се по главата Агента маниак.

— Ако щеш, вярвай! — кимнах. — Разлепих обяви из целия колеж и бая клиенти се явиха. — Усмихнах се гордо. — Нали разбираш, Грег? Още оттогава бях наясно със значението на търсенето и предлагането. И знаех, че ако искам да се получи сериозен търг, трябва да се явят повече наддаващи. Затова и рекламирах така масово. — И пак свих рамене по капиталистически. — Жалко, че не си присъствал — голям майтап беше тоя търг. Проведох го в лабораторията по стоматология, заобиколен от колби и бунзенови горелки. Явиха се петдесетина-шестдесет студенти, повечето по бели престилки. А аз бях със синя пластмасова козирка, все едно приемах залагания на някакви конни състезания.

В началото масово се притеснявах, та им направих малко театро. Почнах да говоря скорострелно, както правят водещите на аукционите, и нещата се задвижиха. „Окей, окей! — виках. — Пред вас е една прекрасна високоскоростна ръкохватка, производство на нашите добри приятели от «Стар Дентал Лабс». Направена е от инокс, самоохладда се и вдига двайсет хиляди оборота в минута. Предлага се в оригиналната ѝ опаковка, с доживотна гаранция. Вижте каква красота е! — И вдигнах ръкохватката да я огледат. — Задължително е да имате подобна вещ, ако наистина възнамерявате да предлагате на пациентите си първокласни стоматологични услуги. Ако я купите от някой търговец, ще ви струва цели деветстотин и петдесет долара. Някой дава ли двеста?... Чувам ли двеста?... Искам само двеста...”

И тогава един младеж с голям рижав перчем и рогови очила вдигна ръка и рече: „Аз плащам двеста!“. А аз продължих: „Чудесно! Имам начална цена от двеста долара от изключително умния господин в бяла престилка и с рогови очила. Някой да дава двеста и петдесет?... Очаквам двеста и петдесет... Има ли желаещ на двеста и петдесет? Боже мой! Разбудете се бе, хора! Направо без пари ще ви излезе! Не

забравяйте, че е самоохладяща се и впръсква вода да охлажда и зъба на пациента. Последен писък на техниката...“. При което някакво момиче азиатче, с абсолютно гладка кожа и с фигурата на пожарен кран, вдигна ръка и обяви: „Аз давам двеста и петдесет долара!“. При което аз подхванах: „А-а, чаровната дама в бяло предлага двеста и петдесет. Явно е ценителка на подобно оборудване. Браво, госпожице!“. И продължих в същия дух, докато докарах цялата зала до екстаз.

Спрях да си поема дъх. После много гордо обях:

— Изкарах над три хиляди долара на този търг. И за пръв път през живота си осъзнах, че наистина ме бива да търгувам. Жив талант се оказах. Приказките на водещ буквално се лееха от устата ми, сякаш животът на Земята всеки миг ще свърши. — И се засмях на спомена. — Към края на търга в залата влезе деканът и буквално зяпна. Не издържа и минута и се измъкна навън, без да каже думичка. Сигурен съм, че дотогава в Балтиморския колеж по хирургична стоматология не бе провеждан подобен търг, а и надали друг го е правил след мен. Да не говорим колко успешен се оказа.

— Спомена, че парите ти били на привършване — рече Агента маниак.

Свих безразлично рамене.

— Донякъде така си беше, но не то ме принуди. Истината е, че само няколко дни преди това ми позвъни Елиът, така нареченият Пингвин. Лежах у дома с вперен в тавана поглед и се чудех какво, по дяволите, да правя. Беше малък мансарден апартамент, току до Балтимор, с безкрайно скромна мебелировка — легло и прогнил, тапициран с вълнен плат диван. Пингвина живееше по това време в Куинс и ми се обади страшно развълнуван, буквално останал без дъх. „Открих начин да печелим като от плажа, само че целогодишно — рече. — Работя при един търговец на месо и морски продукти и печеля по двеста и петдесет на ден, в брой. Че и служебен автомобил ми дадох.“ И мен май най-много ме шашна именно този факт. „Сериозно ли говориш? И кола са ти дали? Ама това е страхотно, ей Богу...“. „Да, рече, и мога и теб да те уредя, ако искаш.“

Направих пауза, припомняйки си думите на Пингвина.

— Сега, като си мисля, трябваше да се усетя, че нещо ме будалка. Не забравяйте: Елиът не каза да са му дали служебна кола, а

„служебен автомобил“, което е леко особена формулировка, нали? Представи си, че почнеш работа в Ай Би Ем и ти дадат кола. Би ли я нарекъл „служебен автомобил“? Напротив, ще се изфукаш: „Ай Би Ем ми дават служебна кола!“. Но мисълта да печелим целогодишно като от плажа ми прозвуча безкрайно примамливо, та не задълбах в подробности. Накрая само попитах: „Ама ти, Елиът, сигурен ли си, че ще ме вземат? Реално нямам никакъв търговски опит“.

И се разсмях.

— Представете ли си каква ирония се е съдържала във въпроса ми? — Поклатих невярващо глава.

— Къде му е иронията? — попита с равен глас Копелето. — Аз лично не я долавям.

— Ами фирми от рода на „Грейт Американ Мийт енд Сийфуд“ — както се наричаше фирмата на Елиът — вечно търсят агенти по продажбите. Същото важи и за фирми като „Стратън Оукмънт“, „Монро Паркър“, „Кърби Вакуум Клийнърс“ и всяка друга компания, която се нуждае от сладкодумни продавачи на комисиона. — Спрях и пак се замислих за миналото. После продължих: — В „Стратън“ бяхме въвели така наречения огледален тест. Сиреч пъхаш огледало под носа на кандидата и чакаш да се замъгли. Ако стане, вземаш го. Ако не, значи е умрял, и това е единствената причина, поради която можеше да не наемем някого; а, и правоспособни борсови посредници категорично не вземахме, понеже знаят прекалено много. Търсехме млади и наивни, гладни и тъпи хора. — И свих рамене. — Дайте ми такъв човек и без всякакви проблеми ще го направя богат. Но ако е човек с акъл и въображение, бая ще се озоря.

Както и да е, Пингвина ми почурулика още няколко минути колко прекрасен бил бизнесът с месо и морски продукти. „Идеални ресторантски продукти — убеждаваше ме той. — Само най-висококачественото.“

Абе звучеше ми прекалено добре, за да е истина, но пък никога не бях улавял Елиът в лъжа. Че беше понякога прекалено доверчив — беше, но никога не ме беше лъгал. Та аз се абстрахирах от скептицизма си, натоварих догоре своя „Мъркюри-Кугър“, модел 1973 година, и заминах за Ню Йорк да хвърля бомбата на родителите ми. Това стана през февруари 1985 година. Тогава бях на двайсет и две. И животът ми тепърва започваше.

[1] *Yachting Magazine* (англ.) — „Списание за яхтсмени“. — Б.пр.

↑

[2] Параграф 5K1.1 от Ръководство за издаване на присъди в САЩ (*United States Sentencing Guideline — USSG*) предвижда изрично намаляване на полагащата се присъда при значителна помощ, оказана от подсъдимия на разследващите власти. — Б.пр. ↑

[3] От англ. *nominee* — физическо лице или компания, на чието име по официалните регистри се води собственост върху ценни книжа. — Б.пр. ↑

[4] От англ. *blue chip* — термин от казината, където сините чипове са с най-високата стойност. С този термин брокерите на борсата наричат най-висококачествените акции, носещи на инвеститорите сравнително добра доходност, съчетана със сравнително нисък риск. — Б.пр. ↑

[5] От англ. *pink sheet* — борсов термин за акции, които се търгуват извън регулираните борсови пазари, поради което котировките им се отпечатват на специална хартия с розов цвят. Търговията с такива акции създава доста несигурност и висок риск за инвеститорите, тъй като е в много малки обеми и компаниите, чиито акции се търгуват там, често пъти не отговарят дори на минималните борсови изисквания. — Б.пр. ↑

[6] Компаниите, чиито акции се търгуват на електронната борса НАСДАК, в началото са били възприемани като носители на новаторство и агресивност. — Б.пр. ↑

[7] От англ. *NASD* (*National Association of Securities Dealers* — Национална асоциация на търговците с ценни книжа). — Б.пр. ↑

[8] От англ. *wigwam* — индианска сламена колиба, но и омоним на *wig-wham* — сплескана перука. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

РАЖДАНЕТО НА ЕДИН ТЪРГОВЕЦ

— Събра си, значи, багажа и замина — каза Вещицата, клатейки напред-назад глава.

— Да — отвърнах нехайно, — точно тъй сторих. И взех със себе си всичко, което притежавах на този свят, тоест куфара, пълен с мръсни дрехи, и ризата на гърба ми. И трите хиляди долара от търга, естествено. И до днес не мога да се начудя на лекотата, с която напуснах Балтимор. Наемът за апартаментчето се плащаше ежемесечно, нямах кой знае каква мебелировка, а финансовите ми задължения на практика бяха нулеви. Най-гадното бе, че щях пак да съм принуден да живея при родителите си, което не е никак приятно. Те все още обитаваха двустайния апартамент, в който израснах. Онзи, същия, който се бях заклел да напусна, щом забогатея.

Спрях и замислено потрих брада.

— Истината е, че те все още са там, въпреки огромната заплата, която баща ми получаваше в „Стратън“. — Поклатих невярващо глава. — Представяте ли си? Когато нещата съвсем потръгнаха, дори предложих да им купя нов дом, но те отказаха да се местят. Хора с повкоренени навици надали сте срещали.

— Та как им съобщи новината? — попита нетърпеливо Копелето.

— Изчислих, че ще я понесат по-леко, ако им я сервирам на части, така че преди да тръгна от Балтимор, само им споменах, че съм се отказал от стоматологията; но пропуснах да кажа, че съм си намерил работа като агент по продажбите във фирма за месо и морски продукти.

Тази, втората бомба, я хвърлих в хола, където поначало провеждахме всички важни разговори. Баща ми седеше в любимото си кресло, а майка ми четеше на дивана. Не знам защо, но и до днес си спомням книгата: „За смъртта и умирането“. — Свих рамене. — Тя, майка ми, незнайно защо, много си падаше по подобни мрачни четива.

Баща ми се беше заяпал в един от любимите си полицейски сериали и цигарата не излизаше от устата му.

Седнах насреща му и рекох:

— Ще можем ли да си поговорим?

Баща ми изглежда майка ми и рече с известно раздразнение: „Лий, я намали звука на «ТиДжей Хукър»^[1] за малко, ако обичаш“. При което мама захвърли книгата и буквално се затича да намали звука на тринитрона. Съвсем характерно за отношенията между двамата ми родители — Лудия Макс и Света Лия. През повечето си време все гледаше да не допусне на баща ми да му избие балансът.

А аз им казах: „Установих, че стоматологията не е за мен. Изкарах цял един семестър и се убедих, че зъболекарството никога няма да ми донесе щастие“. Това, разбира се, си беше чиста лъжа, но ако им кажех, че съм се отказал още през първия ден, щяха да пошуреят. Майка ми обаче не искаше да се примири.

„Никога не съм очаквала да си вечно обикновен зъболекар — рече. — По-скоро си представях, че някой ден ще имаш своя верига от зъболекарници или ще откриеш някоя нова стоматологична процедура. Все още не е късно.“

„Разбери, мамо: прекалено късно е вече. Връщане назад няма.“ И потърсих подкрепа от баща си. В подобни ситуации той обикновено беше по-разбраният. Умираще си за дълбоки кризи — винаги са му действали успокояващо, дори до днес. Обикновено се пищисваше от дреболиите. Затова му рекох: „Виж какво, тате, не желая да съм зъболекар. Искам да съм агент по продажбите. Това най ми пасва — да продавам нещо...“. При което майка ми рипна от дивана и се разпищя: „За Бога, Макс! Всичко друго, но не и продавач!“. После се извърна към мен: „Виж докъде си ме докарал! — Сведе глава да ми покаже малък кичур побелели коси. — Това ми е от десети клас, когато избяга от училище и по цял ден пушехте марихуана с оня негодник Ричард Тобин^[2]. — После ми посочи една бръчка на челото си: — А това ми е от марихуаната, която отглежда в килера, щото уж ти била за домашно по биология! А сега зарязваш стоматологията, за да станеш продавач!“.

Търпението ми към нея започна полека-лека да се изчерпва. И с лека нотка на раздразнение ѝ отвърнах: „Няма да се връщам в стоматологичния колеж, мамо. Решил съм го окончателно!“

„Изобщо не е окончателно!“

„Съвсем окончателно е!“

И продължихме в тоя дух, докато най-накрая Лудия Макс изрева: „Я млъквайте и двамата! Мама му стара!“. И поклати глава, сякаш не вярваше на ушите си. После изгледа майка ми: „Няма смисъл, Лия. Той няма да учи повече стоматология“. Прехвърли погледа си към мен и благо се засмя, след което запита с лек английски акцент: „И какъв агент по продажбите възнамеряваш да станеш, сине? Какво смяташ да продаваш?“.

— Баща ти да не е англичанин? — попита Агента маниак. — Не знаех. — Гласът му буквално бѣкаше от изненада, сякаш някой му бе подал отворително ненадеждна информация.

— Не, изобщо не е англичанин — отвърнах. — Но превключва на английски акцент, когато се мъчи да разговаря спокойно. Преминува във втората си персона — Сър Макс, по-приятното му „второ аз“. Нали разбираш? Когато Лудия Макс се превърне в Сър Макс, издава напред свитите си устни и започва да говори като английски аристократ. Кое то само по себе си е забележително, тъй като никога не е стъпвал в Англия. — Свих надолу ъгълчетата на устата си и вдигнах рамене, един вид „Има неща, които не се поддават на никаква логика и няма смисъл да си губим времето с тях“. После казах: — Сър Макс обаче е върхът. Никога не си изтървава нервите и демонстрира здрав разум във всякакви ситуации.

— Та ти какво отговори на Сър Макс? — попита Копелето.

— Ами в началото хъмках и мънках, споменах вероятността да търгувам с медицински и стоматологични материали, което би било в унисон с дипломата ми. И едва след това, като току-що явила ми се мисъл, повдигнах въпроса за Елиът Лоуенстърн, за месото и морските продукти. Майка ми, разбира се, моментално ме заизтезава с нейния си вид еврейско чувство за вина, което е най-обикновено еврейско чувство за вина, смесено с пасивна агресивност и сарказъм.

— Моят син — продавачът на месо! — замърмори. — Колко прекрасно звучи! Напуска стоматологичния колеж, за да продава месо от врата на врата. Ех, че късметлийка майка съм! — Добави още някоя и друга дума, после телефонът иззвъня, Сър Макс се преобрази в Лудия Макс и занарежда: „Дейба това нещастно, калпаво лайно, дейба и скапания телефон! Кой, дейба мама му, си няма работа, та звъни в ебаната ми къща, и то във вторник следобед, дейба!... Ама че

несъобразително копеле! Ебаси и нахалството!“ При което майка ми рипва от дивана, спринтира към телефона със скоростта на Джеси Оуенс, като не престава да умолява баща ми: „Успокой се, Макс! Спокойно! Аз ще се обадя! Ето, вдигам слушалката!“. Лудия Макс обаче не престава да си мърмори под носа: „Дейба и нещастното копеле! Що за дивотия да звъни в ебаната ми къща във вторник следобед, дейба?“.

И с престорена сериозност добавих:

— Баща ми адски мразеше телефонът да звъни! Нищо друго не го подлудяваше до същата степен.

— Защо? — попита Агента маниак.

— Най-вече заради закостенялостта му. Мрази промените, независимо за какво става дума. Не знам дали ще ми повярвате, но от четиридесет години той е все на този си адрес, на същия телефонен номер, използва едно и също ателие за химическо чистене и един и същ механик за колата си... даже и китайската перачница не си е сменил! И понеже знае собствениците им открай време, обръща се към тях на малко име и редовно съобщава: Пепе^[3] от химическото чистене каза еди-какво си, или пък Уинг от китайската перачница рече еди-що си, или пък Джими от сервиза на бензиностанцията „Съноко“ сподели трето. Никак не е за вярване. — И закимах с глава, да подчертая мисълта си. Та за него всяко иззвъняване на телефона внася нежелан импулс в околната му среда и създава възможността за промяна. Няма значение какво са му казали по телефона — дали е добра новина, или лоша. И в двата случая откача. — Свих рамене, сиреч най-нормално явление в дома на семейство Белфърт. После продължих: — Така че при *нормални* обстоятелства най-големият грях на майка ми, след като вдигнеше слушалката, бе да каже „Макс! Теб те търсят!“. Но добереше ли се Лудия Макс до телефона, мигновено се превръщаше в Сър Макс с английския акцент. „О, с какво мога да съм ти полезен? Прекрасно, драги! Довиждане, скъпи!“ И оставаше в тази роля до мига, в който пуснеше слушалката, след което за секунда пак си ставаше Лудия Макс и псуваше, докато седне на креслото си и запали поредната си цигара.

Както и да е, оказа се, че по телефона търсят не баща ми, а мен, и той не кой да е, а Пингвина. При което баща ми пак почна да мърмори:

„Ебаси и шибания телефон! Все едно и също! И тоя шибан Пингвин! Изпод коя скала се измъкна? Тъп Пингвин, само се клатушка!...“

На този етап всички бяхме изпаднали в истерия. Пръв се съвзе Копелето:

— Добре, де, Лудия Макс откачи ли, като научи за месарския бизнес?

— Ни най-малко — отвърнах. — Щом свърших да говоря по телефона, моментално им съобщих, че са ме наели за агент по продажбите на месо и морски продукти, при което Света Лия я обзеха бесните, а това предизвика повторната поява на Сър Макс. — Направих кратка пауза. — Проблемите ми всъщност започнаха на следващата сутрин, Когато Пингвина спря пред нас със служебния автомобил, който се оказа „Тойота“ — пикап. „К’ъв е тоя шибан автомобил, бе? — озъбих му се. — Ти за тоя ли служебен автомобил ми разправяше!“

„Глей го к’ва е красота — отвърна ми, после скочи от пикапа по дънки и маратонки, доклати се до мен и ме прегърна през рамото. После се втренчи в пикапа и попита: — К’во ще кажеш, а?“

„Лайнян боклук — изръмжах, след което забелязах големия бял хладилен шкаф в багажника. — К’ва е тая шибана работа, бе, Пингвин? К’ъв е тоя ковчег! — Видях от един от ъглите да се процежда сив дим от сух лед: — И к’ъв е тоя шибан пушек?“

Елиът ми хвърли многозначителна усмивка, после вдигна показалец и каза: „Гледай. Сега ще ти покажа“. Заклати се накъм десния борд на пикапа и вдигна капака на хладилния шкаф. „Виж само какво карам“, изчурулика гордо. Занаизважда разни картонени кутии, да ми покажел стоката. Всяка кутия бе с размерите на дипломатическо куфарче и съдържаше определен вид месо или риба. А имаше от всичко: филе миньон, скариди, опашки от омари, агнешки котлети, свински котлети, телешки котлети, морски език, филе от съомга, рачи пипала, та дори и полуготови храни — пиле по киевски и пиле кордон бльо. Такова разнообразие не бях виждал.

В един момент се оказахме заобиколени от над две дузини картонени кутии, но объркването ми не бе намаляло ни най-малко. Нещо ме човъркаше отвътре, но не знаех какво точно. „А защо ресторантите ще вземат да купуват точно от нас? — попитах. — Цените ни ли са по ниски? Качеството ни ли е по-високо?“

Пингвина ме изглежда тъпо и попита: „За какви ресторанти изобщо става дума?“.

Погледнах Копелето и иронично поклатих глава. После, с лек смях в гласа си, казах:

— Имам чувството, че именно в този миг се предопредели цялото ми бъдеще и че всички последвали събития бяха само една поредица от случайности. С това, че не се юрнах обратно у дома и не постъпих повторно в стоматологичния колеж, всъщност подпечатах съдбата си. — И свих рамене. — Предопределих цялото предстоящо десетилетие от живота ми, сиреч цялата лудост, наречена „Стратън Оукмънт“.

Копелето приседна на ръба на стола си. Явно любопитството му се беше разпалило.

— Кое те кара да мислиш така?

Замислих се за миг.

— Ами, да речем, че точно в онзи миг осъзнах в какво се замесвам. Съзнавах, че става дума за... — не използвах думата „измама“ не само защото бизнесът с меса и морски продукти не беше съвсем измама, но и понеже не желаех разпитващите ме да останат с впечатлението, че цялата ми кариера е била посветена на измамите. Надявах се да приемат „Стратън“ просто като петънце в една поначало полусъобразена със законите кариера. — За лека шашма — изрекох внимателно, — или евентуално за не съвсем лека. Но след като стоката е толкова качествена, рекох си, кому ще навредим чак пък толкова?

Свих рамене, убеден от собствената си логика.

— Както и да е, пътувахме двайсетина минути до склада и по пътя Елиът ми обясни хватките. Продажбата се извършвала от врата на врата — на частни домове и други бизнеси, но в никакъв случай на ресторанти. Цените ни не били подходящи за тази цел. „Продаваме на дребно, не на едро“, поясни ми Елиът. И макар да не го каза направо, поне намекна, че цените ни не са от най-евтините. „Но пък се грижим за удобството на клиентите ни — чуруликаше ми Елиът. — Доставяме им храна с ресторантско качество право по домовете. Дори, ако желаят, им я подреждаме във фризера!“ Това, последното, го повтори няколкократно, че дори и се обяви за професионален зареждач на фризери, сякаш това оневиняваше факта, че взема толкова скъпо.

Така или иначе, докато стигнем до склада, ми стана ясно с какво точно се занимава „Грейт Американ Мийт енд Сийфуд“: никакви териториални ограничения, никакви рекламни брошури, никакви постоянни клиенти, никакви заплати. Всичко бе изключително на комисиони. „Разчитаме единствено на случайни продажби — чуруликаше Елиът, докато влизахме в склада. — Именно затова изкарваме толкова много пари.“

Интервюто ми се състоя в паянтовия офис пред склада. Трая точно осем секунди и половина, след което бях назначен. По онова време не бях и чувал за огледалния тест, затова реших, че са ме взели просто защото съм приятел на Елиът. Не подозирах, че биха наели всеки, стига да има пулс. — И свих невинно рамене. — Следващият етап бе обучението ми, сиреч два дена в пикапа с Елиът. Седях отдясно и наблюдавах как се движи безцелно, чука по хорските врати и ги убеждава да им продаде продуктите. Лафът му бе, че в камиона му е останал излишък от някаква поръчка, който няма да успее да закара обратно до хладилната зала, така че е готов да продаде всичко без никаква печалба, само и само месото да не се размрази и да отиде зян.

В подкрепа на думите му на всяка кутия имаше етикет с надута цена. И докато убеждаваше клиента, сочеше цената и му обясняваше: „Ще сваля петнайсет долара от тая кутия и петнайсет долара от оная...“, след което се усмихваше на клиента и добавяше: „Абе всичко съм готов да продам без печалба, само и само да не се размрази, нали ме разбирате?“.

— Значи буквално е мамел клиентите! — отсече Вещицата.

Засмях се вътрешно.

— Да, Мишел, буквално ги мамеше. И да ти кажа, в началото и аз се шокирах. Деянието му ми се струваше адски гадно, абсолютно подло. Пингвина обаче си имаше готово оправдание. Той, честно казано, за всичко си намираше оправдание.

Бяхме някъде по южното крайбрежие на Лонг Айлънд, когато повдигнах въпроса. Елиът шофираше, търсеше „неразорани територии“, което на пингвински ще рече места, където тоя лаф още не го е пробутвал. Беше ранен следобед и вече бях чул изпълнението му поне шест пъти, но не беше продал дори една кутия. „Каква е тая шашма бе, Елиът? — Попитах го. — Сигурен ли си, че изобщо е законно?“

А Елиът ме изгледа така, сякаш току-що се бе изтърсил от камион с репи, и възкликна: „Аре стига бе, намери се кой да пита! Ебаси и двуличника! Че нали ти стискаше дъната на пластмасовите чашки за сладолед, че да изглеждат по-пълни? — И въздъхна дълбоко: — Никаква разлика няма, приятелче. Да не говорим, че подобни мяса изобщо не се продават по супермаркетите.“

Поклати глава и му рекох: „Добре де, добре. Разбирам, че стоката ни е първокачествена и прочее, и съм готов да се радвам на това; но то не променя факта, че си един лъжлив чувал с лайна! — И след кратка пауза добавих: — Що се отнася до стискането на чашките, получаваше се единствено заради това, че бяха нанизани една в друга с дъното нагоре. Така че, щом дръпнеш най-горната, тя автоматично се свиваше.“

„Да бе да — изчурулика Пингвина. — Чиста случайност, какво да се прави! А ти що не ги дърпаше, като са изправени с отвора нагоре, а? — И забели очи, демек, че не ми вярва. — Така или иначе, шашмата със завишените цени е повсеместна практика. Сериозно ти казвам. Влез в който и да било магазин за бижутерия или електроника, и сам ще се убедиш. Абсолютно всички действат по този начин.“

Млъкнах и оставих думите му да висят във въздуха. След което казах:

— Няма съмнение, че беше прав в това отношение. Във всички бижутерии може да го видиш. Надуват цената на етикета, после пред очите ти ти правят отбивка, та да си мислиш, че адски изгодно го купуваш. — Нова пауза. — А номерът с излишъка не се различава кой знае колко от ония магазини, които обявяват „окончателна разпродажба пред ликвидация“. Повечето от тях от десет години насам все такива разпродажби обявяват и все още са пред ликвидация!

Поех дълбоко въздух и продължих:

— Както и да е, по-голямата част от първия ми ден я прекарахме в квартали с работещи хора от средната класа. Чукахме по врати и натискахме звънци. Реакцията им беше опустошителна. Навсякъде захлопваха вратите под носа ни и само дето не ни казваха да вървим да мрем. Към два следобед Елиът започна да изпада в негативно настроение и да се оплаква: „Никой не ще да купува месо днес.“ — Поклатих глава и се засмях тихичко. — Мъка ми беше да го гледам. Копелето само дето не се разплака! На плажа бяхме всеобщи

любимци, едва ли не прочути личности. Тук обаче ни отбягваха, сякаш сме прокажени.

И все пак Пингвина успя някак си да продаде дванайсет кутии през този ден и още шестнайсет — на следващия. — Кимнах бавно, за да подчертая колко ме е впечатлила неговата упоритост. — Едно само ще ви кажа за Пингвина — непреклонно копеле е. Клатушката се от врата на врата, чукаше, докато кокалчетата му се разкървавиха, дори сълзи преглъщаше. Но си докарваше средно по триста долара на ден от комисиони, така че си заслужаваше да пусне някоя и друга сълза. Това навремето си бяха съвсем сериозни пари, хеле пък за някой, който току-що е прекратил следването си по стоматология. „Ебал съм му майката — рекох си. — Може и да е шашма, но ще взема и аз да опитам.“

Спрях и вдигнах поглед към Агента маниак.

— Искаш ли да познаеш какво стана след това?

Агента маниак се усмихна и поклати няколкократно глава.

— Представям си.

— Съмнявам се — рекох, — понеже и в „Грейт Американ“ никой не успя да го предугади. Добре де, рекох си, щом възраженията са най-вече против цената, що не почнем да търсим клиенти сред богатите? Или поне сред онези богати, които познавам. Лошото е, че всъщност не познавах никакви богати хора — ако не броим Дейвид Ръсел, бащата на гимназиалното ми гадже. Но и там положението беше съмнително, понеже той току-що се беше разделил с жена си и нямаше представа къде живее. За нея бях сигурен, че е още в просторната им къща в Уестчестър, но не ми беше удобно просто така да почукам на вратата ѝ. Не знам защо, но тя открай време не ме харесваше. Какво толкова е имало да не ми харесва, Мишел? — погледнах закачливо вещицата.

Тя нито отвърна, нито се усмихна, само тънката ѝ лява вежда излетя някъде нагоре по челото ѝ, един вид „Ти ташак ли си правиш с мен?“. Затова свих рамене и подкарах нататък:

— Е, предполагам, че е имало някакви причини все пак. Но като се абстрахираме от това, аз направих втората възможно най-добра крачка и почуках на съседите ѝ. — Кимнах еднократно — да подчертая почтеността на решението ми. — Точно така. Прекарах червения пикап тойота току до огромния им главен вход и зачуках. Като днес си го

спомням. Огромна бяла сграда в колониален стил с щори в горскозелен цвят и с параден вход, по-голям от онзи, който води в Изумрудения град в страната Оз, и боядисан с поне хиляда пласта яркочервен емайлак. Чуках, чуках, докато след около минута се появи миловидна женица на около шейсет, със сиви коси и бабешки очилца, и попита: „С какво мога да ви помогна, млади момко?“.

А аз ѝ се усмихнах тъжно и отвърнах: „Надявам се наистина да ми помогнете, госпожа. Казвам се Джордан и доставям месо и морски продукти за мнозина от този район. Но днес ми останаха излишъци, няма как да ги върна в хладилната зала, та съм готов да ви продам всичко на складова цена“. Ококорих ѝ огромни сини зъркели като на кученце и добавих: „Няма ли начин да ми помогнете, госпожа?“.

Тя ме поогледа в продължение на няколко секунди, после с изпълнен със скептицизъм тон ме попита: „И на кои съседни по-точно доставяте?“. А аз, без да ми мигне окото, отвърнах: „На семейство Ръсел в съседната къща“. Но после се сетих, че тя може моментално да им звънне, затова бързо вметнах: „Най-вече на господин Ръсел, на Дейвид, както предпочиташе да му викам... — Свих тъжно устни и кимнах: — Но нали знаете как вървят нещата у тях с този развод и прочее... Напоследък не купуват много месо.“

Жената явно съчувстваше на съседите си, тъй като тонът ѝ незабавно омекна. „Представям си какво им е — рече. — Това, разводите, са ужасно нещо.“ След което внезапно се оживи и запита: „И какво имате в камиона днес?“. Вдигнах показалец: „Изчакайте за миг, сега се връщам“. Изтичах до камиона, наградих по една кутия от всеки вид и след малко се дотъртрих с поне дузина кутии, натрупани една върху друга, та стърчаха поне трийсет сантиметра над главата ми.

Когато се добрах до предната врата, жената рече: „Тук, навън, човек буквално може да замръзне. Защо не внесете всичко това в преддверието?“. И посочи с глава фойе от сив мрамор, в което и самолет можеш да приземиш. „О, ъ-ъ, много благодаря — изпъшках аз показно. — Те, тия кутии, са адски тежки.“ И добавих, докато минавах покрай нея: „Права сте. Навън наистина е страхотен мраз!“. Свлякох се на колене и пуснах кутиите леко отвисоко, че да тупнат звучно на мраморния под.

Спрях да поогледам разпитващите ме. Изглеждаха по-скоро шокирани, отколкото отвратени от цялата поредица лъжи, които бях

изръсил пред милата възрастна дама. При това си нямаха и най-малката идея, че големите лъжи тепърва предстояха. Е, ясно бе, че не е необходимо да се впускам в кървави подробности за това как убедих горката женица да купи всичките ми четиридесет кутии с месо. Разпитващите ме надали щяха да го оценят по достойнство. И въпреки всичко не успях да се сдържа. Спомените за първите ми стъпки в търговията ми доставяха някакво необяснимо удоволствие. Да не говорим, че докато приказвах за миналото, не ми оставаше време да се съсредоточа върху настоящето, тоест върху мрачната реалност, в която се бе превърнал животът ми. Затова най-разпалено продължих да им разправам с известна напереност в гласа:

— Едно ще ви кажа: в живота на един млад мъж има само шепа ключови моменти — моменти, в които се случва нещо изключително и той осъзнава, че нещата никога повече няма да вървят постарому. — И спрях за ефект. — При мен се получи тъкмо такъв момент. Вярно е, и преди разнасях сладоледи по плажа, но то не беше толкова майсторство да продаваш, колкото упорита работа и желание да успееш. И търгчето, което устроих в колежа по стоматология, не беше на такова високо ниво, макар да бе крачка напред в тази посока.

Та в мига, в който вдигнах очи към това усмихнато женско лице, значи... — и придадох на гласа си свръхестествена нотка, — бях обзет от някакво необичайно, бих казал вълшебно чувство. Изведнъж ме осени какво точно иска да чуе тази жена, или по-скоро какво трябва аз да ѝ кажа, че да я убедя да изкупи всичко.

Отворих най-горната кутия, посочих с длан дванадесет прекрасни филета миньон, всяко увито поотделно в тънък найлон, и гордо обявих: „Филе миньон от черна шотландска порода ангус, всяко три сантиметра дебело. Шоково замразени и вакуумирани, за да се запази съвършеното им състояние, и с гарантирана трайност дванайсет месеца във фризера ви, госпожа.“ Кимнах гордо, възхищавайки се сам на лекотата, с която измишльотините се лееха от езика ми. „Ресторантите ги пекат по седем минути от всяка страна и ги сервират със сос беарнез. — Погледнах я право в очите и с пълна увереност добавих: — Толкова са крехки, че с пластмасова вилица можете да ги режете.“ После отместих кутията настрана и минах към следващата. „Опашки от южноафрикански омари — обявих. — Цепвате отгоре,

мацватe масло и чесън и само след двайсет минути имате готов «прибой и трева»^[4].“

Продължих нататък все в същия дух, пусках по някой готин лаф за всяка стока, след което допълвах, че в камиона имам още три или още четири такива кутии. Накрая, след като бях отворил всички кутии и бяхме буквално заобиколени с месо и риба, ъ посочих етикетите с цените и рекох: „Ще сваля по петнайсет долара на кутия и ще ви ги дам и без един цент печалба за мен. Повярвайте ми, стока с такова качество няма да намерите в нито един супермаркет!“.

А тя помълча секунда-две, след което каза: „Много ми се ще да ви помогна. Такъв мил млад човек сте! Но живея само със съпруга си. Нямаме нужда от толкова много храна“. Позамисли се за миг, после добави: „Пък и във фризера не ми е останало никакво място. — И сви тъжно рамене. — Много съжалявам“.

Вдигнах очи и бавно кимнах. „Напълно ви разбирам, но чуйте какво ще ви кажа: по някаква случайност съм и професионален зареждач на фризери и бас държа, че ще успея да поразместя някои неща, че и да го попрочистя. И не само ще ви заредя фризера, но съм готов и кучето ви да разходя, да ви измия подовете, да окося тревата пред къщата и да боядисам сградата — не че има нужда от боядисване — вдигнах помирително длани — просто искам да кажа, че съм готов на всичко, само и само да продам тая стока днес. — И свих устни за по-силен ефект. — Защото, ако тази храна се размрази, моментално ще ме уволнят, пък аз не мога да си позволя подобно нещо. Работя, за да мога да следвам“. Изведнъж в мозъка ми се зароди прекрасна мисъл. Прехапах долната си устна и попитах: „Случайно да имате внуци?“.

При което жената цъфна. Явно ъ бях задал възможно най-удачния въпрос. „О, да! — засмя се. — Пет при това. Прекрасни деца са.“ Аз също ъ се усмихнах и рекох: „Убеден съм, че много си ги обичате. Що не вземете да им устроите едно барбекю? Идеален повод да съберете цялото семейство. Хем ще им разкажете за оня симпатичен младеж, дето наминал и ви продал тия прекрасни меса! Че и торбички за вкъщи ще можете да им спретнете. — Вдигнах вежди и убедително закимах: — Току-виж и те поискали да им доставям от тези храни! Само ми звъннете, и начаса пристигам с пикапа“.

Тя поразмисли няколко секунди, после каза: „Окей. В гаража имам втори фризер. Може там да ги сложите“.

„Слава Богу! — възкликнах. — Страшно съм ви благодарен, госпожа. Буквално ми спасявате живота! Какво ще си изберете? Имам и полуготови храни. Пиле по киевски, пиле кордон бльо, омари термидор, които, между другото, са изключително вкусни“ — а и ми носят най-добрата печалба, споменах си наум.

Жената ми се усмихна и каза: „Ами май всичко ще купя. Поне да съм сигурна, че няма да ви уволнят, нали така?“.

Направих пауза, облегнах се на стола и вперих поглед в Копелето:

— Просто и лесно. Изкупи всичката ми шибана стока ей така, на секундата! — И свих рамене. — Е, малко кофти ми беше, че съм я излъгал, но пък самата храна беше екстра качество; да не говорим, че я вдъхнових да заформи семейно събиране. Така че всичко беше за добро, нали така?

— Да бе, всичко е било за добро — изръмжа Копелето.

Направих се, че не усещам сарказма му.

— Точно така. Всичко беше за добро. Факт е, че цялата ми първа седмица протече по един фантастичен начин. Продадох двеста и четиридесет кутии — повече от два пъти над дотогавашния фирмен рекорд. — Та тъй се започна. Оттам цяла поредица невероятни събития ме доведоха до пазара за ценни книжа, а впоследствие — и до „Стратън“. Нека ги разгледам подред.

Копелето кимна еднократно:

— Да, ако обичаш.

И аз му отговорих с кимване.

— Започна се от офиса на „Грейт Американ“. Стана така, че всички агенти по продажбите сякаш се запалиха. Производителността им нарасна двукратно, че и трикратно. Изглежда, бях вдигнал летвата или им бях демонстрирал колко доходно е да работиш яко и да знаеш как да продаваш. Само след седмица управителят дойде и ми предложи да се заема с обучението на новите кадри. Казваше се П. Д. Камарата и не преставаше да повтаря: „Ти, Джордан, направо напомпа офиса. Невероятно напомпване му направи... дрън-дрън“. И как помпата била най-важното нещо. — Млъкнах, изненадан сам от яркостта на спомените ми. — Сега, като се замисля, това бяха май единствените му интелигентни приказки. Нали разбирате? Помпата

наистина е от ключово значение: няма ли я, агентите по продажбите повяхват за нула време.

— И ти се съгласи да обучаваш кадрите, така ли? — попита Копелето.

— Да, но от най-егоистични подбуди. Понеже вече си бях наумил да отворя собствена фирма. Оставаше ми само да реша кога. Възнамерявах да купя мой си пикап, да се снабдявам пряко от месната борса и по този начин да прибирам и процента за търговеца на едро. Нали точно това бях правил в продължение на куп години по плажа и всичко беше абсолютно точно. — Свих рамене. — Та започнах аз да обучавам новите агенти по продажбите и бързо осъзнах, че съм роден за такава работа. Толкова добър съм, че мога да хвана първия срещнат младеж от улицата и да го превърна в продавач на месо.

Няколко седмици по-късно П. Д. ме покани да проведе и общо събрание в офиса, един вид — да нагнетим помпата с още една степен. — Направих пауза да събера спомените си. Намирам за доста смешен факта, че не някой друг, а един тъпак като П. Д., с неговите мръсни дънки и яке „Мембърс Оунли“^[5], определи един от ключовите моменти в живота ми. Защото успехът ми произтичаше най-вече от уменията ми да говоря пред тъпачи хора — имам предвид събранията, които после щях да провеждам в „Стратън“. При всичките ядове, които имахме с надзорните органи, именно тази ми способност не позволяваше на помпата да спре.

— Събрания ли? — попита неопределено Копелето.

— Точно така. Събранията. Тъкмо в тях е — или по-правилно е да кажа „тъкмо в тях беше“ — разликата между „Стратън“ и всички останали американски брокерски фирми. Събирах по два пъти на ден брокерите в борсовата зала и им изнасях проповеди. Дотогава никой на Уолстрийт не бе правил подобно нещо. От време на време някоя брокерска фирма канеше гост от рода на Антъни Робинс^[6], но подобни събрания се провеждаха всяко за себе си, а не като част от конкретна програма. А да каниш оратори еднократно си е чиста загуба на време. За да е плодотворно, трябва да го правиш ежедневно; а ако искаш да е истински плодотворно, го правиш по два пъти на ден — сутрин и следобед. Тогава могат да станат и чудеса.

Това, разбира се, още не го знаех, докато работех в „Грейт Американ“... макар, да си призная, онова, първото събрание, което

проведох, наистина да ми отвори очите. Събрах в склада във Форест Хилс, в Куинс, двајсетина агента по продажбите, повечето на трийсет и нещо години, всички облечени като камионджии, по дънки и маратонки. Заобиколиха ме, а аз заставах в средата на кръга. В началото подхванах бавно, говорих им за невероятно високото качество на стоката ни и какъв късмет имат клиентите ни, че могат да си я купят. Едва сега си давам сметка, че съм положил основите на един култ. А самият факт, че...

Агента маниак вдигна ръка:

— Какво значи да си положил основите на един култ?

Изгледах Агента маниак и рекох:

— Ще се опитам да ви го обясня по следния начин: в сърцевината на всеки култ — независимо дали става дума за „Стратън Оукмънт“, за „Грейт Американ“ или за ония ненормалници от сектата „Клонка Давидова“ в Уейко, Тексас, — е залегнала фундаменталната вяра, че независимо от мнението на света за членовете на този култ, единствено те са със здрав разум, а всички останали са луди. И всички, без изключение, започват с една вяра в справедливостта на собствената им кауза. При мюсюлманите екстремисти наблюдаваме изкривено тълкуване на Корана; при онези от „Клонка Давидова“ — превратно тълкуване на Библията; а в „Стратън“ вярвахме, че великият уравнилел в един иначе несправедлив свят е самата борсова зала. С други думи, няма значение от какъв произход си и колко ограничено образование имаш, или колко нисък е коефициентът ти на интелигентност; веднъж влязъл в борсовата зала на „Стратън“, всичко това остава зад гърба ти. Приравняваш се с всички останали и си способен да спечелиш толкова пари, колкото и най-могъщият главен изпълнителен директор на корпорация в Америка. — Свих рамене, един вид обяснявах им азбучни истини.

— Силата на всеки култ е в това, че предлага подобна концепция — тоест, че представлява нещо повече от останалия свят. У „Грейт Американ“ беше това, че продава храни, каквито не могат да се закупят от супермаркета. „Стратън“ обещавахе да те направи богат, нищо че и гимназия не си завършил и мястото ти е зад касата на някой магазин. — Засмях се иронично. — Именно затова по-рано ви рекох: дайте ми ги млади и наивни, гладни и тъпи. Защото такива стават най-верните членове на култа.

Но да се върнем към онова първо мое събрание. След като поговорих няколко минути на агентите за превъзходствата на стоката ни, думите започнаха да бълват сами из устата ми. Заизливах безупречни мисли. И докато се усетя, започнах наистина да им проповядвам, да навлизам в най-дребни подробности за неща, които дотогава и през ум не ми бяха минавали. И то с тона на най-големия специалист на света в тази област: като например разликата между печелившите и губещите, силата на позитивното мислене и способността да управляваш собствената си съдба.

После минах на технически подробности и им заобяснявах изкуството на продажбата: как подхващаш и как приключваш дадена сделка; как променяш скоростта и тона на приказките си, че да поддържаш интереса на клиента; как не бива да отстъпваш, да не приемаш „не“ за отговор и да чукаш по вратите, докато ти прокапе кръв от кокалчетата. „На себе си го дължите, рекох им! На себе си, на семействата си, но най-вече на онези, на чиито врати хлопате, понеже храната, която ще им продадете, е толкова невероятно качествена, че те цял живот ще ви благославят.“

Не мога да ви опиша колко удивен бях сам на тази си способност да говоря. При това не хабях никакви усилия, а резултатът се проявяваше мигновено! Четях го в очите на всички присъстващи агенти. Буквално го боготворяха. Боготворяха ме и мен. И колкото повече им говорех, толкова повече ме боготворяха.

С течение на времето установих, че такива събрания запълват някаква празнота в душата ми. Нямате си представа какво поразяващо чувство беше. Не познавах друго такова. — И се усмихнах тъжно на спомена. — Но както и към всичко друго, и към него постепенно претръпнах. В крайна сметка, дори когато „Стратън“ достигна върха и говорех пред цяло футболно игрище от брокери, вече не изпитвах същото вдъхновение. От което дупката започна да става все по-празна. — Спрях, да смелят значимостта на думите ми. — Именно по тази причина се отдадох на дрога и секс, на живот на ръба на бръснача. В началото на 90-те години на Уолстрийт излезе приказката, че имам смъртно желание. Аз обаче гледах по-другояче на нещата: смятах, че животът всъщност се разгръща пред мен, а аз само поставям един крак пред другия и следвам някаква предопределена пътека. Докато накрая

се оказа, че вървя по пътеката към собствената си саморазруха и че я проправям със собствените си действия.

Никаква реакция от никого. В стаята за поверителни разговори цареше гробовна тишина. Игла да пуснеш — ще се чуе. Продължих:

— Още помня израженията по лицата на ония агенти, сякаш беше вчера. Но най ме впечатли изражението на Елиът. Гледаше като омагьосан. Имах чувството, че е готов да хукне на мига от склада и да започне да тропа по хорските врати. Така силно го бе поразило изказването ми и така силно оформи то бъдещите ни отношения. Понеже до този момент се считахме за равни, но след събранието се образува някакво негласно споразумение, че оттам нататък аз ще вземам решенията.

След около две седмици му подхвърлих идеята да си създадем собствена фирма за месо и морски продукти. „От какъв зор да плащаме по двайсет долара на кутия на «Грейт Американ» — рекох, — когато и сами можем да ходим на борсата?“

Но мозъкът на Пингвина бе до такава степен промит, че той, без да се замисля, ми отвърна: „Ами стоката? Откъде ще се снабдяваме с продукти с такова качество, като на «Грейт Американ»?“.

Изсмях се при този спомен.

— Представете ли си само до каква степен му бяха промили мозъка! Да вярва, че нищо друго не може да се продава от врата на врата, освен изключително качествената стока на „Грейт Американ“. Едва не се изсмях. Добре де, че храната им беше хубава — хубава беше, но чак пък превъзходна! Пържолите им бяха добри, но не и върховно качество, а и рибата им бе замразена, а не прясна. Така че се налагаше да депрограмирам Пингвина от култа „Грейт Американ“.

Реших да подхожда постепенно... но до известна степен. „Какво ти става, бе, Пингвин? Мама му стара, та стоката им е с едно средно качество! Овладей се, да му еба майката!“ После му пуснах дружеска усмивка и рекох: „Слушай, ще намерим по-добри пържоли и от тези на «Грейт Американ», че и по-прясна риба. После ще си наемем наши си агенти — да ходят вместо нас от врата на врата — и тогава вече истински ще забогатеем!“.

Та ето как двамата с Елиът се озовахме в бизнеса с месо и морски продукти. При това си набелязахме и безпогрешен план: лятото скоро започва, затова през деня пак ще продаваме сладолед, а нощем

ще свързваме краищата на новото ни предприятие. Компанията ни за месо и морски продукти ще финансираме с парите от плажа. Дори взехме за съдружник още един разносвач на плажен сладолед, приятеля ни Пол Бъртън. И той е там — посочих пак към списъка. — По онова време Пол живееше при майка си, в голяма бяла къща в Дъгласън, в Куинс. И съвсем случайно къщата им имаше голям заден двор — идеално място за една фирма за месо и морски продукти. Или поне така си мислехме.

Защото, макар Дъгласън да е общо взето доста богаташки район, къщата на Пол си беше жив кенеф. Майка му се бе развела преди двайсет години и оттогава не бе похарчила и цент за поддръжката ѝ, та бе заприличала на дом, обитаван от призраци. Задният двор по нищо не ѝ отстъпваше. Имаше самостоятелен гараж, заобиколен от около два декара мръсотия. — Усмихнах се с носталгия. — Но за нас беше повече от идеален. Правехме първите си стъпки в бизнеса и мисълта да започнем от един гараж ни се струваше съвсем романтична. Та нали и Стив Джобс и Майкъл Дел^[7] така са започнали! Или беше от стаите им в студентските общежития? Няма значение. Та така финансирахме предприятието си двамата с Пингвина: Утрешните Милионери!

В интерес на истината допитахме се и до счетоводител, да не би да сме пропуснали нещо! — Свих невинно рамене. — И точно оттам започнаха и проблемите ни. Към него ни насочи бащата на Елиът, който е евреин хасид. И счетоводителят се оказа евреин хасид и имаше точно толкова опит в месната и рибната промишленост, колкото в яденето на свински котлети. След като му описахме своя бизнес план, той се усмихна и рече: „Като гледам, вие двамата сте на път да направите цяло състояние. Мазел тов!“^[8]. После, за по-сигурно, добави: „Скоро и двамата ще сте заможни млади мъже, много скоро.“

Какво повече имаше да се говори? Двамата с Елиът възприехме думите му в смисъл, че имаме въпиюща нужда от режимни разходи, подлежащи на данъчни отчисления. Затова директно от канцеларията на счетоводителя забихме в ресторант „Палм“ и опукахме четиристотин и петдесет долара за шампанско и омари. После си взехме на лизинг по една спортна кола: порше за мен и линкълн-континентал за Пингвина. — И забелих очи заради избора, направен от Пингвина. — И се оборудвахме с клетъчни телефони, чиито тарифи по

онуй време бяха толкова скъпи, че само директорите на най-големите петстотин американски фирми в списъка на списание „Форчън“^[9] можеха да си ги позволят.

За нас обаче то си беше в реда на нещата: бяхме новопрохождащи бизнесмени и според нас някои неща просто ни се полагаха. Така или иначе, вече бяхме спестили куп пари благодарение на факта, че почвахме в двора на Пол, така че напълно си заслужавахме определени основни луксове. Полека-лека стигнахме до 25 септември 1985 г. — съвсем подходяща дата за откриване на компания, занимаваща се с месо и морски продукти, макар майката природа да се оказа на съвсем различно мнение. Или поне аз така заключих, след като ураганът Глория налетя на Лонг Айленд, а окото му мина точно през задния двор на Пол. Да не говорим, че изля и осемдесет сантиметра дъжд във въпросния заден двор, който се оказа най-ниската точка сред заобикалящите го четири хълма. При което скромната ни фирмичка за месо и морски продукти стана една шибана кална яма. — Поклатих глава от недоумение. — Бизнесът ни фалира още преди да е почнал.

— И фирмата ви така и не просъществува? — запита скептично Копелето. — Все пак в статията във „Форбс“...

И тук Вещицата го прекъсна:

— Според „Форбс“ вие доста време сте били в този бизнес. — Килна глава на една страна и ме загледа обвиняващо.

Агента манияк поклати глава:

— Мисля, че той само образно така се изказа, Мишел.

— Грег е прав — рекох, гледайки да не настройвам Вещицата против себе си. — Макар че ми се ще да отворя скоба, за да ви кажа, че съгласявайки се на интервюто с „Форбс“, направих една от най-големите грешки в зрелия си живот. Тогава обаче бях едва на двайсет и осем и сигурно съм бил още съвсем наивен. — И свих рамене. — Да не говорим, че го възприемах като възможност да разкажа как виждам нещата от своя гледна точка, да кажа каква всъщност е истината. По това време нямаше и две години, откакто „Стратън“ бе започнала да действа, така че бяхме световно неизвестни. Интервюиращата обаче ми заби томахапка между плещите, като ме нарече „извратен вариант на Робин Худ, който граби от богатите и оставя всичко за себе си и своята весела дружина брокери“. — Направих гримаса при спомена. —

Целият материал във „Форбс“ се оказа един кошмар. Един пълен, шибан кошмар.

— Много ли брокери напуснаха фирмата ти тогава? — попита Копелето.

— Не — отвърнах му моментално. — Брокерите си умираха за негативни писания в печата, хеле пък за материал като този. Напротив. Още на другия ден след излизането на броя всички цъфнаха на работа в средновековни костюми и започнаха да тичат като ненормални из залата и да пеят „Ние сме твоята весела дружина! Ние сме твоята весела дружина!“ — Засмях се, като се сетих. — Но най ме подразни снимката, на която ме бяха изтипосали в списанието. Беше направо отвратителна.

— Оная, дето си застанал до ръждясалата отходна тръба ли? — захили се дяволито Агента маниак. А Мормона добави:

— Оная със злата усмивка ли?

Поклатих отвратено глава.

— Да, да, същата — измърморих. До ръждясала тръба, сякаш „Стратън“ е заминала в канализацията. Много добре си я спомням. Той фотографът от „Форбс“ ме прееба. Първо ме накара да се качим на покрива, после съвсем между другото ме прикотка да застана до тръбата. — И забелих очи. — Изобщо не я забелязах, понеже се тревожех за прическата си, а той нащрака хиляда и една пози, изчаквайки търпеливо тъкмо онзи миг, в който на лицето ми се появи крива усмивка, сякаш току-що съм лапнал лайно. И точно този кадър използваха. — Поклатих глава при мисълта за собствената си наивност. — Очеркът, естествено, се подиграваше с опита ми в месото и морските продукти — с една дума: какво търси един никакъв си търговец на месо в света на висшите финанси? То и целият материал така бе озаглавен: „Меса, ценни книжа — има ли значение?“.

Погледнах Вещицата и продължих:

— Ти обаче имаш право, Мишел. Както е изтъкнато там, ние наистина се задържахме в бизнеса за известно време, макар лично аз да го оприличавам не толкова на бизнес, колкото на догонване или гонене на собствената си опашка. — За миг се замислих за миналото. — След урагана задният двор на Пол остана под един метър вода. Трябваша ни цели две седмици да се измъкнем от тинята, след което изневиделица задният двор се превърна в тресавище и почна да

поглъща всичко — първо гаража, после вътрешния двор, накрая и цялата къща. Допитахме се до геолог да не би къщата да се е намирала на неизвестна дотогава линия на разлом, но се оказа, че не е.

Изникнаха и други проблеми. Бяхме се сдобили с един допотопен хладилен прицеп с надеждата да икономисаме някой и друг долар. Той обаче излезе крайно неефикасен. Гълташе повече ток от Ню Джърси, а инсталацията в дома на Пол не беше годна да понесе натоварването... — Зарових за миг из паметта си. — И мисля, че някъде в началото на декември къщата на Пол за една бройка да изгори. — Свих невинно рамене. — Тогава майка му изскочи в задния двор, вързана с въже през кръста, че да не потъне към центъра на Земята, и се разкрещя: „Махайте се оттук! И да разкарате и шибаните си пикапи!“

Засмях се, като се сетих.

— Все пак майката на Пол се оказа сваятна и ни даде цял месец да си търсим нов склад. Навремето ни се стори доста разумно като срок, но се оказа, че нещата не са толкова лесни. Нямахме никаква кредитна история, балансът на фирмата беше някакъв ужас и собствениците на най-подходящите имоти изобщо отказваха да се занимават с нас.

На този етап вече бяхме шестима: Елиът, Пол и аз плюс тримата ни наемни работници — внушителният Франк Буа, висок метър и деветдесет и шест и абсолютно копие на бебето от етикетите на детските пюрета „Гербер“, само че с брада; дребният Джордж Барбела, само пет сантиметра над границата, на която те приемат за джудже, и с физиономията на самия дявол; и накрая един непоправим зобач на стероиди на име Чъки Джоунс^[10], наподобяващ норвежкия бог Тор, само че в смачкано състояние, понеже беше висок само един и шейсет и две.

Никак не е чудно, че всеки един от тримата страдаше от някаква сериозна дисфункционалност, макар че при Франк това засягаше най-вече жена му, жертва на рядко заболяване, наречено алоpecia тоталис, от което ѝ окапа цялата коса, че дори и веждите и миглите. Поради което приличаше на женски вариант на Юл Бринър. Дисфункционалността на Джордж Барбела се изразяваше в тотална вманиаченост на тема „качество на храните“, по-силна и от тази на Елиът. Постоянно се оплакваше, че скаридите ни били замразени с

много вода, за да тежат повече. „Когато клиентите ми ги готвят, от «джъмбо» стават на «микро»“, не преставаше да мърмори Джордж. — Но „глазирането“ си беше стандартна процедура в хранителната индустрия — свих невинно рамене, — така че най-малко аз бях виновен. Той, ако искаше да се ядосва за нещо, трябваше да се дразни от това, че храната ни миришеше на керосин.

— Храната ви миришеше на керосин? — отскочи назад със стола си Копелето.

— От време на време — отвърнах. — Гаражът на Пол не се отопляваше, та през декември вече замръзвахме от студ. Това ни накара да купим една огромна керосинена отоплителна печка с вид на торпедо на колела. За топлене — топлеше, но развиваше по-високи температури и от слънцето и ревеше по-силно от изстребител на форсаж. Да не говорим, че от време на време пропускаше някой работен такт, при което бълваше плътна пушилка, която се разстиляше по храната. Но си беше за предпочитане пред бялата смърт. — Спрях и отпих глътка вода. — Да не ви разправам пък за дисфункционалността на Чъки, който между другото си сваляше гащите наред гаража и си инжектираше тестостерон в гъза. От друга страна обаче, Чъки притежаваше страхотно чувство за хумор и измисли прякори на всички ни: Франк Буа стана Бебето Гербер; на Джордж Барбела викаше Татуирания, като на джуджето в сериала „Фантази Айлънд“; а Пол Бъртън бе Екрана, понеже според Чъки на голямото му чело направо можело да се прожектират филми.

Прякора на Елиът вече го знаеха. Тъкмо се канех да им съобща моя, когато Агента маниак се захили и рече:

— А твоят какъв беше? — После хитро присви очи: — Чакай да позная: Наполеон, нали?

Ебаси и шибания гъз, рекох си! Тя, Графинята, така ми викаше, когато искаше да ме ядоса! Веднъж на Все светии дори ме накара да се костюмирам като проклетото му копеле. Да не би Агента маниак да е дочул нещо? Щото не ми се вярва наполеоновият ми комплекс чак пък толкова да ми личи! Или просто бе налучкал? Какво значение има всъщност?

Тъкмо щях да кажа на Агента маниак да върви да се чука, когато Мормона ми спести усилието.

— Намерил се кой да приказва! — сръза го Мормона и захихика, акомпаниран от Вещицата и Копелето. Сиреч „и Агента маниак, и Вълка от Уолстрийт си имат наполеонов комплекс!“. Магнум обаче реши, че не върви да се подиграва с нечий ръст, и изобщо не се засмя; пък и при неговия ръст — колкото на двама нормални мъже, хич не вървеше да се надсмива над някакъв тапешник.

А за да не позволя на Агента маниак да извади пищова си срещу Мормона, му казах:

— Отчасти си прав, Грег, поне що се отнася до Елиът. Но прякорът му не бе просто Пингвина, а Пингвина самоубиец. Щото вече бяхме на ръба на банкрута, а Елиът бе на ръба на самоубийството. При което Чъки тръгваше, клатушкайки се, из офиса с наврян в слепоочието показалец и щръкнал нагоре палец, демек ще си пръсне черепа. „Здравейте, чуруликаше Чък, аз съм Пингвина самоубиец и доставям месо и морски продукти на местните ресторанти. Имам излишък в пикапа си, но не мога да го върна във фризера“, повтаряше той до безкрайност, докато обикаляше гаража и пляскаше с ръце като мигриращ пингвин. „Помощ, помощ! — чуруликаше. Ураганът Глория се изпика отгоре ми, керосиновата печка ме задушава, жената на Бебето Гербер прилича на извънземно, майката на Екрана затваря киното ни, а пък...“ — И не можах да не се разсмея. — Голяма скица беше тоя Чъки, докато един ден... пуф!... изчезна. Като пръдня на вятър. Оказа се, че нощем ограбвал магазини за алкохол. Последно стана дума за него, когато двама детективи от нюйоркската полиция наминаха край гаража да питат дали знаем местонахождението му. Сигурно вече е умрял, или ако е жив, работи някъде като комик.

— Добре де, какъв всъщност беше твоят прякор? — запита Вещицата и така стисна устни, че направо изчезнаха. Усмихнах се и отвърнах:

— Минах метър, Мишел. Чъки ме нарече Джей Пи — съкратеният вариант на Джон Пиърпонт Морган. Защото Чъки не смееше да ми се присмива. Вярваше дълбоко в мен и обожаваше събранията ни. Дърпаше ме настрана след всяко събрание и почваше да ме навива: „Абе ти що си губиш времето с тоя шибан бизнес? Та ти си най-кадърният търговец, когото съм срещал бе, Джей Пи...“. И се мъчеше да ме убеди да разкарам Екрана и Пингвина. „Те са ти само в тежест — викаше. — Ти си Джей Пи Морган, а те са играчи на

дребно.“ — Спрях и се замислих за едновременния му съвет. — По отношение на Пол беше абсолютно прав — него го мързеше да продава от врата на врата. А и за самата фирма имаше право: да ходиш от врата на врата с пикап е пълна глупост, шибано губене на време.

Но по отношение на Елиът бъркаше. Пингвина беше истински уинър^[11], в пълния смисъл на думата. Никой не можеше да го надмине по работоспособност, а и ми беше абсолютно предан. Тепърва щяхме заедно да натрупаме състояние с него, макар и не в областта на месото и морските продукти, а на Уолстрийт. Но преди това трябваше да получим няколко урока по смиреност.

Поех дълбоко въздух, преди да продължа:

— Някъде към края на декември съвсем стигнахме до дъното. Останахме буквално без пукнат цент и майката на Пол ни заплашваше, че ще се обади на шерифа. Всичко комай бяхме загубили, всички варианти бяха изчерпани. И точно тогава се случи нещо неочаквано и съвсем невероятно. Току-що се бях прибрал в гаража след поредния мъчителен ден по улиците, Когато Пингвина ми съобщи: „Днес един от доставчиците ни на месо съвсем ме озадачи. Обади се да пита какви са ни условията. — Вдигна рамене в смисъл, че е объркан. — Не можах да включа за какво става дума, затова обещах да си помисля и да му се обадя“.

„За какви условия става дума, попитах? Да няма предвид условията, при които ще капитулираме?“ А Пингвина самоубиец само сви рамене и отвърна: „Не съм много сигурен, ама какво значение има? Фризерът е празен, а пари за нова стока нямаме. Бизнесът ни се провали“.

Направих кратка пауза, хилейки се на тогавашната ни неопитност. Та на нас и през ум не ни беше минавало, че доставчиците ни са готови да ни отпускат стока на кредит. Самата мисъл, че са в състояние да поемат подобен риск, направо ми звучеше невероятно. Едва тепърва щях да проумея, че това всъщност си е най-обичайна търговска процедура. Че всеки е готов да ти отпусне кредит. На бизнес жаргон му викали условия, сиреч условия на плащане.

После, с известна нотка на палавост, рекох:

— В мига, в който осъзнах, че доставчиците ни са толкова глупави, че да ни доставят стока на кредит, много бързо намерих цаката на положението. Проста работа: разразяваш се като горски

пожар. Вземаш колкото се може повече кредит и определяш падежите за плащане колкото се може по-далеч в бъдещето. След това купуваш колкото се може повече пикапи, при това без първоначална вноска — а това е възможно, стига да се съгласиш да плащаш 24 на сто лихва. При това месечните вноски ми бяха най-малката грижа. Колкото повече пикапи имах, толкова повече стока щях да продам и толкова по-голям щеше да е паричният ми поток.

С други думи казано, доставчиците щяха да ме изчакват по трийсет дена, докато им платя, а клиентите щяха да ми плащат в дена на покупката, така че при едно постоянно нарастване на продажбите паричният ми поток също щеше да расте. Дори един цент печалба да не изкарвах от дадена продажба, пак щях да имам налични пари благодарение на трийсетте дни отсрочка.

— Елементарно бизнес правило — намеси се Копелето.

„Да бе, нали?“ рекох си с цинизъм. Явно Копелето и хабер си нямаше от черната магия, наречена „жонглиране на паричния поток“. (От прекалена честност!) Може и да схващаше елементарната аритметика, но и не предполагаше какви дяволски стратегии съществуват, особено в ендшпила, когато те награт кредиторите, а по книгата ти за приходи и разходи червеното мастило се лее по-обилно, отколкото от застрелян хемофилик. И месец нямаше да ми стигне да светна Копелето за всичките гяволии.

Ние двамата с Елиът обаче за нула време станяхме майстори джедаи в това изкуство, след което със същата скорост преминахме и на тъмната страна и установихме всички възможни начини за жонглиране с парите в брой. Моят любим метод бе реверсивното финансово изнудване, при което натикваш в ъгъла доставчика с обяснението, че ако изобщо иска да си види парите, ще трябва да приеме някакво дребно плащане по стара фактура, като същевременно ти отпусне още кредит. Тая хватка нямаше грешка. Често опирахме и до изпитания номер с чека с един подпис: даваш на доставчика чек, на който липсва или моят подпис, или този на Елиът, при което банката го връща заради неправилно попълване, а не поради липса на средства по сметката. Ние, естествено, най-старателно предупреждавахме управителя на банката за такъв чек, понеже, ако погрешка го одобрише за плащане, щеше да отскочи като кенгуру.

И други номера имаше, но те не влизаха в работата на Копелето. Затова се ограничих с думите:

— Прав си, Джоел. Елементарно бизнес правило. Та докато се усетя, по пътищата вървяха двадесет и шест мои пикапа, имах си най-законен склад и купища пари в банката. Салдото ми, естествено, бе катастрофално, макар че предпочитам да не му обръщам много-много внимание. Вместо това се отдавах с цялата си душа и сърце на събранията, които провеждах с двайсет и шестимата глупаци, повечето от които бяха пристрастени към крака и смака или бяха освидетелствани алкохолици.

Но поне бях горд собственик на привидно успешна фирма за месо и морски продукти. Всичките ми приятели бяха страшно впечатлени и ме смятаха за първокласен предприемач. — Свих невинно рамене. — Та тогава се запознах с Кени Грийн, Когато постъпи на работа при мен в месарския бизнес.

— Така ли? — попита Агента манияк. — Това не го знаех.

Кимнах бавно, докато се чудех защо покрай мен и Дани не бях подвели под отговорност и Кени Грийн. Той беше третият ни съдружник в „Стратън“, макар да се беше оттеглил от фирмата след извънсъдебното приключване на делото със СЕК преди четири години. Все пак до този момент и той като Дани бе имал 20 на сто участие (останалите 60 на сто държах аз). Натрупал бе десетки милиони и бе нарушил не по-малко закони от нас двамата. Изглеждаше ми изключително нелогично (а и малко нечестно), че се е отървал от гнева на Агента манияк. Да не би пък от самото начало да е сътрудничил?!

Предпочетох да запазя горните мисли за себе си и само рекох:

— Препоръча ми го един приятел от колежа, Джеф Хонигмън. Бил му първи братовчед. И Джеф е там — посочих с глава списъка на злодеите, крадците и негодяите, — макар повечето свои мръсни дела да сътвори, след като напусна „Стратън“ и отиде на работа при Виктор Уонг от „Дюк Сикюритийз“. — И пак кимнах към списъка. — И Виктор е вътре, някъде в самото начало, точно преди името на Кени. — И се запитах имат ли си изобщо представа що за покварен манияк бе този Виктор Уонг. — Щото и Виктор по едно време постъпи при мен в бизнеса с месо и морски продукти, макар и само за един час. Прекалено горд и ленив бе, че да тръгне с пикап от врата на врата; просто се яви на едно от събранията ми с агентите по продажбите. Аз,

разбира се, идеално си спомням първия път, в който видях Виктор. — И се засмях тихичко при спомена.

— Че то такова нещо забравя ли се? — обади се Мормона.

— Правилно. Изобщо не можеш го забрави — кимнах му в знак на съгласие. Пък и надали има другаде по Земята такъв огромен китаец. С гръден кош колкото Великата китайска стена, цепки вместо очи, кост над веждите като ръба на някаква канара и тиква, по-едра от главата на гигантска панда. — Спрях да си поема дъх. — Не знам дали всички тук са виждали Виктор, но той си е живо копие на Оджоб от филма „Голдфингър“ за Джеймс Бонд. Помните ли го Оджоб? Оня, дето убиваше, като хвърляше по жертвите си бомбето си със стоманен ръб по периферията...

— Какво искаш да кажеш? — попита Копелето, докато клатеше глава.

— Нищо особено — отвърнах. — Освен това дето Кени и Виктор бяха приятели от детинство и продаваха заедно дрога в гимназията — при това, бих добавил, подпомагани и двамата от майката на Кени, Гладис. Но отказвам да ви давам каквато и да било информация за Гладис, щото ще ми пръсне задника от бой. — Пуснах мрачна усмивка. — Защото, доколкото ми е известно, последният път, когато някой си позволил да се задява с Гладис, бил в една зала за боулинг. И доколкото знам, отбелязала страйк^[12] с човека. Кое то не би ви изненадало, ако поне веднъж сте я виждали тая Гладис. — За по-убедително кимнах три пъти подред. — Няма и грам тлъстина по себе си, а с корема си би могла да спре сачма от мускет, стига да е изстреляна на повече от двайсет крачки разстояние. Такива образи са ви известни, нали? — И вдигнах вежди.

Нищо, освен мълчаливи, безизразни лица. Продължих смело:

— Та мястото на Гладис също е в оня списък, макар че, доколкото схващам, точно тя не ви интересува. Прав ли съм? — И се „заключих“ с пръсти.

— Прав си — рече безизразно Копелето. — Дай да се върнем на бизнеса с месото.

Кимнах с облекчение:

— Добре, щом искате. Но все пак длъжен съм да ви кажа, че именно този триъгълник — Кени-Гладис-Виктор — ни връща към поставения вече въпрос за произхода на първата вълна стратънци.

Кени и Виктор са израснали заедно в Джерико. Кени бил дилър на марихуана, Виктор — на кокаин, а финансирането им идвало от Гладис. — Направих пауза, после добавих: — Тя обаче го е правела от съвсем чисти подбуди — да задържи над водата семейството си, след като бащата на Кени починал от рак. Изключително тъжна история. — Свих рамене с надеждата, че думите ми ще стигнат по някакъв начин до Гладис и ако някой ден пътищата ни се засечаха, нямаше да се нахвърли да ме бие. — Както и да е. Горедолу половината от първата вълна стратънци бяха от Джерико и Съйосет — два града побратими — и почти до един бяха клиенти на Кени и Виктор. Именно това бе в основата на бързия растеж на „Стратън“: всичките клиенти на Кени и Виктор се редяха на опашка пред вратата ми, преди дори да си бяхме завоювали реномето на място за забогатяване. А след това се преместваха в Бейсайд да се присъединят към култа.

Но дайте да караме нещата подред: кариерата на Кени във фирмата за месо трая точно един ден, през който той успя да разбие един от пикапите ми и повече не ми се вясна — поне докато не напуснах месарския бизнес. А Виктор, както вече ви споменах, изобщо не беше на работа при мен, а просто се яви на едно от събранията ми и повече не се върна.

Междувременно бизнесът ми бе на границата на имплозията. — Бавно поклатих глава, готвейки се да преживея отново ужасния спомен. — Играта с паричния поток можеш да я играеш само до един момент, в който тя се обръща тотално срещу теб. В конкретния случай повратният момент се появи през януари 1987-а. Беше люта зима и продажбите ни бяха спаднали до нулата, а заедно с тях и паричният поток. Провеждах събрание след събрание, мъчех се отчаяно да вдъхновя агентите по продажбите да излязат на улицата и да продават, но нямаше никаква полза. Студът беше свиреп и продажбите ни замръзнаха.

А поради самото естество на играта с паричния поток бумерангът се завръща точно в такъв момент с максимална сила. Говорим за елементарно бизнес правило, нали така, Джоел. Докато растеш на кредит, днешните сметки са ти за неща, които си продал преди тридесет, а в нашия случай — преди шейсет дни, тъй като ние вече бяхме просрочили плащанията си с трийсет дена. — Спрях се да се поправа. — В интерес на истината бяхме просрочили повечето от

задълженията си с по деветдесет дена, но вече не работехме с тези доставчици. И понеже ни бяха отрязали, се видяхме принудени да търсим по-благоприятни пасбища, тоест нови доставчици, които още не бяха подочули, че нямаме навика да си плащаме сметките.

За съжаление и тази част от играта бе вече приключила. Разнесла се бе мълва, че сме слаб кредитен риск и че доставки трябва да ни се правят само срещу авансово плащане в брой. Междувременно и двамата с Елиът се мъчехме да задържим нещата. Личните ни кредитни карти бяха изчерпани и от ден на ден затъвахме все по-дълбоко в дългове. Не бяхме плащали нито лизинга на пикапите, нито сметките на клетъчните си телефони, нито лизинга на двете си леки коли. А новият ни хазяин, гадно сирийско копеле, бе изкарал съдебно решение да напуснем и ни караше да плащаме двоен наем, докато наваксаме закъснението.

И пак бавно заклатих глава, все още недоумявайки как така се бяхме самозакопали в такава финансова яма. После продължих:

— Та тъкмо тогава, през зимата на 87-а, започнах да чувам приказки за някакво момче от нашата махала, на име Майкъл Фалк. Намерил си бил работа на Уолстрийт направо от гимназиалната скамейка — горе-долу по същото време, когато аз съм започнал следването по стоматология — и вече печелел над един милион долара годишно. — Спрях за ефект. — Отначалото не можех да повярвам на ушите си. Щото в юношеските си години Майкъл Фалк не ми се струваше да е особено кадърен. По-скоро беше кварталният лузър, комуто всички се смеят, че не си е взел душ. Не правеше впечатление нито на хитър, нито на умен или пък надарен с дар слово; изобщо никому никакво впечатление не правеше. Посредствен тип, с една дума. Затова реших, че разправят глупости. Няма начин точно той да печели такива пари.

Един ден обаче, съвсем случайно, го виждам как паркира пред нашия блок в едно открито фери. Слава Богу, оказа се достатъчно любезен да ми обърне внимание и да ми потвърди истинността на всички слухове: наистина, каза най-спокойно, ако карал със сегашното темпо, щял да изкара над един милион и половина през тази година, а предната наистина бил изкарал почти един милион. Поговорихме няколко минути, като аз през цялото време лъжех непрестанно: обяснявах му как хубаво върви бизнесът е месо и морски продукти и

сочех като доказателство червеното си порше. Той вдигна безразлично рамене и отвори приказка как щял да наеме трийсетметрова яхта, за да обикаля Бахамските острови в компанията на няколко блондинки манекенки, сред които, за майтап, и една, която след години щеше да стане втората ми съпруга. После си замина спокойно, безупречно, с лек облак дим от италианския ауспух в лицето ми, което в този миг представляваше смесица от благоговение и почуда.

Пуснах кратък смях.

— Да ви кажа честно, надали има друга среща в живота ми, която така силно да ми е повлияла. Помня как гледах отдалечаващото се ферари и как си рекох: „Щом това може да печели по милион долара годишно, аз ще мога да изкарвам по петдесет милиона годишно!“ — Спрях, да възприемат добре думите ми. — И предсказанието ми се оказа съвсем точно, не мислите ли? — След което набързо добавих: — Макар явно да бях пропуснал да предскажа и втората половина на уравнението: че ще ми предстоят двестатина години затвор... — при което кръстосах погледи с Вещицата — плюс вечно проклятие върху душата ми.

— Та по онова време вече живеех с първата си жена, Дениз — макар още да не бяхме официално женени. Обитавахме миниатюрно апартаментче в нагъчкан с юпита блок в Бейсайд, наречен „Бей Клъб“. Там именно са запознах и с Дани Поуръш. Живееше един етаж над нас, но дотогава не се бяхме засичали. Е, бях го срещал тук-таме, но никога не бяхме разменяли и дума. — И свих иронично рамене. — Най-смешното е, че все се сецам колко нормален ми се видя в началото — олицетворение на идеалното юпи. И двамата с жена му Нанси бяха картинка на успех и щастие. Та те дори и физически си приличаха! Тогава, разбира се, още не знаех, че всъщност са първи братовчеди. И че единствената цел в живота на Нанси е да измъчва Дани — да прави живота му колкото се може по-гаден и по-труден — и че при всички си нормален външен вид Дани е една пълна откачалка, която прекарва по-голямата част от деня в харлемските клубове, където се пуши крак, и превръща всеки бизнес, с който се захване, в причинен от кокаина банкрут.

Но пак избързвам. Предстоеше ми цяла година, докато се запозная с Дани. Да се върнем засега на Майкъл Фалк. Още същия следобед разказах на Дениз за кратката си среща с едновременния

лузър. Когато свърших, нямахме нужда от повече приказки. Дениз само ме изгледа с огромните си кафяви очи и кимна бавно. Нищо повече. Но и двамата осъзнахме моментално, че бъдещето ми е на Уолстрийт. Бях най-талантливият продавач на света и това бе известно както на самия мен, така и на нея. Единствената ми грешка бе в неправилния подбор на стоката за продаж.

— И как си намери работа като брокер на акции? — попита Копелето. — Завършил си биология и току-що си банкрутирал. Кой се излъга да те наеме?

— Успях да пъхна крак във вратата благодарение на един приятел на родителите ми, на име Боб Коен. Беше мениджър на средно ниво в йерархията на „Л. Ф. Ротшилд“ с достатъчно влияние да ми уреди интервю. Оттам насетне аз сам си се продавах. Купих си евтин син костюм и само след два дена се озовах в един експресен автобус на път за интервюто ми в Манхатън. В същото това време Дениз чакаше у дома да дойде паякът да вдигне поршето ни. И то е станало горе-долу по същото време, по което ме бяха наели като стажант-брокер в „Л. Ф. Ротшилд.“

Усмихнах се тъжно и казах:

— Оттам отидох право във фирмата за месо, където хвърлих бомбата на Елиът. — Спрях за миг и се отдадох на спомена. — Помня го, сякаш беше вчера — хем радостно, хем горчиво, истински смесено чувство. Колкото и щастлив да бях по отношение на бъдещето си, толкова ми беше и тъжно да се разделям с Елиът. Беше ми като брат. Бяхме съдружници от петнайсетгодишни. Минали бяхме през истински огнен бараж — заедно изравяхме пикапи от калта, заедно чукахме по хорските врати, докато кокалчетата ни се разкървавяваха. А сега се налагаше да се разделим.

Самият склад, разбира се, беше пълна развалина. Заобиколили се бяхме с изпотрошени пикапи и празни сандъци, а фризерът беше абсолютно безобразен. Вратата му зееше, а вътре нямаше и грам храна. По стените му се бяха напластили дебели слоеве скреж, като някакви гъбични образувания. Всичко това служеше да ни напомня колко зле бяхме управлявали делата си. И помня как изведнъж самочувствието ми буквално рухна.

С болка на сърце му казах: „Съжалявам, че напускам, но това е нещо, което съм длъжен да направя — да се изпробвам на Уолстрийт.

Там хората правят зашеметяващи състояния, Елиът. Направо зашеметяващи“.

„Знам, отвърна ми бързо, но не мога да си представя как ще прекарвам целия си ден зад бюро. Нали всичко става по телефона. Обаждаш се без предупреждение^[13] на хора, които изобщо не познаваш, и ги врънкаш да ти изпращат пари. Нещо не ми се връзва...”

Бавно поклатих глава:

— Може и да ви звучи смешно сега, но си спомням, че и аз си мислех абсолютно същото: няма начин някой непознат да ми изпрати стотици хиляди долари само след едно телефонно обаждане. Да не говорим за това, че щях да звъня на хора из цялата страна. Помислете си само: какви са шансовете някой напълно непознат човек от Тексас да се окаже толкова смахнат, че да ми прати половин милион от изкараните с пот свои долари, без изобщо да ме е виждал през живота си? И въпреки всичко образът на Майкъл Фалк продължаваше да прогаря съзнанието ми. А и си оставаше фактът, че млади хора наистина трупат състояния на Уолстрийт. Затова и моето място беше там — на Уолстрийт.

— Значи Елиът не пожела да дойде с теб, така ли? — намеси се Вещицата.

— Колкото и невероятно да звучи, така е. Предпочете да направи нов опит в индустрията за месо и морски продукти. Според него щял да печели повече, ако действа сам, без допълнителни режийни. — Замислих се за миг. — Но чакайте да се разберем. Недейте да смятате, че аз съм му предлагал някаква работа; това бе съвсем извън възможностите ми. Попитах го единствено би ли се явил на интервю, ако успееш да му го уредя. Но той пак каза „не“. — И свих тъжно рамене.

— Прибрах се през онази вечер без кола, без цент в джоба и лично банкрутирал. И знаете ли какво? Ама никак не ми пукаше. Вече бях човек от Уолстрийт и единствено това имаше значение. Дори фактът, че щях да получавам само по сто долара седмично, хич не ме притесняваше. Защото хранех надежда — надежда за бъдещето, а това е най-великата надежда на света.

Спрях за няколко секунди да изуча лицата на разпитващите ме, да разбера за какво си мислят и какво мислят за мен. И макар да не можеше да се заключи окончателно, останах със смътното усещане, че

са още по-объркани, отколкото преди. Не от историята ми, а от подбудите на хора като мен.

Както и да е, днешната сутрин беше само тренировка за загаряване. *Най-сочните* истории — проститутките, наркотиците, необузданото беззаконие — тепърва предстояха, след ден-два. При тази мисъл хвърлих поглед на Агента манияк и рекох:

— Какво ще кажете да поспрем и да обядваме вече? Наближава един и нещо ми стърже.

— Ама, разбира се — рече дружелюбно Агента манияк. — На „Рийд Стрийт“ има доста хубави заведения. Само на две минути пеш оттук.

Копелето кимна в знак на съгласие:

— Утрото бе много плодотворно. Смятам, че заслужавах един хубав обяд.

— Абсолютно вярно — отсече Вещицата. — Предостави ни едно рядко удаващо се проникновение в ума на един престъпник.

Отговорих ѝ с умряла усмивка:

— Радвам се, че гледаш така на нещата, Мишел. За мен е безкрайно удоволствие да ви радвам.

[1] Американски телевизионен сериал (1982–1985). — Б.пр. ↑

[2] Името е променено. — Б.а. ↑

[3] Имената са променени. — Б.а. ↑

[4] На англ. *Surf and Turf* или *Surf'n'Turf* — основно ястие, особено популярно в североамериканските стейк-хаузи, представляващо комбинация от морска храна и месо, обикновено опашка от омар или скариди (на скара или панирани и пържени) плюс телешка пържола (стейк). — Б.пр. ↑

[5] *Members Only* (Само за членове) (англ.) — популярна марка кожени якета с еполети през 80-те години. — Б.пр. ↑

[6] *Anthony (Tony) Robbins* (р. 1960 г.) — американски автор и оратор на тема личностно самоусъвършенстване. — Б.пр. ↑

[7] Основатели на компютърните гиганти „Ейпъл“ и „Дел“ съответно. — Б.пр. ↑

[8] Честито! (иврит). — Б.пр. ↑

[9] „Форчън 500“ — ежегодна класация на 500-те най-големи компании в света, съставяна от списание „Форчън“. — Б.пр. ↑

[10] Името е променено. — Б.а. ↑

[11] От англ. *winner* — победител; човек, свикнал да побеждава. Антоним на лузър (*loser*) — човек, който е неспособен да печели, а постоянно губи. — Б.пр. ↑

[12] В боулинга — събаряне на всичките десет кегли с едно хвърляне на топката. — Б.пр. ↑

[13] Непредизвикани обаждания (на англ. *cold calling*) — недобросъвестна практика, при която лицата, получили вашия телефонен номер, започват натрапчиво да ви се обаждат, за да ви продадат своите стоки, услуги и т.н. Законодателно ограничена, но не забранена, затова е силно разпространена сред брокерите (<http://www.finance.sts.bg/index.php?p=glossary&lang=bg>). — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

СМЪРДОСЛОВАКИЯ

След над седемчасово чуруликане като канарче, най-последният ми ден на улица „Съдебна“ дойде до своя край. Стигнах до първия ми ден като правоспособен брокер на акции, който, по някакво чисто съвпадение, бе 17 октомври 1987 година — денят, в който световните стокови борси се сринаха. Както четиримата разпитващи ме, така и адвокатът ми видяха някаква особена ирония в това. Та нали и на първия ми ден в колежа по стоматология, и на първия ми ден в месарския бизнес, че и на първия ми ден на Уолстрийт бях демонстрирал нещо като реверсивен вариант на дарбата на цар Мидас: всичко, до което се докоснех, се превръщаше в лайна.

Но пък, от друга страна, не може да се отрече, че и аз притежавах определена приспособимост. Както се изрази Магнум, ако ме пуснеха в тоалетна чиния и ме отмиеха, щях да изляза от отходната тръба със свидетелство за правоспособност по ВиК. Но колкото и високо да бяха оценили думите му, лично аз бях убеден, че на изхода на тази конкретна тоалетна чиния не ме чака никакво свидетелство за правоспособност.

Отново се връщах с лимузината в Олд Бруксвил, където пак щях да съм под домашен арест — отново сведен до положението на затворник в собствения си дом и на емоционална пинята^[1], по която Графинята да млати на воля. Както винаги, зад волана седеше бърливият пакистанец, но през тридесетте минути, откакто си тръгнахме от Сънсет Парк, не беше промълвил и думичка, след като заплаших да му отрежа езика, ако чуя и гък от него.

В момента се движехме по магистралата, близо до границата между Куинс и Лонг Айленд, към края на часа пик, когато още не се е здрачило съвсем и запаленото пътно осветление не се усещаше. Докато се влачехме със скоростта на охлюв, гледах замислено през прозореца.

Големият борсов срив през 1987-а се бе оказал повратна точка в живота ми — едно изключително събитие, породило всички следващи. През прословутия Черен понеделник индексът Доу Джоунс^[2] бе

рухнал с 508 точки само за една борсова сесия и най-продължителният му период на растеж в съвременната история свърши с вой на спирачки.

В интерес на истината, аз бях само най-обикновен наблюдател не само на срива, но и на предшествалия го славен растеж. След рязкото сваляне на ставките върху данъка общ доход и на лихвените проценти възходящата инфлация най-сетне бе укротена през лятото на 1982-ра и отвсякъде се носеха хвалебствия за икономическия подход на президента Рейгън, така наречената рейгъномика^[3]. Поевтиняването на кредита буквално подпали борсовия пазар. Майкъл Милкън току-що бе изобретил прословутите си „рискови облигации“ и това промени из основи начина, по който корпоративна Америка въртеше бизнеса си. Въоръжени с кеш, придобит от продажбата на Милкъновите рискови облигации, на хоризонта се появиха враждебните похитители — финансисти от съвсем нов вид, от рода на Роналд Пърлмън и Хенри Кравис — и имената им нашумяха в национален мащаб. Посредством метода на враждебното завземане^[4] успяваха да свалят на колене една подир друга някои от най-големите американски корпорации. „Транс Уърлд Еърлайнс“, козметичният гигант „Ревлон“, конгломератът „Ар Джей Ар Набиско“... коя ли щеше да е следващата в този списък?

Еуфорията достигна своя връх през октомври 1987-а, Когато Доу Джоунс премина границата от две хиляди и четиристотин пункта^[5]. Ерата на юпитата бе в разгара си и краят ѝ изобщо не се виждаше. И докато себеподобните на Майкъл Фалк нариваха милионите си, други, като Бил Гейтс и Стив Джобс, променяха света. Новоизгряващата епоха на информацията разтресе планетата с мощта на ядрен взрив. На всяко бюро се появи светкавично бърз компютър. Със своята мощ и интуитивност на управление компютрите свиха света до размерите на едно глобално село.

Разкриха необятни възможности и пред Уолстрийт: бързите компютри доведоха до масивно нарастване на обема на сделките, и то с използването на най-съвременни финансови продукти и нови стратегии. Финансовите продукти, известни като деривати^[6], позволяваха на големите институции да прилагат безпрецедентни начини за хеджиране^[7] на своите инвестиционни портфейли, а най-вълнуващата от всички търговски стратегии, така нареченото

портфейлно застраховане^[8], наливаше постоянно масло в разгарялата се треска да се купуват акции и облигации.

В един финансов фарс, достоен за перото на Кафка, благодарение на портфейлното застраховане всяко покачване на Доу Джоунс караше компютрите да бъдат масивни поръчки за закупуване на деривати. Те от своя страна водеха до ново покачване на Доу Джоунс, което пък караше компютрите да бъдат нови поръчки за закупуване на деривати... и така до безкрайност. От теоретична гледна точка нямаше причина да не трае вечно.

На практика обаче това се оказа невъзможно, тъй като двамата глупаци, изобретили портфейлното застраховане, вкарали от самото начало в софтуера обезопасителен механизъм. С други думи, щом се стигнело определено ниво на покачване на цените, компютрите трябвало да викнат: „Чакай малко! Има нещо гнило в Дания! Я да вземем да продадем акциите в нашия портфейл с максималната скорост, на която са способни силиконовите ни чипове!“.

И тогава започнаха проблемите. В една реална версия на „Терминаторът“ компютрите се обърнаха срещу своите господари и започнаха да бъдат със скоростта на светлината безконечни вълни от поръчки за продаване. Получи се първоначален рязък спад на борсата, което не бе никак добре. Уви, те продължиха да продават и обемът на поръчките им към обяд достигна такова ниво, че компютрите в залата на Нюйоркската стокова борса действително не можеха да смогват, а това си беше чиста трагедия, тъй като в един миг всичко блокира.

А междувременно борсовите посредници, верни на себе си, престанаха да вдигат телефоните, оправдавайки се: „От какъв шибан зор да слушам как побеснелите ми клиенти вретят «Продавай, мама му стара! Продавай!», като наоколо няма и къорав купувач?“. И вместо да държат ръчичката на клиента и да го утешават, че всичко ще се оправи, те се облегнаха на столовете си, навириха обувките си от крокодилска кожа върху бюрата и оставиха телефоните да си звънят до побъркване. Към четири следобед Доу Джоунс се бе сринал с двайсет и два процента, половин трилион долара бяха заминали на кино, доверието на инвеститорите бе съсипано и ерата на юпитата официално приключи.

Сега, след повече от десетилетие, докато разправях тези неща на разпитващите ме, се усещах необичайно откъснат от тях, сякаш

младежът, който ги беше преживял — някакъв будала на име Джордан Белфърт — ми бе абсолютно непознат, но за по-разбираемо описвах биографията му в първо лице. А още по-странно бе как пропусках за свое удобство влиянието на тези събития върху личния ми живот, особено по отношение на първия ми брак — сключихме го с Дениз три месеца преди срыва. Бяхме не фалирали, ами оттатък. Но съзнавахме, че успехът всеки миг ще се материализира. Имахме и надежда, и вяра... Докато не стана срывът.

Точно на това място спрях: как Джордан Белфърт напуска борсовата зала на „Л. Ф. Ротшилд“ с отчаяно сърце и подвита опашка, на двадесет и пет годишна възраст, с един личен банкрут в актива си и с позволително да продава акции, което изведнъж бе загубило всякаква стойност.

Най-интересното обаче бе, че с напредването на деня се чувствах обезпокоително все по-удобно в стаята за поверителни разговори. Докато се губех в миналото, не чувствах болката от настоящето и най-вече мъката от загубата на Графинята. И макар да съзнавах много добре, че кисна приятелите си, сведенията, които бях дал, бяха от изключително исторически характер — описал бях само в най-общи щрихи неща, които бяха на границата на незаконното. Деветдесет и деветимата злодеи, крадци и негодьяи от списъка ми засега бяха в относителна безопасност.

И точно в този миг Копелето спуска сапунения ми мехур.

Оставах само няколко минути до пет, когато Джоел каза:

— Ще трябва за известно време да спрем с урока по история. По отношение на твоето сътрудничене изпадаме в цайтнот... — и се захвана да ми обяснява как височайшето ми положение на „порта“ може да се пази в тайна за не особено дълго. Понеже си имало признаци, когато някой сътрудничел, като се почне от съдебното досие, което в моя случай щяло да бъде подозрително скучно. С други думи казано, когато даден обвиняем реши да стигне до съд, това налага да се заведат определени преписки в съда — а липсата им подсказва, че човекът пее на улица „Съдебна“.

На практика, поясни Копелето, моето сътрудничене ще има две основни страни: историческо портене и активно портене. Досега бях вършил само първото. Сега обаче Копелето искаше да ме запишат, докато говоря по телефона с едно от предстоящо опечалените лица от

моя списък на злодеи, крадци и негодѝа. И от всички, там упоменати, Копелето бе избрал тъкмо моя верен и доверен счетоводител Денис Гейто, по прякор Готвача.

А Денис Гейто си беше истински Готвач, макар и не в обичайния смисъл на думата. Прякорът му бе израз на обич и възхита пред вродената му способност да подправя отчетите. Беше истински пич — спокоен, хладнокръвен и въздържан. В живота се интересувахе единствено от най-добрите игрища за голф в света, кубински пури, хубави вина, пътуване в първа класа и интелектуални разговори, най-вече свързани с това как да преебе данъчните служби и Комисията по ценните книжа, което комай се явяваше главната цел в живота му.

Бе вече на петдесет и нещо, а с подправянето на отчети се бе захванал в началото на 70-те години, когато аз съм бил в началното училище. Занаята изучил под зоркото око на Боб Бренън — един от най-големите майстори в дисциплината за всички времена. Прякорът на Боб беше Синеокия дявол — признание на стоманеносините му очи, дяволските му бизнес стратегии и ледената кръв в жилите му, за която твърдяха, че била с два градуса по-студена от втечен азот.

Синеокия дявол бе съзателят на „Фърст Джърси Сикюритийз“ — фирма, постигнала небивал размах и мащаб в търговията с евтини акции в края на 70-те и началото на 80-те години. А Готвача бе служил като счетоводител и главен довереник на Дявола. Легендарният дует бе оставил зад себе си мощна диря от уникални измами с ценни книжа. Но за разлика от повечето търговци на евтини акции, Синеокия дявол бе приключил на върха на вълната с награбените близо четвърт милиард долара.

Точно в това беше проблемът ми: Синеокия дявол бе успял да се измъкне сух, надхитряйки през цялото време надзорните органи, и Копелето нямаше по-голяма мечта от тази да получи на поднос главата му.

Изведнъж гласът на Монсоир ме върна в настоящето.

— Брутален е тоя трафик! — обяви. — Имам чувството, че никога няма да стигнем в Бруквил. Ти как мислиш, шефе?

— Монсоир — рекох му нежно, — ти си един много добър шофьор. Никога не взимаш болнични, никога не се губиш, а като те знам, че си и мюсюлманин, подозирам, че изобщо не пиеш! — И кимнах възторжено. — Затова ще ти кажа само две мили думи.

— И кои са те, шефе?

— Еби... се! — Изсъсках, пресегнах се към копчето на таблото над главата ми и видях как тиквата на приказливия пакистанец изчезва зад облицованата с филц разделителна стена. Стоях загледан в продължение на няколко секунди в пищния син цвят на филца и в изписаните там три златни букви — N, J и B — Jordan и Nadine Belfort. Избродирани бяха с 18-каратов златен конец, в готически шрифт. *Ебаси и шибания ташак!* — рекох си. — Ебаси и разточителството! При това, вече напълно безсмислено...

Мислите ми се отправиха с вой към Синеокия дявол и Готвача. Истината е, че не бях всъщност танцувал с Дявола, така че не можех да го накусна за нищо, поне не в пряк смисъл. Не така обаче стояха нещата с Готвача. Бяхме забъркали заедно хиляди нечестиви комбинации — толкова много, че им бях изгубил бройката. Но най-любопитното бе, че го бях изключил от швейцарската си дейност от страх връзките му със Синеокия дявол да не насочат органите към мен.

Уви, само четири години по-късно, сиреч — преди няколко часа, Копелето и Агента маниак отказаха да повярват, че тъкмо така съм постъпил. Няма никаква логика, твърдеше Копелето. За какво ти е било да изключваш тъкмо Готвача, питаше ме скептично? Във всичко друго си го включвал и изведнъж — аут! Не се връзва нещо, освен ако всъщност си го включил, но сега гледаш да го прикриеш! При тези думи Копелето извади пачка стари документи, свързани с пътуването ми до Швейцария през лятото на 1995-а; и съвсем неслучайно с мен бе пътувал и Готвача. И което бе още по-уличаващо — след като напуснахме Швейцария не си бяхме отлетели директно за Съединените щати, ами се бяхме отбили до Чехословакия, отвъд бившата Желязна завеса. Според данните, с които Копелето разполагаше, престоят ни там беше по-малко от осемнадесет часа — само кацнахме и още същия ден излетяхме. И Копелето точно в това намираше нещо гнило — от какъв зор сме го направили, значи, освен да оставим пари в брой, да открием тайна сметка или да договорим някаква комбина? Каквото и да бяхме правили, Копелето усещаше, че крия нещо, и настояваше да разбере що е то.

Аз междувременно можех само да се чеша по главата. Копелето бе толкова далеч от целта, че чак не можех да повярвам. Но понеже няхах друг избор, описах му пътуването най-подробно, като почнах от

Швейцария, където, казах му, бях отишъл с единствената цел да огранича пораженията. Мъчех се да се измъкна от последния от поредицата ужасни разгроми, чиято съвкупност ме бе довела в крайна сметка в стаята за поверителни разговори. Конкретният провал, за който става дума, бе предизвикан от ненавременната кончина на прекрасната леля Патриша — лелята на Графинята, която, без да съобщавам на Графинята, бях поставил на ключово място в една от комбините си за пране на пари.

Убедил бях любимата леля на жена ми — пенсионирана шестдесет и пет годишна британска учителка без нито едно закононарушение през целия си живот — да наруши с един замах поне хиляда, явявайки се мое подставено лице в Швейцария. В мига, в който кандиса, взех да трупам милиони долари в шифровани сметки, свързани с нейното име. Докато един ден взе, че умря от удар, ей така, без всякакво предупреждение, и всичките ми милиони увиснаха.

В началото си мислех, че смъртта ѝ ще ми причини небивали проблеми, най-явният от които бе този, че парите ми ще останат блокирани завинаги в долнопробния търбух на швейцарската банкова система. Оказа се, че греша и че швейцарците са много печени в тези работи. За тях смъртта на едно подставено лице се явявало огромен плюс — повод за отваряне на бутилка шампанско. В края на краищата няма по-добро подставено лице от покойното, обясни ми моето разплуто швейцарско доверено лице Роланд Франке^[9] — един сто и четиридесет килограмов симпатяга с ненаситен апетит за сладкиши и с неземан дар да създава фалшиви документи, базирани на принципа на достоверното опровержение. А Когато попитах моя майстор фалшификатор защо, той сви рамене и отвърна: „Защото мъртвите не говорят, млади ми приятелю, нито пък покойните лели!“.

Междувременно, докато разкривах на моите разпитващи цялата тази гнусотия, гледах да им изтъкна, че по време на това пътуване двамата с Готвача не бяхме сами; водехме си компания под формата на Дани Поуръш, моя бивш ортак в престъпленията, а така също и Анди Грийн, моя верен и доверен адвокат, известен с прякора Вигвам.

Ни най-малко не се мъчех да прикрия факта, че Дани наистина ми е бил съдружник във всички мои дела. „Той е точно толкова виновен, колкото съм и аз“ обявих на Копелето, после му се заклек, че Вигвам и Готвача пък нямаха нищо общо с тях. Просто бяха дошли да

се поразходят до Чехословакия — следващия пункт от пътешествието ни. Нито един от двамата и понятие си нямаше, че с Дани сме изнесли контрабандно валута в Швейцария; напротив, мислеха си, че само проучваме терена за бъдещи действия.

На този етап имах чувството, че Копелето и Агента маниак почваха да вярват на думите ми, така че смело се гмурнах в следващия етап на екскурзията ни, в Чехословакия, с обяснението, че авантюрата ни там бе част от неуспешния ни опит да завладеем пазара за току-що пуснатите от новото им правителство чешки приватизационни бонове. За останалите подробности обаче изпитах страшна неохота да ги споделям с разпитващите ме. Все пак станалото в Чехословакия беше декадентско до степен, каквато те нямаше да проумеят. Така че се ограничих с една по-гладка и разводнена версия на нещата, иначе току-виж ме възприели като пълен извратеняк, недостоеен за писмо 5К. Та едва сега, два часа по-късно, ми се удаваше възможност да си припомня с огромен кеф лудостта, представляваща този етап от пътуването ни.

Началото, естествено, бе положено още в частния реактивен самолет „Гълфстрийм“-тройка. Както се полага на един „Гълфстрийм“, и този предлагаше просторен охолен салон в светлобежово. Креслата бяха с размер на тронове. А двойката двигатели на „Ролс-Ройс“ бяха с най-ново поколение шумозаглушители, така че над свистенето на въздуха покрай тялото със скорост деветстотин километра в час равномерният рев на турбините едва се чуваше.

Свечеряваше се, летяхме високо над Южна Полша, но самият аз се бях „извисил“ бая повече. И все пак не колкото Дани, който седеше насреща ми, загубил напълно способността да говори. Навлязъл бе във втората половина на фазата на лигавенето, сиреч така се беше надрусал, че и дума не можеше да изрече, без по брадичката му да потече река от лиги.

— Таа змия едноока! — възкликна Дани сред порой от лиги. През последните няколко часа бе изгълтал четири куалуда^[10], половинка малцово уиски „Мъкелелън“, двайсет милиграма валиум и двуграмова скаличка боливийски хероин, която изсмука през ноздрите си с помощта на навита банкнота от сто долара. Накрая, само преди десет секунди, бе усетил ефекта и на тлъстия джойнт,

севернокалифорнийска сенсимиля^[11], което ме наведе на мисълта, че се мъчи да ми каже „Тая сенсимиля е много яка!“.

И както винаги, буквално бях шашнат от абсолютно нормалния му вид. С късо подстриганата си руса коса, средния си ръст и ослепително бели зъби издаваше аурата на един прекрасен басп — аурата на човек, способен да проследи родословието си до първите заселници, дошли с кораба „Мейфлауър“. Тази вечер бе облечен семпло, в бледокафяв прав панталон и тениска с копчета и с къси ръкави. Пред бледосините му очи се мъдреха консервативни рогови очила, от което видът му ставаше още по-изискан и по-баспски.

Въпреки целия си баспски вид обаче, Дани Поуръш си беше чистокръвно еврейче, способно да проследи родословието си до един миниатюрен кибуц близо до Тел Авив. Но по подобие на много свои предшественици евреи, и той искаше да го вземат за синьокръвен басп, та затова носеше такива несъмнено баспски очила, които си бяха с най-обикновени стъкла.

Междувременно вътрешността на салона приличаше по-скоро на летящ склад за конфискувана стока на ДЕА^[12]. На разтегателната масичка от махагон между двама ни бе положена кафява кожена чанта „Луи Вюитон“, преливаща от най-разнообразни опасни наркотици за развлечение: четиринадесет грама сенсимиля, шестдесет фабрично произведени таблетки куалуд, няколко произведени на черно амфетамини, няколко произведени на черно успокоителни, торбичка за сандвичи, пълна с кокаин, десетина дози екстази^[13], плюс няколко безопасни артикула, по лекарско предписание: флакон ксанакс^[14], флакон морфин, някоя и друга таблетка валиум, ресторил, сома и викодин, плюс някоя и друга таблетка амбиен, ативан и клонопин^[15] както и наполовина изконсумиран картон с кенчета „Хайнекен“ и почти изконсумирано шише малцово уиски „Мъклелън“ — за по-лесно поглъщане на таблетките. Съвсем скоро обаче всичките непредписани от лекар неща щяха да изчезнат — наврени в колективните ни задници или скрити дълбоко под ташаците ни, докато минем чешката митница.

Моят доверен адвокат Вигвам седеше отдясно на Дани. И той беше в ежедневно облекло, което в неговия случай се допълваше от постоянно мрачната му физиономия и отвратителното му тупе. Имаше цвета на кал, който никак не се връзваше с бледата му кожа, и гъстотата на сушена слама. Макар Желязната завеса да бе паднала

преди три години, човек спокойно можеше да се обзаложи, че ужасното му тупе щеше все пак да привлече доста неодобрителни чешки погледи.

Та и Вигвам се беше понадрусал, макар че изискванията към него, в качеството му на наш адвокат, бяха значително по-високи. Съвсем ясно му бе, че ще може да се нажмули едва след като приключехме работата си с чехите. Така че засега обръщаше повече внимание на коката и по-малко на куалудите — една изключително хитра стратегия, съдържаща съвършен психотропичен смисъл. Поемането на един куалуд е равносилно на три бутилки водка или уиски на празен стомах, докато шмъркането на кокаин е равносилно на венозното поемане на осем хиляди чаши кафе. От куалуда ти се приспива и ставаш немарлив, докато кокаинът те помпа и засилва параноята ти. А в чисто делово отношение е много по-ефективно да си напомним и обзет от параноя, отколкото да ти се дреме и да не внимаваш. Уви, нашият Вигвам се бе нашмъркал, без да иска, до състояние на кокаинова параноя.

— Боже мой, Исусе Христе! — мърмореше Вигвам. — Тоя самолет вони на фъшкии! Изгаси я тая гадост бе, Дани! Щото... щото... щото... — *хайде, изплюй го бе, Вигвам* — ще свършим в някой чешки пандиз, за Бога! — Спря, за да обърше капките пот, избили по бледото му параноично чело. Иначе беше съвсем симпатичен човек, с момчешки вид. Беше среден на ръст, с хубави, правилни черти, нищо че беше започнал да пуска леко шкембенце. — Ще ми отнемат разрешителното за адвокатска практика — изпъшка. — Усещам го. Ъ-ъ-ъ-ъ... — изпъшка от наркоманска параноя, а щом спря да пъшка, грабна тупето си и отчаяно заклати яйцеподобния си череп.

Вляво от мен седеше Готвача, трезвен като гьон. Никога през живота си не беше вземал дрога, което го правеше част от онази рядка група хора, които са способни да се заобиколят с наркомани от световна класа, без това ни най-малко да им пречи. Готвача си беше жив красавец, нещо като смален вариант на мистър Клийн. Темето му беше абсолютно олисяло, челото му бе високо, челюстта — квадратна, кафявите очи — пронизващи, носът — остър, а усмивката — заразителна.

Роден и израсъл в Ню Джърси, Готвача бе майстор на тамошния акцент и го използваше при нужда, като в настоящия случай.

— Ча'ай, ча'ай! — рече Готвача на Вигвам. — Я земи да се овладееш, Анди! Като ти мирише, пусни вентилацията. Там, навън, налягането е толкова ниско, че за две секунди всичко ще се измирише.

Точно така. Прав беше.

— Слушай Готвача — посъветвах Вигвам. — Логиката му в подобни ситуации е безпогрешна. — Пресегнах се, положих лявата си длан на рамото на Вигвам и му пуснах загрижена усмивка. — Съвсем отделно от това, препоръчвам ти да вземеш два-три ксанакса, да те поуравновесят.

Гледаше ме втрещен.

— Имаш вид на газен от влак — рекох. — Повярвай на чичо доктор, два-три ксанакса ще те оправят. — Нали така, майсторе? — обърнах се към Готвача.

— Абсолютно — съгласи се Готвача.

— Май ще те послушам — закима нервно Вигвам. — Само че първо трябва да подреда къщата. — Стана и заобикаля из салона да пусне вентилационните дюзи. Изгледах джойнта в ръката на Дани.

— Адвокатът ни може и да е перко — рекох, — но в случая е прав. Що за всеки случай не го хвърлиш този джойнт?

Дани вдигна сантиметровия остатък от козчето и го заоглежда с килната настрани глава. Сви надолу ъгълчетата на устните си и сви рамене, после хвърли козчето в устата си и го гълтна.

— Ноо помаа за курудърца! — обяви гордо.

В този миг Вигвам седна на мястото си, а ченето му продължаваше да изпълнява наркоманската версия на мамбото.

— Вземи — грабнах необходимия флакон от „Луи Вюитона“, отвих капачката и изсипах няколко хапчета. — Правилната доза е две сини... — и се замислих за миг, — макар на тази височина да не се знае колко ще ти трябват. Току-виж тялото се оказало по-податливо. — И свих рамене.

Вигвам закима нервно, все още на дъното на тревожната фаза. Почнех ли да разправам как още в гимназията оплешивя и как после го хванаха да преписва на изпитите САТ, най-вероятно щеше да хукне към аварийния изход и да скочи. Затова го съжалих и си замълчах.

Извърнах се към Готвача и му се усмихнах с уважение.

— Да си поговорим за работата — рекох приглушено. — Не бях особено очарован от хората, с които се запознах в Швейцария, така че

прекъсвам всякакво вземане-даване с тях. Нещо не ми вдъхват доверие. — И пак свих рамене. Чиста лъжа си беше, но си имах съображения да го излъжа, колкото и да ми беше неприятно.

По това време в Щатите по петите ми беше един вманиачен агент от ФБР, на име Грегъри Коулмън, така че ми се налагаше да създам лъжлива следа, по която да се насочи, та да отклоня вниманието му от истинските ми швейцарски сметки. За тази цел смятах да използвам Готвача — да ми открие швейцарска сметка, в която няма да вложа никакви пари, но за чието съществуване агент Коулмън щеше да научи. А щом изпратеше искане до швейцарското правителство за достъп до сметката, щях да се боря със зъби и нокти, все едно имам какво да крия. Така щях да го мотая поне две години, ако не и повече. А Когато най-после постигнаше своето и получише достъп до сметката ми, щеше да установи, че по нея всъщност не е имало никакви постъпления.

Така че изиграният щеше да е той, а истинският ми бизнес щеше да си върви необезпокояван. И в този ред на мисли рекох на Готвача:

— Давай да направим онова, което предлагаше по-рано. Какво се иска от мен, че да почнем?

— Хич нищо не се иска от теб — отвърна Готвача, подчертавайки колко малко се очаква от мен. — Вече всичко съм ти уредил... попечители, подставени лица, а аз ще съм съветник към тръста, тоест още един буфер между теб и парите ти. И ако, не дай Боже, онези младежи почнат си врат носовете, моментално подавам оставката си като съветник, парите ти изчезват в Лихтенщайн и нали знаеш — *швѣттт!* — плесна с ръце, изпружи дясната си ръка напред към Южна Румъния — и сме на чисто.

Усмигнах се на Готвача и кимнах задушевно. Той, Готвача, притежаваше куп таланти, но най-забележителна беше способността му да използва сложни комбинации от жестове и звуци, за да изразява мисълта си. А лично на мен любимият ми беше *швѣттт*, който издаваше с извиване на езика в обратно „С“, последвано от остро изпускане на въздух. А едновременно със звука *швѣттт* пляскаше с ръце, после рязко изпружваше дясната си ръка във въздуха. Готвача използваше този звук като обобщение на даден трик, един вид: „И с последния фалшив документ, който сме създали, нали разбираш...

швѣтт!... и федералните власти изобщо няма да проумеят какво е станало!“.

Седейки сега в гълфстрийма, си давах сметка какъв колосален гаф съм извършил, отказвайки да следвам една от купищата страхотни рецепти на Готвача за задоволяване на баснословния му апетит към швейцарските банкови сметки. Плашеха ме обаче отношенията му със Синеокия дявол; обществена тайна бе това, че двамата въртят бизнес в Швейцария; и колкото и да бях печен, Синеокия дявол бе дважд по-печен и все още не го бяха изловили! Така че какво вещаеше този факт за собствените ми бъднини? Доста добри неща, рекох си. И аз като Дявола бях безкрайно внимателен и не пестях усилия при прикриване на следите си.

Вкопчих се в тази щастлива мисъл, докато се пресягах към чантата с илачите. Отворих флакона с валиум и глътнах три сини хапчета. Лъвска доза, вярно, но като се има предвид колко кока бях изшмъркал, точно толкова ми трябваша, за да вляза безопасно в Чехословакия.

* * *

Вместо към главния терминал на пражкото летище „Рузине“, гълфстриймът бе насочен към малкия частен терминал, който доскоро се ползваше единствено от ръководителите от ЧКП. Като се има предвид степента на опиянението ми, това напълно ме устройваше; но докато ни водеха към една зала, напомняща кремълската светая светих, нещо, което не можех да определя, ме зачовърка отвътре. Застаналият до мен Дани също имаше разтревожен вид.

— Намирисваш ли нещо? — попитах и сбръчках нос.

Дани се почеса по носа и смръкна на два пъти дълбоко въздух.

— Да бе — отвърна ми. — Какво става, мама му стара? Мирише ми на... на не знам какво, но никак не ми харесва. — И пак пое на два пъти въздух през носа.

— Ти намирисваш ли нещо? — прошепнах на Вигвам.

Вигвам се заозърта като диво животно.

— Отровен газ — рече нервно. — Трябва... трябва да си взема обратно паспорта. Моля ти се... ще ми го изгубят. — И започна да

дъвче нокътя на показалеца си.

Нерви, рекох си, горкото копеле съвсем е паднал на дъното на нервната фаза. Наклоних глава към Готвача.

— Намирисваш ли нещо, майсторе?

— Да. Шибана воня на пот! — обяви той. — Тия комунистически копелета не ползват дезодоранти! — Почеса се замислено по брадичката. — А може и да ги няма по магазините. Нямах си на представа до каква степен тия комунистчета се лишават от най-елементарни удоволствия.

В този миг един вонящ чех на средна възраст в синьо-сива полицейска униформа се приближи към нас, огледа ни подозрително, после ни посочи да седнем на високите кожени кресла, подредени около огромна заседателна маса от махагон. Никак не е зле, рекох си. Седнахме, отнякъде изникна униформен сервитьор и постави безмълвно пред нас поднос с десертни аперитиви.

Огледах сервитьора, от когото се стичаха едри капки пот.

— Извинете — рекох смирено, — защо тук е тъй горещо?

Изгледа ме без капка интерес, сякаш го бяха подлагали на лоботомия, и се отдалечи без нито една думичка. Посегнах към чашата, но Вигвам ме предупреди:

— Да не си посмял да им пиеш от виното! — и взе да се озърта притеснено. — Те точно това очакват! — Хвърли ми обезумял поглед. — Нима не разбираш?

И Готвача се приведе към мен:

— Тоя май не знае английски — прошепна, — но на слизане от самолета пилотът каза, че такива жеги не е имало от сто години насам. Днешните температури били рекордни за страната им.

* * *

Едва в таксито поех въздух с широко отворена уста.

— Друг път блъскала ли те е подобна воня? — попитах Дани.

— Никога — поклати той мрачно глава. Оня трябва да го накиснат в сярна киселина.

Готвача кимна в знак на съгласие и добави дълбокомислено и самоуверено:

— Да не ви пука. Ще отседнем в най-хубавия им хотел. Сто на сто ще е с климатик. Няма начин да не е.

Свих рамене, без да разчитам докрай на думата му.

— Прага ли е най-големият град в Чехословакия? — попитах вонливкото-шофьор.

А той без никакво предупреждение се разплю по таблото на колата си:

— Словаците са кучета — избухна. — Отделиха се от държавата. — Вече сме Чешка република: Перлата на Изтока. — И разкърши врат, сякаш да си възвърне самообладанието.

Кимнах притеснено и погледнах през страничното стъкло — да поема красотата на Перлата на Изтока, но поради липсата на улично осветление нищо не видях. Но все още хранех някакви надежди. Та нали крайната ни цел е прословутият „Амбасадор“ — единственият четиризвезден хотел в Прага. Хвала Богу поне за това, рекох си. Сегашният етап от пътешествието ни сякаш бе прокълнат. Малко лукс нямаше да ни е никак излишен.

За жалост на Готвача му бе убягнала една малка подробност: „Амбасадор“ съвсем наскоро е бил обявен за един от най-лошите четиризвездни хотели в Европа. А защо — установих още щом влязохме във фоайето с температура сто градуса и влажност на въздуха хиляда процента. От задуха насмалко да припадна.

Пространното и мрачно фоайе ми напомни противоатомните скривалища от епохата на Студената война. Разполагаше с всичко на всичко три дивана с отблъскващ кафяв цвят на кучешки изпражнения.

Ухилих се на силно русото яко чехкинце на рецепцията. Върху бялата блузка над едрите ѝ чешки цици имаше табелка с името ѝ „Лара“^[16].

— Нямате ли климатик?

А тя тъжно ми се усмихна с кривите си чешки зъби и отвърна със силен акцент на английски:

— Климатик има проблем. Сега не е на работа.

Забелязах с ъгълчето на окото си как Дани помръкна, но Готвача отново прояви мъдрост:

— Тук ще ни е добре — рече, кимвайки еднократно. — Виждал съм далеч, далеч по-лоши хотели.

— Къде бе, майсторе? — запитах, не вярвайки на ушите си.

— Не забравяй, че съм от Ню Джърси — заяви с тон на многозначайко.

Бетонна логика, рекох си! Готвача си е истински боец!

Окуражен от думите му, шляпнах на тезгяха кредитната си карта, усмихнах се на Лара, а сам на себе си рекох: „Не е зле, зле е, ама чак пък! Както съм каталясал и едва гледам от поетите куалуди, няма начин да не загубя съзнание от тотална преумора“.

* * *

Два часа по-късно лежах чисто гол на леглото с вперен в тавана поглед и обмислях как да се самоубия. В стаята ми бе по-горещо, отколкото в котелното на „Титаник“. Прозорците не можеха да се отворят, а радиаторът беше надут докрай. А защо — никой в хотела май не можеше да ми обясни. Така че от радиатора струеше топлина, от климатика — нищо, та бях готов наплатя милион долара на някой да пусне вътре ято едри мъхести пчели, та да пърхат отгоре ми с крилцата си.

Беше два и нещо — осем и нещо в Ню Йорк. Изгарях от желание да се чуя с Графинята. Да ми каже няколко благи думи, да ме увери, че ме обича и че всичко ще се оправи. Способна бе да внесе светлина и в най-мрачните ми мигове. Но при всичките ми пет-шест опита стигах до шибаното записано съобщение, че международните линии са претоварени.

И точно тогава телефонът иззвъня. Аххх, пищната ми Графиня! Винаги знае кога имам нужда от нея! Вдигнах слушалката. Уви, търсеше ме Дани.

— Не мога да заспя! — изръмжа. — Ще трябва да глътнем по някой и друг куалуд и да си намерим проститутки. Друг начин няма.

Буквално подскочих върху леглото.

— Ти с всичкия ли си си! — рекох. — Само след няколко часа ще дойдат да ни вземат, Дан! Това, което си си наумил, е лудост! — Спрях да поразмисля и за миг стигнах до извода, че наистина е лудост. — Пък и къде ще намерим проститутки в тоя късен час? Много сложно става.

— Аз вече се допитах до Лара — обяви гордо Дани. — На имам десет минути път оттука, в края на града, сме можели да намерим

няколко миризливи чешки курви, които, според Лара, били първокачествени. — Спря се за миг. — Пък и сме длъжни да го сторим, Джей Би. Лоша карма е да оставим нещата да се развиват така, както са тръгнали. Налага се да прибегнем до драстични мерки. Ако не схващаш какво ти говоря, значи си много зле.

— А, не. Тоя път съм пас. Върви сам, ако искаш.

Но в края на краищата — макар и досега да не знам как точно стана — само след час се бях назовал с три куалуда, а отгоре ме яздеше по каубойски една огромна изрусена чехкиня с лице като на овчарско куче. Не бяхме разменили почти нито дума, само двеста щатски долара и нещо от рода на „Тъхенк ю!“ в мига, в който се изпразних в огромната ѝ чешка путка. Абе путката си е путка, рекох си, нищо, че в нейната можеше да влезе и напърно паркирано чешко такси. Патриотизмът ми все пак изискваше да ѝ излея известно количество червено-бяло-синя течност — ако не за друго, поне да помни кой е победил в Студената война.

След още час пак бях в хотелската си стая, потях се обилно, обмислях кончината си и страдах по Графинята. Но най-вече недоумявах защо бях постъпил по този начин. Обичах Графинята повече от всичко друго на света, но някак си не умеех да се контролирам. Бях слабохарактерен, а на всичко отгоре и упадъчен. У мен, под самата ми повърхност, беснееше Дивия вълк, готов да реагира и на най-малката провокация, като заголи наркоманските си зъби. Нямах и най-малката представа докъде ще ме доведе всичко това, но на Уолстрийт се говореше, че малко години ми остават. Пука ми. В куп отношения бях вече мъртвец.

В четири сутринта се предадох и отново бръкнах в „Луи Вюитон“-а. Трябваше да минат още трийсет минути, докато заспя, докато в централната ми нервна система бълбукаше толкова ксанакс, колкото би натръшнал половин Прага.

* * *

В 7:30 — само три часа по-късно — иззвъня поръчаното събуждане по телефона.

Примигах, повърнах, после станах и взех поредния леден душ. След което изшмърках половин грам кокаин, глътнах един ксанакс за потискане на евентуален изблик на параноя и заслизах по стълбището към рецепцията. Изпитвах леко угризение заради коката преди първата ми бизнес среща в тази чудесна страна, но просто нямаше по кой друг начин да започна деня си след нощните похождения в скапаните бордеи на Прага.

Във фоайето бяхме радушно посрещнати от тридесетгодишния Марти Съмикрест-младши — висок слаб мъж с посивяло лице, с дебели лещи в стоманената рамка на очилата му. Макар поначало да живееше в близост до Вашингтон, днес бе дошъл в Прага, тъй като очакваше да уредим десет милиона долара свеж капитал за фирмата му „Чешки индустрии“. За момента предприятието бе пълна нула, но ни убеждаваше, че благодарение на положението на баща му като чешки герой от войната ще намери връзки сред най-висшите ешелони на властта в Чехия.

След размяна на сутрешните любезности се натъпкахме в една отворителна шкода — черна, груба, очукана и — естествено — без климатик. Толкова силно вонеше на пот, че можеше да озапти цял взвод морски пехотинци. Според часовника ми беше 8:15. Петте минути ми се бяха сторили като час. Огледах компанията си. Възлите на всички вратовръзки бяха максимално охлабени, Дани беше призрачно бял, Готвача бе присвил пагубно устни, а тупето на Вигвам наподобяваше умряло животно.

Седналият отпред Марти се извърна.

— Прага е един от малкото градове в Европа, които нацистите не са разрушили — рече гордо. — Повечето оригинални постройки са запазени. — Доближи длан до предното стъкло и описа кратка дъга, сиреч „Гледайте и се дивете!“. След което каза: — Мнозина го смятат за най-красивия град в цяла Европа, за Париж на Изтока, така да се каже. Тук са живели много художници и много поети. Идват тук да се вдъхновят, да се...

Мили Боже! Тия хора ще ме уморят с това съчетание от досада, пот и воня! Как е възможно такова нещо? Изведнъж ме обзе мощна носталгия, като на дете, изпратено на летен лагер, което копнее да се прибере у дома.

— Чехите поначало са си предприемчиви. Ако репутацията на страната ни е страдала, то винаги се е дължало на словаците. — Поклати с отвращение глава. — Тъпаци, лентяи, пияници, само малко по-интелигентни от идиотите. Съветският съюз ни ги натресе, но сега са пак там, където заслужават — в Словакия. Помнете ми думата: само след десет години ще имат най-ниския брутен национален продукт в цяла Източна Европа, а ние — най-високия. — Кимна, изпълнен с гордост. — Помнете ми думата!

— Само едно не разбирам — подметнах. — Щом чехите са толкова умни, защо не са открили още дезодоранта?

— Какво искаш да кажеш? — присви очи подозрително Марти.

— Няма значение — отвърнах. — Шегувам се бе, Марти. — Напротив, тук направо ухае на люляк.

Той кимна, уж ме разбра.

— Между другото — каза, — тази сутрин първо ще посетим фирмата „Мотоков“, притежаваща изключителните права за продажба на шкодите — потупа двукратно по облегалката за главата си — което им дава възможност да наводнят света с тия зверове!

— Да бе — промърмори Готвача. — Бас държа, че в Западна Европа ще се редят на опашки да си купят шкоди. Момчетата в „Мерцедес“ трябва да са нащрек, докато не ги е сполетял фалитът!

Синът на героя от войната кимна в знак на съгласие:

— Нали ви казвам: Чешката република прелива от възможности за инвестиции. „Мотоков“ е само един от многото примери.

* * *

Централата на „Мотоков“ представлява сива бетонна сграда, извисяваща се на двадесет и три етажа над пражките улици. И макар на фирмата да са й нужни само два от тях, комунистическите управници явно са били привърженици на максимата „Колкото повече — толкова по-добре“, та са смятали печалбата и загубата за дребни подробности — поне в сравнение със създаването на безсмислени, зле платени работни места за утеха на впиянчената чешка работническа класа.

Качихме се по облицован с балатум асансьор до дванадесетия етаж и се отправихме по дълъг безшумен коридор, в който въздухът нещо не достигаше. Бях на границата на припадъка, когато стигнахме до просторна заседателна зала, където ни разположиха около евтина дървена заседателна маса за тридесетина души. Налице обаче бяха само трима представители на „Мотоков“, а ние седнахме тъй далече, че се налагаше да викаме, та да ни чуят. Комунистическа им работа, рекох си.

Самият аз седях от едната къса страна на масата срещу стена-витрина, от която се виждаше центърът на града. В този час през месец юни слънцето грееше право през стъклото и температурата в залата вече доближаваше тази на Меркурий. На пода имаше три големи бели пластмасови саксии с мушкато. И трите растения бяха покойници.

След кратки въдворяващи любезности председателят на „Мотоков“ завзе центъра на сцената и заговори на английски с подчертан акцент. Обясни, че фирмата пострадала силно от разпадането на Съветския съюз. Новите антимонополни закони на практика ги изхвърлили от бизнеса. Изглеждаше ми интелигентен — дори, бих казал, приятен човек, но скоро се усетих, че излъчва нещо крайно особено. В началото не успях да определя какво е, но изведнъж ме тресна по главата: онзи беше Мигач, и то — от световна класа! Примигваше при всяка дума, която произнасяше, понякога няколкократно.

— Предполагам, че ви е ясно — обясни Мигача с три скорострелни примигвания. — Новото законодателство забранява монополите, а това поставя — *миг-миг* — „Мотоков“ в много затруднено — *миг-миг-миг* — положение. — *Миг*. — Може да се каже, че законът почти ни е докарал до банкрут. — *Миг-миг*.

Страхотно положение, няма що, рекох си, стига да имаш за цел да пуснеш парите си в чешка тоалетна чиния!

Но продължих в ролята си на заинтересуван посетител, кимнах със съчувствие, а Мигача продължи да мига.

— Да, наистина сме на ръба на банкрута — рече. — Имаме структурата — *миг-миг* — на фирма мултимилиардер, но нямаме мандат да продаваме. — Тук Мигача въздъхна. Изглеждаше на около четиридесет, а кожата му бе изключително бяла. В карираната си риза

с къс ръкав и с платнената синя вратовръзка мязаше на счетоводител от скотобойна в Омаха.

Мигача измъкна пакет цигари от джоба на панталона си и запали. Двата му подчинени явно възприеха това като знак, че и те могат да запустат, та докато се усетя, залата се изпълни със зловонен облак от евтин чешки тютюнев дим. С крайчеца на окото си зърнах Дани, опрял десен лакът върху масата и подложил длан под брадичката си. Да не говорим, че спеше. Спи ли? *Спи, моля ви се!*

Мигача продължи сред пушилката:

— Именно затова сега сме се съсредоточили върху франчайзите на „Кентъки Фрайд Чикън“ — К’ви ги приказва тоя, бе? „Кентъки Фрайд Чикън“ ли рече? — каквито възнамеряваме да открием — *миг-миг* — по най-агресивен начин през следващите пет години. — Мигача кимна в знак на съгласие със собствените си мисли и мигания. — Точно така — продължи със скорострелно двойно мигане. — Смятаме да съсредоточим всичките си усилия върху пилешкото и картофеното пюре; брандът на „Кентъки Фрайд“, естествено, се отличава с високите си вкусови качества, при условие че...

Данни! Главата на Дани се изтресе върху заседателната маса!

Настъпи гробна тишина и всички, включително и Мигача, впериха невярващи погледи в Дани. Дясната му буза бе притисната о масата, а по брадичката му бавно и болезнено си проправяше път рекичка от лиги. След което Дани захърка дълбоко, по наркомански, чак от коремната кухня.

— Не му обръщайте внимание — казах на Мигача. — Тежко понася смяната на часовите пояси. Продължавайте, ако обичате. Силно съм заинтригуван от плановете на „Мотоков“ да печели на вашия недохранен пазар за пържено пилешко. — При което свих рамене. — Никога не съм си и помислял, че чехите може толкова да обичат пърженото пилешко.

— Ама как? — примига Мигача. — Та то е една от основните ни храни. — При което пак замига, Дани продължи да хърка, Гейто непрестанно забелваше очи, а тупето на Вигвам се превръщаше бавно в туткал, а същевременно всички до един, включително и самият Мигач, се потяхме до смърт.

Остатъкът от деня мина по същия начин: куп миризливи чехи, канцеларии, неотстъпващи на котелни отделения, изпълнени с дим зали и лигавещият се Дани. Синът на героя от войната ни влачеше от фирма на фирма, чието състояние по нищо не се различаваше от онова на „Мотоков“. Всички неизменно притежаваха раздути щатове, неопитно ръководство и ограничени познания по основите на капитализма. Но най-много ме порази огромната надежда, която всички, които срещнахме, споделяха. До един не пропуснаха да ми напомнят, че Прага е „Париж на Изтока“ и че Чешката република е всъщност част от Западна Европа. Нямали нищо общо със Словакия, уверяваха ме. Там населението се състояло от умствено недоразвити маймуни.

Беше станало шест следобед, четиримата седяхме във фоайето на хотела върху диваните с цвят на кафяви кучешки изпражнения и изпитвахме въпиюща нужда от солни таблетки. Обърнах се към групата с думите:

— Вече едва издържам. За никакви пари не бих търпял подобно извращение.

Дани, изглежда, бе съгласен.

— Умолявам те! — рече, докато търкаше голямата колкото топче за голф цицина върху лявото си слепоочие. — Давай да се махаме от това шибано място и да вървим в Шотландия! — Прехапа долната си устна, аха-аха да се разридае. — Шотландия е прекрасна страна, кълна ти се! Земя на мляко и мед! — И ентусиазирано заклати глава. — Там надали има повече от двайсет градуса, без капка влажност. По цял ден ще играем голф... ще пафкаме пури... ще се наливаме с бренди... и бас държа, че ще намерим дори млади шотландски проститутки, ухаещи на сапун „Айриш Спринг“! — Разпери длани към тавана. — Умолявам те, Джей Би: хвърли кърпата и прекрати тоя мач. Просто я хвърли.

— В качеството си на твой юрист — добави Вигвам — най-категорично те съветвам да се вслушаш в Дани. Препоръчвам ти моментално да се обадиш на Джанет да заредят незабавно самолета. Никога през живота си не съм се чувствал толкова мизерно.

Погледнах към Готвача. Той явно още не беше готов да хвърли кърпата; имаше да си изяснява още неща.

— Просто не мога да повярвам как онова копеле от „Мотоков“ дрънкаше непрестанно за „Кентъки Фрайд Чикън“. Че какво му е толкова на това „Кентъки Фрайд Чикън“? — И продължи да клати глава в недоумение. — Винаги съм смятал, че в тая част на света наблягат най-вече на свинското.

— Не съм съвсем сигурен — свих рамене. — А ти преброи ли колко пъти примига онова копеле? Абсолютно невероятен беше! — И поклатих глава със страхопочитание. — Все едно гледаш жива сметачна машина. За пръв път виждам подобно нещо.

— Абе стигнах до хиляда, ама след това им изгубих бройката — рече Готвача. — Сигурно е някакво свойствено за чехите заболяване. — И сви рамене. — Както и да е, в качеството си на твой счетоводител се присъединявам към думите на Вигвам: най-категорично те съветвам да се въздържа от инвестиции в тази страна, докато не започнат да използват дезодоранти. — И пак сви рамене. — Но това си е лично мое частно мнение.

Само след тридесет минути вече пътувахме към летището. Това, че двайсетима чеха ни очакваха за традиционна петчасова чешка вечеря, бе някаква незначителна подробност. В шест сутринта щяхме да кацнем в Земята на млякото и меда и нямаше никога повече да видя ония смрадливи чехи.

* * *

Шотландия наистина бе разкошна, но така и не успях да се насладя на красотите ѝ.

Прекалено задълго се бях отделил от Графинята. Копнеех да я видя — буквално да я сграбя в обятията си и да се любя с нея. Да не говорим, че и Чандлър щеше да е там. Вече беше почти на годинка и дори не можех да си представя интелектуалните ѝ подвизи през седмицата, през която бях отсъствал... Освен това и куалудите ни привършваха, което щеше да ни принуди да минем на наркотици. От които щеше да започне да ни се повдига и да повръщаме, както и да ни споходи жесток запек. А надали има нещо по-лошо от това да закъсаш

на чужда територия, надвесен над тоалетната чиния, докато дебелото ти черво се е превърнало в ледник.

Тъкмо поради тия причини почти се строполих в обятията на Графинята, след като влязох в една петъчна сутрин в крайбрежната ни вила в Саутхамптън. Току-що бе станало десет и изгарях от желанието да се кача горе, да гушна за миг Чандлър, след което да се оттегля в спалнята и да се любя с Графинята. А после щях да се отдам на едномесечен сън.

Но не ми било писано. Нямаше и трийсет секунди от влизането ми, когато телефонът иззвъня. Търсеше ме Гари Делука, мой подчинен, който с рунтавата брада и вечно мрачната си физиономия силно ми напомняше на покойния президент Гроувър Кливлънд.

— Прощавай за безпокойството — обяви мрачно Гроувър, — но сигурно ще те заинтересува фактът, че вчера са подвели под отговорност Гари Камински. Сега е в пандиза и отказват да го пуснат срещу гаранция.

— Така ли? — рекох с равен тон. Толкова бях каталясал, че не бях в състояние да проумея смисъла на чутото. По тази причина не изпитах — поне за момента — тревога, че Гари Камински познава съвсем отвътре сделките ми в Швейцария. — И в какво го обвиняват?

— Пране на пари. Името Жан-Жак Сорел^[17] говори ли ти нещо?

Тоя път нямаше грешка! Събудих се — и още как! Сорел бе моят швейцарски банкер — единственият човек в състояние да ме провали докрай пред агент Коулмън!

— Нищо особено — рекох колебливо, докато стисках бузите на задника си. — Може да съм го срещал някога, но... не съм сигурен. Защо?

— Защото и той е подведен под отговорност — рече Гроувър. — И сега е при Камински в пандиза.

* * *

Макар Сорел да започна незабавно да сътрудничи, за моя най-голяма изненада на Агента маниак му потрябвах над три години, за да приключи с обвинителния акт. Докато забавянето се дължеше отчасти на верността на моите стратънци, основната причина се коренеше в

това, че бях привлякъл Готвача да ми помогне да си създам легенда. Та още докато къщата ми от карти се срутваше над главата ми, Готвача вече майстореше поредната от прославените си манджи. А точно тя бе тъй вкусна и апетитна, че на Агента маниак му трябваша над три години да се чеше по главата.

Поради което сега издирваха и Готвача. На гърба му имаше изрисувана мишена за федералните власти, и то не само за това, че ми се явяваше съдружник и съзаклятник в провалилото се пране на пари, а и заради отношенията му със Синеокия дявол. Притисни Гейто, гласеше логиката на Копелето, и той ще предаде Бренън — истинската им цел.

Аз обаче не бях убеден докрай, че така ще стане. Готвача бе безкрайно предан на Дявола — беше му продал душата си, така да се каже — да не говорим, че беше от ония закалени в битките майстори, привикнали на кухненската жегата и предпочитащи да сътворяват магическите си рецепти току до самите пламъци. Готвача обожаваше далаверата — буквално живееше заради далаверата — та след толкова години работа при Дявола бе станал съвсем нечувствителен. Понятията от рода на страх, неувереност и самоопазване му бяха чужди. Щом си му приятел — ще те защити; закъсаш ли — в бой ще влезе заради теб; а опреш ли наистина гръб о стената — и трябва да избираш между себе си и него — сам би се нанизал на мечата си заради теб.

Вероятно тъкмо по тази причина Готвача наруши през онзи следобед общоприетото правило и отговори на обаждането ми по телефона. Понеже първото златно правило в моя свят — сиреч, в света на злодеите, крадците и негодните — е, че подведат ли някого под съдебна отговорност, моментално загубваш завинаги телефонния му номер. Все едно е станал прокажен. Дали прокаженият изобщо те е докоснал, няма значение. Заразяваш се от самата близост с него.

Така че предстоеше утрешният ден на истината. Планът на ФБР бе прост и коварен: Готвача идва у нас, а аз го чакам, накичен с микрофони. След няколкоминутни общи приказки съвсем случайно го насочвам към миналото и му помагам да се самоуличи. Тъжно и презряно деяние, но пък имам ли друг избор? Ако откажа да им сътруднича, моментално ще подведат под съдебна отговорност Графинята; ако откажа да им сътруднича, децата ми ще израснат без

бащинска грижа; ако откажа да им сътруднича, рискувам да се превърна в следващия господин Гауър! Единствено мога да се надявам Готвача да не се самоинкриминира, да танцува покрай граничната линия, без да я прекоси.

Единствената ми надежда.

[1] Яркооцветен съд от папиемаше, картон или глина, който по стара мексиканска традиция се пълни с дребни играчки, бонбони и други лакомства и се окачва на тавана. Децата (понякога със завързани очи) го удрят с пръчки, докато се счупи и съдържанието му изпадне. — Б.пр. ↑

[2] Доу Джоунс (*Dow Jones Industrial Average*) е индекс за следене на състоянието на промишлените предприятия на американския фондов пазар. Обхваща цените на 30 от най-големите и стабилни публични компании в САЩ. Често се счита за индикатор за състоянието на американската икономика. — Б.пр. ↑

[3] На англ. — *Reaganomics* — фискална политика, стимулираща предлагането. — Б.пр. ↑

[4] На англ. — *hostile takeover* — придобиване на една компания от друга въпреки отказа на мениджърите на първата да приемат офертата на втората за доброволно поглъщане или сливане. — Б.пр. ↑

[5] За първи път индексът е публикуван на 26.01.1896 г. при стойност 40,94, представляваща средноаритметично на цените на акциите на 12 американски промишлени компании. На 21.11.1995 г. преминава границата от 5000 единици — 5023,55, а на 29.03.1999 г. и тази от 10 000 — 10 006,78. Своят максимум достига на 14. 01.2000 г. — 11 722,98. — Б.пр. ↑

[6] На англ. — *derivatives* — финансови инструменти, съставени на база стандартните финансови инструменти. Пример за деривати са опциите, лихвените суапи и др. — Б.пр. ↑

[7] На англ. — *hedging* — стратегия, използвана за ограничаване на пазарния риск, при която една позиция служи като защита на друга. — Б.пр. ↑

[8] На англ. — *portfolio insurance* — техника за гарантиране на минимална стойност („стойностен под“), под която не може да пада общата стойност на портфейла от акции. — Б.пр. ↑

[9] Името е променено. — Б.а. ↑

[10] Търговското название на метаквалона — мускулен релаксant и успокоително средство за лечение на безсъние. Обичайните ефекти обикновено са свързани с релаксация, еуфория и сънливост. — Б.пр. ↑

[11] *Sinsemilla/sensimilla* (исп.) — букв. „без семе“ — хашиш. — Б.пр. ↑

[12] От англ. — *Drug Enforcement Administration* — Служба за борба с наркотиците на САЩ. — Б.пр. ↑

[13] Наркотик, продаван под формата на хапчета, прах или капсули, с активна съставка MDMA (3,4-метилен-диокси-мета-амфетамин). — Б.пр. ↑

[14] Търговското название на алпазолама — краткотраен наркотик, използван за лечение на остри психически смущения и депресии. — Б.пр. ↑

[15] Валиум (*diazepam*), ресторил (*temazepam*), амбиен (*zolpidem tartate*), сома (*carisoprodol*), ативан (*lorazepam*), клонопин (*clonazepam*) — сънотворни и успокоителни средства; викодин (*hydrocodone, acetaminophen*) — обезболяващо средство. — Б.пр. ↑

[16] Името е променено. — Б.а. ↑

[17] Името е променено. — Б.а. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

ОБОРУДВАН ЗА ЗАПИС

Божичко! Тия оскверняват стаята на дъщеря ми!

Беше ранен следобед. Седях в облицования със сив камък вътрешен двор във фотьойл от тиково дърво, изработка на „Смит енд Хокънс“, на стойност хиляда и двеста долара, когато ужасяващата мисъл изникна в мозъка ми. Макар да не ги виждах, убеден бях, че са именно там — *Фрик и Фрак! Туидълди и Туидълдум!* — Агента манияк и Мормона: разположили са се в безупречната розова спалня на дъщеричката ми и ме наблюдават крадешком през процепчетата на безупречните ѝ розови щори.

Що за баща съм, ако позволявам подобно нещо? Та аз трябва да съм закрилникът на Чандлър! Нейният пазител! Нейният спасител! Татко е длъжен да не допуска нашественици; а ето че в този миг двама въоръжени нашественици оскверняват стаята ѝ пред безпомощните погледи на сто и петдесетте безукорно облечени кукли Барби и точно толкова на брой безумно скъпи плюшени играчки — неми свидетели на бащиния провал като закрилник.

При това Готвача трябваше всеки един момент да цъфне, така че бях длъжен да се овладее. Да обуздая бушуващите из ума ми мисли — чувството за вина, угризенията, паниката, целия този шибан ужас! Добре де, не е моя вината, че ФБР предявиха суверенни права върху розовата стая на дъщеря ми; налагаше го самата геометрия, тъй като прозорецът на Чандлър им предоставяше идеалния ъгъл, от който Агента манияк и Мормона да снимат незабелязано Готвача, Докато двамата седим в облицования със сив камък вътрешен двор и аз съсипвам живота му.

Да не ви разправам какъв срам ме мъчеше! До какво ужасно безчестие бях паднал! Аз — гнусният Предател!

И все пак навън бе една красота. Денят се оказа от онези прекрасни, възвишаващи дни, в които всеки богат и тънещ в охолство младеж би се отпуснал в обятията на майката природа и би се възползвал от всичко, което тя е способна да му предложи. И възможно

ли е да има по-подходящо място за тази цел от разкошния облицован със сив камък вътрешен двор на имението Белфърт? А от пейзажа буквално можеше да ти секне дъхът: зад мен — издигнатата върху цял декар резиденция от сив камък, равняваща се по величие и блясък на самия Версай; пред мен — блещукащите като диаманти кристалносини води на плувния ми басейн с олимпийски размери, а отвъд него — спиращото дъха езеро с фонтан, изстрелващ десетки хиляди литри вода в минута в мощна струя на седем метра височина — зашеметяваща проява на богатство и лукс. Представете ли си с каква красота се бях заобиколил! С какво охолство!

И точно в този миг духът ми помръкна. За скапаното езеро и фонтана му се бях изръсил цял милион шибани долари — един шибан милион, който сега щеше да ми дойде много добре! Още докато ставах сутринта, ме обзе парализираща атака от парично притеснение. Лежах сам на спалнята, когато жестоката реалност, че ми предстои да прехвърля повечето си активи на федералните власти, ме удари със силата на топуз на бетонотрошачка. И докато се усетя, сърцето ми понечи да хвъркне и ме обля пот. При което се паникьосах.

А защо бях сам? Защото гадната Графиня *въобще* не се прибра предната вечер! Явно бе напипала нова златна мина и се бе захванала да огражда своя периметър. Няма да ѝ трябва много време, преди да се превърне в розово бонбонче, увиснало на лакътя на нов владеец на мина. И какво ще стане с мен тогава? На коя жена ѝ е притрябвал един разорен и безпаричен Вълк, който при това е предал и приятелите си?

Поех дълбоко въздух и потиснах желанието да хвърля скришом поглед към щорите на дъщеря ми. Преди по-малко от пет минути бях влязъл в стаята ѝ и бях заварил истинска лудница. Ухиленият доброжелателно Мормон крачеше напред-назад като щастлив японец турист с провесен на врата фотоапарат „Минолта“. В това време коленичилият Агент маниак монтираше свръхчувствителен магнетофон над слабините ми със закупен от „Стейпълс“^[1] изолирбанд.

Собствената ми роля се свеждаше до оплакване на висок глас:

— Боже мой, представям си как ще боли, като го отлепваш — озъбил се бях на Агента маниак. Имах предвид, че с махането на изолирбанда щеше да заmine и голяма част от срамното ми окосмяване.

— Знам, знам — отвърна ми съчувствено Агента манияк, докато с opakото на дланта се мъчеше да отмести космите. — Повярвай ми обаче: няма по-добро място за криене на магнетофон. — Сви рамене, докато притискаше последното парче изолиран банд на десетина сантиметра над ташаците ми. — Каквито и да са подозренията на Готвача, надали ще посмее да ти опипа топките!

Да приемем, че е така, рекох си, ама какво да кажем за излизащата от магнетофона жица? Изскачаше над колана на левиските ми и стигаше до средата на корема ми. На края ѝ имаше микрофон с размер на гумичка от молив, прилепен към мъжествената вдлъбнатина на пекторалните ми мускули. Според Агента манияк магнетофонът „Награ“ бил толкова чувствителен, че и шепотът ни щял да запише. След тези му мъдри наставления напуснах стаята на дъщеря ми и слязох във вътрешния двор.

И ето ме сега — оборудван за запис. Молях се само Готвача да е достатъчно хитър, че да не се самоуличи.

В този момент от страничната врата на кухнята се появи дълговременната ми прислужница Гуин Латъм. Над белите си маратонки носеше бял ленен панталон и широка бяла тениска. Така, както се бе издокарала, можеше да мине за сладоледаджийка — издаваше я единствено сребърният поднос с каната леден чай и двете високи чаши. Гуин бе на около петдесет и пет, но изглеждаше поне с десет години по-млада. Бе светла мулатка на неопределена възраст, безвременна, пухкава, с правилните черти на бял човек и със сърце от злато. Навремето явно виждаше у мен детето, което така и не бе родила, и ме обгрижваше по съответния начин: в началото на наркоманията ми ми сервираше в леглото ледено кафе и куалуди, а впоследствие, когато бях така надрусан, че почти напълно бях изгубил двигателните си умения, ѝ се налагаше да ме преоблича и да бърше лигите по лицето ми.

Сега обаче, след като се бях откачил от дрогата, тя бе пренасочила безусловната си обич към Чандлър и Картър и по цял ден ги обсипваше с внимание. (Бог да ги опази!) Така или иначе, Гуин бе на практика част от семейството и самата мисъл, че някой ден ще се наложи да я освободя, страшно ме натъжаваше. Не бях сигурен до каква степен осъзнава събитията около себе си... но ето че изведнъж ме сполетя ужасяваща мисъл!

Бидейки южнячка, Гуин явно бе генетично предразположена към бърбрене. И както всички останали, силно обичаше Готвача, което означаваше, че неминуемо ще започне някоя раздумка с него. Направо го предчувствах! „О, Майсторе, добре си дошъл! Да ти спретна ли нещо за хапване? Сандвич с пуешко или купичка пресни плодове, например?“ „Защо не, Гуин? Ягоди намират ли ти се?“ „За жалост свършиха, Майсторе — двамата, дето са в стаята на Чандлър, изядоха последните.“ „Двамата в стаята на Чандлър, ли каза? Я ми ги опиши, Гуин.“ „Ами, Майсторе, единият все е засмян; на главата му има слушалки, а на врата му — фотоапарат с телеобектив; другият пък изобщо не се смее, но на бедрото му виси огромен револвер, а от колана му се полюляват чифт белезници...“

Боже мили — трябва да дам някакво обяснение на Гуин! Бях й представил окупационните сили като стари мои приятели и Гуин, която безусловно ми вярваше, прие думите ми за чиста монета, усмихна се мило на нашествениците и ги попита не искат ли да хапнат нещо — точно така, както щеше да запита и Готвача! Бях уредил децата да не са си у дома през този следобед и сигурно щях да се оправя няколко часа и без Гуин, но тя сто на сто щеше да се обиди, ако просто ей така й кажех да напусне имението за известно време.

— Нося ти леден чаец за деловата ти среща — изрече с обич Гуин и внимателно остави сребърния поднос върху безбожно скъпата кръгла тикова маса. — Сигурен ли си, че ония двамата горе нищичко не искат?

— Сигурен съм Гуин. Нищо не им трябва. — После така, между другото, подметнах: — А, Гуин, много ще съм ти благодарен да не споменаваш пред Денис за ония двамата горе... — Млъкнах и затърсих подходящо оправдание. — Става дума за съображения за сигурност, нали разбираш? Сигурността сега е много важна, предвид всичко, което става. — Какви ги плещя, мама му стара?

Гуин тъжно кимна, сякаш ме разбра. После се втренчи в светлосинята ми тениска и сбърчи устни.

— Леле-леле, оцапал си си блузката. Ето тук. — И се приближи с насочен право към скрития микрофон показалец.

Рипнах от стола, все едно че по тиковото дърво бяха пуснали ток. Сладоледаджийката се вцепени и ме заоглежда по някакъв особен начин. *Боже мили — тая ме излови!* По лицето й бе изписано! Че и по

моето! Буквално ѝ бъркаше в очите! Предател съм, Гуини! Мръсник! Не разговаряй с мен! Всичко се записва! Всичко се записва!

В израза ѝ всъщност не се съдържаше нищо, освен най-искрена уплаха, че работодателят и през последните десет, че и повече години изведнъж е изперкал. Сега като се сещам, сигурно можех да ѝ изредя куп причини за нерационалното си поведение. Да ѝ кажех например, че ме е стреснал някой сафрид от езерото, че ми се е схванал кракът, че ме е споходила закъсняла реакция на прекараните наскоро два мъчителни дни зад решетките.

Аз обаче успях само да промълвя:

— Адски права си, Гуин! Веднага ще отида да се преоблека, докато не е дошъл Денис.

Изтичах до гардероба на горния етаж и си сложих тъмносиня тениска с къс ръкав. После влязох в банята към спалнята ми — сив мраморен под за сто хиляди долара, просторна шведска сауна и едно джакузи, подходящо по размер по-скоро за косатката Шаму^[2], отколкото за Вълка от Уолстрийт — светнах и се огледах най-старателно. Онова, което видях в огледалото, никак не ми се понрави.

* * *

— Еййй — захили се насреща ми Готвача и разпери ръце. — Ела да те прегърна!

Боже мой! И Готвача знае! По лицето ми го е прочел, също като Гуин! Докато ме прегръща, ще ме опипа дали съм окичен. Съвсем се панирах. Часът бе точно един и пет следобед, а времето сякаш бе застинало. Намирахме се във величественото мраморно фоайе на резиденцията ми, на разстояние един от друг само четири лъскави квадрата черен и бял италиански мрамор — наредени шахматно — и се напъвах да измисля някое що-годе прилично обяснение защо, за разлика от всеки друг път, не мога да се прегърна с Готвача.

Изчисленията забушуваха из главата ми с такава скорост, че едва им улавях дирите. Не прегърна ли Готвача, той моментално ще усети, че има нещо гнило — но ако го прегърна, току-виж усетил онова дяволско магнетофонче, прилепено към слабините ми, или лепнатото на гърдите ми свръхчувствително микрофонче — Каква нечестност

само! Какво вероломство! Жив предател съм си аз! Е, ако леко се надупя и изнеса напред раменете си, може и да ми се размине пък.

Докато стоях така, втрещен в Готвача, изведнъж взех да усещам по нов начин дяволските устройства, с които Агента маниак ме бе окичил — и магнетофонът, и микрофонът, и изолирбандът сякаш пораснаха, натежаха и станаха още по-видими. Магнетофонът бе горедолу колкото пакет „Марлборо“, но на мен ми се струваше по-голям от кутия за обувки; граховото зрънце, представляващо микрофона, надали тежеше повече от трийсет грама, а имах чувството, че към гърдите ми е прилепена топка за боулинг. Отвсякъде ме избиваше пот, а сърцето ми думкаше така, сякаш в него се е заселил уплашен заек. Готвача от Джърси продължаваше да стои пред мен, изтупан в еднореден светлосив костюм с фини светлосини нишчици и колосана бяла риза с широки английски ревери. Нямах друг избор, освен да го прегърна, но в този миг ме осени: *Заразен съм от опасен патоген!*

Подсмръкнах два-три пъти и рекох:

— Денис, ти си истински балсам за болните ми очи... *смрък-смрък...* Благодаря ти, че дойде. — Изпружих десница, стегнах лакътя и се ръкувах сърдечно. — Но стой по-далеч от мен. Имам чувството, че пипнах нещо в оная килия... *смрък-смрък...* Някакъв грип ще е. — Ухилих се глупаво и придвижих десницата си още по-напред, сиреч „Дай си лапата бе, приятел!“.

Уви! Готвача е пич, та дрънка, и никакви грипни вируси не могат го стресна.

— Я ела тук! — пресече ме. — Голяма работа — някаква си настинка. Тъкмо в такива случаи човек разбира кои са истинските му приятели.

Истински приятели ли рече? Боже, престани с това убийствено чувство за вина! А то в този миг имаше висшето удоволствие да се запознае с пълната паника, заселила се в съзнанието ми. Последва и светкавичната смъртна схватка. Вината викаше: „Как може да предадеш толкова верен ти човек като Готвача? Нямах ли капка срам поне?“. А паниката й отвърщаше: „Еби го тоя Готвач! Не го ли предадеш, ще свършиш като онова лигавещо се копеле, мистър Гауър“. При което вината контрира: „Няма значение. Готвача винаги ти е бил верен и ако го предадеш, значи си паднал по-ниско и от тинята в езерото!“. А паниката й отвърна: „Абе кой го е еня! По-добре да съм

тиня, отколкото да гния цял живот в килията! Да не говорим, че Готвача в крайна сметка ще предаде Синеокия дявол, че да спаси собствената си кожа, така че какво шибано значение има?“. Вината продължаваше да напилва на своето: „Може и да не стане така. Готвача не е путка като теб; той е пич...“ — но точно тогава — *нов прилив на паника!* — Готвача отмести встрани ръката ми и за нула време скъси дистанцията.

Божичко! Какво да сторя? — *Мисли, гадно предателче!* — Кое да избира? Вината или самосъхранението? Да, ама когато си Предател, самосъхранението надделява над всичко останало: в мига преди да се прегърнем с Готвача, предателският ми мозък изпрати порой сигнали за опасност до скелетно-мускулната ми система, та неусетно задникът ми се изпъна назад като на мъжка проститутка, стараеща се да привлече клиента, а раменете ми се свлякоха напред като на Квазимодо, когато бие камбаната, и именно в тази ми поза се прегърнахме — гордо изправеният Готвач от Джърси и изгърбилият се, надупен Вълк от Уолстрийт.

— Добре ли си? — пусна ме от обятията си Готвача, сграби раменете ми и ме отдалечи на една ръка разстояние. — Да не би пак да си си повредил гръбнака?

— Нищо ми няма — отвърнах на мига. — Само малко се посхванах в оная килия. А и настинката ме мъчи... *смрък-смрък...* — Обърсах с opakото на дланта носа си. — Винаги съм се чудел: щом малко се разболея, и веднага ме удря в гръбнака.

Боже мой! Що за шибани глупости му приказвам? Свих рамене и се опитах да подредя мислите си.

— Я ела да поседнем навън. Имам нужда от чист въздух.

— Води. Идвам след теб — рече Готвача.

Излязохме във вътрешния двор през солидна двукрила врата и още с появата ни усетих как ужасната „Миолта“ на Мормона прави *щрак-щрак-щрак*. Имах чувството, че прогарят дупки през тялото ми с някакъв лазер. Като стигнахме до зоната с тиковата мебел, предложих на Готвача да седне в безбожно скъпия фотьойл, гледащ към прозореца на детската стая.

Потиснах желанието си да вдигна глава към щорите и взех, че сипах по една чаша леден чай. После подхванах общите приказки.

— Виж какво — рекох отегчено, — не мога да повярвам, че ония пътуовци — и още щом думата излезе през устата ми, си дадох сметка, че Агента маниак и Копелето вероятно няма да се зарадват на описанието, което им правя, и си взех бележка да внимавам насетне — ме поставиха под домашен арест. Сякаш въпреки наличието на жена и две деца има вероятност да се изпаря нанякъде. Ебаси и тъпия номер! — поклатих възмутено глава.

— Напълно в стила на тия копелета — каза ядно Готвача и кимна в знак на съгласие. — Само гледат как да ти отровят живота. Как ѝ се отразява всичко това на Графинята?

Поклатих глава и пуснах дълбока въздишка:

— Много зле. — И спрях, да надделея на порива да излея душата си пред Готвача. Щото в края на краищата и предателите си имат гордост, а аз си давах сметка, че рано или късно куп народ ще слуша този запис. — Държи се така, сякаш всичко това я шокира до безкрайност. Като че ли досега си е мислела, че е омъжена за някакъв доктор, да речем. Не знам... но имам чувството, че ще се разделим, преди да сме приключили.

— Не говори така — прекъсна ме Готвача. — Ще я надживеете заедно тая работа, но единствено при условие, че ти се държиш мъжки. Тя е омъжена за теб и ще те следва накъдето и да поемеш. Но при първата поява на слабост от твоя страна — *бада-бинг!* — и Готвача плесна веднъж с ръце — ще видиш как ще изчезне през вратата за нула време. Така е при женските: винаги ги привлича силата.

Замислих се за миг върху думите на Готвача и духът ми се вдигна, след което моментално пак спадна. Обикновено мислите му бяха мъдри, но този път се оказаха съвсем далеч от истината. Дали щях да проявя сила или не, бе без всякакво значение; Графинята сама по себе си беше достатъчно силна — поне дотолкова, че да не позволи на проблемите ми да намалят и с една йота квотата ѝ за извличане на златна руда. Израснала бе в мизерия, по отрупаните с боклук улици на Бей Ридж, в Бруклин, и в никакъв случай нямаше да рискува историята да се повтори.

При все това Готвача ми предоставяше идеалната възможност да му подчертая, че всъщност нямам никакво намерение да сътруднича на властите. Така че му заявих с най-сериозен тон:

— Може и да нямам влияние върху действията на Графинята, но затова пък владее собствените си. Не бива и капка съмнение да храниш, Денис, че ще съм силен докрай. Ще се боря до последен дъх, казвам ти — до смърт, ако трябва. Независимо колко ще ми струва, колко кръв ще се пролее и колко трупа ще оставя зад себе си. Ебал съм му майката на всичко! Ще искам съдебно дело и ще изляза от него невинен. — Поклатих глава, докато се радвах на наперените си приказки. Съвсем по вълчи звучеше. Жалко, че си оставах путка. — Ти само гледай какво ще стане — добавих и размърдах носа си заплашително.

— Браво на теб! — натърти Готвача. — Точно това исках да чуя. Продължавай да мислиш по този начин и ще видиш как на ония копелета ще им се стъжни животът. — Самоуверено вдигна рамене. — Те очакват и ти, като всички останали, да легнеш по гръб и да се престориш на умрял. Но опре ли работата до съд — те си имат тяхна си версия по въпроса, а ние — наша си. И тя ще прозвучи на едно жури не по-малко убедително от тяхната.

— При това — добавих самоуверено — тежестта на доказването е у тях, а не у нас.

— Точно така — каза Готвача. — А и доколкото си спомням, в нашата прекрасна родина човек е невинен до доказване на противното. — Хвърли ми бърза усмивка и ми смигна. — А дори да си виновен, те си остават длъжни да оборят всички разумни съмнения във виновността ти. Кое то не е никак лесно при наличието на две версии, нали ме разбираш?

— Разбирам те — рекох с половин уста и кимнах бавно, — но... как да ти кажа... легендата ни, макар и доста добра, не звучи толкова убедително, колкото истината. Даваш ли си тази сметка?

— Хич не се заблуждавай — сръза ме Готвача. — Понякога истината звучи по-странно и от измислицата. Лично аз поне по всяко време бих предпочел една добра легенда пред истината. Независимо от всичко, аз виждам като най-големия наш проблем това, че Дани е все още в пандиза. Колкото повече седи там, толкова по-вероятно става да се изметне. — И млъкна. Изглежда търсеше подходящи думи. — Защото докато той е там, няма никаква представа какво става навън. Не знае, че ти си с него и че и аз съм с него; може би си мисли, че сме го изоставили съвсем, та дори и че и ти сътрудничиш на властите. Кой

знае какво му нашепват в ухото ония, федералните. — Готвача поклати загрижено глава, но изведнъж лицето му светна. — Ще ти кажа какво всъщност трябва да направя: трябва да се добера до килията на Дани и да поговоря с него, да му кажа, че всичко ще се оправи. — Готвача сви устни и бавно кимна. — Засега това е най-добрият ни ход. Ще гледам да ме включат в списъка на посетителите. К'во ще кажеш?

Боже милостиви — Готвача е направо железен! Готов е да проникне в самото сърце на врага! Тоя човек от нищо ли няма страх? Наистина ли е толкова страхотен боец? Изведнъж всичко ми се проясни: федералните така и не са успели да спипат Готвача и Синеокия дявол, тъй като те не мислят като нормалните хора. Те са истински „Белязани лица“^[3] — мафиоти с бели якички от съвсем различен сорт.

Точно тогава от кухнята се появи Гуин.

Сега вече се почна, рекох си! *Дрън-дрън-дрън!*

Дали ще ме издаде? Де да знам. Сърцето ѝ бе прекалено чисто, че да може да проумее цялото зло и всичката коварност, ширеща се около нея. Докато идваше към нас, забелязах, че носи безжичния телефон. Първо обаче поздрави радушно Готвача:

— Здравсти, Денис, как я караш?

— Добре съм — отвърна любезно Готвача. — По-добре от всякога. Ти к'во правиш, Гуин?

— А, добре съм... много съм добре — отвърна любвеобилната южнячка, но придружи думите си с тъжна усмивка, която, струва ми се, гласеше: „Доколкото може да е добре човек, чийто шеф е с единия крак в пандиза, жена му е с единия крак в нова златна мина, а на мен ми предстои да загубя шибаната си работа!“. След което се обърна към мен с думите: — *Адвокатът* ти те търси. Каза, че било важно...

Магнум ли? Защо точно *сега* е решил да ми се обажда? Нали знае за тази среща. Защо му е да прекъсва развоя на нещата? Вдигнах предупредително пръст пред Готвача, скочих от стола и грабнах слушалката от Гуин. С гръб към Готвача изгледах Гуин в очите и с брадичка ѝ посочих дискретно кухнята, един вид: „Хайде, омитай се, докато не си издала положението, бърборано такава!“. При което Гуин сви рамене и се запъти към безопасната кухня.

Направих няколко крачки по посока на парапета от ковано желязо, опасващ вътрешния двор, облегнах се отгоре му с лакти и се

надвесих напред. Но и така бях достатъчно близо до Готвача, че да ме чуе, като рекох:

— Здравсти, Грег. Какво има?

— Да, насреща е Грег — долетя гласа на Агента маниак, — само че другият Грег. Продължавай да се държиш естествено.

Ебаси номера! За какво ли ме търси шибаният Агент маниак? Да не е откачил?

— Да — казах с най-нормален тон, — и това никак не ме изненадва. Дани е пич и никога няма да се съгласи да сътрудничи. — Извърнах се и намигнах на Готвача, после изрекох в слушалката: — Както и да е, кажи на адвокатата на Дани, че стоя твърдо зад него, каквото и да стане. При всякакви обстоятелства.

— Добре — отвърна Агента маниак. — Реакцията ти е похвална. Дотук се справяш отлично. Но чуй какво искам от теб: Денис ми се струва настроен за съвсем откровен разговор, така че се помъчи да уредиш среща с Бренън. Имам чувството, че ще се навие.

— Ще се опитам да й се обадя — рекох със скептичен тон, макар да съзнавах, че вероятността да се стигне до среща очи в очи със Синеокия дявол е едно на един милион. Той си е параноично копеле дори в най-нормални обстоятелства, а сега, при създалата се най-ненормална обстановка, няма начин да е толкова безумен, че да се съгласи на среща с моя милост. — Обаче с Нанси не съм разговарял от близо година — рекох в слушалката. — Според мен тя мрази Дани повече и от властите.

Забелязах, че Готвача ме гледа въпросително, като човек, който се мъчи да изчисли какво чувам от отсрещния край на разговора. Боже мили, добре че си няма представа! Ухилих му се, забелих очи и бързо поклатих глава, един вид „Тоя мой адвокат, само ми пилее времето“, после казах в слушалката:

— Добре, добре, ти само предай на адвокатата на Дани да го увери, че съм плътно зад него. — *Бийп-бийп*, изписука сигнала, че ме търсят от другаде. — Това е най-важното на тоя етап. Хайде да приключваме, че имам друг разговор. — И превключих линията. — Ало?

Непознат, доста зноен женски глас:

— Здравей... Джордан ли е на телефона?

— Аз съм — отвърнах, леко раздразнен от знойния глас. Тая пък какво иска, да й еба майката? — Джордан е на телефона. Кой се

обажда?

— Казвам се Мария-Елена и съм годеницата на Майкъл Бърико. Сърцето ми се свлече в стомаха, преди още мозъкът ми да регистрира причината. Майкъл Бърико бе първата голяма любов на Графинята — от славните ѝ дни в Бруклин, когато тя още е била Графиня в зародиш. Последно бях чул, че живее в Манхатън и че е направил огромно състояние в строителството. И бях сигурен, че в ума на Графинята това можеше да се преведе само с две прости думи: „ценна руда“.

С изпълнен със сарказъм глас ѝ отвърнах:

— Да, Мария. Годеникът ти е бил първото гадже на *любимата* ми втора съпруга. Та на какво дължа удоволствието от обаждането ти?

Мария тихо изпъшка, преди да каже:

— Съзнавам, че в момента имаш сериозни затруднения, но смятам, че си длъжен да знаеш: снощи, около полунощ, жена ти похлопа на вратата на годеника ми. И после... — Мария продължи да приказва, но аз вече не слушах. Или по-точно изгубих способността си да чувам, тъй като в мозъка ми нахлу гъста пара. Буквално я чувах как съска, докато сетивата ми се заливаха едновременно от болка, гняв, срам и безнадеждност.

Само дето не знаех от кого да се срамувам повече на този етап — от Графинята или от себе си. Съвместният ни живот се бе превърнал в посмешище — в основната поучителна приказка за богати мъже с трофейни съпруги, за непочтени бизнес ходове, за непочтени житейски ходове. Бяхме играли Играта на живота с всичка сила и на максимална скорост — летяхме по магистралата му с милион километра в час — но на финала се бяхме оказали Лузъри: най-типичния от типичните финали с изгорели вследствие на катастрофата. Единствената разлика между мен и Графинята бе тази, че тя се мъчеше да се отдалечи от местопроизшествието без нито една драскотина, а на мен не ми оставаше друго, освен да приема съдбата си на напълно парализирана жертва на пожара.

— ... така че много ще съм ти благодарна — продължаваше Мария с изнервен тон, — ако кажеш на жена ти да държи лапите си по-далеч от годеника ми.

Добре казано, мина ми през ум. Напълно бях съгласен с Мария, затова ѝ отговорих единствено с едно яко *щрак* в ухото ѝ, без даже да ѝ кажа „дочуване“. След което се извърнах към Готвача и се смразих от

притеснение, че не знам какво да му кажа. Умът ми работеше като бесен на две писти. И преди това имах трудност със съсредоточаването; новото обаче ми дойде съвсем отгоре. Отвсякъде и по всякакви поводи се сипеха удари. Всеки човек си има точка на пределно напрежение и ето че аз бях стигнал до моята.

Докато погледът ми бе прикован в Готвача, съзнавах, че следва да измисля начин да зачекна темата за Синеокия дявол, понеже Агента маниак и Мормона бяха над главата ми, поемаха всяка моя думичка и си водеха старателно записки относно поведението ми — записки, които един ден щяха да влязат в писмото 5К и да определят колко години ще прекарам в затвора.

Но при цялата лудница, при огромния залог, при самата ми свобода, заложена на везните, мозъкът ми си задаваше един-единствен въпрос: в колко ще се прибере довечера Графинята. Нищо друго не ме вълнуваше. Исках да я конфронтирам — *налагаше* ми се да я конфронтирам. Не можех да продължа по-нататък, докато не минеше бурният скандал. Една жестока битка, която най-вероятно щеше да приключи по един-единствен начин — с насилие. Песента на Графинята е вече изпята. Част от миналото. Няма начин да ѝ се размине, дори за една секунда още. Щом ще е приказка с изгорели в катастрофата, оцелели няма да има, с изключение на децата. Родителите ми ще ги отгледат, рекох си; сто на сто ще се справят далеч по-добре, отколкото ние с Графинята.

— Лошо ли ти е? — попита загрижено Готвача. — Нещо ми се струваш побледнял.

Замълчах, после казах:

— Не... всъщност да. — И закимах с глава. — Нещо свързано с бизнеса на Надин за дрехи за бременни. Обади се някакво момиче. Била бременна. Чакала бебе. — И се усмигнах разсеяно. — Добре съм... Абсолютно нищо ми няма, Денис. — И щом Графинята се прибере, моментално ще я конфронтирам. Само че няма да ѝ казвам за телефонния разговор, поне в началото. Ще изчакам да отрече, че е звъняла на вратата на онова копеле, и чак тогава ще ѝ го изтреса. И ще видим тогава...

Седнах. Сърцето ми искаше да излети от гърдите ми, а умът ми блуждаеше неконтролирано. Оставих слушалката на масата. Устата ми бе съвсем пресъхнала. Погледнах Готвача и насила му се усмигнах.

Беше време да приключим срещата ни. Не можех повече да седя тук. Неспособен бях дори на една конструктивна мисъл, докато не минеше конфронтацията с Графинята.

С обвито в отчаяние сърце пуснах отчаян последен пас:

— Ще ти кажа истината — избъбрих. — Не знам кое е по-лошото — проблемите ми с федералните власти или проблемите ми с Графинята. — И озадачено поклатих глава. После добавих самодоволно: — Май ще трябва да се допитам до Боб; може пък да ми каже няколко умни приказки, понеже на мен никаква мисъл не ми се явява.

Настъпиха няколко мига мълчание, след което Готвача насмалко щеше да ме събори от стола с думите:

— Прекрасна идея. Боб с най-голямо удоволствие би разговарял с теб. Какво ще кажеш да се срещнем във вторник на игрището за голф? Как мислиш, дали ще те пуснат твоите хора, дето ти нахлузиха гривната на глезена?

Да бе, рекох си наум, хората, дето ми нахлузиха гривната, с огромно удоволствие ще се направят на ударени, щом става дума за среща със Синеокия дявол, макар лично на мен в този момент изобщо не ми пука. Вълнува ме единствено кога ще се прибере Графинята.

Всичко останало е незначителна подробност.

[1] *Staples* — най-голямата в света верига магазини за канцеларски материали. — Б.пр. ↑

[2] Косатката (*Orcinus orca*) е най-големият представител на семейство Делфинови, а *Shamu* е сценичното име на многобройните косатки във водните паркове „Сий Уърлд“. — Б.пр. ↑

[3] На англ. — *Scarface* — прякор на прословутия чикагски гангстер Ал Капоне. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

КАК СЕ КОНФРОНТИРА ЕДНА ГРАФИНЯ

Първа стъпка: Разпалваш буен огън.

Камината от френски варовик в главната спалня бе с размери метър и двадесет на два, оборудвана допълнително с електрическа система за запалване. Както винаги, върху огромната купчина подпалки от бял кедър лежаха четири яки греди първокласен бор, разцепени по дължината им. Беше септември, което означаваше, че камината не е горяла поне от пет месеца. Чудесно! Прекрасно! Точно в 9:15 натиснах бутоната от неръждаема стомана на стената и по този начин запалих първия — но не и последен — пъклен пожар за вечерта.

Втора стъпка: Изгаряш някоя скъпоструваща мебел.

С пышкане и напъни придърпах до метър от пламъците една от любимите покупки на едновременношната ми бъдеща вътрешна декораторка — отоманка от бяла коприна за тринадесет хиляди долара, произвеждана в продължение на близо една година от някакви мошеници в Хай Пойнт в Северна Каролина. Седнах отгоре ѝ и се втренчих в пламъците. След по-малко от минута съчките запращяха заплашително и нагоре лумнаха страхотни пламъци. За по-сигурно заех клекнала поза, придърпах иззад гърба си отоманката още по-наблизо и пак седнах. Таке е много по-добре. След десет минути и аз, и отоманката, ще сме изпечени.

Трета стъпка: Подпалваш пламъците на справедливия гняв.

Проста работа. Дали ще се намери жури, което да ме осъди за това, че съм пронизал Графинята през леденото ѝ сърце с оня осемнадесеткаратов златен нож за отваряне на писма, излегнал се удобно върху струващия двадесет и шест хиляди долара бял полиран секретер? Притеснява ме единствено да не би журито да се състои от нейни равнопоставени — дванадесет златотърсачки блондинки, които не виждат нищо престъпно в това една омъжена жена — при това с две деца! — да чука посред нощ на вратата на бившето си гадже, докато в това време мъжът ѝ е в леглото си у дома (под домашен арест), обмисля как да се самоубие и се напъва да измисли по кой начин да я

спечели обратно. Задържах се върху тази мисъл и поех няколкократно въздух, дълбоко и с гняв. Продължавах да се вирам в огнения търбух и оставих пламъка да пече кожата ми — и с всяка измината секунда ставах все по-гневен, все по-праведен, все по-възмутен.

В този миг дочух познатите звуци от пристигането на Графинята: стъпките върху чакъла по алеята, затръшването на масивната предна врата от махагон, тракането на прескъпите ѝ токчета по пищното стълбище. И едва тогава се отвори вратата на спалнята. Извърнах се от пламъците и я видях — облечена от горе до долу в черно. Съвсем подходящо, мина ми през ум, като се има предвид, че пристига за собственото си погребение.

Но като забеляза колко близо до пламъците съм седнал, тя замръзна на място и зае поза с килната настрани глава, ръце на кръста, отметнати назад рамене и леко извит назад гръб, което изтикваше на преден план разкошните ѝ гърди, после понечи да каже нещо, но от отворените ѝ уста не излезе нито дума. Тогава започна да дъвче отвътре бузата си.

Последваха няколко мига мълчание, а през това време се гледахме втренчено, като двама каубои, които се дебнат кой пръв ще посегне да извади револвера си. Много апетитна изглеждаше Графинята. Не мога да ѝ го отрека — дори и сега. Светлината от огъня подчертаваше целия ѝ ансамбъл: миниатюрната черна рокля, черните и безкрайно секси високи токове, дългите голи бедра, огромната грива блестяща руса коса, искрящите сини очи, високите скули, лътящите устни и идеално гладката линия на брадичката ѝ.

Да, Графинята наистина бе жена, изтъкана от много части; макар в този момент единствената нейна част, която ме интересуваше, да бе една малка област току над имплантацията на лявата ѝ гърда, точно между второто и третото ѝ ребро. Тъкмо там се намираше леденото ѝ сърце и тъкмо там щях да забия златния нож за отваряне на писма. После щях да го дръпна с въртеливо движение рязко нагоре и леко вляво, та да срежа пулмоналната ѝ артерия, та да се удави в собствената си кръв. Смъртта ѝ ще е смразяваща, ужасна и болезнена — точно такава смърт заслужава една графиня златотърсачка.

— За какво ти е тоя огън? — попита, отказа се от позата си и се запъти към белия лакиран секретер. — Не ти ли се струва малко рано за тоя сезон? — Хвърли ми една мъртва усмивка, приседна на ръба на

секретера, положи длани отгоре му и склучи лакти зад гърба си, после праметна крак въз крак и размърда дупе, та да се намести по-удобно.

Втренчих се пак в пламъците.

— Студено ми беше — рекох. Понеже изсмука и последната ми капчица кръв и сила, подла златотърсаческа курво, та реших да запаля камината — преди да съм те нарязал на ивици, че да отърва земята от присъствието ти.

Няколко мига тишина, след които тя пак килна глава.

— Къде са децата? — попита.

Продължих да гледам огъня.

— У Гуин — отвърнах безизразно. — Ще преспят там нощес — та да мога да те очукам, без да ги тревожа.

Объркването ѝ вече се примеси с безпокойство:

— А защо... ъ-ъ... ще преспят у Гуин?

Без да отмествам поглед от пламъците:

— Защото исках да съм сам у дома — без минувачи, свидетели, разсейващи неща, нито някой, който да ме разубеди да не свърша необходимото, за да се освободя. Точно затова.

Нервно се изсмя, дано облекчи предстоящия ѝ явно много мрачен сблъсък.

— Сам ли? — отвърна. — Ами аз? Нали и аз съм тук сега?

Вдигнах поглед и видях, че държи в дясната си ръка златния нож за писма и потупва леко с острието върху лявата си длан. Усетила ли ме беше? Толкова очебийно ли бе, че се каня да я наръгам? Или беше най-обикновено съвпадение? Няма значение. Гледах навремето как Арнолд Шварценегер наръга един ислямски терорист със собствения му нож и ми се стори доста елементарна работа.

И тъкмо тогава забелязах, че Графинята продължава да носи брачната си халка. Ама че шибан номер! Разгонилата се Графиня с брачна халка!

— Виждам, че не си свалила халката. Не смяташ ли това за крайно подигравателно, Надин?

Остави ножа за писма, протегна напред лявата си ръка и въпросително я огледа. След малко вдигна очи и сви рамене:

— Защо? — рече най-невинно. — Нали сме още женени, а?

— Да — кимнах бавно, — струва ми се, че още сме. Та ти къде беше снощи, между другото?

— Бях на концерт на „Ърт, Уинд енд Файър“ — отговори мигновено. — С приятелките ми. — Последните три думи буквално крещяха: „Алиби!“.

— О, да, с приятелки — рекох през свити устни и кимнах с разбиране. — И кои приятелки по-точно?

Нов мигновен отговор:

— Дона и Офелия.

Дона Шлесинджър... *ебаси и гадната путка!* Няма начин да не е замесена в цялата тая история! С Графинята бяха приятелки още от гимназията; навремето е излизала и с един от най-добрите приятели на Майкъл Бърико.

— И как мина концертът? — попитах с безразличие.

— Нормално — сви рамене тя. — Окей беше. Нищо особено. — След което последва стратегическа смяна на темата: — Надявах се да заваря децата у дома.

Защо? За да ги използваш като живи щитове ли? Сори, Графиньо, не ти се урежда въпросът. Тази вечер сме само двамата — ти, аз и златният нож за писма. Пригответи се да ожънеш плодовете на своята изневяра!

— И само от чисто любопитство да те питам: къде преспа нощес?

— У Офелия — отвърна ми рязко. — Защо?

— И от концерта направо отидохте у Офелия, така ли? — попитах скептично. — Без никъде да се отбивате, за вечеря или по друг повод?

— Никъде — поклати глава тя. — Направо у Офелия отидохме. Без никъде да спираме.

Последваха няколко секунди мълчание, през които усетих колко много ми се ще да ѝ вярвам. Поне до този момент не можех да си обясня защо, но струва ми се, че е свързано с особената природа на мъжкаря — с неговата суетност, глупава гордост и копнежа му да не бъде отхвърлен от красива жена. Да, независимо от всичко останало, мъжката ми гордост продължаваше да ми внушава, че жена ми ми е вярна и че става дума единствено за някакво страхотно недоразумение.

Поех дълбоко въздух и се втрених в утробата на камината, с което отново подпалих пламъците на яда, омразата и праведния гняв.

— Та как е Майкъл Бърико? — попитах, при което отместих очи от огъня и ги впах в нейните.

Графинята буквално подскочи.

— Майкъл Бърико ли? — попита невярващо. — Откъде накъде да знам? — И ме загледа с недоумяващ поглед, а аз все още исках да ѝ повярвам! Истина ви казвам!

Но тя явно ме лъжеше с всичка сила — усещах го!

— Кога за последно го видя, Надин? Отговори ми! Кога? Преди дни? Седмици? Часове? Отговаряй, мама му стара!

Графинята помръкна:

— Нямам представа за какво говориш. — Отмести поглед. — Някой те е подлъгал.

— Ти си една шибана лъжкиня! — вбесих се. — Шибана, шибана лъжкиня!

Тя продължи да гледа пода, без да отрони и дума.

— Погледни ме! — изкрещях, надигайки се от отоманката. Погледна ме. А аз продължих упорито: — Погледни ме в очите и ми потвърди, че снощи не си ходила в апартамента на Майкъл Бърико. Хайде, чакам да те чуя!

Тя бързо поклати глава:

— Не съм... Не съм ходила там. Не съм ходила у тях. — Гласът ѝ бе на ръба на паниката. — Не знам за какво става дума. Защо е целият този разговор?

Станах от отоманката и пристъпих заплашително към нея.

— Закълни се в зрението на децата си. Че не си ходила у тях снощи. — И свих юмруци. — Хайде, чакам те да се закълнеш, Надин.

— Ти си един болен нещастник — промърмори тя и отмести поглед. — Пратил си хора да ме следят. — После отново ме изгледа: — Не може повече да останеш в този дом. Искам развод. — И навири предизвикателно брадичка.

Направих нова крачка напред. Вече бях на по-малко от метър от нея.

— Мръсна... шибана... путка! — изплюх гневно. — Тъпа, смотана, развратна, продажна курва! Никого не съм пращал да те следи! Обади ми се годеницата на Майкъл Бърико. От нея научих, че си ходила... мръсна...

— Да ти еба майката! — прекъсна ме тя. — Ти мен ли ще наричаш развратница! Ами ти с колко жени си преспал, шибан двуличник такъв! — Рипна от ръба на писалището и скъси дистанцията с крачка към мен. Вече бяхме на половин метър един от друг: — Махай се от живота ми! — изпищя неистово. — Махай се от дома ми! Не ща повече да те чувам!

— От дома ти ли каза? — разпених се. — Ти за каква се мислиш, ма? Дето и цент не си припечелила през целия си шибан живот! Ти се махай от моя дом! Никъде няма да мръдна оттук!

— Вече си търся адвокат! — изкрещя насреща ми.

— Да бе, най-скъпия, когото можеш да наемеш с моите пари! — креснах ѝ и аз.

— Еби си майката! — сви юмруци тя. — Ти си един шибан мошеник! Всичките ти пари са крадени! Дано пукнеш там, в затвора!

Графинята направи нова заплашителна крачка към мен, сякаш се канеше да замахне, но внезапно стори нещо, което цял живот ще го помня. С абсолютно спокойствие свали ръцете си, отпусна тяло, заголи дългата си гола шия и рече:

— Хайде, убий ме де! — Гласът ѝ бе станал мек и кротък, на човек, който съвсем се е предал. — Усещам, че точно това желаеш, така че не чакай, ами го стори. — И изви шията си още по-назад. — Убий ме веднага. Обещавам ти да не се съпротивявам. Удуши ме, та и двамата да се отървем един от друг. После можеш и себе си да убиеш.

Направих крачка към нея, готов да извърша убийство, когато погледът ми мина над лявото ѝ рамо и се прикова в окачената на стената рамка — дълга и тясна, може би трийсет сантиметра на един метър, съдържаща три големи снимки на децата ни. Най-отгоре беше срамежливо усмихнатата Чандлър в изящна жълта тениска с кръгла якичка с цвят на лютиче и жълта лента за коса. На снимката бе на около три и половина години и приличаше на една миниатюрна Графиня. Под нея беше Картър, тогава само на осемнадесет месеца, гол, само по снежнобял памперс. Ококорен, с поглед, прикован в сапунения мехур над главата му. Русите му косици блестяха сякаш са от полирано стъкло, а царствените му мигли бяха плътни като пеперудени криле. И пак — поразителна прилика с Графинята. Под него имаше обща снимка на двамата: Картър, седнал в скута на сестра

си, ръцете ѝ обвити около него, загледани един в друг с безпределна обич.

И моментално, като изпратен от Зевс гръм, ме тресна цялата ирония на положението ми. Не стига, че няхах сили да убия жената — майка на децата ми. Още по-лошо — поради простия факт, че именно тя е майката на децата ми, никога нямаше да успея да се отърва от нея. Тя щеше да е вечно в моя живот! Да ме тормози до самата ми смърт! Щях да я виждам на всеки рожден ден, на всяко тържество по случай края на учебната година, на всяка конфирмация и бар-мицва. Боже мили — щеше даже да ми се налага да танцувам с нея на сватбите на децата ми!

Щях да я виждам и болна, и здрава, в добри времена и лоши, за хубаво или лошо, докато ни раздели смъртта. Щях на практика да си остана вечно женен за нея, свързан от споделената силна обич към двете ни деца.

А тя стоеше пред мен и чакаше да я удуша.

— Никога няма да ти го простя — промълвих. — До последен дъх. — И бавно се запътих към вратата.

В мига, в който стигнах там, я чух да казва най-спокойно:

— И аз никога няма да ти го простя. До последен дъх. След което излязох от стаята.

КНИГА ВТОРА

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КАК СЕ СТАВА ВЪЛК

— Ами, безкрайно съжалявам — рече съчувствено Копелето, седнал на евтиното черно кресло. Приведе се напред и положи кокалестите си лакти върху заседателната маса. — Винаги е жалко, когато и децата са намесени.

— Така е — отвърнах натъжен. *Точно така*, рекох си! Нали това ти е целта, Копеле мръсно! Нали най-голям кеф ти прави да отмъкнеш от човека всичко натрупано през житейския му път! Кое друго би направило пълноценен един смотан живот като твоя? — Жалко е за всички ни, Джоел, но наистина ти благодаря за съчувствието.

Кимна ми в знак, че приема благодарността ми. Агента маниак обаче клатеше невярващо глава.

— Не знам — каза, — но все си мислех, че вие двамата няма да се разделите. Честно ти говоря.

— И аз така мислех — отвърнах мрачно. — Но комай прекалено много ни се събра. Тежат ни куп лоши спомени.

Току-що бе минало десет часа и аз пак пеех на улица „Съдебна“, макар и пред малко по-малка публика. Биеше на очи отсъствието на Вещицата, Мормона и снажния ми адвокат Магнум. Доколкото разбрах, Вещицата била заета в момента с друго разследване — явно се мъчи да съсипе живота и на някой друг нещастник; Мормона обаче бил зает по лични дела — сигурно още се въргала в леглото с една от мормонските си жени в желанието си да зачене ново котило мормончета; Магнум от своя страна бе зает с безделие. Всъщност единствената причина да липсва тук, в отвратителното призеимие на „Федерал Плаза“ 26, бе мнението му, че не би било зле да прекарам известно време „насаме“ с тъмничарите си. Но колкото и логично да звучаха думите му, все пак в тях се прокрадваше и някакъв подозрителен егоизъм, предвид факта, че само предната седмица му бях връчил чек за един милион долара. (За какво му е да идва, щом може да духне с парите?)

Така че нея сутрин бяхме само тримата — Копелето, Агента манияк и аз.

— Много си мълчалив днес — отбеляза Агента манияк. — Ако не ти се разговаря по лични въпроси, ще те разберем.

— Какво има за казване? — свих рамене. — Освен това, че жена ми сигурно е говорела насън, когато е повтаряла брачната клетва.

— Смяташ, че поддържа връзка с друг мъж ли?

— Не, Грег! Изключено е — заявих самоуверено, но, *естествено, тя точно това прави!* Чука се с оня тъпоглав бруклинец Майкъл Бърико. Такива глупаци са лесна плячка за златотърсачки като Графинята. — Абсолютно сигурен съм, че не ми изневерява. Раздорът помежду ни опира до далеч по-дълбоки неща.

— Не се засягай — усмихна ми се радушно, — просто се мъча да си обясня нещата. При подобни случаи обикновено зад кулисите чака друг мъж. Ама човек може ли пък всичко да знае?

Намеси се и Копелето:

— И аз ти съчувствам не по-малко от Грег, но ако трябва да се тревожиш за нещо на този етап, то е твоето сътрудничество. Всичко останало е второстепенно.

Да бе, дори и децата ми, нали? Мръсна гадина!

— Джоел е прав — потвърди Агента манияк. — Сега може би не е най-подходящият момент да се развеждаш. Би трябвало да изчакате с Надин, докато се поуталожи данданията.

— Добре — отсече Копелето. — Дай да се върнем на конкретните случаи. При последния ни разговор стигнахме до колабирането на борсата, вследствие на което си останал без работа. Какво стана по-нататък?

Ебаси и задника е тоя, мина ми през ум! Поех дълбоко въздух и отвърнах:

— Не бих казал, че останах без работа, понеже онова, което вършех в „Л. Ф. Ротшилд“, в никакъв случай не можеше да се нарече работа. Бях свързочник — най-низшето от най-низшите същества на Уолстрийт. Имах само една задача: да въртя по цял ден телефона с цел да пробия през секретарките на разни богати бизнесмени. За подобен вид обсада човек трябва да е преглътнал цялата си гордост и не му остава друго, освен да е стоически усмихнат. Подхранваше ме

единствено надеждата в бъдещето. — И млъкнах за ефект. — Точно тогава рухна борсата.

И до днес си спомням атмосферата в експресния автобус, докато се прибирах вечерта: комар да бръмнеше, щеше да се чуе. Във въздуха витаеше някакъв непознат за мене страх. Медиите влагаха такава сензационност в описанията си, че докарваха нещата до точката на истерията: предсказваха фалити на банки, масова безработица, скачащи от прозорците самоубийци. Разправяха, че било началото на нова Голяма депресия.

— Депресия, която така и не се получи — намеси се Копелето, очебийно пълен отличник по явна история.

— Точно така — съгласих се. — Така и не ни сполетя, но по онова време не можехме да знаем какво ще стане. Защото наистина за последен път крах на борсата бе имало през 1929 година, последван непосредствено от Депресията. Никак не беше трудно да се предположи, че пак ни чака същото. — Млъкнах за миг. — А на хора, действително расли през годините на Голямата депресия, като родителите ми например, самата мисъл им причиняваше ужас. Такива като мен обаче, чели за нея единствено в учебниците по история, изобщо не можеха да приемат, че е възможно. Та всички през онзи ден, независимо дали работеха на Уолстрийт, или държаха магазин на „Мейн Стрийт“, до един се бяха изпонасрали от ужас пред предстоящото. Всички, с изключение на Дениз, имам предвид. Тя беше самото спокойствие!

— Което е доста впечатляващо, като знаем какво безпаричие ви е мъчело — заразсъждава Агента маниак.

— Да — прекъснах го, — и щеше да е още по-впечатляващо, ако тя си имаше и най-малката представа, че борсата е претърпяла крах. — И тъжно се засмях.

— Поне по новините не го ли беше чула? — присви очи Копелето.

А аз бавно поклатих глава:

— Дениз не гледаше изобщо новини. Ако изобщо гледаше нещо, то бяха сапунките. — Спрях за миг, залян от мощна тъга. Каквито и кусури да имаше Дениз, все пак си беше великолепна съпруга. Да не говорим и каква красавица беше: една от ония чернокоси италианки —

мечтата на всеки гимназист. Най-страхотна изглеждаше в черна кожена минипола с бяла памучна фланелка, по-мека и от бебешко дупе.

И си спомних как бяхме свили вълшебното си гнезденце в апартаментчето ни в Бейсайд. И се бяхме заклели във вечна любов, убедени, че любовта ни ще преодолее всичко. Но в края на краищата успяхме някак си да съкрुшим тази любов. Позволихме на успеха и парите да ни главозамаят. Позволихме им да ни разделят, да ни проядат. Тя просто се превърна в шопингхоличка от световна класа, а аз — в пощурял наркоман. А след това се появи и Графинята...

— ... още ли си тук? — озъби се Копелето. — Искаш ли няколко минути почивка? — И ми предложи садистичната си усмивка на затворнически надзирател.

— Нищо ми няма — рекох. — Та ставаше дума, че Дениз си нямаше и най-малката представа от борсовия крах. Още с влизането ми ми се хвърли на врата, сякаш бях някакъв герой завоевател. „Слава Богу, каза! Най-после се прибра! Как мина първият ти ден като борсов посредник? Счупи ли фирмения рекорд за количество продажби на ден?“

Агента маниак и Копелето захихикаха.

Захихиках и аз:

— Да бе, страхотна смехория. Само дето към средата на ноември лазехме на четири крака да събираме по пода центове за шампоан. Аз все пак издържах на Уолстрийт още цял месец след краха и чак тогава хвърлих кърпата. Беше неделя сутрин и с Дениз седяхме като две зомбита на пода наред всекидневната и гледахме обявите за търсене на работна ръка. По едно време попаднах на нещо необичайно и й рекох: „Я виж това тука: фирма търси борсови посредници“, само че се намира в Лонг Айленд, а не на Уолстрийт. Тя прочете обявата и попита: „Какво значи ЧР, ПР?“ „Часова работа или пълен работен ден“ отвърнах, при което се запитах що за фирма е тази, дето ще наема посредници на часова работа? Дотогава не бях чувал за подобно нещо. Но при създадите се обстоятелства нищо не ми пречеше да опитам. Затова казах: „Часовата работа може пък да се окаже удобна. Ще изкарвам по някой и друг долар, докато търся нещо друго“. А тя кимна в знак на съгласие.

Така или иначе, не хранехме никакви особени надежди, а когато в понеделник сутринта се обадох, направо ми се отщя. „Инвестърс

Сентър. С какво мога да ви помогна?“, изръмжа неприветлив мъжки глас насреща ми, което моментално ме светна, че не е дежурният телефонист. Да не говорим, че и самото име на фирмата ме накара да настръхна. Бях свикнал с названия от рода на „Голдман Сакс“ и „Мерил Линч“, които някак си бяха в унисон с името на улицата — Уолстрийт.

Дори си представих наум как казвам по телефона: „Ало, казвам се Джордан Белфърт и се обаждам от «Инвестърс Сентър» в Ебигъз, Лонг Айлънд. И понеже не съм по-близо до Уолстрийт от самия вас, що не вземете да ми изпратите изкараните с пот свои пари? Вероятно няма и да ги видите повече!“.

— Страшно пророчество — обади се Копелето.

— Да — съгласих се, — само че „Инвестърс Сентър“ се оказа не в Ебигъз, а в Грейт Нек, Лонг Айлънд, която е доста приятна част от града. Офисите на фирмата се помещаваха на втория етаж на триетажна бизнес сграда. — Направих кратка пауза. — Честно казано, дори се впечатлих донякъде, когато спрях отпред. Карах скапания датсун на Дениз — единствената ни кола по онова време — и си рекох: „Абе това място хич не изглежда зле!“. Но щом пристъпих в борсовата им зала, ценето ми увисна.

Беше далеч по-малка от очакванията ми. Кажи-речи четиридесет квадратни метра, и нямаше абсолютно нищо общо с Уолстрийт: нито един компютърен екран, никакви помощнички по продажбите, никакви забързани насам-натам брокери. Съдържаше единствено двайсетина стари дървени бюра — всичките очукани и наслагани както дойде. Брокери седяха само зад пет от тях и не се усещаше и капка напрежение, само някакво приглушено мърморене.

Бях се изтупал с костюм и вратовръзка за интервюто, но се оказа, че в залата всички са по дънки и маратонки, с изключение на един, чийто костюм обаче изглеждаше като дарение от Армията на спасението. Образа му и до днес го помня заради налудничавия му вид. Сякаш го бяха подложили на лоботомия. Беше само на трийсет и нещо и притежаваше най-мазната коса, която съм виждал. Все едно го бяха залели с машинно масло и...

Тук Копелето пак закима, сиреч „давай нататък“.

— Няма значение — рекох. — Шефът се помещаваше в тесен офис най-отпред на залата и май не му пукаше от нищо наоколо.

Помня, че лалаше по телефона с жена си за болното им куче. Като ме видя, вдигна показалец, а аз учтиво кимнах. После продължи да говори по телефона.

Оказа се, че името му е Джордж Грънфелд и че допреди две години е бил учител по история. Наближаваше петдесетте и бе точно копие на Гейб Каплън, дето играеше учител в „Радваме се, че се връщаш, Котър“^[1]. — И се усмихнах на Агента маниак. — Помниш ли „Радваме се, че се връщаш, Котър“, Грег?

Агента маниак кимна:

— Помня го. С Траволта. Ти гледал ли си „Радваме се, че се връщаш, Котър“? — обърна се към Копелето.

Онзи му отвърна с нищо незначеща усмивка и с пълно безразличие:

— Да бе: „Да ти го набуча аз маркуча“.

— Браво. Точно така казваше Траволта на господин Котър. — Ухилих се на новия си приятел от радост, че най-после съм намерил нещо, което да ни свързва. Той, уви, отказа да отвърне на усмивката ми и продължи да ме наблюдава с вкаменено изражение.

— Та той точно на него приличаше — свих аз рамене, — с буйни косми по главата, по веждите, на мустака и по кокалчетата на ръцете. Все едно някой го беше облепил със сух трънак!

Агента маниак заклати глава при спомена, но Копелето продължаваше да ме фиксира заплашително.

— По едно време Джордж спря най-сетне да говори и дойде да се запознаем. „Избери си някое свободно бюро и почвай да въртиш“, рече след няколко секунди баналности. „Това ли е всичко? — попитах. — Наистина ли ме вземате на работа?“ „Ами защо не? На заплата няма да те слагам. Нали за теб това не е проблем?“ Тъкмо се канех да му отвърна, че не е, когато един от посредниците рипна от стола си и закрачи насам-натам. Джордж кимна към него с думите: „Този е Крис Нйт, най-добрият ни продавач на акции. Изработил си е страхотен подход. Чуй го само...“

Кимнах и се съсредоточих върху Крис — висок слаб мъж, с удължено като на чистокръвен кон лице. Надали имаше повече от два-сет години, с вид на току-що изсулил се от бираджийско парти. И си спомням какъв ужас изпитах, като го чух как приказва. Мърмореше си под носа, замазваше думите. Едва го разбихах! Но в един миг взе, че

се разкрещя по телефона. Използваше типичните за един брокер раздувки със скоростта на кратки картечни откоси: „Ей Богу! Бил! Гаранция ти давам! Тия акции няма начин да не се покачат! Няма празно! Изключено е! Имам сведения, все още неоповестени на широката публика — слушаш ли ме? Май не, понеже ти казвам, че имам вътрешна информация!“. Отлепи рязко слушалката от ухото си, завря я под носа си и я загледа с пълно презрение. След пет секунди блещене пак я долепи до ухото си и продължи да крещи. Погледнах Джордж и запитах „Какви ги плещи тоя?“. А Джордж кимна с вид на многознайко и отвърна: „Бива си го, к’во ще кажеш?“. Аз само поклатих глава, не вярвайки на ушите си, но нищо не казах. През това време Крис продължаваше да крещи: „Ама ти наистина ли не разбираш? Няма начин да загубим в тоя случай, Бил! Обещавам ти! Тия акции ще излетят чак до луната! Няма никакво «ако»! Сега е моментът да ги купиш! Моментално!“.

Свих рамене и продължих:

— През шестте месеца в „Л. Ф. Ротшилд“ не бях чувал подобни безумни приказки; освен че нарушавах по куп начини закона за търговията с ценни книжа, издавах и пълната липса на професионализъм. Всичките тия викове, крясъци и тъпи раздувки толкова напомняха на Мики Маус, че човек с поне капка понятие от финанси не би обърнал и нула внимание на такъв борсов агент.

Копелето вдигна ръка да ме прекъсне:

— Чакай малко — рече скептично. — Да не би да твърдиш, че си противник на раздувките, когато продаваш нещо?

Свих надолу ъгълчетата на устните си и поклатих глава:

— Да, може и така да се каже. Рекламирането на стоката по такъв начин си е чиста загуба на времето. Може да се сравни с бомбените килими, които използва авиацията. Патаклама и ужас, но почти никаква ефективност. В „Стратън“ учех хората си на съвсем друг подход, равностоен на пускането на насочвани с лазерен лъч „умни бомби“ върху точно определени стратегически цели. — Свих рамене. — Оставете ме да карам подред и ще разберете какво точно имам предвид.

Копелето бавно кимна. А аз продължих:

— Та колкото и смотан да беше Крис Найт като продавач — или по-точно казано, колкото и необучен да беше за продавач, —

следващите му думи съвсем ме хвърлиха в музиката: „Слушай какво ти казвам, бе! — продължи да крещи той. — Тия акции са само по трийсет цента едната. Купи хиляда акции, нищо друго не искам от теб! Влагаш някакви си триста долара. И да ги изгубиш — голяма работа!“.

В този миг се извърнах към Джордж и попитах: „Тоя наистина ли каза, че акциите са по трийсет цента?“. А Джордж отговори: „Да, защо?“.

„Ами, защото през живота си не съм чувал за толкова евтини акции. Мен ме обучаваха в голяма фирма, търгуваща с акции най-вече на нюйоркската борса. Дори онези, които търгувахме на НАСДАК, струваха между петнайсет и двацет долара.“

Междувременно Крис гневно затръшна телефона и почна да си мърмори: „Това копеле ми затвори! Ебах го в тъпото копеле!“. При което Джордж ме погледна и рече: „Няма страшно. Следващия път ще успее. Както и да е, поседи до него няколко дена, да ти покаже хватките.“

Тъкмо щях да избухна в луд смях, когато Джордж добави: „Той наистина заработи повече от десет хиляди миналия месец. А ти колко изкара?“.

Изгледах Джордж с невярващ поглед: Как е възможно тъпак като Крис Найт да печели десет хиляди долара месечно? И ме споходи някакво странно усещане. „Чакай малко — рекох му. — Как се изкарват десет хилядарки от сделки за по триста долара?“. И му обясних, че в „Л. Ф. Ротшилд“ за сделка от триста долара получаващ комисиона от три до шест долара, в зависимост от агресивността, която си проявил спрямо клиента. И че понякога процентът на комисионата бе още по-нисък, особено при продажби за над половин милион.

Тогава Джордж ми направи знак да го последвам в офиса му, където буквално ми нарисува нещата. Грабна лист хартия от бюрото си и каза: „Докато си тук, ще препоръчваш единствено тези акции. Всичко на всичко шест на брой“. Подаде ми листа и аз му хвърлих бърз поглед. „Кей Би Еф Полушън Контрол“^[2] — промърморих. — „Арнклиф Нешънъл“? Отворих уста да кажа, че никога не съм и чувал за подобни фирми, когато Джордж ми посочи колонката с цифри и обясни: „Това са цените, на които купуваме тези акции“. Забелязах, че до една са под долар. И тъкмо да отбележа: „Пълен боклук, щом са под

долар“, той ми посочи съседната колонка: „А това са цените, на които ги продаваме. Разликата отива изцяло в твоя джоб като комисиона“.

Спрях за миг, за да схванат докрай смисъла на думите ми. После се усмихнах и продължих:

— Предвид това, доколко съм се изпедепцал оттогава, сигурно ви е трудно да ми повярвате, но на онзи етап си нямах и понятие от разлика между цена „купува“ и цена „продава“. Е, знаех, че купуваш на цена „продава“ и продаваш на цена „купува“, но никога не се бях запитвал къде отива разликата.

Нали ме разбирате? При големите акции разликата между двете цени е нищожна, обикновено не повече от половин процент; а и брокерите само в много редки случаи намазват дори частица от тази разлика; обикновено тя отива при търгуващите на едро. Затова в „Л. Ф. Ротшилд“ брокерите пощуряваха, когато им попаднеше пакет акции с някакъв спред^[3]. Започваха да звънят на клиентите си и да ги бият по главите, понеже това им докарваше двойна комисиона.

Та в „Инвестърс Сентър“ направо не можех да повярвам на очите си. Спредовете бяха огромни — минимум петдесет на сто, че и повече. Наложих се да попитам Джордж: „Как може цена «купува» за «Арнклиф Нешънъл» да е двацет и пет цента, а цена «продава» — петдесет? Възможно ли е комисионата ми да е цели двацет и пет цента на акция?“. А той отвърна: „Ами, да. Защо не?“. „Добре де, рекох. Да предположим, че клиент вложи четвърт милион долара в «Арнклиф Нешънъл» — горе-долу от такъв порядък бяха сделките в «Л. Ф. Ротшилд», — значи ли това, че комисионата ми наистина ще възлиза на сто двадесет и пет хиляди долара?“

„На теория — да — отвърна ми. — Но на практика — не, тъй като никой не влага толкова големи суми в евтини акции.“

„А защо не?“ — попитах.

„Ами... — провлече Джордж с далеч по-малко самоувереност, — защото не се обаждаме на хора, притежаващи толкова големи суми. Нашите клиенти са от работническата класа.“

„Сериозно ли говориш? — попитах. — Защо ви е да звъните на хора, които нямат средства за влагане в борсата? Няма никаква логика.“

„Абе може и да си прав, но богатите не купуват евтини акции.“

„Защо?“ — продължих да настоявам, а той замънка и захъмка. Защото и той не знаеше отговора, само ми повтори, че трябва да му вярвам, което и направих. Сега си давам сметка, че тогава съм бил прекалено изпаднал — нямах сили да споря; иначе, при нормални обстоятелства, щях да доведа спора до дупка. Но така или иначе, реших да приема думите му като божията истина и да се включа в програмата им. Седнах редом с Крис Нйт и съставих сценарий за фирмата „Арнклиф Нешънъл“.

— И защо точно нея си избра? — полюбопитства Агента маниак.

— Стори ми се, че е кучето с най-малко бълхи — свих рамене. — В смисъл: почти нямаше продажби на техни акции, а се предлагаша някъде към петдесет милиона такива. От друга страна обаче, току-що бяха привлекли за клиент „Мейсис“^[4], което щеше да звучи като добра реклама. Както и факта, че президентът им преди време е бил вицепрезидент на „Ревлон“.

Та си спомням, че когато приключих с писането на сценария, сам се възхитих от себе си. Славословията ми издигаха „Арнклиф Нешънъл“ на нивото на Ай Би Ем или най-малкото — на нова „Ревлон“ — при това, без да лъжа кой знае колко. Е, премълчавах някои съществени факти — тоест информация, която клиентът би трябвало да знае, когато взема решението си, — но като цяло не извършвах никакво сериозно нарушение на законите за търговия с ценни книжа.

— Пропускането на съществени факти си е чисто нарушение на законите за търговията с ценни книжа — отсече Копелето с кимане на глава.

— Да, сега вече го знам. И тогава всъщност го знаех, но си давах сметка, че е трудно доказуемо. Защото разликата между същественото и несъщественото е до голяма степен субективна. И хич не се залъгвайте: на Уолстрийт пропускането на съществени факти е по-скоро правило, отколкото изключение. И в големите фирми, и в малките.

Настъпи няколкосекундно мълчание.

— Но колкото и великолепен да ми се струваше сценарият ми за „Арнклиф“, Крис Нйт не успя да оцени истинската му красота. „Само си губиш времето с тая глупост — рече. — Не ти трябва сценарий за

продаване на акции. Просто се заклеваш пред клиента, че акциите се покачват, и той купува.“

„Добре, добре. Благодаря за споделения опит“, отвърнах и вдигнах слушалката на телефона. Джордж ми бе дал някакви първоначални насоки, в смисъл на пощенски картички от клиенти, отзовали се на една масирана рекламна кампания. Отпред на картичката имаше няколко банални слова от рода на „Натрупай състояние от евтини акции“, а на гърба — името и телефонният номер на отговорилия. Да се обадиш на някого, който си е направил труда да ти отговори и да пусне картичката в пощенската кутия, ми се струваше по-лесно дори и от забиване на кош с двете ръце.

Затова подходах с доста големи надежди към разговора си с първия си потенциален клиент — някакъв дружелюбен южняк, на име Джим Кембъл^[5]. „Здрасти, Джим! — Поздравих го с пълен оптимизъм. — Обажда се Джордан Белфърт от «Инвестърс Сентър»! Как си днес?“

„Ами... добре съм — отвърна ми. — Ти как си?“

„Чудесно. Благодаря ти, че попита. Не знам дали си спомняш, но преди седмица ни изпрати една пощенска картичка, за да ми известиш, че се интересуваш от инвестиции в евтини акции. Сецаш ли се?“

След няколко секундно мълчание Джим най-сетне каза: „Абе май имаше такова нещо. Звучи ми в моя стил!“.

Спомням си, че тогава си помислих: „Боже мой! Тоя е съвсем готов! Отворен е за всякакви предложения!“. Буквално ми се зави свят. Успях да запазя самообладание и продължих: „Великолепно, Джим. Тъкмо по този повод ти се обаждам, понеже току-що на бюрото ми се появи едно нещо и е най-хубавото, което съм виждал от шест месеца насам. Ако ми отделиш шейсет секунди, ще мога да споделя идеята си с теб. Имаш ли свободна минутка?“. А Джим отвърна: „Давай! Да те чуем!“. Тогава станах от стола и се приготвих да изнеса пред Джим рекламния си монолог. Спомням си също, че мярнах как Крис седи на стола си, пие от шишето газирана вода „Евиан“ и ме наблюдава. По телефона казах:

„Слушай, значи, Джим. Казва се «Арнклиф Нешънъл» и е една от най-бързо разрастващите се компании в козметичната промишленост. В най-общи линии, има капитализация от над тридесет милиарда долара и расте с по двайсет процента годишно. Да не

говорим, че рецесиите никак не й влияят: ръстът ѝ е постоянен и в добрите периоди, и в лошите. Следиш ли ми мисълта?“

„Следя я, следя я!“ — рече силно впечатления Джим.

„Чудесно! — казах и му пробутах няколко подобрени факта за «Арнклиф» — имената на най-известните им продукти, адреса на управлението, докато накрая споменах за току-що подписания им договор с «Мейсис». — Но независимо от всичко, най-важното нещо за всяка фирма е управлението ѝ. Нали така, Джим?“

„Разбира се“ — съгласи се той.

„Добре — продължих лукаво аз. — В случая ръководството на «Арнклиф Нешънъл» е изцяло от хора, дошли от «сините чипове». Председателят на директорския борд, Клифърд Сиълс^[6], е един от най-печените в козметичната индустрия. Бил е вицепрезидент на «Ревлон» — една от ключовите ѝ фигури. С такъв човек на руля «Арнклиф» няма да има грешка. Но аз ти се обаждам по съвсем конкретен повод, Джим: Клифърд Сиълс се кани да предложи акции на фирмата си на Уолстрийт, при това на гребена на вълна от зашеметяващо нарастващи продажби и съобщението за току-що сключения страхотен договор. Ще се обърне най-вече към банки, застрахователни дружества и пенсионни фондове — към *традиционните* участници. А нали знаеш старата мъдрост, Джим: традиционните пари обикновено са *умни* пари, но дори когато не са, пак успяват да подпалят борсата. Следиш ли ми мисълта?“

„О, да. И още как!“

„Добре, Джим. Акциите на «Арнклиф» в момента вървят по петдесет цента всяка — безбожно евтино предвид бъдещето, което очаква компанията. А ключът към печалбата в случая е да заемеш позиция сега, преди Сиълс да отиде на Уолстрийт и да се срещне в управителите на инвестиционните и пенсионните фондове. Понеже след това ще е вече късно. — И направих кратка пауза за ефект: — Така че ти препоръчвам следното, Джим: грабни пакет от милион акции в «Арнклиф Нешънъл» — чух как водата излетя с шум от устата на Крис Нйт, той се задави, рипна от стола и с «Евиан»-а в ръка запраши към офиса на Джордж. Поклатих невярващо глава и продължих да лансирам акциите, като едва сега забелязах, че другите брокери са се скупчили около мен. — Става дума за някакъв си половин милион в брой — рекох нехайно, — при това няма зор това да

стане още днес или утре, Джим; мога да те изчакам цяла седмица да платиш, но, повярвай ми — и тук сниших гласа си почти до шепот, — ако заемеш позиция сега, преди Сиълс да се е появил на Уолстрийт, единственият ти проблем ще е защо не си купил повече. Как ти звучи? Разумно, нали?“

— Ти му поиска на оня половин милион долара, значи? — засмя се Агента маниак.

— Точно така. В „Л. Ф. Ротшилд“ с такива суми се работеше и просто ми се изплъзна от устата. Но докато чаках Джим да реагира на искането ми за половин милион, от офиса изхвърча Джордж, следван по петите от Крис Найт. Чух как Джордж мърмори: „Намерете отнякъде магнетофон! Бързо! Никой ли няма магнетофон?“. След което Джим каза: „М-м-м, съжалявам, Джордан, но не си попаднал на подходящ човек. Работя като машинист в шапкарска фабрика. Годишният ми доход е трийсет хиляди.“ — Тук млъкнах за миг. — Както и да е, да не ви измъчвам с подробности, в крайна сметка навих Джим да купи десет хиляди акции, сиреч сделка за пет хиляди долара — една от най-големите в историята на „Инвестърс Сентър“. По онова време още не знаех, че „Инвестърс Сентър“ всъщност не е никак малка фирма. Имаха над триста брокери и над тридесет офиса — все малки и все зле ръководени — като онзи, в който бях.

Но да се върнем за миг на Джим Кембъл. Убедих го да плати акциите с парите в индивидуалната му пенсионна сметка, тоест с единствените му спестявания. — Направих пауза, придружена от тъжна въздишка. — И ако се питате дали изпитвах някакво чувство за вина в онзи момент, ще ви кажа „да“. Отвратително се чувствах. Като истински подлец. Съзнавах, че не бива да влага парите си за пенсия в евтини акции, които са прекалено рискови. Но такова безпаричие ме мъчеше, че наемът, наемът се въртеше в ума ми като спукана грамофонна плоча и удавяше всичко останало, включително и съвестта ми.

В мига, в който оставих слушалката, ме заля възторгът на колегите ми и с това отнесе каквито и да било остатъчни съмнения. Помня, че Джордж ме попита: „Джордан, къде си се научил на тая техника? През живота си не съм чувал нищо, което поне малко да я наподобява! Заше метен съм!“. Няма да отричам, че се наслаждавах на всяка капка от възхитата му. И което не е за учудване, останалите ми

колеги бяха не по-малко поразени. Гледаха ме с широко отворени очи, сякаш пред тях стоеше някакъв бог. А аз за момента се чувствах точно като бог! Черният облак, преследващ ме още от времето на бизнеса с месото, най-после се махна. Усещах, че съм нов човек, или още по-точно казано, че съм си пак аз.

И осъзнах, че най-после съм се отървал от финансовите си проблеми; че Дениз най-после ще се сдобие с нещата, за които си бяхме говорили и мечтали през мрачните дни и месеци. Пред мен внезапно се бе разтворил свят на безграничните възможности — свят, изпълнен с хиляди перспективи. Оттам насетне нещата потръгнаха със страшна бързина. За начало само след няколко седмици Джордж ме покани да обуча и останалите му борсови посредници.

Случаят съвсем наподобяваше онзи в месния бизнес, където мениджърът също ме бе помолил да обучавам останалите продавачи. И пак по подобие на месния бизнес, уроците ми бързо се превърнаха в мотивационни събрания и темпото в залата се повиши. Освен това се заех да реорганизирам и самата служба: подредих бюрата като училищни чинове и въведох правила за облеклото. И най-вече прекратих глупавата практика да се наемат брокери на почасова работа.

Накратко казано, исках да създам атмосфера, сходна на тази на Уолстрийт, да накарам брокерите да се чувстват като *истински* брокери. Не срещнах и капка съпротива: всички ме следваха сяпко — и Джордж, и посредниците — и комисионите на всички хвъркнаха нагоре, особено моите. Още в края на първия месец се върнах вкъщи с чек за четиридесет и две хиляди долара. — Млъкнах за миг, да оценят факта. — Толкова голяма сума не бях виждал през живота си, нали ме разбирате? С Дениз незабавно уредихме всички неплатени сметки и си купихме чисто нов джип „Ранглер“ за тринайсет хиляди долара. После се обзаведохме от горе до долу с нови дрехи. Купих ѝ първия ѝ в живота златен часовник, а заедно с него и диамантена гривна с тенис ракета. И в края на месеца все още ни оставаха десет хиляди!

Следващия месец изкарах шейсет хиляди, след което отидох и купих колата на мечтите си: чисто нов перлен на цвят „Ягуар“ XJS. — Усмяхнах се при спомена. — Беше моделът само с две врати, дванайсетцилиндровият, триста коня. Същински звяр. И докато Дениз преобзавеждаше апартамента ни, аз се разплащах с всичките си

едновременно кредитори от месния бизнес. На третия месец пак изблъсках шейсет хиляди и толкоз: с Дениз успяхме единствено да се изгледаме един друг втрещени. Просто нямах представа какво да правим с всичките тия пари. Имахме си всичко, от което се нуждаехме, а парите валяха по-бързо, отколкото можехме да ги похарчим. Спомням си най-вече един конкретен ден, в който седяхме на ръба на дълъг дървен кей в Дъгласън, недалеч от „Инвестърс Сентър“. Беше средата на март — един от ония топли зимни дни, когато във въздуха се носи предвестие на идващата пролет.

И ми се струва, че съм го запомнил, понеже бе един от малкото мигове в живота ми, в които съм се чувствал истински щастлив, истински спокоен. Беше късен следобед и седяхме на двата сгъваеми шезлонга, които си бяхме донесли, държахме се за ръце и наблюдавахме залеза. И, спомням си, през ума ми мина мисълта, че никога не съм обичал някого така, както обичам тази жена; дори не си бях представял, че е възможно да изпитваш към някого такава чиста, такава пълна обич. Не намирах в нея и най-малкия недостатък, не изпитвах и най-малкото съмнение.

На отсрещния бряг на залива Литъл Нек виждах ръба на Бейсайд, където живеехме с Дениз и където бях израснал; а право зад мен бе северният бряг на Лонг Айленд, където щях да се преместя след няколко години и да създам семейство. — И поклатих тъжно глава. — И милион години да бях мислил, никога нямаше да си представя, че в този мой дом няма да присъства Дениз и че съвсем друга жена ще е майката на децата ми. В оня миг всичко това щеше да ми се стори абсолютно невъзможно.

Онова, което нямаше начин да знам тогава, бе, че *лудостта* — както я наричах още тогава — чака зад ъгъла и бавно, неусетно се прокрадва към мен. — И повторно поклатих глава. — В крайна сметка тя порази всички ни: и мен, и Дениз, и семейството ми. Почти не остана познат или приятел от детството ми, който да не дойде на работа при мен или поне да стане финансово зависим от мен. Разбирате ли какво се мъча да ви кажа?

И двамата кимнаха, после Копелето попита:

— Кога всъщност се запозна с Дани?

Замислих се за миг:

— Не след дълго. Май след около три-четири месеца. Бях го виждал няколко пъти в сградата, но бяхме разменили само по някоя и друга дума. Кени обаче се върна в живота ми почти незабавно. Още през същия този следобед или през следващия ми се обади ненадейно с молбата да го науча на брокерство.

— Как е разбрал, че си започнал работа на борсата?

— От братовчед си Джеф, един от малцината, с които все още поддържах връзки след колежа. Джеф разказал на Кени за постиженията ми. Но първото обаждане на Кени някак си ме отблъсна. Да не забравяме, че когато за последно ни се пресякоха пътищата, той разби един от камионите ми за доставка на месо, а на всичко отгоре ми завеща и една неуредена сметка за стока на стойност триста долара. Така че всичките ми бегли спомени за него бяха изцяло отрицателни. Нещо в него ме дразнеше, макар да не успявах да реша кое точно. А и всичко това се беше случило преди да се запозная с Виктор Уонг. Двамата в комбинация пък си бяха пълноценно изложение на ненормалници: Главчо в зародиш и Говорещата панда. — И забелих очи. — Казано накратко, спомените ми за Кени бяха доста кофти: човек, който все разправя как щял да запретне ръкави и да бачка яко, без да си има и най-малкото понятие от смисъла на подобна концепция.

— Тогава защо го нае? — попита с усмивка Агента маниак.

— Страхотен въпрос, Грег — ухилих му се и аз. — Но... да кажем, че онзи *Кени Грийн*, с когото работех в бизнеса за месо и морски продукти, и другият *Кени Грийн*, който ми се появи във въпросния момент, бяха две съвсем различни личности. Не че не беше все още Главчо и прочее, но поне се бе превърнал в един *смир*ен Главчо. Изглежда, бе разбрал кое е мястото му на този свят. Когато ми се обади, едно от първите неща беше да ме покани на кафе, та да си върнел борча.

Единственият проблем беше, че на мен тия пари вече не ми трябваха. И се изкуших да му кажа „Еби си майката бе, приятел! Къде беше с шибаната си чекова книжка, когато наистина имах нужда от теб?“. Естествено, премълчах. Честно казано, имаше нещо в Главчо, което ми харесваше. Ако трябва да съм искрен, и до днес усещам някаква топлина спрямо него, макар и самият аз да не знам защо. Все едно да си имаш едно голямо бебе-куче, което ти опикава и осира

цялата къща, но знаеш, че го прави съвсем невинно, просто не може да се контролира. А и на сутринта можеш да се обзаложиш, че вече е на поляната пред къщата ти и ти носи новия вестник.

Както и да е, двамата се срещнахме в едно гръцко ресторантче близо до „Инвестърс Сентър“ и още със сядането Кени ми връчи чек за триста долара и се извини, че е разбил камиона ми. После ми цитира приказките на братовчед му Джеф, че съм бил най-големият гявол, и обяви, че мечтата му била да работи като моя дясна ръка. — Поклатих глава и се засмях на глас. — Най-смешното е, че в това отношение Кени се оказа далеч по-прозорлив от мен. Още тогава бе убеден, че от мен ще излезе следващото чудо на Уолстрийт, докато моите амбиции в тази насока бяха кръгла нула. Все още бях депримиран от провала в месния бизнес, а и толкова бях влюбен в Дениз, че не желяех нищичко да променям.

— Защо Кени хранеше такава вяра в теб? — присви очи Агента манияк. — Хубаво, чул те е как говориш на едно от събранията в месарската фирма, но оттам до пълното доверяване е голям скок.

— Да... — отвърнах неопределено. — Всъщност пропуснах нещо много съществено. Как да ви кажа? В себе си никак не бях уверен, че от Кени ще стане борсов деятел, така че вместо веднага да се заема с обучението му, го поканих още същата вечер да дойде в „Инвестърс Сентър“, та да му демонстрирам нагледно какво значи да си брокер. И едва след като ме чу да говоря, той се закле да ми е верен. Това по-убедително ли ви звучи?

Агента манияк кимна. Кимнах му и аз, после се отдадох за миг на спомена за онази вечер. И се разсмях на глас.

— Какво му е смешното? — сряза ме Копелето.

— Нищо, нищо. Няма значение — поклатих веднага глава.

— Нас пък ни интересува — отговори ми той.

— Ами, щом настоявате — рекох им с усмивка аз, после разкърших бавно врат. — Окей... Вместо да дойде право в „Инвестърс Сентър“, Кени предложи да ме закара дотам. И когато спря пред дома ми, не беше сам, а с приятелката си. — Млъкнах за секунда и извих устни при спомена за нея. — С две думи казано, циците ѝ бяха като две топки за американски футбол, а устните ѝ — като на златна рибка. Не бих я описал като красавица, но рядко бях виждал по-секси парче.

Та двамата се нагласиха в борсовата зала да ме гледат как действам по телефона. Аз, естествено, попреигравах заради Златната рибка, която буквално ме събличаше с очи, докато рекламирах стоката на клиентите си. Вечерта приключи сравнително добре — изкарах около три хилядарки — а по едно време я чух да шепне на Кени как се била овлажнила само от това, дето ме слушала. Едва по пътя към дома обаче успях да се убедя в способностите на Златната рибка, че и в тези на Кени Грийн.

Кени шофираше червения си форд-мустанг, аз бях на дясната седалка, а Златната рибка бе кацнала помежду ни на разделителната облегалка само по една минитениска до над пъпа и ухаеше на някакъв страхотно секси парфюм. Намирахме се на магистралата „Крос Айлънд Паркуей“, близо до изхода за Бейсайд, когато Кени се обърна към нея: „Кажи му бе, сладур!“.

„Не мога, Кени! Срам ме е!“ „Добре, аз ще му кажа тогава — рече Кени. И се обърна към мен: — Толкова се възбуди, докато те гледаше как продаваш, че иска да ти извърти една свирка. А пък как ги върти — да не ти разправам! Способна е да отнесе хрома от цял камион! Виж й само устните. Я ги свий, сладурано!“

Хвърлих невярващ поглед на Златната рибка, а тя прикова очите ми, после направи чувствена муцка със страхотните си плътни устни. След което закима срамежливо с глава, един вид: „Наистина бих желала да ви го издухам, господине!“.

Млъкнах за миг, да намеря подходящите думи.

— Най-честно ви казвам, че имах пълното намерение да се съпротивя на чара на Златната рибка; ами че аз бях влюбен с цялата си душа и сърце в Дениз и до този момент никога не й бях изневерявал. Златната рибка обаче захвана да ме гали по джинсите и да си завира футболните топки в лицето ми. И докато още не се бях осаферил от тези й действия, взе че се свлече на пода пред краката ми и бавно свали ципа. — Спрях и тъжно поклатих глава. — Та с две думи казано, Златната рибка ми надделя и преди да се усетя, вече ми правеше световна свирка, докато се движехме с пълна скорост по „Крос Айлънд Паркуей“.

През това време аз стенех от екстаз; перверзното копеле Кени следеше с едно око пътя и държеше едната си ръка на волана; другото си око бе вперил в устата на Златната рибка и с другата ръка

придържаше кестенявата ѝ коса назад, че да не му пречи на гледката. — Свих рамене. — Ако не ме лъже паметта, изпразних се тъкмо пред 169-а гимназия, където навремето бях учил.

Държа обаче да ви заявя, че когато влизах у дома си след това, се чувствах абсолютно отвратително. Омърсен и опозорен. И се заклех никога повече да не изневеря на Дениз. Чувството ми за вина не ме напусна дълго време, особено когато се случеше да сме заедно четиримата. — Млъкнах и поклатих тъжно глава. — И точно това май беше най-тежкото, понеже Дениз и Златната рибка се сприятелиха. Но така се подредиха нещата в крайна сметка: Кени постигна своето и стана дясната ми ръка, а четиримата станахме неразделни.

В този миг вратата се отвори и в стаята влезе облечената от горе до долу в черно Вещица. Тримата я изгледахме втрещени. А тя седна до Агента маниак и попита:

— Изпуснах ли нещо интересно?

Пълно мълчание.

Накрая Агента маниак изрече с престорена тържественост:

— Ами Джордан току-що ни предостави изключително ценна информация за отношенията му с Кени Грийн и Зла...

— И смятам, че сега е моментът за обедна почивка — намеси се Копелето.

— Точно така. Умирам от глад — съгласих се.

— Хм — изхъмка Вещицата, — после ще ми го преразкажеш, Джоел.

Да бе, рекох си, можеш и да я убедиш да ти духа през това време, макар че, като си помисля, тая сигурно хапе!

И отидохме да обядваме.

[1] На англ. — *Welcome Back, Kotter* — американски телевизионен комедиен сериал (1975–1979). — Б.пр. ↑

[2] На англ. *KBF Pollution Control* — „Контрол върху замърсяването на околната среда КБФ“. — Б.пр. ↑

[3] На англ. *spread* — разлика между две цени. — Б.пр. ↑

[4] *Масу's* — верига от над 800 американски универсални магазина. — Б.пр. ↑

[5] Името е променено. — Б.а. ↑

[6] Името е променено. — Б.а. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВА КЪМ ЛОГИКАТА

Точно след час бях пак в тъмницата на Копелето, в стомаха ми се смилаха два резена пица, а тримата ми тъмничари ме гледаха втренчено. През последните петнадесет минути им бях говорил за Главчо — как бе успял да се промъкне във всеки един аспект на живота ми — и личния, и деловия. Каквото му поръчах — всичко изпълняваше, рекох им. Все едно ми беше втора жена. И макар в „Инвестърс Сентър“ да не съществуваше никаква определена йерархия, всички, които ни виждаха заедно, знаеха, че аз съм шефът. На него си му беше съвсем добре, даже бих казал, че се радваше на подчиненото си положение.

На този свят има крале, има и създатели на крале, обобщих за тъмничарите си. И Главчо категорично спадаше към втората категория. Описах им как Кени прекарваше деня си основно в това да ръководи дейността в нашия, така да се каже, офис в офиса. Имахме си собствена територия в дъното на борсовата зала, където се помещаваха нашите служители. По онова време иммахме четирима свързочници, три брокера и една помощничка по продажбите. По настояване на Кени всички те се бяха заклели да са ми верни.

Сега продължих разказа си:

— Най-впечатляващото, или по-скоро най-озадачаващото у Кени беше неспирният поток негови приятели, които минаваха през офиса ни. Всички бяха излезли като от калъп: около двайсетгодишни, от сравнително добри семейства и сравнително добре образовани.

— Любопитно — рече Копелето. — Да не би да са му били бивши клиенти, когато е продавал дрога?

— В повечето случаи, да — свих рамене, — но не това е най-важното. Става дума за свестни младежи, не за отрепки. По-скоро беше като в оня филм, „Рискован бизнес“^[1], където Том Круз за една нощ се превръща в сутеньор и свързва приятелчетата си гимназисти с отбор първокласни проститутки. Същото го вършеше и Кени и приятелите му не спираха да ни гостуват.

— А къде беше Виктор Уонг през цялото това време? — попита Вещицата.

О-о, рекох си! Спукана му е вече работата на Виктор!

— Ами, Китае... Виктор, имам предвид, известно време стоеше настрана. Наблюдаваше от страничната линия и си вадеше изводи. Щото по онова време с Кени ги свързваше някаква особена дружба — смес от обич, омраза и взаимно презрение — и всичко зависеше от моментното им настроение и беше абсолютно непредсказуемо. Можеха да са най-добри приятели, смъртни врагове, или нещо по средата.

През пролетта на 1988-а, за която ви говоря, Кени и Виктор бяха на нож. Едва впоследствие разбрах, че било заради мен.

— Защо? — попита Агента маниак.

— Защото Виктор възприе като лична обида това, че Кени ми се е заклел във вярност. Още от детските си години двамата все планирали да подхванат общ бизнес; и тъй като Виктор бе по-умният, негласно се смяташе за водач на двойката. Дори Когато Кени доведе Виктор в месарската ми фирма, то е било единствено с цел Виктор да проучи нещата, да види дали си заслужава двамата с Главчо да ми откраднат идеята — което явно не си е заслужавало. Но ако избързаме с осемнадесет месеца напред, може да се каже, че същите сили са действали и когато Кени най-неочаквано ми се обади и обяви желанието си да става брокер.

В началото възнамерявал най-искрено да научи всичко, което може да научи, а после да се сдуши с Виктор. Кени обаче не е разчитал, че ще се шашне, като ме чуе как говоря по телефона. Изведнъж осъзнал, че на тоя свят има и хора, далеч по-умни от възлюбения му Виктор Уонг. И променил привързаността си: вместо да се мъчи да изцеди знания и мъдрост от мозъка ми, възприел противоположния подход — да се раздаде до капка, но да ме изтласка нагоре... да ме направи крал на положението.

— Ама че гнусна история — измърмори Агента маниак.

— Прав си. Но да приключим с Виктор Уонг. Кени се опита да го вкара в играта още докато бяхме в „Инвестърс Сентър“. Умолявал е Виктор да ми се заклне във вярност, но Виктор му отказал — той е прекалено горд човек. Вместо това се надсмял над цялата борсова идея и продължил да търгува с кокаин. — Тук свих рамене. — Но само за няколко месеца аз бързо се сдобих с голяма власт и вратата се

затръшна в лицето на Виктор. За по-малко от година „Стратън“ стана онова, което беше, и повечето от приятелите му започнаха работа при мен. И най-смотаните изкарваха по няколкостотин хиляди годишно; най-кадърните правеха милиони, а неколцина най-най — десетки милиони долара. Именно тях поставих начело на техни собствени фирми, които използвах за разгръщането на пъклената си империя и за озадачаване на регулаторните органи. С течение на времето Виктор оглави една от тези фирми — „Дюк Сикюритийз“ — а аз се съгласих да го финансирам единствено за да угодя на Главчо.

По онова време бях върл противник на тази идея, понеже Виктор ми бе пределно ясен: човек, който внушава, че някой го е обидил, и таи в себе си злоба. По тази причина не можеше да е верен нито на мен, нито на когото и да било друг. Хич не се заблуждавай, Мишел — взрях се в черните очи на Вещицата, — Виктор винаги си е бил и си остава ненормалник: деветдесет кила неразрушими мускули, обгърнати от двайсет и пет кила обилни тлъстини, и не му пука да се сбие с когото и да било. Имаше даже един случай, в който провесил през прозореца на апартамента ми на петдесет и втория етаж моя гей иконом, и то чак след като бе размазал физиономията му до състоянието на суров хамбургер!

Тъмничарите ми ме гледаха невярващо.

— Малцина я знаят тази история. Моят гей иконом ми отмъкна петдесет хиляди долара, след като Надин го завари да провежда гей оргия в апартамента ни. — Свих рамене. — Мога да навляза и в повече гнусни подробности, ако желаете, но ви уверявам, че насилието никога не е играло никаква роля в „Стратън“. Случаят с икономата се явяваше единично отклонение, както и доказателство за жестокостта на Виктор. Дани, от друга страна, *изобщо* не е дивак. В мига, в който зърна кървящото лице на Патрик, избяга в банята да повръща.

Копелето вдигна показалец да ме прекъсне:

— Извинявай — рече и зашепна нещо в ухото на Агента маниак. После към тях се присламчи и Вещицата и направи своя принос.

Не се и помъчих да ги подслушам. И така не можех да се начудя как бях успял тъй тотално да изгубя контрол над живота си. Ако се бях вслушал в съветите на майка ми и бях следвал медицина, сега сигурно щях да съм сърдечен хирург, като първия ми братовчед. Или можеше

да съм ортопед, като другия ми братовчед. Или щях да съм адвокат, като моя брат светец Боб. Знае ли някой? Всичко бе толкова объркано.

В този момент тъмничарите ми свършиха да се наговарят.

— Окей — рече Копелето. — Да минем сега към Дани. Кога в крайна сметка се срещнахте?

— Юни 1988-а — рекох след кратък размисъл. — Горедолу по времето, когато се канех да напусна „Инвестърс Сентър“. Вече ми беше ясно, че цялата фирма е една огромна измама и че ако не се махна веднага, клиентите ми ще бъдат живи одрани. — Замислих се за миг върху думите си. — „Измама“ е може би прекалено силно казано. Защото според мен действията ми всъщност не бяха незаконни.

— Да не би да очакваш да ти повярваме? — рязко ме прекъсна Вещицата с тревожно потръпване на носа.

Хвърлих ѝ мъртвешка усмивка:

— Точно това очаквам, Мишел. А и, честно казано, то никак не бива да те шокира. „Инвестърс Сентър“ си беше лицензирана брокерска фирма с отдел за правен надзор, търговски отдел и всичките му там джуфки. Та тя дори членуваше в НАСД! В никакъв случай не беше част от сенчестата икономика.

На всеки два месеца изкарваха ново акционерно дружество на борсата и още на заглавната страница на проспекта му пишеше: „Сделката е одобрена от Комисията за търговия с ценни книжа“. — И свих рамене. — Недейте забравя и състоянието, в което се озовах там. Когато стъпих за пръв път в „Инвестърс Сентър“, се чудех откъде да намеря пари да си платя наема. И точно тази мисъл беше двигателят зад всичките ми решения. — Пуснах навременна въздишка. — Не знам ще съумея ли да ви го обясня по-добре, но поне ще ви призная, че след като разреших проблема с наема, започнах да забелязвам туй-онуй. В началото се мъчех да ги оправдая пред себе си, но с течение на времето забелязах, че ми става все по-трудно. И в душата си се чувствах все по-зле и по-зле.

— Ами, като се чувстваше толкова зле, защо не взе да напуснеш?

— Ако щеш ми вярвай, Мишел, но точно това имах предвид, когато се запознах с Дани. То поначало така и стана първата ни среща: излеждавах се на терасата на апартамента ни, след като бях избягал от работа. Бях в обичайното си за целта облекло — бял хавлиен халат — и се чудех накъде да поема в живота. Вече бях понатрупал бая

спестявания, така че не бях притиснат от обстоятелствата. Пред мен стояха всякакви опции, освен тази да отворя брокерска фирма. Нея от самото начало я бях изключил.

Беше към средата на юни, когато Джордж ме привика в офиса си и каза: „Собствениците на «Инвестърс Сентър» трупат цяло състояние. Не смяташ ли, че е позорно да се оставят толкова много пари на масата?“.

А моят отговор гласеше: „Не, нямам никакво желание да съм собственик на брокерска фирма, особено ако ще е от рода на «Инвестърс Сентър».“ Раната от провала на бизнеса с месо и морски продукти беше все още прясна, а и бях осъзнал, че всеки вид бизнес изглежда привлекателен, докато го гледаш отвън; истинската картина ти става ясна едва след като се потопиш вътре. Джордж, естествено, нямаше подобна представа, тъй като в миналото си не беше се занимавал с никакъв бизнес. Затова му се привиждаха само доларови знаци, без нито един пасив.

— Значи, се запозна с Дани, докато беше на терасата си? — подсети ме Копелето.

— Точно така. По онова време живеях на четвъртия етаж, а Дани играеше със сина си на детската площадка. Тогава Джонатан беше на две и постоянно ми се набиваше в очите със страхотната си платиненоруса коса. Беше невероятен сладур. На Дани обаче май бързо му писна да се прави на добър баща, та след някоя и друга минута се оттегли настрана и запали цигара. По някое време погледите ни се срещнаха и му хвърлих дружелюбна съседска усмивка.

Сега като се сещам, през оня ден, изглежда, най ме шокира напълно нормалният му вид. Около него витаеше някаква аура на басп, сякаш току-що е слязъл от борда на „Мейфлауър“. Беше по светлосин къс панталон за голф и поло блуза с къс ръкав в същия цвят. Това или е ансамбъл за голф, или за яхта, рекох си. Трудно ми беше да преценя. Но във всеки случай нямаше начин да позная, че е евреин.

Копелето втрени объркан поглед в мен. А аз продължих:

— Та докато си разменяхме поздравии с Дани, забелязах, че Джонатан се е изкатерил до върха на пързалката към езерото. В началото се впечатлих, тъй като ми се стори страхотно постижение за двегодишно дете, но после ми мина през ум да предупредя все пак Дани.

В същия миг Джонатан изгуби равновесие, аз изкрещях: „Дани! Синът ти!“, а Дани се извърна и само успя да изгледа как детето падна от пързалката и се стовари на плочника с тежестта на оловен балон. — Млъкнах и поклатих мрачно глава. — Да ви кажа честно, отпърво си помислих, че е умряло, понеже лежеше, без изобщо да мърда. А и самият Дани се беше вкаменил от ужас.

Но след няколко болезнени секунди Джонатан все пак вдигна глава и се заоглежда, но още не плачеше. Започна едва след като улови погледа на Дани, и то яката: разпищя се с всичка сила и замята ръце и крака. Реших, че като добър съсед би трябвало да слеза и да помогна на Дани.

Докато слеза обаче, Дани го бе вдигнал на ръце, а Джонатан беше надул докрай гайдата. „Да викна ли жена ти?“ — попитах Дани. А той подскочи от ужас: „Боже мили! Всеки друг, но не и нея! Ако щеш, на полицията се обади, да ме арестуват за това, че съм лош баща, само на жена ми не се обаждай, умолявам те!“.

Аз, естествено, реших, че се майтапи, затова просто кимнах и му се усмихнах. Той обаче не ми отвърна с усмивка именно защото не се шегуваше. Причината щях да разбера едва след няколко дни, когато с Дениз имаме удоволствието да излезем с тях на ресторант и да наблюдаваме как Нанси дръпна цигарата от устата му и я хвърли в лицето му. Но да не изпреварваме събитията. Джонатан успя в крайна сметка да се успокои, при което Дани ми каза: „Жена ми разправя, че те виждала да висиш на терасата ви по халат цяла седмица. Как си изкарваш хляба всъщност?“.

„Борсов посредник съм“ — отвърнах нехайно.

„Наистина ли? А пък аз си мислех, че за да си брокер, е задължително да работиш на Уолстрийт.“

„Абсолютна заблуда — поклатих глава аз. — Днес всичко става по телефона. Можеш да си където си искаш. Аз например работя в Грейт Нек и миналата седмица изкарах петдесет хиляди.“

„Петдесет хиляди! Не ти вярвам! Имам неколцина приятели брокери и всички духат супата, откакто стана борсовият крах!“

„Работя само с евтини акции — рекох. — На тях рухването на борсата почти не им повлия. А ти с какво се занимаваш?“

„Имам флотилия от автобуси за хора в инвалидни колички — отвърна моментално той. — И цялата работа е един шибан кошмар.

Седемте ми микробуса постоянно се скапват, а седмината ми шофьори хаитяни идват на работа, когато им скимне. Ако имам гаранции, че няма да ме хванат, буквално съм готов да подпаля целия бизнес.“

Кимнах с разбиране. И без изобщо да се замисля, му рекох: „Ами ако търсиш промяна, сигурен съм, че ще мога да ти намеря работа в моята фирма. Лично ще се заема с обучението ти“. А Дани ме изгледа право в очите и отвърна: „Приятелю, ако ми докажеш, че наистина си докарваш по петдесет хиляди долара месечно, още утре в шест сутринта ще те чакам на прага ти, готов и лайна да рия, ако трябва“.

— Той кога всъщност постъпи при теб? — интересува се Копелето.

— Още на следващата сутрин. Както ми беше и обещал, чакаше ме пред вратата с новия брой на „Уолстрийт Джърнъл“.

— А какво стана с микробусите за инвалидите?

— Не се и вясна повече там. Имаше си съдружник на база фифти-фифти, на когото връчил ключовете с думите: „Довиждане, брато. Приятно ми беше да се запознаем!“, и толкоз. До края на август правеше непредизвикани обаждания да търси потенциални клиенти, но през първата седмица на септември взе изпита си за брокер. А междувременно Джордж ме притискаше все по-силно да основа наша си брокерска фирма. СЕК беше почнала да разследва „Инвестърс Сентър“. „Разчуе ли се, фирмата моментално ще колабира“, твърдеше Джордж.

Мен обаче най-ме притесняваше това, че току-що бях успял да навия Липски и Пингвина да постъпят при мен. Пингвина най-накрая бе хвърлил пешкира в бизнеса с месо и морски продукти, а мебелният бизнес на Липски бе на ръба на банкрута. Така че в известен смисъл вече отговарях и за тяхното благосъстояние. И тъкмо по тази причина най-сетне кандисах да отида с Джордж при някакъв си адвокат, понеже ми бяха необходими сведения.

— И при кой адвокат отидохте? — попита Копелето.

— Казваше се Лестър Морз, макар с Дани да му викахме Лестър Мраз, щото от мрачните му приказки буквално тръпки ни побиваха.

То какво да ви разправам: нямаше човек сред познатите му, който да не гниеше в пандиза или току-що да не беше загубил и последния си цент в полза на СЕК. А Лестър така мразовито ги разправяше тия истории, че на човек му идеше да си пререже вените. Почваше с това

колко велик бил еди-кой си и как навремето натрупал цяло състояние, но разказът му постепенно се превръщаше в поучителна приказка, докато накрая правеше заключението: „... а и властите направо се изгавриха с него. Сега е в «Алънууд», откъдето няма да излезе поне още десет години“. При което поклащаше мрачно глава и преминаваше към следващата жертва.

— Интересно — промърмори Копелето.

— Наистина — отвърнах, — още повече че едно от имената, които спомена, бе на Боб Бренън, самия Синеок дявол.

Копелето наостри уши:

— Така ли? И какво каза за него?

— Че бил единственият, който успял да се измъкне с всичките си парички — двеста милиона според изчисленията на Лестър.

— Хм — измърмори Копелето. — Друго не каза ли?

— Каза. Че Боб бил прекалено умен, че да го спипат. Винаги бил поне с две крачки пред регулаторите и замитал следите си като индианец. Навремето това до такава степен ме впечатли, че се заклев, ако някога вляза в брокерския бизнес, да действам точно като Боб Бренън.

Най-странното обаче беше, че Лестър не описваше Боб като някакъв архипрестъпник, а точно обратното. Според Лестър регулаторите просто се били престарали, а и двустепенната съдебна система била поначало настроена против фирмите, търгуващи с евтини акции. Докато баспските фирми неизменно се отървавали, колкото и големи да били престъпленията им.

— И ти му повярва, така ли? — заинтересува се Копелето.

— Общо взето, да, макар да не може да се отрече, че думите му бяха наклонени в негова собствена полза. По онова време вече бях наясно, че евтините акции подреждат картите във вреда на клиентите, независимо от съществената разлика между една нагласена колода и чистопробното престъпление. А пък и кантората на Лестър ми напомняше с нещо на „Инвестърс Сентър“ — малка, мръсна, без всякакъв намек за преуспяlost. Самият Лестър мязаше на престарял леприкон^[2]: метър и шейсет, с абсолютно оплешивяло теме и с гъсти къдели бели къдрави косми по ушите.

— На онази среща само тримата ли присъствахте? — попита Копелето.

— Четирима бяхме, с Майк Валеноти. Струва ми се, че го познаваш? — обърнах се към Агента маниак.

— И имам куп въпроси, свързани с него — потвърди Агента маниак.

— Не съм изненадан — рекох. — Защото, ако някой наистина ми помогна да превърна „Стратън“ в онова, което стана, този човек беше Валеноти — оперативният мозък зад всичко останало, благодарение на който фирмата работеше пълни обороти, на дванайсет цилиндъра. Беше първият ми учител, преди още да се появи Ал Ейбърмс, да не говорим, че беше и първият Вълшебник от Уолстрийт, с когото се запознах. Как да ви кажа: знанията му бяха толкова всеобхватни, че те зашеметяваха! — И свих рамене.

— Но за да ви спестя време, ще ви спомена, че Майк Валеноти е напълно невинен по отношение на собствените ми деяния. Постоянно се мъчеше да ме вкара в правия път, а аз все му се кълнях, че действам закономерно. Накрая обаче вълната от нов бизнес така го заля, че не можеше вече да обхване нещата с поглед и престана да усеща кога нарушавам законите.

Агента маниак изви за секунда устни:

— Високо ценя лоялността ти, но все пак ми се струва леко невероятно печен човек като Майк да не е осъзнавал какво се твори наоколо му. — И ми хвърли кратка недоверчива усмивка. — Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Думите ти съдържат страхотна логика, Грег — кимнах. — Но за съжаление са съвсем погрешни. — И млъкнах за ефект. — Трябва да ти е ясно, че деветдесет на сто от бизнеса на „Стратън“ беше напълно законен: нито сме крали пари от сметките на клиентите си, нито сме изкарвали фалшиви фирми на борсата и, обратно на твърденията на пресата, клиентите ни винаги бяха свободни да продадат акциите си, стига да поискат. — Разбира се, много може да се желае по отношение на търговските ни практики, но нима това не важи и за „Пруденшъл Бак“? Или за „Лемън Брадърс“?

„Пру Бак“ буквално одираха кожата на пенсионерите, а в сравнение с „Лемън Брадърс“ си бяха живи ангелчета. И истината е, че „Стратън“ се базираше изцяло на сценариите, разработени от „Лемън Брадърс“! — Поклатих бавно глава. — Мошеничествата на „Стратън“

бяха съвсем слаби импулсчета, които бяха недолжими за непосветените. Но да се върнем за миг в кантората на Лестър.

Първо, не ми трябваше кой знае колко време, за да преценя, че Джордж Грьнфелд не струва и пукната пара. Познанията му в брокерския бизнес бяха по-малки и от моите и от устата му се лееше глупост след глупост. Лестър обаче бе нещо съвсем различно. Макар и изцяло лишен от харизма, притежаваше доста солидни знания. Говореше пискливо и провлечено, а думите му излизаха бавно, болезнено, сякаш насреща ти приказва костенурка.

Трудно ми беше да се съсредоточа, че да го слушам; седях и се преструвах, че внимавам, а крадешком поглеждах към Майк. Лестър ми го беше описал като някакъв гуру по оперативните въпроси, но до този момент Майк почти нищо не беше казал. Физиката му ни най-малко не ме беше впечатлила. Облечен бе в евтин син костюм и още по-евтина найлонова риза, а перчемът му бе небрежно сресан настрани — горе-долу като твоя, Копеле, рекох си, макар косите на Майк да бяха сол и черен пипер на цвят, а твоите имат някаква плебейска отсянка на кално кафяво — макар че като си помисля сега, е трябвало веднага да разпозная в него старото бойно куче от Уолстрийт.

— И какво представлява едно старо бойно куче от Уолстрийт? — полюбопитства Копелето.

— Човек, който е работил прекалено дълго на Уолстрийт, който е виждал периоди и на „бикове“, и на „мечки“; който е бил свидетел на зашеметяващи луксове и на главозамайващи падения. Човек, който е наблюдавал как безброй хора от бедняци се превръщат в богаташи, после пак обедняват, след което отново забогатяват. Човек, видял и проститутките, и дрогата, и залаганията на баснословни суми, свидетел на прехода на Уолстрийт от мрачната епоха на фиксирани комисиони и физическа доставка на акциите до модерната епоха, в която фирми, предлагащи шконтирани акции, се конкурират с „Мерил Линч“, а борсовите сделки се уреждат по електронен път. Много малко са останалите на този свят истински стари бойни кучета от Уолстрийт. Повечето пукнаха или от сърце, или от цироза. Затова всеки един от оцелелите е с цената на златото.

А Майк Валеноти беше представител тъкмо на тази отмираща порода. Сигурно трябваше да се сетя веднага щом го видях. Да забележа опустошения от битките поглед, с който слушаше

празнословията на Джордж и Лестър. Наврял бе брадичка между ключиците си и бе прегърбил раменете си така, сякаш всеки миг щеше да заспи. Да не говорим за носа му, който буквално се навираше в очите ти: осеян целия с паяжина от червени вени и с размерите на батат! От друга страна, не мога да не призная, че притежаваше най-интелигентните кафяви очи, които някога съм виждал. Направо те пронизваха и беше достатъчно да ги зърнеш, за да разбереш, че не пропуска и дума.

Та казано съвсем накратко, истината е, че двамата с Майк страшно си допаднахме още на тази първа среща. Говорехме на абсолютно един и същ език — езика на Уолстрийт. Той подхващаше някакво изречение, а аз го довършвах вместо него, или обратното. Още преди да свърши срещата ни, бях изпълнил пред Майк цялото си рекламno слово, преструвайки се, че разговарям с клиент. Разбира се, и той, и Лестър бяха шашнати.

Но по-важното през този ден според мен бе ефектът, който Майк оказа върху ми. Изведнъж се почувствах като едновременно Джордан, преди провала на „Манчестър Фармс“, който ме докара до положението на блатна тиня. — Свих рамене. — Както и да е, през онзи следобед ги смаях с акъла си, затова никак не се изненадах, че Лестър ми се обади у дома още същата вечер с препоръката да помисля за отварянето на моя собствена брокерска фирма. Изглежда, Майк го бе придърпал настрани след срещата, за да му каже, че е готов да работи за мен без пари, по-точно — без предварително уговорена заплата. Щял да се задоволи с някакъв дребен процент от печалбата. От своя страна щял да ми създаде първокласен оперативен отдел на нивото на най-добрите фирми на Уолстрийт.

И Лестър бе готов да работи без пари. Щял да внесе необходимите формуляри в НАСД и да ме придружи на интервюто ми за членство в асоциацията. Той пък искаше за отплата да му дам възможността да представлява фирмите, чиито акции ще предлагам на борсата. Не било моя грижа дали ще се съгласят да го използват или не. Стигало му само да им го представя, а той щял да се погрижи за останалото.

— А с Грънфелд какво стана? — попита Агента маниак.

— Изгърмя — поклатих глава. — И то по настояване на Лестър от самото начало. „От тоя няма никаква полза — изкряка Лестър. —

Много е готин, ама само ще ни тежи.“ Комбинацията от Майк и моя милост предлагала всичко необходимо за ръководството на една фирма.

Все пак казах на Лестър, че ще си помисля, макар дълбоко в себе си изобщо да нямах подобни намерения. Още ближих раните си от провала с месото и морските продукти, затова възнамерявах просто да изчакам нещата сами да поемат по своя път.

— Това горе-долу по кое време стана? — попита Копелето.

— В началото на септември — отвърнах. — Тогава нещата взеха да се сгорещават. Първо, Дани взе брокерския изпит и го привиках за първия му учебен час в апартамента ми. Сложих го да седне на дивана във всекидневната и подхванах:

„Виж сега как стоят нещата. Основното при продажбата на акции е да се научиш да следваш сценария, но така, че да не те усещат, че четеш. Схващаш ли?“

„Съвсем — отвърна той самоуверено. — Никакъв проблем.“

„Добре. Представи си, че си актьор на сцената: повишаваш глас, после го понижаваш; забързваш, след това забавяш. По този начин заинтригуваш клиента, караш го да улавя всяка твоя думичка. И не си помисляй дори да вдигнеш телефона, преди да си намерил отговорите на всички евентуални негови възражения. Никога, в никакъв случай недей да звучиш озадачен, Дани — запомни го!“

„Ясно бе, приятел — пак кимна самоуверено той. — Можеш да имаш пълно доверие в Дани Поуръш — човек, способен да продаде лед на ескимосите и нефт на арабите!“

„Не се и съмнявам — рекох, — но не забравяй, че и насън да те бутнат, трябва да помниш сценария. Заекването е първият признак, че насреща ти е новак в занаята, и клиентът моментално го подушва по телефона.“ Усмихнах се, понеже Дениз беше зяпнала в двама ми с огромно любопитство. Вече й бях казал какъв велик търговец е Дани, макар никога да не го бях чувал да продава нещо. Но самонадеяността му ми стигаше, за да усетя, че от него ще излезе нещо велико.

Както си стоеше с каната с кафе в ръка, Дениз се усмихна на Дани и попита: „Да отида ли в кухнята, че да не те притеснявам?“. А Дани й махна с ръка да остане: „В никакъв случай, Дениз. Това е абсолютно фасулска работа!“. Дениз кимна и сви рамене: „Ами тогава

ще остана да ви послушам“. И Дани кимна, а аз му подадох един от сценариите за „Арнклиф Нешънъл“.

„Окей. Представи си, че аз съм клиент и ме уговаряш по телефона, после ще си разменим местата.“

Той кимна, взе сценария и прочисти няколкократно гърло. Накрая запита с огромно самочувствие:

„Ало, мога ли да говоря с Джордан?“

„Аз съм — отвърнах мигновено. — С какво мога да съм полезен?“

Дани разкърши врат като излизащ на ринга боксьор. „Здрасти, Джордан. Обажда се Дани Поуръш от... от... от... — как му викаха там — от «Инвестърс Сентър». Как... как ти върви денят?“ След което спря и го изби пот.

„Аз все пак ще се прибера в кухнята да не ви преча“ — рече Дениз. А внезапно смирилият се Дани отвърна: „Ами... никак няма да е зле, Дениз. Тая работа май е по-трудна, отколкото си мислех“. И изтри едра капка пот от челото си.

— Стига бе! — прекъсна ме Агента маниак. — Ти май взе нещо да преувеличаваш. Чак пък толкова зле да е бил...!

— Няма майтап бе, Грег! — разсмях се. — Толкова зле беше, че след като си тръгна вечерта, Дениз ми рече: „Тоя няма никакъв шанс да успее, мили. Звучи като малоумник. През цялото време само мрънкаше. Не може ли да говори като нормален човек?“.

„Отде да знам — отвърнах й. — Може да страда от някоя рядка форма на синдрома на Турет^[3], която izbива само тогава, когато продава.“ А Дениз кимна в знак на съгласие.

Както и да е, бях решил на следващата сутрин да отида на работа, че да наблюдавам лично кръвопролитие. И точно тогава стана нещо *странно*, нещо съвсем неочаквано. Седях на някакви си два-три метра от Дани и се мъчех да потисна смеха си. Той си караше, както си знаеше: „Ъъ, здрасти... ъъ... обажда се... ъъ... Да-ни Поуръш. Ъъ, как ти върви... ъъ... денят?“. Но само след някакви си пет секунди нещо рече „щрак“ и той изведнъж спря да заеква и зазвуча като съвсем нов човек, почти колкото мен добър, но не съвсем. — И намигнах на тъмничарите си.

— С две думи казано, започна да сключва сделки наляво и надясно, та само две седмици по-късно, в сряда следобед, в знак на

приятелство му предложих да дойде с мен до града на среща със счетоводителя ми. Наближаваше петнадесети октомври, когато изтичаше допълнителният срок, който ми бяха дали да си платя данъците за 1987 година. Дани, естествено, прие с готовност. Яхнахме перления ми ягуар и поехме към Манхатън.

Не забравяйте, че до този момент аз продължавах да смятам Дани за напълно нормален. Облеклото и обноските му бяха съвсем консервативни и произхождаше от много добро семейство. Израснал бе на южния бряг на Лонг Айленд, Саут Шор, в Лорънс, който е доста заможен град, а баща му беше прочут нефролог. Дани му викаше „Царя на бъбреците от болница «Брукдейл».“

Дениз обаче беше подочула някои доста странни неща за личния му живот, а именно — че с жена му Нанси били първи братовчеди. Аз, разбира се, ѝ казах да не говори глупости, понеже Дани сто на сто щеше да сподели такъв важен факт с мен. Та малко ли време прекарвахме да слушам оплакванията му от жена му, която според него нямала друга цел в живота, освен да вгорчава максимално неговия.

„Какво му пречи — викам — да сподели, че с Нанси са първи братовчеди? Нима това е толкова маловажен фактор в отношенията им?“ Но така и не намерих подходящ повод да го попитам директно, така че отхвърлих цялата информация като зловреден слух.

Та щом приключихме със счетоводителя, метнахме се в ягуара и тръгнахме да излизаме от града. Лудостта му се появи още докато бяхме в района на 95-а улица, на периферията на Харлем. Спомням си как Дани изрева: „Боже мили! Спри веднага. Отбий вдясно!“. Отбих, Дани скочи от колата и се втурна в някакъв коптор с табела „Бакалия“ и само след минута излезе с кафява книжна кесия в ръка. Докато се качваше в колата, на лицето му грееше някаква налудничава усмивка. „Карай! — рече. — Бързо! На север, към 125-а улица!“

„К’во ти стана бе, Дани? — размърморих се аз. — Не забравяй, че сме в Харлем!“

„Първокачествена стока — обяви той с глас на познавач, бръкна в кесията и извади стъклена лула за крак и няколко флакончета от дрогата. — От тоя крак ще се почувстваш като Супермен. Това е моят дар, израз на благодарност за всичко, което правиш за мен.“

Аз само поклатих глава и поех. „Ти си един шибан откачалник! — озъбих му се. — Не желая да пуша подобни лайна! Тая дрога е

гадост.“ Но той махна небрежно с ръка: „Преувеличаваш. Гадна е само ако имаш постоянен достъп до нея. Но за твое успокоение, в Бейсайд не се намира, така че няма страшно.“

„Абе ти си пълен малоумник — рекох. — Шансовете да пуша крак са под нулата. Чуваш ли какво ти говоря?“

„Чух — отвърна ми. — Свий сега надясно и карай към «Сентрал Парк».“

„Ебаси и шибания идиот“ — измърморих, поклатих отвратено глава, свих наляво и само петнадесет минути по-късно се озовах в мазето на някаква съборетина в Харлем — сборище на пушачи на крак и любимо място на разни беззъби проститутки и хаитяни алкохолици. Поднесох стъклената луличка към устата си, а Дани поднесе пламък към чашката ѝ. Кракът зацвърча като бекон в тиган, опънах яко, задържах го максимално дълго и изведнъж ме заля невероятна вълна от еуфория. Започна в основата на аортата ми, изстреля се нагоре по гръбнака и причини милиард синаптични експлозии около центъра на удоволствието в мозъка ми.

„Исусе Христе — забъбрих, — ти... си... най-добрият... ми... приятел... Дани!“ След което му подадох лулата. „Благодаря — рече. — И ти на мен. Братя до гроб!“ И добави още крак в лулата.

— Абе ти наред ли си? — поклати невярващо глава Агента маниак. — За какво ти е било да пробваш?

— Защото са наркомани, Грег — поясни му Вещицата. — Нямам чувство за срам.

— Колко време прекарахте там? — попита с нездрав интерес Копелето.

— Много дълго — отвърнах. — Защото почнеш ли да пушиш крак, има само два начина за спиране: или да ти свършат парите, или да получиш сърдечен удар. За щастие с нас се случи първото. В джоба си имах само около седемстотин долара, у Дани се намериха още петстотин, кооперирахме се по социалистически и се друсахме до късно след полунощ.

Свих рамене.

— Положителното в цялата работа бе, че по време на друсането успях да събера някои много ценни сведения. Защото, както и при другите видове дрога, при крака съществуват различни фази на

упояването, само че в много по-силна степен. Ако желаете, мога да се разпростра в подробности.

Агента маниак поклати мрачно глава:

— Знаеш ли, нямам никакво обяснение за това защо те слушам, но след като пусна духа от бутилката, карай нататък.

Хвърлих му разбираща усмивка.

— С най-голямо удоволствие, Грег. Първата фаза при поемането на крак е еуфорията. Чувстваш се така прекрасно, че ти идва да крещиш от някой шибан хълм: „Обожавам крака! Обожавам крака! Авие, дете не щете да пробвате тия лайна, си нямате на представа какво изпускате!“. — И пак свих рамене. — Ако мислиш, че ви будалкам, пробвай някой път и сам ще се убедиш.

— И колко дълго трае тази фаза? — попита Копелето.

— Прекалено е кратка — поклатих тъжно глава. — Свършва само след петнайсетина-двайсет минути, след което преминава във втората фаза, която е почти толкова приятна, но не съвсем. Наричат я „фазата на словесната диария“, което е горе-долу точно описание. Само че в случая словесната диария е доста по-различна от обикновената, дете можеш да я чуеш от някое трезво плямпало.

— И в какво се състои разликата? — попита Вещицата, с цел да се научи да разпознава плямпалата.

— Много е трудно да опишеш някому, който не е поемал наркотици, причинените от дрогата безсмислени брътвежи — присвих мъдро очи, — но, да кажем, че се изразява в безкраен поток несвързани приказки, които околните, намиращи се в същата фаза, възприемат за бляскави изказвания. Естествено, онези, които не са в същата фаза, ги възприемат като пълни глупости.

Агента маниак комай схвана мисълта ми:

— Искаш да кажеш, че повечето сведения си ги събрал именно през въпросната фаза, така ли?

— Съвсем вярно, Грег. Заключение то ти е изключително логично. С Дани седяхме на циментовия под, под един фрашкан с азбест окачен таван, опрени гърбом в дървената стена, от която се люпеха два пласта богата на олово боя, под възхитените погледи на три беззъби курви наркоманки. И аз му казах: „Приятелю, можеш ли да си представиш някое по-добро място за прекарване на еуфория от крак?“. —

„Няма друго — изфъфли Дани. — Ти съмняваш ли се в мен?“
Захапа лулата и опъна за пореден път.

„Да те питам нещо тогава — рекох. — Из кооперацията се носят някакви идиотски слухове, че с Нанси сте първи братовчеди. Аз, естествено, не им вярвам, но искам все пак да те предупредя какво говорят хората зад гърба ви.“

При което той зверски се закашля.

„Бо-бо-боже мили...“ и бързо заклати глава, мъчейки се да овладее някак дишането си. Едва след няколко секунди успя да ми отговори: „Никакви слухове не са това, приятелю, а самата истина. С Нанси действително сме първи братовчеди. Баща ѝ и майка ми са брат и сестра.“ И сви рамене.

„Не се ли притесняваш, че можете да имате недъгави деца? Джонатан засега изглежда напълно нормален, обаче следващото? Какво ще стане, ако се роди с някоя деформация?“

„Рискът е много малък, поклати самоуверено глава Дани. Баща ми е лекар и проучи въпроса. Но ако стане такова нещо, направо зарязвам мутантчето на прага на някой дом за недъгави деца. Или пък ще го заключа в мазето и веднъж месечно ще му пускам кофа с накълцано месо.“

Много ви моля да имате предвид, че това не са мои приказки, а на Дани! И че все пак бяхме посред фазата на словесната диария, когато човек намира смисъл и в най-абсурдните изказвания!

Агента манияк и Копелето се разсмяха.

— И с какви други сведения се сдоби? — попита Копелето.

Кимнах в знак на желание да сменим темата.

— Ами установих, че последните си два бизнеса буквално ги е изшмъркал през носа си. Защото преди микробусите имал куриерска служба в Манхатън и точно тогава започнал да пуши крак — заедно с куриерите велосипедисти. И оттам финансите му тръгнали надолу. До този момент винаги постигал успехи; кракът обаче го превърнал в една сянка на предишното му „аз“. Самочувствието му рухнало, спестяванията му се стопили и жена му — която поначало не си е стока — решила да превърне живота му в истински ад.

— Както и да е, от града си тръгнахме едва след полунощ и аз едва тогава осъзнах, че изобщо не съм се обадил на Дениз. И не стига, че полетях в някаква емоционална пропаст, ами на излизане от

магистралата при Бейсайд се сгромолясах право на дъното на третата фаза — на тревогите. — Млъкнах за миг, измъчен от самата мисъл за тревожната фаза. После поех дълбоко въздух и продължих:

— А при третата фаза буквално те залива някакво убийствено цунами от отрицателни мисли. Започваш да се тревожиш за всичко: за минали грешки, за настоящи проблеми, за неизвестното бъдеще. В случая тревогите на Дани се оказаха парични. Още щом слязохме от рампата ми каза: „Ситибанк" се канят да ми отнемат апартамента и да ме изхвърлят със семейството ми на улицата. Не би ли могъл да ми дадеш назаем десет хиляди долара? Няма към кого друг да се обърна".

Поех дълбоко въздух и се помъчих да извлека сила от проблемите на Дани с мисълта, че щом нещата при него са по-зле от моите, за какво всъщност имам да се тревожа? „Добре — рекох. — А да ти се намира малко валиум или ксанакс за смекчаване на изтрезняването? Нещо не съм съвсем добре.“

„Нямам — поклати глава той. — Защо обаче не изпушиш филтъра? Сигурно по него в останала малко смола от крака. Ще ти помине.“ Кимнах и грабнах лулата. „Благодаря. Дръж волана, докато запаля, да не се изгоря.“ Дани се вкопчи във волана и така пристигнахме в Бейсайд: аз пуших останките по филтъра, а Дани шофираше.

В асансьора не обелихме и дума. Дори не се спогледахме. Срамувахме се от деянието си. Помня, че се заклех повече очите ми да не го видят. Усещах, че приятел от рода на Дани може единствено да ми навреди. Човек с неговото отношение към семейството, с неговата консумация на дрога и с шибаното нахалство да ме отведе мен в някаква отчайваща пушалня на крак в Харлем — такъв би изкарал наяве най-лошите ми качества.

Още като отворих вратата, заварих разплаканата Дениз. Изглеждах я, обзет от паника. Сърцето насмалко да изхвърчи от гърдите ми. Обърнах длани към тавана и отворих уста, но думите отказваха да излязат. И с това навлязох в четвъртата фаза — онази, в която почваш да мислиш за самоубийство.

За нея има само два известни антидота: или масивна консумация на някакъв бензодиазепин — за предпочитане ксанакс, валиум или клонопин, — или як сън, от порядъка на два-три дни. Иначе, като се събудиш, може пак да опиташ да се самоубиеш. Та Дениз, като ме видя

в това ми ти състояние — паникьосан и вмирисан на урина, проститутки и крак, — взе, че ме съжали и ме наблъска с ксанакс в количество, достатъчно да утрепе цял кит. После ме съблече и ме сложи да си легна. При което съм изгубил съзнание.

— Божичко... — измърмори Агента маниак.

— Точно така — кимнах в знак на съгласие. — Само един Господ можеше да ме спаси в тази ситуация. Необходими са ми били пет дена да се свестя, така че дойдох на себе си чак в неделя сутринта. Когато навлязох във фазата на възкресението — най-продуктивната от всички. Мозъкът е успял дотогава да възстанови напълно запасите си от допамин и обещавах най-официално пред себе си, че този път вече си си извлякъл поуката. Съзнавах, че постъпката ти е била изключително глупава, достойна само за един луд, а пък ти в никакъв случай не си такъв!

Но онова, което прави тази фаза най-продуктивна в сравнение с останалите, е дадената ти възможност да огледаш най-хладнокръвно и от разстояние всичките си проблеми, да отсееш въображаемите и да създадеш стратегия за справяне с истинските. Мисълта ти е страхотно бистра и ти позволява да дадеш преценка за целия си дотогавашен живот. И ако до този момент все още не си се пристрастил докрай към крака и не си мислиш само кога пак ще се върнеш в пушалнята, излизаш от преживяното като нов, по-добър, *по-фокусиран* човек, което...

— Много те моля! — изрепчи се Копелето. — Запази подобни заключения за по-зле осведомените! — И сбръчка нос от отвращение. — Кракът в никакъв случай не те прави по-добър или по-фокусиран. Кракът е едно върховно зло и нищо повече!

Агента маниак се изсмя кратко. Вещицата вдигна вежди. А аз се обърнах към Копелето:

— Забележката ти е напълно уместна, Джоел, макар в конкретния случай фазата на възкресението да се окаже необичайно плодотворна, тъй като много бързо осъзнах, че единственото, за което следва да се притеснявам, е „Инвестърс Сентър“. И че ако Джордж е прав, моментът за моя ход е съвсем напред, преди лайната да са се блъснали във вентилатора. Ако изчаках още, щях да съм като щраус със заровена в пясъка глава.

Затова още на следващия ден дръпнах Кени настрани и му съобщих, че съм готов да предприема своя ход. „Инвестърс Сентър“ приближава края си, рекох му, и ние трябва предвидливо да започнем отсега нещо ново.

— А какво стана с бъдещия ти ортак в престъпленията? — попита Вещицата. — Даде ли заема на Дани?

Боже мой! Как ми иде да я фрасна по любопитната ѝ главица! Но само ѝ се усмихнах мило и отвърнах:

— Да, Мишел, дадох му го, но ако питаш защо, и аз не знам. Докато отивах към офиса си, бях напълно готов да го уволня. Честно ти казвам. Но като го видях седнал на бюрото си, просто не намерих сили да го сторя. Имаше притеснен и посрамен вид. Когато най-последно погледите ни се срещнаха, той ми хвърли възможно най-тъжната усмивка, после наведе глава и започна да набира нечий номер. Помня, че останах загледан в него, как блъска по телефона, и в мен настана истинско объркване.

Копнеех да го уволня, но не намирах сили у себе си. Все пак познавах и жена му, и детето му, и никак не ми бе все едно какво ще стане с тях. Освен това бях убеден в таланта му, така че отвътре ме ядеше и алчността. Затова реших да му дам парите и да го задържа в лоното. Но се зарекох да бъда постоянно нащрек и да не го изпускам от опеката си.

Но само след няколко дни, докато влизах в сградата, портиерът ми връчи получено с препоръчана поща писмо. От СЕК. И без да го отварям, усетих, че е призовка.

— За какво? — попита Копелето.

— За документация — отвърнах, — а и за лично мое явяване. И макар да не указваше определена дата, още на следващото утро ми се обади росен-пресен Лестър Мраз с думите: „Според мен още тази седмица «Инвестърс Сентър» ще хлопне кепенците. Мен, ако ме питаш, и до сряда няма да изтрае.“

„Какви ги приказваш, бе, мама му стара? — озъбих му се. — Как така ще я затвори СЕК още преди да я е разследвала?“

„Няма СЕК да я затваря. Тя сама ще затвори. Фирмата е останала без пари.“

Без пари ли, рекох си? Как е възможно, мама му стара!

„Невъзможно е да е без пари, Лестър. Та хората в нея натрупаха цяло състояние!“

„Ами, ами — изскърца Лестър. — Изкарвали са някакви си два-три милиона годишно, при това са ги изсмуквали от самата фирма. На Уолстрийт продават акциите й «на късо» от сряда, когато се подочу, че ще я разследват. Така че всичко е само въпрос на време. Карл и Тони ще свършат в приют за бедни, а преди това — в пандиза!“

Изглеждах тъмничарите си и свих рамене:

— Това се оказаха славните последни думи на Лестър Мраз. Брокерските фирми по целия Уолстрийт продаваха *на късо* акциите й с надеждата, че разследването ще я извади от бизнеса. Тъй че цялата афера се бе превърнала в едно самосбъдващо се предсказание.

„Колко време ми трябва да вкарам в действие моя собствена фирма?“ — попитах го.

„Между шест и девет месеца.“

„За какви шест до девет месеца говориш бе, човек? Че кой разполага с толкова време? Нали далеч преди това ще загубя всичко, което притежавам! — В този момент ме тресна и друга мисъл. — Божичко, ами какво ще стане с чековете ни, Лестър? Нали в понеделник плащаме комисионите!“ На което той измърмори: „Абе така е, ама... на твоє място не бих се тревожил особено. В подобни случаи обикновено брокерите ги прескачат. Просто се разсей и ги отпиши“.

Думите му ме разсмяха, понеже в понеделник тъкмо на Дани му предстоеше да получи първия си чек с комисиони. Натрупал бе почти четиридесет хиляди и това щеше съвсем да го довърши. И си дадох изведнъж сметка, че ако желая да задържа Дани в лоното, ще трябва да го нося на ръце, докато се подредят нещата. Да, Дани се явяваше само един от многото ми проблеми. В екипа си имах още седем души, които обаче в никакъв случай нямаше да ме изчакат шест до девет месеца, независимо колко ми бяха верни. „Трябва да измислиш някакъв побърз начин, Лестър. Шест до девет месеца за мен са равностойни на смъртна присъда. Май няма да е лошо да поговоря с Майк Валеноти, току-виж той измисли нещо.“

„Вече разговарях с Майк — рече Лестър, — и той е на твоя страна. Каза, че днес ще наминае към офиса ми, за да си поговорите, ако искаш. Да се срещнем в дванайсет, какво ще кажеш?“

„Добре — рекох, — ще дойда в дванайсет.“

„Като си помисля — продължи Лестър, — възможно е да почнеш и като клон на друга брокерска фирма. Нещо от рода на ОПН — «Отдел за правен надзор», а после...“

„Знам какво е ОПН — прекъснах го. — Пълен кошмар. Собственикът през цялото време гледа как да преебе шефа на отдела. Нямам желание да се захващам с нещо, което и шест месеца няма да изтрае.“

„Абсолютно си прав — съгласи се Лестър, — и в нормални обстоятелства не бих ти препоръчал подобно нещо. Но пък знам и една малка фирма, която си е чист нешлифован диамант. Не развива кой знае каква дейност и държи един нищо и никакъв си офис на «Мейдън Лейн», само на една пряка от Уолстрийт. Ти пък можеш да отвориш свой клон в Лонг Айлънд и да им плащаш някакъв там процент. Собственикът ѝ е изключително честен човек — общо взето, много готин образ. Но изгуби всичките си пари в борсовия крах и сега е на ръба на банкрута.“

„Как се казва?“

„Джим Таромина. А фирмата се нарича «Стратън Сикюритийз».“

— Ето че най-после стигнахме до началото — обяви Копелето. — След един ден и пет часа сътрудничество.

— Да — съгласих се, — но пък никой не може да каже, че не съм добър разказвач, нали? — И се усмихнах кротко на тъмничарите си. Бях дошъл до самата същност на историята, нещо като километричен камък. Четиримата бяхме установили някакво взаимоотношение по един особен, но бих казал, доста приятен начин, та за пореден път отдадох дан на мъдростта на Магнум. В негово отсъствие зидовете на формалността рухнаха, а на тяхно място се появи някаква сърдечна фамилиарност и усещане за единодействие. Ако трябва да съм точен, вече наистина се чувствах като член на Отбора на САЩ!

Уви! Вещицата много бързо спуска сапунения ми мехур:

— Значи ти от този момент тръгна по своя престъпен път — каза. — Дотогава всичко се явява просто една замявка.

— И какво стана по-нататък? — попита Копелето.

Свих рамене и изпуснах дълбока въздишка.

— Ами... останалата част от деня ми се превърна в пълна лудост. Преди да отида при Лестър, позвъних на Джордж Грънфелд, но

съпругата му рече, че не си бил вкъщи. „Отиде в офиса да се оправя с някакви преписки“ каза, а в тона на гласа й буквално чух тихия вой на унищожителя на документация накъде зад гърба й.

След това се обадох на Главчо да му обясня какво става и да му кажа да отиде в офиса да се погрижи за нашата „документация“, докато не са довтасали федералните. Накрая позвъних на Дани да му съобща неприятната вест, че утре няма да получи никакви пари. Но той в типичен негов стил прие новината в крачка.

„Имам къде-къде по-големи проблеми“ — изсъска той.

„Така ли? Какви например?“

„Като този, че все още съм женен за Нанси — отвърна. — Малко ли е?“

Както винаги, потиснах у себе си желанието да го питам за какво му е било поначало се жени за първата си братовчедка. Вместо това му рекох да не се притеснява, че ще се погрижа за ипотечните му вноски, за разходите му и за всичко останало, докато се оправя в ситуацията. А той най-признателно ми благодари и заяви, че ще е редом с мен до горчивия край. После затворих телефона и тръгнах да вървя при Лестър.

— Много ми е любопитно каква документация по-точно възнамеряваше да унищожиш? — вметна Копелето.

— Най-вече сценарии и евентуално някоя и друга поръчка за продажба и покупка. В интерес на истината, малко бяха нещата, които не бяха регистрирани поне на още две-три места. И все пак, докато пътувах към Лестър, в ума ми се зароди цял план. Нещата почнаха съвсем да ми се изясняват. По-точно казано, оформи се онова, което впоследствие щях да нарека моя „велик прозорец на прояснението“. Започна се в колата, на път към Лестър, и продължи чак до началото на 1993 година, когато постигнах извънсъдебното споразумение със СЕК и продадох фирмата на Дани за сто и осемдесет милиона долара. Този период, траял четири години и половина, бе най-забележителната част от живота ми — време, през което нямаше проблем, чиято сложност да ме затрудни. Мозъкът ми работеше на най-висока предавка. Оказах се способен да се движа едновременно в двайсет направления и да стигам до съответната крайна точка без нито една погрешна стъпка. — Спрях за миг и се замислих над думите си.

Не ви го казвам, за да ви впечатля, понеже в момента изобщо не се чувствам по същия начин. Собственият ми живот ме смаза: наркоманията ми, подвеждането ми под отговорност и това, че — оная подлярка — жена ми ме изостави още на стълбите пред съда. Просто се мъча да ви опиша що за личност бях по онова време, та всички ме следваха сяпо: хора от рода на Майк Валеноти и баща ми, Дани, Кени и Джим Таромина, да не говорим за хилядите други, дошли да работят в „Стратън“.

По онова време знаех всички отговори и успях за броени дни да овладеея както оперативната, така и търговската страна на брокерския бизнес. След време Майк, а и мнозина други щяха да ме нарекат най-способния ученик в света. Уви, мнозина от същите тези хора още тогава бяха включени в указателя на извършените престъпления с ценни книжа. — И тъжно поклатих глава. — При все това винаги се връщам към ония дни със смесени чувства и с немалка доза почуда.

Донякъде ми се струва, че именно прояснението ме отведе при дрогата и проститутките и при всичко останало. И дотогава страдах от безсъние, но изведнъж установих, че нощем не мога да прекарам повече от два часа в сън. Нямах мира от мислите, което се носеха с бесен вой из главата ми. В началото на деветдесетте години управлявах търговските партии на четири различни брокерски фирми — „Стратън“, „Монро Паркър“, „Билтмор“ и една тайна моя партия в „М. Х. Майерсън“, от която при нужда захранвах останалите — и знаех точно колко, до последната акция, държи всяка от тези фирми в партията си. — Млъкнах за миг, да възприемат по-добре думите ми.

Когато след време яснотата избледня, отчаяно се помъчих да си я възвърна. Пробвах се в десетина най-различни бизнеса — в кинопроизводството например, основах компания за витамини, работих за „Стив Мадън Шуз“, опитах дори да продавам акции „на късо“ с идеята да атакувам онази индустрия, която самият аз бях създал.

В крайна сметка не ми се удаде да си я възвърна. Така и не успях да се върна на онази точка, когато умът ми работеше на пълни обороти. — Поклатих тъжно глава. — И понякога се питам възможно ли е изобщо подобно завръщане. Защото знам, че ми предстои дълъг житейски път, включително и няколко дълги години затвор, но след като всичко един ден приключи, след като излежа присъдата си и

изплатя дълга си към обществото, надали ще успея отново да постигна нещо изключително. Дали изобщо ще ми се яви втори прозорец на прояснение. — От мен се отрони искрена прочувствена въздишка.

След няколкосекундна пауза Агента маниак успя да изрече:

— Имам лекото подозрение, че ще ти се случи, но се надявам — за твое добро и за доброто на обществото като цяло — следващия път да постигнеш нещо по-положително с твоя прозорец на прояснение.

— Напълно съм съгласна — добави и Вещицата, после присви очи, килна глава и с всезнаещ поглед ме изгледа така, сякаш бях някаква микроскопичен лабораторен екземпляр. — У теб най ме тревожи едно: как си успял така зле да използваш дадената ти от Бога дарба. Ако беше най-обикновен крадец, та дори и разбойник, все някак си щях да те възприема. Теб обаче те е ръководела единствено алчността във всичките й възможни форми. Алчността за плътски удоволствия и за задоволяване на личните ти интереси. Алчност и необуздана жажда за власт.

В настъпилата тишина думите на Вещицата увиснаха във въздуха като облак нервнопаралитичен газ. Накрая Копелето се принуди да изрече с помирителен тон:

— Добре, да приемем, че последната глава от живота ти тепърва предстои да се напише. Засега обаче дайте да останем в настоящето — или по-скоро в миналото — и да разгледаме по-конкретно срещата ти в офиса на Лестър.

„Благодаря ти, Копеле, мой спасителю и хранителю — факт, който най-добре осветява страхотното положение, до което ме е докарал животът. Колкото и да ти се ще да ме видиш как гния в някоя затворническа килия, в тази стая се намира и друго човешко същество, което ми желае още по-голямо зло и от твоето.“

— Добре... — кимнах, — ами... Докато стигна до офиса на Лестър, прозорецът на прояснението ми се беше разтворил докрай и аз бях изчислил наум какво трябва да предприема: първо и най-важно — да постигна договорка с Майк; второ — да сключа споразумение с Джим Таромина; и трето — да си наема временен офис, където да интервюирам кандидат-брокерите до окончателното ми установяване.

Така че не изгубих и секунда, след като влязох в офиса на Лестър. Този път бяхме само тримата — Лестър, Майк и аз, затова

хванах бика за рогата. „Каж ми цената си и моментално плащам — рекох на Майк. — Единственото ми изискване е парите ти да се явяват най-вече процент от печалбата, или още по-добре — процент от приходите. По този начин ще избегнеш всякакви съмнения, че те ебавам, товарейки фирмените разходи с личните си харчове.“ И му се усмихнах, като се стараех да не забелязвам фината паяжина от венички по големия му почти колкото батат нос. „Знам колко си ценен, Майк, и че без теб няма да мога да се справя. Онова, което си забравил вече за тоя бизнес, е повече от другото, което на мен тепърва ми предстои да науча. Ти си основното ми, тайното ми оръжие.“

Както и очаквах, Майк беше силно поласкан. Поначало на Уолстрийт именно работещите в задния офис поддържат механизма на фирмата в идеално състояние, но големите печалби се прибират от брокерите и bankerите. Според мен заплатите на онези невъзпети герои са далеч по-малки, отколкото би трябвало да бъдат, а и никой не им отдава заслуженото. Така че изобщо не се изненадах от отговора на Майк: „Заплата не ща. Плащай ми, колкото смяташ, че заслужавам, и ще съм доволен“.

Вече се бях допитал до Лестър, според когото един първокласен ръководител по оперативната дейност струвал към сто и петдесет хиляди долара годишно. Затова рекох на Майк: „Какво ще кажеш за десет на сто от приходите с таван половин милион годишно?“. Предложението ми се прие. Майк стана мой човек. Тогава се обърнах към Лестър: „Обади се на Джим Таромина да дойде. Искam да приключа и с него преди края на деня. Колко се плаща поначало на шеф на отдел за правен надзор?“.

„Ами... въ...“, замънка Лестър.

„Десет на сто от приходите — отсече Майк, — плюс десет долара на фиш с поръчка, но само при купуване. Фишовете за продажба са неплатени. Но най-важното е, че не желая да задържа парите ни. Търговската партия ще зануляваме веднъж седмично. Може да задържа някакъв дребен депозит, в размер на двайсет и пет хиляди, да речем, но не повече.“

„Добре — кимнах на Лестър. — Обади се на Джим и му кажи, че ще му плащам петнадесет на сто от приходите, но с месечен таван от трийсет хиляди долара. Повече от това няма да му дам. Оттам нагоре всичко остава за мен. Смяташ ли, че ще се навие?“

„Ъъ... ама, разбира се — измънка Лестър. — Той е на границата на банкрута. Но Джим не е ъъ... силно енергична личност. Страх ме е да не го уплашиш.“

„Не се притеснявай — рекох. — Знам прекрасно как да разговарям с хора като Джим. Ти само ми го докарай и остави останалото на мен.“ Естествено, оказах се напълно прав. Та ето как изведнъж се появи „Стратън“. Лестър помоли да напусне заседателната зала и остави Майк да ми предаде през следващите няколко часа блиц урок по брокерство. Когато към края се появи и Джим, беше почти опечен. Спазарихме се за по-малко от минута.

— А какво стана с призовката ти от СЕК? — попита Копелето.

— Тъкмо тя се оказа най-големият майтап — засмях се.

— Докато ми снемат показанията, бе минала цяла година, откакто „Стратън“ бе почнала да действа. И когато наистина заведоха дело срещу „Стратън“, изобщо не се сетиха да използват станалото в „Инвестърс Сентър“, за да ме довършат. — Свих рамене. — Но какво друго може да се очаква от СЕК: дясната ѝ ръка никога не знае какво върши лявата.

— Колко още време изкара в бизнеса „Инвестърс Сентър“? — попита след няколко мига мълчание Копелето.

— Към пет-шест минути — отвърнах нехайно. — Истината е, че след като си тръгнах от офиса на Лестър, наминах покрай „Инвестърс Сентър“, където ситуацията ми напомни как вероятно е изглеждала главната квартира на Райха, когато руснаците са се приближавали към Берлин. Навсякъде бяха разхвърляни книжа, брокери с кашони в ръце се щураха насам-натам; но и това не беше нищо в сравнение със следващия ден, когато им върнаха чековете от банката поради липса на покритие. Тогава брокерите буквално взеха да къртят всичко, що висеше по стените. — И свих рамене. — Както и очаквах, Главчо се оказа изключително сръчен в тази област. Първо изкара с една количка за нуждите на бъдещата ни брокерска фирма фотокопирна машина „Канон“ с промишлени размери; после с железен лост разби сейфа в офиса и задигна целия архив с нови поръчки. Преписките в него бяха буквално хиляди — истинска златна мина с данните на хора, проявили склонност да инвестират в евтини акции. Именно тези преписки бяха първата ни насочваща база данни, когато след две седмици започнахме

да въртим телефоните поред. Точно толкова време ни бе необходимо, за да установим собствения си офис.

— А през това време къде бяхте? — попита Агента маниак.

— Използвах автомагазина на приятеля ми непосредствено до „Инвестърс Сентър“. Изкарах там две седмици, докато не намерих подходящи помещения, в град Лейк Съксес на Лонг Айленд, непосредствено на изток от границата между Куинс и Лонг Айленд. Макар и малка, сградата бе чиста и със скъп вид. Ако се понапънехме, можехме да съберем дващестина брокери в борсовата зала — идеална бройка според тогавашните ми разбирания. Двадесет брокери са ми напълно достатъчни, за да натрупам състояние.

— Само двадесет ли? — засмя се Агента маниак.

— Да — кимнах. — Явно много ниско ми е бил свален мерникът.

— А дяловата собственост как разпределихте? — попита Копелето.

— Седемдесет на трийсет — отвърнах. — Седемдесет на сто за мен, трийсет на сто за Кени.

— Дани не ви ли беше съдружник? — озадачи се Вещицата.

— В началото бяхме само Главчо и аз. Дани се включи постепенно впоследствие.

И пак Вещицата:

— Колко първоначален капитал внесохте?

— Около осемдесет хиляди — отвърнах мигновено. — Макар делът ми да бе двойно по-голям от този на Кени, първоначалната вноска я разделихме поравно на две — по четиридесет хиляди на калпак. Тъй като аз се явях главният двигател — поясних скромно, — ми се стори, че ще е справедливо вноската да е поравно. Единствената жертва в случая се оказа Елиът Лоуенстърн, оформящият се Пингвин. Станалото с „Инвестърс Сентър“ му изкара акъла и той се хвана на работа в „Беър Стърнс“ в Манхатън. Но и той, разбира се, се върна веднага щом ме осени идеята да продавам петдоларови акции на богатите ни клиенти.

— А тя се яви кога? — пожела да уточни Копелето.

— Само след около месец — отвърнах небрежно. — В началото на ноември.

— И откъде ти хрумна? — запита Агента маниак.

Килнах глава и се захилих:

— Искаш да кажеш кога съм извикал „Еврика“ ли?

— Да — върна ми той топката мигновено. — Кога, да кажем, се провикна: „Еврика! Току-що измислих как хем да открадна четвърт милиард долара, хем да прееба и СЕК!“.

Хм, рекох си, тоя Агент маниак бил голям гявол, че и циник при това. Да не говорим, че в случая бе съвсем прав, макар да бе спорно точно каква бе откраднатата сума. Чак пък четвърт милиард! А нима не беше възможно? Затова със свлякло се в коремната ми кухня сърце отвърнах:

— Сумата всъщност е без значение. Но, кълна се в Бога, когато създадох „Стратън“, нямах и грам лоши намерения. Независимо че всички знаем поговорката за пътя до ада, който е застлан с добри намерения.

— Да приемем, че е така — сръза ме Копелето. — Ще имаш възможността да убедиш съдията, когато му дойде времето. — Засега обаче нека се придържаме към фактите.

Кимнах в знак, че се предавам.

— Всичко започна от разговора ми с Джордж Грънфелд през първия ми ден в „Инвестърс Сентър“. Така и не успя да ме убеди, че богатите не искат да купуват евтини акции, поради което накарах Дани да проведе един експеримент точно в тази насока. Богатите наистина отказваха да купуват. Тогава ми дойде на ум, че може би ги отблъсква цената — по-малко от долар на акция — затова намерих някакви акции за по шест долара и му казах да опита с тях. Пак удари на камък, а аз, няма защо да крия, бях истински изненадан.

Защото наистина бях убеден, че богатите ще се хванат на въдицата. Но Когато привиках Дани в офиса ми, той изрази пълно несъгласие. „Ако кажех, че се обаждам от «Мерил Линч», може би щеше да е по-друго, но фактът, че звъня от «Стратън Сикюритийз» моментално ме обрича на провал — каза Дани. — Не са чували нито за мен, нито за фирмата, нито за компанията, чиито акции продавам. Разбираш ли ме?“

„Да — съгласих се. Много добре схващам думите ти...“ и — *трянс!* — мисълта буквално ме цапна по главата. Еврика! „Върни се след петнайсет минути“, рекох му и още преди да стигне до вратата, вече съчинявах с писалка в ръка нов сценарий за непредизвикани обаждания на потенциални клиенти. Петнадесет минути по-късно

Дани се беше върнал в офиса ми и аз му обяснявах новата си система: „Окей — рекох, — когато звъним някому за пръв път, няма да се мъчим да му продадем нещо. Само ще представим фирмата и ще го питаме би ли желал да му се обадим отново.“ Подадох му новия сценарий: „Прочети това и ми кажи какво мислиш“.

Хвърли бърз поглед на листа, после зачете: „Здрасти. Обажда се Дани Поуръш от «Стратън Сикюритийз». Знам, че сте зает човек, затова ще бъда кратък. Вероятно името на фирмата ни нищо не ви говори, тъй като през последните десет години търгуваме изключително с пакети акции, които продаваме на институционни клиенти — банки, застрахователни дружества, пенсионни фондове. — Тук Дани се разсмя. — Това си е жива класика...“

„Млъквай и продължавай да четеш“ — рекох.

Той кимна и зачете нататък: „Напоследък обаче разтворихме вратите си и за по-заможни частни инвеститори. Така че, моля за разрешението ви да ви изпратя някои материали за фирмата ни «Стратън Сикюритийз», а в бъдеще, когато отправяме препоръка към институционните ни клиенти, да ви звънна и на вас. Имате ли нещо против?“. Дани спря и ми хвърли една от фамозните си усмивки.

Най-смешното в цялата работа бе това, че „Стратън“ наистина съществуваше от десет години, но беше търгувала единствено с други брокерски фирми. И понеже брокерските фирми се смятат за институции, всъщност не лъжех, като казвах, че бизнесът на „Стратън“ е бил строго институционален. — И се засмях на собствената си усукана логика. После угасих усмивката и допълних:

— Не отричам, че донякъде подвеждах клиента, но това в случая няма значение.

Както и да е, Дани успяваше да се сдобие с десетина потенциални клиенти всеки ден, та след седмица настана време да приложим част втора от плана ми, която предвиждаше като начало да им продадем някакви големи акции, в смисъл акции, търгувани на Уолстрийт, за които клиентите ни бяха чували. Именно заради лесно разпознаваемото име избрах за целта акциите на „Ийстмън Кодак“, а и защото в цялата история имаше нещо много секси. Те в момента се съдеха с „Полароид“ за някакви нарушения на патентното право, а моят сценарий слагаше ударението върху едва ли не гарантираната

вероятност акциите на „Кодак“ да се покачат след приключването на делото.

Но въпреки всичките му прелести, сценарият не впечатли особено Дани: „Дори ако някой купи от «Кодак» за десет хиляди долара, комисионата ми пак ще си е сто долара. Какъв е шибаният смисъл тогава?“.

„Приеми го като средство към крайната цел — отвърнах. — След като си платят за сделката, следващата седмица пак ще им се обадим по линията на част втора.“ Дани само сви рамене и отиде да отваря партиди за „Кодак“. За десет дни успя да открие дванадесет, всяка за около пет хиляди долара, тоест за сто акции.

Тогава пак го викнах в офиса си и му разясних част втора, която се оказа доста по-различна от представите му. „Значи не искаш да им кажа да продадат акциите на «Кодак» и да купят акции от компания, която ние промотираме, така ли?“ — попита ме той.

„Точно така — рекох. — Искам да им кажеш, че нещата с «Кодак» вървят съвсем добре и че следва да задържат акциите за по-дълго.“ И му подадох написания от мен сценарий за компанията „Вентура Ентъртейнмънт“. — Тук направих пауза и хвърлих на тъмничарите си кисела усмивка. — Убеден съм, че името „Вентура“ ви е познато — първата компания, чиито акции препоръчахме.

— Разбира се — рече с циничен тон Агента маниак. — Най-надценените акции в историята на акциите на фирми от развлекателната индустрия.

— Да де — кимнах с овчедушна усмивка, — но не беше умишлено. Просто не успяхме да задоволим търсенето. — И свих рамене. — Но като се абстрахираме от това, факт е, че в началото акциите на „Вентура“ вървяха за по шест долара, а самата компания бе толкова нова, че дори и в НАСДАК нямаше регистрация. Все още се търгуваха на ниво „розови хартийки“. Честно казано, те и центове не струваха, но по случайно съвпадение президентът на компанията, някой си Харви Бибикоф, е разсъждавал точно като мен, а именно че акция за шест долара звучи къде-къде по-добре, отколкото, ако е за двайсет цента. Затова, когато тръгва да превръща „Вентура“ в акционерно дружество, пуска за продан само един милион акции, а не двадесет милиона, както обикновено се прави с типичните евтини акции. Следиш ли ми мисълта? — обърнах се към Агента маниак.

— Много добре — кимна ми. — Точно така: милион акции по шест долара прави същото, колкото двацет милиона акции по трийсет цента.

— Абсолютно вярно — рекох. — На математическо ниво са равни; но на емоционално ниво са коренно различни. И докато Дани проучваше написаното, аз си дадох сметка, че сценарият ми наистина е перфектен, особено в уводната му част, където правя прехода от големите към евтините акции. „Прочети ми го“ — рекох му. А той кимна и зачете: „Господин Джоунс, днес ви се обаждам по два повода. Първо, да ви съобщя най-новото около «Кодак», а то е, че нещата вървят като по ноти. Котировките са на същото ниво, на което бяха, когато ги купихме, и се очаква в краткосрочен план да се покачат. През последните няколко дни се наблюдава засилен институционален интерес, така че засега предлагам да не предприемаме нищо. Вторият повод за обаждането ми идва от нещо, което заварих тази сутрин на бюрото си — бих го нарекъл най-приятното нещо, което ми се е явявало през последните шест месеца. Става дума за една от собствените ни сделки в инвестиционното банкиране — фирма, която познаваме издълбоко — и чиито акции се очаква да поскъпнат по-бързо дори и от тези на «Кодак». Та ако разполагате с шейсет секунди, бих искал да споделя с вас тази моя идея“. Тук Дани вдигна очи и обяви: „Ебаси и великия сценарий! Веднага отивам да го пробвам!“.

Кимнах, за да му покажа, че одобрявам идеята му: „Окей. Но не забравяй — ще говориш с богати и учени хора, които не се връзват на евтини приказки. Наблегни на логиката и здравия разум и на масирания натиск. И помни: ние — не — разчитаме — те — да — ни — търсят! С хора като тези имаш една-единствена възможност. Така че следвай неотлъчно сценария“. А Дани ми напомни отново, че си имам работа с шибания Дани Поуръш, който е способен да продаде нефт на арабите и лед на ескимосите! И отиде да си върши работата.

Сега като се сетя, най-смешното беше, че разчитах новата ми система да ми донесе само някакво леко нарастване в продажбите — хиляда акции на „Вентура“, да речем, вместо двеста — но нищо повече.

Но само след пет минути Дани се втурна запъхтях в офиса ми: „Исусе Христе! Първият, на когото се обадох, купи двацет хиляди акции! Двацет хиляди шибани акции! На всичко отгоре ми се извини,

че не можел да купи повече! В момента нямал налични средства, но щом се оправел, щял още да купи. Представяш ли си?“.

Това ми стигаше. Моментално осъзнах, че на клиента на Дани му е било все едно дали плаща сто и двайсет хиляди долара на „Стратън Сикюритийз“, или сто и двайсет хиляди долара на „Мерил Линч“. И то благодарение единствено на факта, че първоначално му бяхме предложили „сини чипове“. Да не ви разправям за Дани — беше се нахилил като прасе сред лайна, тъй като току-що беше изкарал двайсет хиляди долара комисиона. Но изобщо си нямаше представа, че и аз автоматично бях спечелил още шейсет хиляди долара под цената „продавам“. И точно тук се намираше разковничето на цялата работа!

— Би ли обяснил по-подробно — помоли Копелето.

— Добре, слушай внимателно: „Вентура“ се котираше на цена „продавам“ пет долара, а на цена „купувам“ — шест долара. Което ще рече, че за да купи една акция, клиентът следва да плати шест долара, но ако рече да я продаде, ще получи за нея само пет долара. Оттук и комисионата на Дани — по долар на акция, или общо двадесет хиляди долара. Харви обаче продаваше варианти^[4] на „Вентура“, които можеха да бъдат упражнени на цена два долара, тоест лично на мен една акция на „Вентура“ ми струваше два долара. Така че в крайна сметка печелех шейсет хиляди под цената „продавам“, плюс още десет хиляди над цената продавам, тъй като получавах петдесет на сто от комисионата на Дани. И всичко това — с цената на едно телефонно обаждане, на един-единствен клиент. И това бе само началото.

И друго осъзнах на мига: щом котировката на „Вентура“ се покачеше, хилядите клиенти в системата ни щяха да ни затрупат със сума ти милиони долара. — Млъкнах за миг, да преценя думите си. — Всъщност щеше да стане дума за стотици милиони долара, но далновидността ми не стигаше толкова далеч напред. Пред мен все още оставаха някои сериозни препятствия, сред които и това, че Харви имаше за продан само един милион варианта, които новата ми система щеше да опоска за някакви си седмици. След което щях да се принудя да купувам акции от свободния пазар.

Реших, че ще трябва да преодолявам трудностите една по една. Като начало трябваше да закрия старата фирма „Стратън“ и да обуча наново целия персонал. Преди това обаче отидох да споделя намеренията си с Майк. Каза, че нямало да е никак зле, но усетих, че

не беше смаян. „Опитай — рече ми небрежно. — Колкото и бизнес да докараш, ще се справя от воле.“ Това бяха прочутите последни думи на Майк Валеноти.

Само минута по-късно стоях пред обитателите на борсовата зала, готов да им проведе най-великото събрание в живота ми. Помня до днес и най-малките подробности. „Затворете всички телефони! — изкомандвах на брокерите. — Веднага оставете всички слушалки и слушайте какво ще ви кажа!“

Повечето от тях бяха в разгара на някакъв разговор, та никой не затвори телефона си. Смигнах на Липски, а той стана от стола си и започна да вади кабелите им, както приказваха. Дани се втурна да му помага и залата утихна само за секунди.

„Окей — рекох. — Сега, след като вниманието ви е насочено към мен, искам от вас следното: натрупайте върху бюрата си списъците на клиентите си, рекламните си слова, подготвените възражения, преписките на клиентите ви и всичко останало, свързано с брокерската ви дейност. Натрупайте ги и ги изхвърлете моментално в шибаните си кошчета за боклук!“

Естествено, никой нищо не предприе; бяха се вкаменили от изненада. Тогава Липски взе да им се зъби: „Хайде, бе! Раз-прас! Всичко на боклука! Нали чухте какво нареди шефът!“. Докато се усетя, Дани и Главчо тръгнаха между бюрата с чували за отпадъци и останките от старата система започнаха да изчезват пред очите ми. Само след минути стоях изправен срещу дванадесет стари бюра, дванадесет стари телефона и дванадесет неприлично млади брокери, облечени в евтина конфекция. Всички бяха вперили погледи в мен в очакване какво още ще им кажа.

„Отваряйте си ушите — рекох, — понеже ще ви кажа нещо, което ще промени завинаги живота ви. Казано най-просто, всеки от вас ще забогатее толкова, за колкото не е смял дори да си мечтае.“ И се заех да им разяснявам новата си система, сочейки Дани за доказателство, че е ефективна.

„Каква брутна комисиона изкара току-що от една-единствена сделка?“ попитах го.

„Дванадесет хилядарки — отвърна отривисто той. — Дванадесет шибани хилядарки!“

„Двадесет шибани хилядарки!“ повторих аз и закрачих напред-назад като някакъв проповедник, оставяйки думите ми да висят във въздуха. Изведнъж заковах на място. „И колко смяташ, че можеш да изкараш само за един месец с новата ми система. Дани? Ей така, най-грубо пресметнато...“

Той се вживя докрай в ролята си, престори се, че се замисли, после самоуверено отвърна: „Поне четвърт милион. Ако не го направя, ще се понижа сам с меча си!“. При което в залата настъпи истински хаос.

Останалото беше лесно — свих рамене. — Обучих своите стратънци как да прилагат праволинейната ми теория, която бях измислил още докато бях в „Инвестърс Сентър“, но не й бях отдал заслуженото внимание, понеже разговорите ни с бедни клиенти опираха най-вече до това дали имат пари за инвестиране или не — стига да имат пари, лесно кандисват. С богатите клиенти обаче нещата стоят коренно различно: те парите ги имат, остава да ги убедиш да ги вложат при теб, а не при някой друг. Имаш ли пипето? Имаш ли бързи реакции? Знаеш ли нещо повече от онова, което е известно на местния им брокер? Имаш ли способностите на някой магьосник от Уолстрийт, на когото богатият би поверил парите си?

Точно тук влизаше в употреба праволинейният метод и позволяваше на един двадесетгодишен келеш с гимназиална диплома и коефициент за интелигентност малко по-висок от този на Форест Гъмпа да звучи като истински магьосник от Уолстрийт. — Спрях и затърсих начин да им обясня с по-прости думи теорията си. — В най-общи линии става дума за система от сценарии и възражения, чрез която и най-задръстеният брокер да контролира хода на даден разговор с клиент. При нея нещата се придвижват право напред, от точка А до точка В — от първоначалния поздрав до приключването на сделката, когато клиентът най-сетне казва: „Добре, за Бога! Купи ми десет хиляди акции и ме остави да си гледам работата!“. Може да ви звучи елементарно, но дотогава никой не я беше прилагал. Из Уолстрийт се носеха стотици сценарии, но никой преди мен не ги беше организирал в някаква цялостна система.

Както и да е, обучението им трая цели десет дена. Играехме съответната роля, питахме и си отговаряхме така, както бяхме правили с Дани през онази вечер у нас, докато стигнаха дотам, че и насън да ги

бутнеха, щяха да изрецитират шибаните си реплики. Всъщност самото обучение се провеждаше само до обяд; следобедите провеждаха непредизвикани разговори, съставяйки си по този начин масивни списъци с потенциални цели за по-нататъшни обаждания.

И когато на десетия ден настъпи мигът за такива обаждания, захванаха да откриват партии с акции на „Кодак“ с такава лекота, че дори и на мен свят ми се зави. Оказа се, че правата линия е способна да превърне и най-смотания брокер в истински убиец. Това още повече ме насърчи и започнах да им набивам канчетата още по-безмилостно, като им обещавах богатства, за каквито не бяха смели и да си мечтаят.

„Искам веднага да започнете да харчите парите си — проповядвах им. — Искам да заборчлеете! Да се натикате в ъгъла! Да не оставите пред себе си друг избор, освен да забогатеете! Последствията от неуспеха да станат толкова немислими и ужасни в главите ви, че да не смееете и да си помислите за тях!“

„Разберете едно — виках. — Когато Франсиско Писаро стига до Новия свят, коя е първата му работа? Да подпали шибаните си платноходи, та екипажът му да няма друг избор, освен да се бори със зъби и нокти за оцеляването си в Новия свят. Точно това искам и аз от вас! Да затворите всички излази, всички аварийни изходи! Защото всеки от вас е длъжен да набере следващия номер заради онзи, който седи редом с него. Длъжен си да набереш следващия номер заради всички стратънци, които седят в тази зала. Точно в туй се корени силата ни: в колективните ни усилия, в слялата се в едно енергия на най-мотивираната борсова зала в историята на Уолстрийт — зала пълна с победители!“

Млъкнах за миг да си поема дъх.

— Останалото ви е известно: само седем дни по-късно започнаха да предлагат „Вентура“ и лудницата се отприщи. Из залата се вихреха поръчки за по десет и двайсет хиляди долара и парите буквално заваляха от небето. — Бавно поклатих глава. — И не намирам думи да ви обясня колко бързо се разраснахме оттам насетне. Сякаш бяхме попаднали на златно находище и в Лейк Съксес започнаха да се явяват млади златотърсачи, тръгнали да маркират своя си територия. Първо идваха поединично, после на талази. В началото пристигаха от Куинс и Лонг Айлънд, но скоро заприиха от цялата страна. И „Стратън“ се превърна в реалност.

Не бяха минали много седмици, когато една сутрин заварих в офиса си Джим Таромина. „Вземи — рече и ми подаде връзка ключове. — «Стратън» вече изцяло ти принадлежи. Ще ти продам цялата фирма за един долар и ще бъда главният ти търговец. Само, моля те, махни името ми от разрешителното!“

След него дойде и Майк — старото бойно куче от Уолстрийт, който смяташе, че е видял всичко на този свят. „Моля ти се, спри ги! Не можем да поемем повече сделки. Клиринговият ни посредник ще вземе да хвърли топа.“ И клатеше глава, неспособен да възприеме онова, което става наоколо му. „През живота си не съм виждал подобно нещо, Джордан. Абсолютно невероятно е...“

Нали разбирате хумора на ситуацията? Собственият ни клирингов посредник — тоест фирмата, която обработваше сделките ни — беше буквално зарит от поръчките ни и заплашваше да се откаже, ако не намалим темпото!

След ония двамата цъфна и Главчо, паникьосан до възбог. „Залят съм от комисиони — вика. — Вече им губя дирите. Милионите се стичат и от банката не спират да ми звънят.“ Бях му възложил финансовите въпроси и сега той се давеше сред морето от пари и бумащина.

Вярно, проблемите ни бяха от положително естество и можехме лесно да се справим. Приех предложението на Джим Таромина: изкупих фирмата му за един долар и го направих мой главен търговец. И с молбата на Майк се съгласих: проведох събрание с брокерите и извъртях нещата откъм положителната им страна. Най-самоуверено им заявих: „Създадохме толкова мощна и ефективна фирма, че и Уолстрийт не може да ни насмогне!“. Стратънците ми заръкопляскаха, задюдюкаха и завиха от възторг. През следващите две седмици не взехме нито една поръчка, а само се обаждахме на нови потенциални клиенти — което в крайна сметка още повече засили растежа ни след време.

А за да помогна на Главчо, се обърнах към баща ми, който продължаваше да е безработен. Той беше прекрасен мозък, дипломиран експерт-счетоводител, прекарал по-голямата част от живота си като финансов директор в разни частни фирми. Но вече бе преминал петдесет и петте и поради напредналата си възраст и

прекалено високата си квалификация му беше трудно да си намери хубава работа.

Така че се принудих да го наема — в началото с неохота, но така или иначе, го наех. И го сложих в офиса на Главчо, където двамата имаха удоволствието взаимно да се влудяват. Лудия Макс много бързо заголи зъбите си: наричаше Главчо „шибан некадърник“, „шибан идиот“ и още куп „шибани“ епитети, сред които, разбира се, и „шибана тиква“. Но най-голямо удоволствие му доставяше алергичността на Главчо спрямо цигарения дим. Лудия Макс пушеше по четири пакета на ден и издухваше с оръдейна мощ струи дим право в очите на Главчо.

Но като се абстрахираме от това, вече ви става ясна точната организация на нещата. Майк и баща ми закриляха тила ми, а съчетанието от Дани и Кени бе остър меч, с който само „Мосад“ можеше да се сравнява. Що се отнася до самия мен... ами, да кажем, че разполагах с колкото си искам време да се отпусна, да провеждам събрания и да държа общ поглед върху нещата, както и да търся липсващото парче от пъзела, а именно — къде да намеря още варанти с евтини акции, с каквито се бях сдобил от „Вентура“.

Ухилих се на Агента манияк:

— Ха познай към кого се обърнах с тази цел?

Агента манияк се стресна и измърмори:

— Към Ал Ейбръмс...

— Позна — рекох. — Към мистър Алвин Ейбръмс, най-лудия човек на Уолстрийт. — Килнах глава и вперих поглед в очите на Агента манияк. — Може и да бъркам, но чух някъде, че Ал бил писал и до президента Клинтън да му се оплаква, че действаш извън установените норми.

— Остави го тоя откачалник — поклати уморено глава Агента манияк. — Когато го задържах, намерих у него стотици документи, някои с давност над трийсет години!

— Типично в стила на Ал — казах небрежно. — Мрази да изхвърля каквото и да било. Помня, че в бюрото му имаше писалки отпреди десет години, та газ-хроматографът на ФБР да не може да улови подправената дата на някой документ. Беше *внимателен престъпник*, ако мога така да се изразя.

— Явно недостатъчно внимателен — намеси се Вещицата. — Последния път, когато проверих, все още беше зад решетките. — И ми хвърли зловна усмивка.

Да, мина ми през ум, само че заслугата изобщо не беше твоя, Круела, а на Агента манияк, който го излови. Премълчах обаче и вместо това казах:

— Всъщност той вече е на свобода. Вероятно пак живее в Гринуич, Кънектикът, и влудява горката си съпруга. Само от любопитство искам да попитам — обърнах се към Агента манияк, — когато го задържахте, в джобовете му намерихте ли някаква храна? От рода на недоядени пасти линзер, да речем? Той направо ги обожава.

— Само няколко трохици — отвърна Агента манияк.

— Сигурно ги е пазел, в случай че започне да гладува... — кимнах аз с разбиране, след което в продължение на няколко часа им разказах как съм изучил при Ал Ейбърмс тъмната страна на борсовите спекулации. Закусвахме заедно три пъти седмично в едно квартално гръцко ресторантче, където имах удоволствието да го наблюдавам как поглъща безброй пасти линзер — половината в устата, другата половина по бузите и челото — придружени от поредица силни кафета, докато накрая ръцете му почваха да треперят.

Но докато мляскаше и се тресеше, с пискливия си и грачещ глас успя да ми даде образование за цял живот. За разлика от наученото от Майк, знанията от Ал, за съжаление, се разпростираха върху тъмната страна на нещата, върху нечистоплътните потайности на публичната уолстрийтска борса — предшественичката на НАСДАК — където търговията с акции се извършва по предварителна договореност, а котировките се определят според егоистичните скимвания на злонамерени люде като Ал и моя милост.

По-страшното — признах си — беше, че не след дълго и аз започнах да уча Ал на някой и друг трик. Само след седмици вече модернизирах някои доста старомодни негови шашми, привнасяйки им от онзи замах и самоувереност, та дори и безочливост, които щяха да станат характерни за Вълка от Уолстрийт.

Междувременно бе станало пет часа, при което приключих пеенето си на улица „Съдебна“ за деня — ден, определен от тъмничарите ми като изключително полезен. И защо не? Та нали си изясниха най-подробно произхода на „Стратън Оукмънт“ и поредицата

случайности и съвпадения, които бяха определили местонахождението й — не къде другаде, а на Лонг Айлънд.

Преди да си тръгна, си позволих да задам само един въпрос на Копелето: колко време ми остава всъщност до издаването на присъдата? Три години? Четири? Или пет? Колкото повече — толкова по-добре, виках си.

— Най-вероятно четири до пет години — отвърна ми той. — Понякога подобни дела доста се проточват.

— Така е — съгласи се Вещицата. — Но не смятай, че за теб ще са леки години. По някое време догодина ще обявим, че си ни сътрудничил, и съответно ще конфискуваме активите ти.

— Но ще имаш възможност да започнеш нов живот — внесе все пак някакъв лъч надежда Агента маниак. — Млад човек си и се надявам, че следващия път ще действаш правилно.

Кимнах му в знак на съгласие, вкопчил се в думите на Агента маниак и на Копелето, но пренебрегвайки казаното от Вещицата. За съжаление животът щеше да опровергае и тримата, а на мен много по-рано ми предстоеше да видя как изглежда отвътре една затворническа килия.

Освен дето щях и да изгубя всичко.

[1] На англ. — *Risky Business* (1983 г.) — първата голяма изява в киното на Том Круз. — Б.пр. ↑

[2] *Leprechaun* (англ.) — същества от ирландския фолклор, облечени в зелено ниски човечета, които трудно се забелязват и улавят; известни най-вече със своето злато, което обаче изчезва след няколко часа. — Б.пр. ↑

[3] Синдромът на Турет (болест на Жил дьо Ла Турет) е наследствено психо-неврологично заболяване, което се отключва в детска възраст и се характеризира с множество физически (моторни) тикове и поне един вокален тик. — Б.пр. ↑

[4] Ценни книжа, даващи право, но не и задължение за закупуване от фирмата емитент на предварително фиксирано количество обикновени акции по предварително определена цена преди изтичането на определен срок или в неопределено бъдеще. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ВЪРТЯЩАТА СЕ ВРАТА

(Два месеца по-късно)

Саутхамптънският плаж! Надали можех да намеря по-разкошно място от вилата ми на „Медоу Лейн“, откъдето да наблюдавам как „зидовете на реалността“ се сгромолясват отгоре ми. Току зад мен синееха водите на Атлантика, пред мен се простираха сивите води на залива Шиникок, а над дюните от двете ми страни се издигаха наподобяващи древногръцките храмове внушителни резиденции като моята — неми свидетели на това колко е прекрасно да си заможен басп или новобогаташ евреин.

В момента, за който ви разprávям, седях на шикозен поизносен диван в шикозната поизносена всекидневна на резиденцията с вперен поглед във влажните като на сърна очи на Сара Вайсман^[1] — самообявилата се еврейска царица на минетите. Седеше на някакъв си половин метър от мен по черно памучно поло и черен трикотажен клин, които подчертаваха стегнатото ѝ телце, вонящо на отминала красота и съвременна булимия.

Но не можеше да се отрече на Царицата на минетите, че все още си беше парче. Едва двадесет и две годишна, притежаваше приятно тясно лице, лъскава черна коса, катраненочерни очи, маслинена кожа, първокласен хирургически обработен нос, идеални ортодонтни зъби и долна устна, по-пищна и от долината на река Нил. Познавах я само от петнадесет минути, но ми се струваше доста свястно момиче. Бяхме се запознали по-рано през същата вечер на една среща на местните „Анонимни алкохолици“^[2] и мигновено си бяхме допаднали взаимно. Тя бе съвсем скоро изтрезняла (по-малко от седмица, ако трябва да бъдем точни) и се бореше с тройната си пристрастеност към крак, алкохол и изкуствено предизвикано повръщане — това, последното, ми се стори бая отвратително. Но засега напредваше с изтрезняването, току-що бе излязла от клиниката за детоксикация и се бе върнала в Хамптън да започне нов живот.

До този момент се бяхме ограничили с общи приказки — спомени от борбата ни с пристрастеността към дрогата — но тя явно бе вече готова да се заеме със същността на нещата, понеже я чух да казва:

— ... че най-добрите минетчийки в света са еврейките. На теб това известно ли ти е?

— Тъ... не — отвърнах. — Досега не съм имал вземане-даване с еврейски момичета.

— Самата истина е — заяви гордо тя — и ако искаш, ще ти го докажа.

— Ама, разбира се! — отговорих и еврейската Царица на минетите мигновено се залови на работа — вдигна се на колене и се привлече по-близо до мен с похотлива усмивка. Аз инстинктивно се излегнах назад и положих глава върху попадналата ми кръгла възглавничка, а през това време Царицата на минетите протегна ръчички и свали ципа на панталона ми. После със забележителна обиграност смъкна джинсите ми до глезените, мушна се между краката ми и прибра дългата си кестенява коса на конска опашка.

И внезапно спря.

— Какво има? — попитах.

— Нищо, глупчо — отвърна ми, след което свали златното си синджирче, от което висеше обсипана с диаманти еврейска звезда, и я пусна в джоба си. — Не ща да ми пречи.

Кимнах с разбиране, затворих очи, надигнах крака и се приготвих за най-великата свирка в живота ми. Най-добрият лек в случая, рекох си. Издихва ме Царицата на минетите и моментално забравям завинаги за Графинята!

— Ау! — изпъшка Царицата на минетите. — Нещо ме ръга в опашката!

Погледнах надолу и какво да видя: електронната гривна около глезена ми се беше навряла точно в основата на конската ѝ опашка!

Смъкнах краката си със заешка пъргавина.

— Няма страшно — рекох. — Това ми е пейджърът, с който ме търсят от работата. Продължавай.

Но Царицата на минетите присви подозрително очи:

— Пейджър, а?

— Да — отвърнах, — пейджър.

Минаха няколко секунди, през които тя остана втренчена.

— Добре — рече накрая, — ще приема думите ти за истина. — После бавно се наведе над мен и ми задуха... Докато се получи един от ония продължителни, разкошни минети, каквито мъжът получава от жена си само докато са още гаджета.

Застенах от удоволствие:

— О, Божичко, Сара! Страхотна си! И си права: еврейките са най-добрите минетчийки!

— Ммм... ммм — отвърна тя с пълна уста.

— Ааа... — продължавах да стена аз, затворих очи и оставих нервната ми система да се разтапя... проблемите ми да изчезват все по-надалеч... докато накрая нищо друго нямаше значение... освен Царицата на минетите и свирката, която ми правеше... после мозъкът ми се зарея... зарея се по посока на Графинята... Какво ли прави тя в момента? У дома, при децата ли е, или е излязла с някой мъж? Днес е делник, сигурно е у дома с децата... макар да дочувам, че въртяла любов с личния си треньор по фитнес — някакъв смотан румънец на име Алекс... това обаче сега няма значение... важното е как са децата... те са ми най-скъпото...

И в този миг усетих хлад! Отворих очи. Царицата на минетите бе вдигнала глава със загрижен израз:

— Какво става? Не ти ли е приятно?

Погледнах надолу и какво да видя? Пенисът ми приличаше на преварен макарон! Ама че посрамване, мама му стара!

— Няма нищо... — измърморих. — Всичко... е... окей. Наистина това е най-страхотната свирка в живота ми. Само че... — и отчаяно затърсих подходящи думи — ти... си... първата ми жена от... въ... десет години. Ако не броим жена ми, разбира се... искам да кажа „бившата ми жена“, или по-точно „предстоящата ми бивша жена“... — Млъкнах за миг да си задам въпроса лъжех ли всъщност Царицата на минетите, след като по време на брака си с Графинята бях преспал с хиляда проститутки?

Изправих гръбнак, вдишах дълбоко и разтревожено, после бавно изпуснах въздуха.

— Наистина съжалявам — рекох тихичко. — Може би ми е още рано. Не съм сигурен. — И тъжно поклатих глава.

Царицата на минетите изобщо не се засегна; напротив, хвърли ми най-любвеобилна усмивка — истинска майчина усмивка.

— Няма нищо лошо в това — рече. — Дори е безкрайно мило, че си притеснен. Така те желая още повече. — Пак се усмихна и забелязах особената белота на зъбите ѝ. Много добре, мина ми през ум. Царицата на минетите има много бели зъби.

— Сега се облегни назад и се отпусни — каза нежно. — И престани да се притесняваш! Всичко ще се оправи... — При което Царицата на минетите постави ръчичка на рамото ми и ме бутна да се излегна пак. — Отпусни мислите си... — продължи с хипнотизиращ тон — отпусни тялото... всичко отпусни... всичко ще се оправи... — Кимнах и послушно затворих очи, а наум си рекох: „Боже мили! Тая Царица на минетите наистина си знае работата! Само три дни, откакто е изтрезняла, наркоманка, страдаща от булимия, алкохоличка и сто на сто яка консуматорка на амфетамини, вероятно и с анорексия, а виж само как овладя положението! Голям късмет извадих с нея“.

Което се оказа самата истина. За нула време Царицата на минетите застана с такава необузdana стръв, каквато се среща най-вече в порнофилмите. И само след няколко минути аз изревах „Божичко!“ — но задържах израза „обичам те“, който реално ми идеше да използвам, а вместо това продължих да рева: „Не мога повече!“. И след секунда свърших. Царицата на минетите бе спазила обещанието си да ме покори и тялото ми остана без капчица сила.

В този миг тя вдигна глава, обърса брадичката с опакото на ръката си и закачливо попита:

— Е, а сега как се чувстваш?

— Невероятно, Сара. Наистина невероятно.

— Радвам се — ухили ми се тя нежно. — Наистина се радвам. И се зае да разглежда всекидневната: извисяващата се зад гърба ѝ камина от пясъчник, дузината шикозно поизносени мебели наоколо ѝ — всичките му там дивани, фотьойли, отоманки, масички за кафе и странични масички, кръгли възглавнички, цветя, вази, картини по стените и шикозно поизносената маса за хранене встрани до всекидневната, която имаше размерите на площадка за хвърляне на подкови^[3]; след което вдигна очи към тавана на десет метра над главата ѝ, а накрая — и към витрината, която оформяше цялата задна стена на къщата и гледаше към Атлантика.

— Как да ти кажа... — рече накрая, — страхотна къща имаш. Не че не съм виждала пари досега, но тук ухае направо на стари пари! Разбираш ли ми мисълта?

Стари пари ли? Божичко! Може и по-нови пари от моите да има в Хамптън, но аз поне не ги бях срещнал до този момент. Или пък искаше да каже „изпаряващи се пари“. Това щеше да е много по-точно.

— Много мило, Сара — рекох, — но парите ми въобще не са стари. По-нови не биха и могли да са. — Усмихнах ѝ се и реших да сменя темата. — Какво ще кажеш за една разходка по плажа? Вечерта е тъй прекрасна.

— Не мога — отвърна тъжно. — Трябва да си вървя. Приятелят ми ме чака.

Скочих на крака.

— Приятелят ти ли каза? Значи си имаш приятел!

— Ами да — сви рамене тя. — Живея с него. Май не биваше да идвам тук. Нали ме разбираш?

Прекарах тази ѝ мисъл през ума си и само след секунда прецених, че е права: май не биваше да идва. Но пък по това време на годината в Хамптън не се намираха кой знае колко момичета, така че, ако я пуснех да си върви, пак щях да остана сам. Спрях за миг и огледах чертите на лицето ѝ. Достатъчно красива ли е? Може ли изобщо да се сравни с Графинята? Царицата на минетите има много сладко носле, а свирките ѝ вероятно ще ми донесат покой. А защо да не я превърна и в една нова Графиня! Ще я водя из магазините, ще ѝ купувам дрехи и бижута, след което ще я водя на вечеря в скъпи ресторанти. Може и с децата си да я запозная! Защо не? Вече от три дни е трезва и явно е на път да се отърси! Казано накратко — страхотен улов е!

Та само след пет дни успях да убедя еврейската Царица на минетите да скъса със своя приятел и да се нанесе в резиденцията ми на Медоу Лейн, където два пъти дневно ми правеше световни свирки, а от време на време се и любеше с мен. Всичко вървеше идеално. На седмия ден за пръв път си казахме взаимно, че се обичаме. А на десетия ден стана дума и за сватба. Почти никакво значение не отдаде на електронната ми гривна за следене — междувременно Копелето, в рядък изблик на хуманност, бе заменил двадесет и четири часовото ограничение с вечерен час в полунощ — а аз със същата обич и

разбиране престанах да обръщам внимание на навика ѝ да става от масата за вечеря, за да повърне изяденото.

В същото време и сътрудниченето ми напредваше славно. Агента манияк не се беше обаждал от сума ти седмици — нещо съвсем нормално според Магнум. Нима не бях изкарал цял месец в пеене на улица „Съдебна“ — подробности около всички сделки на „Стратън“ — Докато в същото време давах на Агента манияк и на Копелето образование за цял живот. Сега им беше ред да се заемат с домашното си: да изискат архиви по съдебен път, да разпитат свидетели, да проследят хартиените следи.

От друга страна обаче, срещата ми със Синеокия дявол се оказа чиста загуба на време. Прекалено хитър бе, че да се остави да го запишат на магнетофон, особено при разговор с човек, който вече е обект на съдебно преследване. Слава Богу, че тъмничарите ми не се трогнаха особено от провала и ме успокоиха, че вината не била у мен. Ако продължавам да се старая докрай, каза Агента манияк, няма начин да не получа писмото 5К. От мен се изискваше единствено честност. „Запомни това — напомняше ми той, — и ще излезеш от затвора още докато си млад.“

Това беше и последният ни разговор, ако не броим едно негово кратко обаждане да ме окуражи, като ми съобщи, че на Дани са му определили сумата за гаранция и че най-после са подвели под отговорност и Виктор Уонг. Онова, което искаше да ми каже, се разбираше и без думи: Дани е започнал да им сътрудничи, а Виктор е бил взет пленник от Вещицата — трофей за личната ѝ витрина.

Както и да е, децата ги запознах с Царицата на минетите чак някъде около Деня на благодарността^[4]. Тя се държа с тях прекрасно, с изключение на една дребна случка: Докато четиримата обядвахме в Ийстхамптън и вече я възприемах като подходяща мащеха за децата ми, я обзе пристъп на паника, придружен от силни конвулсии на тялото. И макар да не бяхме определили все още точната дата на бракосъчетанието ни, то бе само въпрос на време. Двамата си пасвахме идеално: две повредени души, които някак си успяваха да се поправят взаимно.

Тогава се случи непоправимото. Оставаше по-малко от седмица до Коледа и се бяхме отдали на щастливо мързелуване. Беше събота следобед. Аз гледах телевизия, а тя се беше забила в някаква книга.

Хвърлих ѝ един поглед и забелязах, че чете с бабешки очила. И открих един миниатюрен белег под брадичката ѝ. Втренчих се в белега. *Крайно непривлекателен!* После се втренчих в бабешките очила. *Още по-крайно непривлекателни!* Оттам погледът ми премина по дребния ѝ бюст и тънките като клечки ръце. *Направо грозни!*

Белият копринен юрган не ми позволи да огледам цялото ѝ тяло, но и така не можеше да се отрече, че съм я хванал под много лош ъгъл. И край! Престанах да обичам Царицата на минетите.

Поех дълбоко въздух и се помъчих да се стегна, но беше безполезно. Не можех повече да я търпя у дома си. Исках да съм или сам, или с Графинята. Дали нямаше да мога да увеща Графинята да се съберем отново в името на децата? Уви, вече бях опитал, но без всякаква полза. Последната клюка гласеше, че се чукала с онова опашато копеле, певеца Майкъл Болтън!

Така или иначе, на другия ден изхвърлих Царицата на минетите — или поне се опитах да я изхвърля, но тя получи нервна криза във всекидневната ми и заплаши, че ще се самоубие. Принуден бях да ѝ кажа, че само съм се майтапел и че нямам никакви намерения да прекъсвам връзката ни. Заобикалящите ме неприятности са ме направили крайно колеблив.

При тези ми думи тя ме попита искам ли да ми извърти една свирка. Позамислих се за миг, давайки си сметка, че ми предстои върхът на всички минети, тъй като Царицата на минетите щеше да духа, за да запази положението си на Медоу Лейн.

Но в крайна сметка ѝ казах, че в момента не ща, евентуално по-късно. На нея сякаш ѝ олекна, а аз набързо се измъкнах от леглото с оправданието, че трябва да отскоча с колата до моя наставник Джордж, който живее наблизко.

* * *

— Абе ела направо с усмирителна риза и я отведи нанякъде — заувещавах Джордж. — Просто не виждам друг начин.

Не бяха първите думи, които му рекох през онзи следобед, но бяха съвсем скоро след първите. А те гласяха: „Яко закъсах, Джордж.

Царицата на минетите заплашва, че ще се самоубие, а на мен хуят ми ще окапе от всичките й свирки!“.

Беше събота следобед и двамата седяхме в кухнята му в провинциален френски стил от двете страни на масата от избелено дърво, а жена му Анет — бруклинска красавица, метър и петдесет на ръст, с ягодоворуса коса, гладка кожа, достойна за реклама на сапуните „Айриш Спринг“, и отвратителен бруклински акцент — ни правеше кафе. Всъщност не ставаше дума само за кафе (а включваше посипани с пудра захар гевречета, пандишпанени сладкиши, кафе и пресни нарязани плодове), понеже Анет никога не вършеше половинчати неща, особено когато се отнасяха до изпълнението на основната ѝ мисия в живота — да създава на Джордж възможно най-удобния и прекрасен живот. Не че Джордж не си го заслужаваше напълно.

Шестдесет и две годишен, с дванадесет години по-стар от Анет, той бе живо опровержение на поговорката, че вълкът не сименял нрава. Онези, които не бяха срещали Джордж през последните двадесет и две години, можеше и да те предупредят: „Тоя, ако го видиш на улицата, мини на отсрещния тротоар и гледай да не срещнеш погледа му. Зъл и опасен е, особено като е пиан, а това значи — по всяко време. И ако случайно не те пребие или просто не те провеси надолу с главата за глезените и не те разтръска, не си прави труд да викаш полиция, освен ако не ги предупредиш, че те е нападнал един тип на име Джордж, висок метър и осемдесет и пет и тежащ сто и петнайсет кила. Иначе няма да си вземат упойващите стрелички и ще стане повторение на последното полицейско фиаско, когато пияният до козирката Джордж събрал пицовите на трима полицаи и ги хвърлил в голям контейнер за боклук (полицайте, имам предвид, а не оръжието)“.

В крайна сметка полицаите били спасени, а Джордж по някое време изтрезнял и от двадесет и две години се мъчел да изкупи прегрешенията си. Успял да натрупа състояние от търговия с недвижими имоти, второ състояние — от клиники за рехабилитиране на наркомани, а междувременно помогнал на повече възстановяващи се хамптънски алкохолици от всички останали членове на „Анонимните алкохолици“, взети заедно.

Най-смешното е, че за пръв път го видях по телевизията. Заплашително красивото му лице ми се облеци от екрана в три след полунощ, докато се бях надрусал яко с кокаин. Джордж рекламираше

клиниката си „Сифилд“ с приказки от рода на: „Пиян ли си? Надрусан ли си? Имаш ли представа къде е семейството ти? Имаш нужда от помощ. Отговорът се нарича «Сифилд».“ Моят отговор се състоеше в запокитена през екрана бронзова статуя, която прекрати преждевременно рекламата на Джордж.

Но освен това си спомням какво неизличително впечатление ми направи лицето от екрана — груби, но красиви черти, пронизващи те кафяви очи, безупречно сресана прошарена коса — та никак не ми беше трудно да го разпозная, когато шест седмици след това попаднах на него на една от срещите на „Анонимните алкохолици“ в Саутхамптън. През изминалите от тази среща осемнадесет месеца той се явяваше не толкова мой опекун, колкото мой баща.

— Е, не мога просто да цъфна така с усмирителна риза! — рече Джордж след няколко кимания с огромната си глава. — Не помниш ли какво те предупреждавах: събирането на двама алкохолици е равностойно на челен удар между два самосвала. — И сви огромните си рамене. — А и друго съм ти казал: все... още... не... си... приключил... с жена... си. Прекалено ти е рано.

Тук се намеси и Анет с прекрасния си бруклински акцент:

— Ооо, какво толкова ще му стане, Джордж? Никой не е умрял от духане! Джордан е самотен. Има нужда да се повесели! — При което изшляпа по бляскавите теракотени плочки и постави кафето и другите съестни продукти на кухненската маса.

— Анет... — сряза я Джордж и я прикова с поглед за секунда повече от необходимото, — Джордан *най-малкото* се нуждае от насърчение в тази област. — После се обърна към мен: — Ще се помъча да убедя Сара да постъпи в „Сифилд“, но само заради това, че смятам, че ще ѝ е полезно. Междувременно предлагам за известно време да престанете да се виждате. На теб ти трябва да поседиш сам една година, та да свикнеш да си сам. И продължавай да посещаваш гимназиите и да изнасяш лекции против дрогата. Това е най-добрият начин, по който да прекарваш свободното си време засега — да си продуктивен и да не се чукаш.

Обещах на Джордж да го послушам и през следващите четири седмици се придържах плътно към съветите му — е, не съвсем де: от време на време се срещах с някоя млада руския златотърсачка — с някоя „Наташка“, както им викаха във вестниците — благодарение на

мой случаен познат от Хамптън, местен плейбой, който за нула време можеше да разпрати потери от палави Наташки по четирите посоки на света.

Но скоро и от тях ми писна. Затова към началото на април реших веднъж завинаги — или поне за известно време — да затворя въртящата се врата и се отдадох на режим на скука и досада, накъсван от посещенията на децата през уикендите и вечерянето всеки божи ден у Джордж и Анет.

Вярно, беше скучно и досадно, но пък ми даде възможност да открия себе си, да преценя кой всъщност е истинският Джордан Белфърт. Последните десет години от живота ми се бяха оказали неопишимо объркани, та детето, което родителите ми бяха изпратили по широкия свят, почти нямаше нищо общо с днешния Джордан Белфърт. Какво, в крайна сметка, беше излязло от мен? Добър човек или лош? Закален в битките закоравял престъпник или достолепен гражданин, който просто е сбъркал посоката? Бях ли способен да съм верен и любящ съпруг, или бях хроничен курвар, който отказва да ползва презервативи, та ако ще и хуят да му окапе? И какво става с пристрастеността ми към дрогата? Дали звярът само е заспал, или окончателно съм се преборил с навика си?

Тези и ред подобни въпроси рикошираха из черепа ми, докато прекарах цялата зима в отшелничество. Лудостта, както бях почнал да й викам, бе пронизала всеки един аспект на живота ми и бе разрушила всичко по пътя си. Явно бях получил последна възможност да подреда нещата, да стигна до същността им. Единственият въпрос, на който нямах отговор, бе: с колко време разполагам?

Оказа се, че не е много, тъй като Агента манияк набързо наруши скуката.

Обади ми се в една понеделнишка вечер и истински ме разстрои. Седях на едно кресло във всекидневната, когато безжичният телефон иззвъня. Оставих наръчника на „Анонимните алкохолици“ и вдигнах слушалката:

— Ало?

— Здравсти, аз съм — рече Агента манияк. — Сам ли си?

Давайки си сметка, че се обажда от ФБР, взех, че се огледах из стаята — да се убедя, че наистина съм сам.

— Да, сам съм — казах. — Изправих се и закрачих притеснено насам-натам. — Какво става? Къде се изгуби?

— Имах работа — отвърна. — Да довърша някои неща. Ти как я караш? Колко рускичетата изчука напоследък?

— Много смешно — рекох със здравословна доза притеснен смях. — Засега — край на Наташките. Не мога да им търпя акцента. Нали знаеш: *да, да, да... дрън, дрън, дрън*. На човек по някое време му писва. — Магнум ме беше посъветвал да кажа на Агента маниак за палавите Наташки, че да не ме изненадат при кръстосания разпит по време на процеса. Вследствие на което Агента маниак предприе собствено проучване и, както очаквах, стигна до правния извод, че във влаченето ми по жаравата от рускини златотърсачки всъщност липсва състав на престъпление. — Та какво става при вас? — попитах. — Отдавна не си се обаждал.

Отначало не отговори. Настъпиха няколко секунди гробовна тишина, през които ти се струва, че чуваш как тиктакането на часовниковия механизъм приближава към нулата, а самият взрив е предшестван от някакво *безкрайно* закъснение. Накрая отвърна:

— Нищо кой знае какво. Но ще трябва да те оборудваме да запишеш разговор с Дейв Биъл. — И пак мълчание. — Знам, че не ти е никак приятно, но е крайно наложително.

— Той пък за какво ви е? — изрепчих се. — Та той е една кръгла нула! — Но още докато думите излизаха от устата ми, осъзнах колко глупаво звучат. Не ставаше дума дали съм извършвал престъпления с Дейв Биъл (а аз, естествено, ги бях извършвал, тъй като извършвах престъпления с всичките си приятели), а най-вече до кого можеше да ги отведе той.

— Това, кой е той, изобщо е без значение. Важното е, че знам, че е един от най-близките ти приятели. — Млъкна за миг, сякаш търсеше най-подходящите думи. — Виж какво. И на мен не ми е никак приятно, да не казвам, че и Джоел се чувства по същия начин. Но е крайно наложително. Искам да се срещнеш с него на вечеря, окей?

— Добре — рекох с потъващо в стомаха сърце. — Пък и имам ли някакъв шибан избор, а? — И въздъхнах, както можеше да се очаква. — Кога искаш да го потърся?

— Няма по-подходящо време от сегашното — каза Агента маниак. — Да те свържа ли?

— Има ли всъщност някакво значение, мама му стара? — поклатих тъжно глава. — Къде искаш да се срещнем?

— В някое тихо ресторантче, някъде на Лонг Айленд, но не в Хамптън. Много ми е далече да идвам дотам.

Замислих се за секунда:

— Какво ще кажеш за „Ла Каракала“ в Джерико? Малко италианско заведение, тихо, с добра кухня. — И поклатих отчаяно глава. — Напълно подходящо място за предаване на приятел.

— Не се укорявай излишно — каза Агента маниак. — При аналогична ситуация и той би постъпил по същия начин. Вярвай ми!

— Вярвам ти — рекох, но премълчах и не му казах, че със сигурност греша. Дейв никога не би ме предал. — Хайде, обади му се. По-скоро да свърши всичко.

— Добре. Изчакай една секунда... — настъпи кратка пауза, последвана от две прещраквания, след които се чу: „Говори специален агент Грегъри Коулмън от Федералното бюро за разследване. Дата трети април хиляда деветстотин деветдесет и девета година, часът е осем вечерта. Настоящото е записан по взаимна договореност телефонен разговор между Джордан Белфърт — свидетел, който сътрудничи на федералните власти, и Дейвид Биъл“. — Нова пауза, през която чух приглушеното звънене на домашния телефон на Дейв, а духът ми спадаше с всеки звън. В момента, в който Дейв вдигна слушалката, ми хрумна мисълта, че вече съм по-низше същество не само от гнидите в блатото.

Бях станал по-долен и от слюзта, която ги поглъща.

[1] Името е променено. — Б.а. ↑

[2] *Alcoholics Anonymous* — дружество на хора, които споделят помежду си своя опит, сила и надежда, за да разрешат общия си проблем и да помогнат на други да се възстановят от алкохолизма. — Б.пр. ↑

[3] Застлана с пясък площадка с размери 2 x 16 м. — Б.пр. ↑

[4] Последният четвъртък на месец ноември. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КРИЗА НА СЪВЕЩТА

В известен смисъл може да се каже, че по някое време Дейвид Майкъл Биъл се превърна в олицетворение на онова, което можеше да е почтено и чисто у „Стратън Оукмънт“. Родом от ултрапровинциалното градче Бъртънсвил в щата Мериленд, където населението прекарва свободното си време в спортове от рода на хвърляне на подкови и борба с крави, Дейвид Биъл бе израснал в пълна беднота и без баща — някакво детство в стил „направи си сам“, през което собствената ти майка зашива дълбоките ти рани с нагорещена игла и конец.

В интелектуално отношение Дейв бе абсолютно посредствен. И като брокер не беше нищо особено: беше прекалено честен и прям, а провлеченият му южняшки говор не бе в състояние да убеди когото и да било да направи нещо, което поначало не желае.

Подобно на повечето деца в Бъртънсвил, и Дейв не си е мечтаел да стане богат — това му желание се заражда у него в по-късен период; но липсата му не му е попречила да схване съвсем ясно, че на света има прекалено малко вождове и прекалено много индианци и че самият той нищо не може да стори, за да промени факта, че и той самият е един от индианците.

При нормални обстоятелства един почти двуметров селяндур като Дейв Биъл не би се записал да следва, а би се цанил на работа в местния автосервиз, да сменя масла и да регулира двигатели, а през уикендите да се мъчи да влезе в тесните джинси на някоя местна Мери Джо не знам коя си. Господ обаче бил надарил Дейв с две прекрасни качества — бързина и сила — съчетанието от които му осигурило стипендия по борба в Мерилендския университет.

По някое време се запознал с една еврейска красавица — блондинката Лори Елович, — която била двойно по-малка от него и пълна негова противоположност във всяко едно отношение. Лори била родена на Лонг Айлънд в богато семейство със стабилни политически връзки, та след като двамата с Дейв се дипломирали, се преместили на

Лонг Айленд — да са по-близо до родителите й. От самото начало на всички им било ясно, че човек от рода на Дейв, какъвто очакваш да видиш възседнал някоя купа сено по дочен гащеризон на голо, в света на лонгайлъндските главорези бизнесмени ще се чувства като риба на сухо. И всички очаквали бащата на Лори — Лари, да помогне на Дейв: да използва връзките си в политиката, за да уреди Дейв на някоя сваятна длъжност (вероятно в управлението на парковете или в чистотата).

Съдбата обаче пак се намеси в живота на Дейв Биъл: през ноември 1988-а Лори попаднала случайно на обява за работа в „Ню Йорк Таймс“ и по този начин Дейв стана един от първите американски младежи, откликнали на призива на „Стратън“. И подобно на мнозина от последвалите го юнаци, и той пристигна за интервюто си с някаква лайняна кола и в лайнян костюм, който в конкретния случай бъдещата му тъща бе облепила с изолирбанд, че да не се разпадне по шевовете.

Той все пак успя да вземе изпита с огледалото без никакви прекеждия, после изкара курса на обучение и се научи как да продава — или, по стратънски, да е „убиец“. И след няколко присъствия на моите събрания в борсовата зала, които се провеждаха два пъти седмично, той започна да вярва, че алчността е хубаво нещо, че клиентът трябва или да купи, или да умре, и че животът сред богатство и охолство е единственият път към щастieto.

И — воала! — само след шест месеца Дейв Биъл седеше зад волана на спортно порше в костюми за по две хиляди долара и говореше с необузданата напереност на брокер от световна величина.

Съдбата му обаче бе окончателно определена чрез брака му с Лори, която стана страхотно близка приятелка на Графинята и по този начин тласна и нас с Дейв към една не по-малко неочаквана дружба. Колкото и неподходящи да бяхме един за друг, когато загубих всякакъв контрол върху пристрастеността си към дрогата, именно Дейв се оказа идеалният мой придружител. Той поначало не бе приказлив, та и на мен не ми се налагаше, като се надрусах, да се напъвам да разбера какво ми говори. Затова най-вече гледахме заедно филми — безкрайни повторения на едни и същи филми, най-вече „Джеймс Бонд“ и оригиналните епизоди на сериала „Стар Трек“. Оттегляхме се в леговището ми в мазето, пускахме пердетата, намалявахме

осветлението и се надрусвахме с толкова дрога, колкото би стигнала на цяла Гватемала.

И Дейв си падаше по drogата, но далеч по-малко от мен. (То може ли изобщо някой да се сравнява с мен, освен Кийт Ричардс от „Ролинг Стоунс“?) Така или иначе, той беше винаги достатъчно трезвен, че да се грижи за мен, в съответствие с разпорежданията на Графинята. Нейното търпение се бе напълно изчерпало, затова прехвърли на Дейв грижата да ме пази да не се убия, докато тя измислеше начин да ме вкара в клиника за дезинтоксикация.

Тя в крайна сметка успя, но едва след като наистина направих опит за самоубийство.

Преди три години влязох разстроен и отчаян в кухнята на Дейв, където той ме завари да дъвча сто таблетки морфин, повали ме на пода, бръкна в устата ми и ги извади оттам. После викна линейка и по този начин спаси живота ми.

Когато четири седмици по-късно, след като излязох от клиниката, се върнах в Саутхамптън и заварих брака си разбит, не друг, а Дейв и Лори дойдоха в плажната вила и положиха максимални усилия да го спасим. Колкото и да съм убеден, че това е нещо, което зависи единствено от мен и Графинята, все пак никога няма да забравя жеста им.

А още по-показателно бе отношението на Дейв и Лори към нас, след като бях подведен под отговорност. Докато повечето ми приятели направо се изпокриха, Дейв остана плътно до мен, и колкото и приятелките на Графинята да я навиваха да ме остави, Лори все се мъчеше да я убеди да не ме напуска.

Тъкмо поради всичките тези причини сега, седнал до Дейв в ресторанта „Ла Каракала“, се чувствах като най-долната твар на този свят. Обут бях в тъмносини левиски, под които се криеше дяволската „Награ“ на Агента манияк, а под черния ми памучен пуловер се мъдреше свръхчувствителният микрофон на Агента манияк, чийто кабел се качваше по гръдната кост и спираше вдясно от сърцето ми, което буквално се късаше от мъка.

И макар да се предполагаше, че ще сме само двамата през въпросната вечер, седяхме на маса за четирима, заредена за четирима с колосана бяла покривка, бял костен порцелан и лъщящи сребърни прибори. Дейв седеше вляво от мен, на около половин метър

разстояние — толкова наблизо, рекох си, че микрофонът на Агента маниак сигурно ще записва и дишането му. Облечен бе в типичния свой стил, с бяла тениска под тъмносиньо спортно сако, а широкото му красиво лице имаше най-невинното изражение на агнец пред заколението му.

След няколко минути общи приказки Дейв ми подаде купчина листа.

— Би ли им хвърлил по един поглед? — попита. — Решил съм да се заломя с валутен обмен. Хората натрупват цели състояния в тоя бизнес.

— Разбира се — рекох, а същевременно си помислих: „*Боже мой!* Колко просто се подреждат нещата! Така наречената търговия с валути беше най-новата нашумяла шашма и без съмнение на Дейв нямаше да му трябва повече от минута, за да се инкриминира. Това обаче нямаше нищо общо с темите, интересували Агента маниак и Копелето. Те по-скоро искаха да научат нещо за брокерската фирма, в която Дейв беше работил след затварянето на «Стратън». Така или иначе, нямаше да се затрудня да накарам Дейв да се разприказва и по този въпрос“.

Затова се престорих за няколко секунди, че разглеждам дадените ми документи, които изобилстваха с понятия като „йени“ и „дойчемарки“, а с крайчеца на окото си хвърлях по някой поглед из ресторанта. „Ла Каракала“ беше малко заведение, с не повече от петнадесет-двадесет маси, повечето от които в осем вечерта в сряда бяха свободни. По другите седяха най-вече двойки на средна възраст, без да имат и най-малката представа за предателството, което се извършваше само на няколко метра от тях. Агента маниак и Копелето ме чакаха в паркинга на едно местно кино, така че бях насаме с Дейв... *с човека, който ми спаси живота... единствения останал ми верен приятел... чиито деца дружах с моите... чиято жена дружеше с моята... истинския мой приятел!... Как мога да допусна подобно нещо?*

Исключено!

Без изобщо да се замисля, оставих листата, помолих го да ме извини и се запътих към тоалетната. По пътя спрях до една сервитьорска масичка и грабнах химикалка. Скрил в една от тоалетните кабинки, опрях в стената лист от хартията за бърсане на

ръце и написах с едри печатни букви: НЕ СЕ ИНКРИМИНИРАЙ!
РАЗГОВОРЪТ НИ СЕ ЗАПИСВА!

Хвърлих последен поглед на бележката, а сърцето ми искаше да изскочи от гърдите. Ако Агента манияк и Копелето научеха за нея, работата ми беше спукана. Мигновено щяха да сложат край на сътрудниченето ми и щяха да ме осъдят без писмо 5К. На трийсет шибани години! По моя сметка щях да изляза на шейсет и шест годишна възраст! Поех дълбоко въздух и се помъчих да се овладее. Няма начин Агента манияк да разбере за бележката. Сигурен съм.

Окрилен от тази мисъл, излязох от тоалетната и се запътих към масата ни, докато шарех из ресторанта с погледа на подплашен заек. Не видях подозрителен човек. Брегът явно бе чист — в заведението нямаше правителствени агенти.

Щом се добрах до масата поставих длан върху рамото на Дейв, а десният си показалец — пред устните ми, сиреч „Шшт!“. В лявата си ръка държах свитата на две бележка. Снех длан от рамото на Дейв, разтворих бележката и я поставих пред него върху масата.

Докато си сядах на мястото, видях как сините му очи щяха да изскочат от месестия му череп. Вторачи се невярващо в мен. Отвърнах на погледа му с каменно изражение. После бавно кимнах. Кимна ми и той.

— Та този валутен бизнес хич не е лош — рекох, — но трябва да си отваряш очите на четири. Из въздуха се носят сума ти парични знаци — поне така разправят — и всеки очаква някакъв рушвет. Имам предвид, че когато го правехме ние с теб, беше едно, но ако ще участват и външни лица, непознати, работата ще е съвсем различна. — И понижих глас за ефект: — Я ми кажи: ти нали не си вложил ония пари, които ти дадох?

— Не разбирам за какво говориш — изгледа ме той облещен. — Но в момента нямам и пукната пара.

— Разбирам те — продължих да шепна, — но не става дума за сега, а за *миналата година*. Тревожа се за онзи четвърт милион долара, които ти дадох. Какво направи с ония пари?

По рунтавата му вежда се стече едра капка пот.

— Ти тогава май беше яко надрусан, приятелю! Но в момента нямам и пукната пара...

И така нататък, до края на вечерята.

Час по-късно, докато предавах лентата на Агента маниак, изпитах някакво угризение на съвестта, но съвсем слабо. Ако все пак разбере за станалото, той сигурно ще прояви известно разбиране. Е, пак няма да има друг избор, освен да ме прати в затвора за следващите тридесет години, но поне няма да приеме предателството ми като лична обида. Ще се съгласи, че човек може да падне само до определено ниво, преди да престане да бъде Човек. И ето, че тази вечер аз бях стигнал до това ниво и — да! — се бях проявил като Човек.

На връщане към Саутхамптън установих, че през въпросната вечер бях намерил нещо изключително важно — нещо, което бях изгубил преди много години, в деня, в който влязох за пръв път в „Инвестърс Сентър“ и установих размера на спредовете.

Чувството за собствено достойнство.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРЕКРАСНИЯТ СВЯТ НА КАРМАТА

Няма начин да не е карма, рекох си.

Какво друго обяснение можех да измисля за това, че само три дни след като бях подпъхнал бележката на Дейв Биъл, Графинята ми се обади да се сдобрим. Е, не беше точно пълно сдобряване, но все пак бе сериозна стъпка в правилната посока.

— Та ако ми купиш къща в Хамптън — заяви пищната Графинята, повела ме под ръка по морския бряг, — нещата с нас може и да потръгнат. Ще се отървем от старата в Олд Бруквил и ще се виждаме пак през цялото време. Пък оттам кой знае докъде ще стигнем, нали така?

Кимнах и нежно ѝ се усмихнах и продължихме да вървим известно време в мълчание. Движехме се на запад, по посока на залязващото слънце. Макар да беше все още април, в пет следобед бе достатъчно топло, че да носим само еднаквите ни на цвят тънки якенца.

— Щото аз наистина ти бях ядосана известно време — продължи Графинята. — Така и не успях да преживея онова, което стана на стълбите. Мислех си, че съм го забравила, че съм го замела под мокета заедно с още куп други неща. — Млъкна за миг и още по-силно ме стисна под лакътя. — Но си дадох сметка, че вината ми е не по-малка от твоята. Защото през всичките тези отминали години аз си мислех, че ти помагам, а всъщност съм те убивала. — И мрачно поклати глава. — Но не съм го съзнавала. Защото съм изпитвала вторична пристрастеност и поради това не съм разбирала кое е правилно и кое не.

— Да — промълвих, — права си, но само за последното. Не си била виновна ти за наркоманията ми. Всъщност виновни няма — просто така се получи. Превзе ни бавно, крадешком, без да я усетим.

Тя кимна, но нищо не каза, а аз смело продължих:

— Така или иначе, аз бях станал наркоман, а ти си имала вторична пристрастеност и двамата заедно успяхме да объркаме

конците. Но поне сме живи, нали така?

— Да... *едва* — рече. — На мен ми се наложи доста да поработя върху себе си през последните шест месеца. Знаеш ли, Джордан, вторичната пристрастеност се оказа ужасно заболяване. — И поклати сериозно глава. — Едно страшно, отвратително заболяване; а моята вторична пристрастеност се оказа чиста проба класика.

— Така е — заявих сериозно. Ебаси и майтапа! Вторична пристрастеност, тинтири-минтири! Щур майтап! Вярно, че Графинята е страдала от вторична пристрастеност, но чак пък да се запише в група за взаимопомощ, която нарича себе си *Анонимните вторично пристрастени*? И вярно, че когато за пръв път отвори дума на тази тема, аз реших да подходя обективно по въпроса. Дори попитах Джордж чувал ли е за подобна група, а той рече, че е чувал. Съществуват, вика, но никой не ги взема насериозно. По-скоро били нещо като Клуб на мъжемразките, който превръщал плахите жени в питбули. Общо взето, опасна работа, заключи Джордж.

Но и това си беше напълно в стила на Графинята — вечно да се стреми към съвършенство в някоя област, а в конкретния най-пресен случай — да бъде съвършена вторично пристрастена. Така че не ми оставаше нищо друго, освен да вървя по гайдата ѝ и да се преструвам, че вторичната пристрастеност е най-новият писък на модата. От друга страна, няхах нищо против всичко онова, което я мотивира да изостави златотърсаческата си лопата.

— За какво си мислиш? — усетих палаво смушкване в ребрата. — Виждам как зъбните колела в мозъка ти се превъртат.

— За нищо — отвърнах. — Просто си мислех колко много продължавам да те обичам.

— Ами и аз те обичам — рече. — И винаги ще те обичам.

Ебаси майката! Това, второто изречение, никак не ми се понрави! Като казваше, че *винаги* ще ме обича, тя ми намекваше, че обичта ѝ не е съпружеска, тоест не се свежда до *разтваряне на краката*, а е по-скоро от сорта „Ти си бащата на децата ми“ или „Свързва ни общото ни минало“ — което за мен беше неприемливо. Аз се нуждаех единствено от *съпружеска* любов. От *похотлива* любов. От онзи вид любов, която навремето споделяхме, *преди* да затъпея дотолкова, че да ме подведат под съдебна отговорност! Но тя и така все пак поставяше някакво начало, от което да мога да маневрирам в желаната от мен посока.

— Е — рекох самоуверено, — докато се обичаме, винаги ще успеем да се оправим, нали така?

— С течение на времето може — кимна бавно тя, — но първо трябва да станем приятели. Защото ние никога не сме били приятели, Джордан. В началото всичко се свеждаше до секса. Не помниш ли колко рядко изскачахме на повърхността да си поемем въздух?

— Да — съгласих се тържествено. И какво лошо има, мама му стара? Та това беше най-хубавата част от живота ми! Всички онези мързеливи следобеди, през които се любехме дори в килера, всички онези нощи на пясъка, задните прашки на задната седалка на лимузината, оня случай в киното, докато прожектираха „Интервю с вампир“ и възрастната двойка от задния ред извърещаше очи от ужас. Това не ни ли стига?

— Точно така — добави Графинята. — Бяхме се вманиачили на тема секс. — Изведнъж млъкна, спря се и се извърна към мен, с гръб към океана и с ярко блестящи под следобедното слънце руси коси. Заприлича ми на ангел, на моя ангел! — Та как мислиш, скъпи? Ще ми купиш ли къща? — И сви устни в неотразима муцка.

— Не съм против — отвърнах бързо, докато се чудех дали да я закова с една целувка, — но като имаш предвид онова, което става около нас, не би ли било по-разумно да се пренесеш тук? — И посочих с ръка дюните. — Дай да опитаме, Над, и да видим какво ще излезе. Ако не върви, за нула време ще ти купя къщата.

— Не мога — поклати тъжно глава тя. — Още не съм готова. — И притеснено попита: — Пари ли нямаш? Или властите ти дишат във врата?

— Засега все още мога да харча колкото си искам, стига да е границите на разумното.

— И какво мисли Грег по въпроса?

— Кой от двамата? — засмях се. — Грег адвокатът ми или другият Грег?

— Грег адвокатът ти!

— Не говори много — засмях се пак. — Просто се мъчи да склучи възможно най-добрата сделка с властите. Добрата новина обаче е, че според него — според него! — засега можем да задържим къщите, поне докато ми излезе присъдата, а това няма да стане поне още четири години. Така че разполагаме с време.

Тя обаче не пускаше:

— Добре де, какво ще стане с мен? Ще ми купиш ли къщата или не? Само един милион струва, Джордан. Далеч по-малко, отколкото къщата в Олд Бруквил, та няма начин властите да не са доволни, нали?

— Предполагам — свих рамене, — макар че все пак ще трябва да поискам разрешение. И изведнъж нещо ми щракна: — Ти да не би вече да си решила коя къща искаш, Над?

— Е... не съвсем... — сви невинно рамене тя. — Вярно, че видях една, която би била идеална за мен и децата... — след което се сети да добави — е, може би идеална и за теб след време! — И нетърпеливо се засмя: — Та как мислиш, скъпи? Нали ще ми я купиш?

Усмяхнах и се и аз при мисълта колко прекрасно ще е някой ден пак да заживея с Графинята и с децата! Край на еврейските царици на минетите и на руските Наташки. Какъв разкош!

— Какво ще кажеш да отидем още отсега да я разгледаме? — рекох с усмивка, макар да пропуснах да кажа: „Но преди да ти я купя, Графиньо, ще проуча да не би да ме работиш!“

* * *

— Яко те работи! — отрязва моят дългогодишен частен детектив Ричард Дитъл, по прякор Бо, седнал насреща ми на маса за двама в ресторант „Ла Каракала“. — Абсолютно съм сигурен, Бо.

— Може и да ме работи, но ми трябва доказателства — рекох. — Понеже тъкмо бях почнал да свиквам без нея, но тя се обади и аз пак се хванах на въдицата. — Млъкнах и гневно тръснах глава. — Но това ще ѝ е за последно, Бо! Ако и тоя път ме преебе, ще ѝ бия дузпата.

— Абе в това няма нищо лошо — рече скептично Бо, — но все си мисля, че тоя твой *планатейшън* е лоша карма. А и от правна гледна точка не е съвсем издържан.

Свих рамене в знак на безразличие и сам си се възхитих колко добре разбирам приказките на Бо, за която цел се изисква не само да не обръщаш внимание на странния му навик да нарича всекиго от присъстващите Бо (въпреки факта, че Бо бе тъкмо неговият прякор), но и да не обръщаш внимание на окончанието *атейшън*, което прикачваше към произволни, нищо неподозиращи съществителни. По

този начин „план“ се превръщаше в „планатейшън“, а „обяд“ — в „обядатейшън“. При всичките си тези кусури, Бо притежаваше мозък бърсна и бе най-добрият частен детектив на света.

— Мен лошата карма не ме притеснява — отвърнах с нехаен тон, — понеже напоследък извърших доста дяволски добри дела. — И се усмихнах многозначително, преодолявайки желанието да обясня на Бо, че бях избрал „Ла Каракала“ именно защото добрата карма, която бях създал при последното си посещение (като пробутах бележката на Дейв Биъл), сигурно щеше да надвие на лошата карма, която най-новият ми план може да създаде, а той предвиждаше да поставя подслушвателни устройства в помещението, в което Графинята се среща с „Анонимните вторично пристрастени“. — Направо ще се пръсна по шевовите от добра карма, Бо.

— Абе в това няма нищо лошо — рече Бо, — но въпреки всичко не мога да подслушам *срещатейшъна* им. Щото, ако ни гепят — и двамата отиваме право в пандиза.

Свих рамене и огледах в Бо.

Както винаги, облеклото му беше безупречно. Деветдесеткилограмовото му, метър и седемдесет и пет високо тяло, с гръдна обиколка близо метър и тридесет, бе обвито в сив костюм на тънки райета, на стойност две хиляди долара; под него — колосана официална бяла риза с плътна сива вратовръзка от крепдешин с безупречен уиндзорски възел около врат с обиколка четиридесет и шест сантиметра. На лявото му кутре се кипреше диамантен пръстен, който сигурно тежеше колкото гиричка; заедно с останалите му атрибути — врата като на горила, широките красиви черти на лицето, безупречно подстриганата посивяла брадичка и леко оредяващите прошарени коси — човек получаваше общото впечатление, че има насреща си *царствен гангстер*.

Бо, естествено, не беше никакъв гангстер; просто беше израснал сред тях в онази част на Озон Парк в Куинс, където пред младеж от ирландско-италиански произход, какъвто бе Бо, се отваряха само две възможни кариери: или да стане полицай, или гангстер. Боб бе избрал да стане полицай. Издигнал се бързо в Нюйоркското полицейско управление и получил златната значка за добра служба на забележително ранна възраст. Пенсионирал се на млади години и използвал връзките си и от двете страни на закона, за да направи от

фирмата си „Бо Дитъл енд Асошиътс“ най-уважаваната частна фирма за сигурност в цяла Америка.

С течение на годините Бо се превърна в страхотен мой актив — изпълняваше всякакви задачи — от охрана на семейството ми до проучване на компаниите, които изкарвах на борсата, с цел да прогони явяващите се от време на време мафиотчета, решили да се намърдат в бизнеса на „Стратън“. В момента обаче Бо изобщо не подозираше, че сътруднича. Всъщност може и да подозираше, но беше прекалено голям професионалист, че да задава подобни въпроси. Пък и в края на краищата Бо ми беше приятел, а никой приятел не желае да те постави в положение, в което ще си принуден да го лъжеш.

— Разбирам те, Бо — рекох, — но аз изобщо не те карам да слагаш подслушвателни устройства в стаята.

— Какво очакваш от мен тогава? Да се скрия в килера ли?

— Не, не, не — усмихнах му се мило. — Никога няма да поискам от теб нещо толкова подло и коварно. Единственото, което искам от теб, е да оборудваш някоя от твоите служителки със записващо устройство и тя да се внедри в редовете им. — И му смигнах. — В нашия щат нали все още е законно, при условие че записващото устройство е на тялото ѝ?

Бо ме изгледа втренчен. А аз продължих:

— Плюс това съм почти сигурен, че записът на разговор със съгласието дори само на едната страна също е напълно в рамките на закона. — Предпочетох да не му обяснявам откъде съм толкова сигурен. — Та докато записващото устройство е върху тялото ѝ, ние сме чисти! — И направих бързо двукратно движение с веждите нагоре и надолу. — Какво ще кажеш, Бо? Планът ми си го бива, а?

— Боже милостиви! — изстена Бо. — Ти... си... един... напълно... откачен... гадняр, приятелю мой!

— От човек като теб приемам това като чист комплимент. Пък и не ми е трудно да си представя какво си говорят ония жени на сбирките си. Представи си, че ще сме две мухи, кацнали на стената. Ако не друго, поне невероятен майтап ще падне!

Бо неандерталецът:

— Пък и каква е тая шибана „вторична пристрастеност“, мама му стара? Имам чувството, че е пълна простотия. — И поклати

недоумяващо глава. — Бас държа, че на някои от тия женоря мястото им е в лудницата. Нали ме разбираш, Бо?

Кимнах му, че съм съгласен:

— Да, идеално съзнавам какво искаш да ми кажеш. Но това е най-новата мания на Графинята — да стане първокласна вторично зависима жена — и съм безсилен да я спра. Та нали ще направиш това за мен, Бо? Нали ще стоиш рамо до рамо с мен до горчивия край?

— Добре, Бо — отвърна ми без капчица ентусиазъм, — ще бъда с теб докрай. Но ако тая твоя *женатейшън* надуши нещо, да знаеш, че ще те разпъне на кръст!

Махнах най-небрежно с ръка:

— Това изобщо не бива да те притеснява, Бо. Нито аз ще й кажа нещо, нито ти, така че откъде, по дяволите, ще научи?

В този миг към нас се приближи висок слаб сервитьор с напитките ни. Носеше червено сервитьорско болеро, черна папийонка и абсолютно безизразно лице. Постави пред Бо чашка с „Джак Даниелс“, а пред мен — кока-кола. Бо вдигна глава и му рече:

— Бо, я ми донеси още една *дозатейшън*, ако обичаш.

Сервитьорът зяпна неразбиращо насреща му. А Бо се зачуди:

— Какво има бе, Бо?

Наложи се да поясня на човека:

— Приятелят ми иска още едно питие, моля.

Сервитьорът кимна и се отдалечи, а Бо поклати възмутено глава:

— Ебаси и идиота! Още английски не е научил, а са го пуснали да сервира *обядатейшън*. Ебаси и перверзията! — След което вдигна чаша. — Дано успееш да намериш отговор на въпроса си, Бо, понеже опитът ми в тази област гласи, че женските тайни никога не са приятни.

* * *

— Е, толкова луди жени закуп не бях виждала! — мърмореше Деби Старлинг^[1].

Само две вечери след срещата ни с Бо една от любимите му сътруднички, Деби Старлинг, измърмори тези думи в слушалката на уличен телефонен автомат на Лонг Айлънд, само на няколко преки от

сбирката на „Анонимните вторично пристрастени“ на Графинята, докато двамата с Бо участвахме в конферентния разговор.

— Никога не съм слушала подобни щуротии — продължи Деби.
— Наистина не намирам думи да ви го опиша бе, момчета! Представете си... — Настъпи няколкосекундна тишина, през което време седях на ръба на стола, а Бо, предполагам — на ръба на неговия. Беше се задържал до късно в офиса си именно за да изслуша доклада на Деби.

Не бях виждал никога Деби, но според Бо била идеална за операцията. Била към четиридесет и пет и прекарала кариерата си основно в седене на паркови пейки със секси и уязвим вид в очакване да се приближи някой потенциален нападател. При появата на такъв го примамвала наблизко и му щраквала белезниците. После надувала свирката си, при което от храстите изскачали половин дузина нюйоркски полицаи и го пребивали от бой. След което го задържали.

Но не точно с това Деби впечатлила Бо, особено когато ставало дума за планираната от нас операция. По-скоро било свързано с участието на Деби навремето в университетския театър, което хвърлило критиците във възторг. Безпогрешна е, викаше Бо. Родена актриса, която ще се внедри в клуба на мъжемразките по-бързо, отколкото Графинята би произнесла вторична зависимост! Така че той я оборудва с техниката и я изпрати зад фронтовата линия.

Най-сетне амбициозната актриса проговори:

— Вижте какво, момчета, ще се опитам да ви го обясня по следния начин: Някой от вас гледал ли е филма „Джери Макгуайър“?

— Да — отговорихме едновременно и двамата.

— Добре. Спомнете си сега за оная сцена във всекидневната на Рене Зелуегър, в която куп разведени жени все мърморят и се оплакват и наричат мъжете „врага“?

— Да — казахме пак.

— Ами същото беше, само че на стероиди!

И двамата се разсмяхме с глас на сравнението, но само след няколко секунди ми идеше да я удуша през телефона. В крайна сметка Бо пръв успя да се овладее и каза:

— Добре, Деби. Та какво стана тази вечер в Света на фантазията?

— Ами останах с убеждението, че жената на Джордан им е нещо като главатар — рече Деби. — Това изненадва ли те, Джордан?

— Ни най-малко — отвърнах. — Тя си е такава. С каквото и да се заеме, втурва се с главата напред. Днес е амбициозна вторично зависима, утре ще е амбициозна космонавтка, няма нищо логично, нищо предсказуемо. И въпреки това я обичам.

— Страхотна красавица е — обяви Деби.

Не думай, рекох си. Ти за какво друго си мислиш, че я обичам — заради шибания ѝ характер ли? Ами че тя е в състояние и петима съпрузи да подлуди! „Благодаря — отвърнах ѝ, — но не това е причината, заради която я обичам, Деби. Красотата е само повърхностна, Деби — Докато грозотата стига до мозъка на костите, добавих наум. — Обичам я заради личните ѝ качества: заядлива е, остроумна е и изобщо ме изцежда докрай“. — Да не говорим, рекох си, какви минети ми върти, докато карам ферарито по магистралата Лонг Айленд Експресуей по време на часа пик, докато шофьорите на камиони натискат клаксоните от радост. — Външният ѝ вид няма нищо общо с обичта ми. Абсолютно нищо.

Настанаха няколко мига мълчание, през което глупостите ми увиснаха във въздуха. Накрая Бо запита:

— Добре де, твоята преценка каква е, Деби: обича ли го тя, или не?

— Обича го — каза Деби, а духът ми литна! — Но същевременно и го мрази. — И духът ми рухна! Деби млъкна за миг. — Но най-вече ми се видя объркана.

— По отношение на какво? — попитах.

— Да бе — обади се и Бо. — От какво толкова е объркана, мама ѝ стара? Да не би нея да са я подвели под отговорност? Изобщо не мога да ги проумея това, жените.

А Деби с огромна доза търпение попита:

— Свърши ли, Бо?

— Да, свърших — измърмори той. — За къщата стана ли дума?

— Спомена ли нещо за Ийстхамптън? — наострих аз уши.

— Не по име — отвърна Деби, а аз изпсувах на ум, — макар да стана дума, че е намислила да се махне от Олд Бруквил.

И аз отново наострих уши:

— Така ли каза? А спомена ли защо?

— Да. Вестниците не спирали да пишат за теб и това я срамяло.
— Духът ми пак рухна! — Хората я заглеждали, особено в училището на дъщеря ви. Просто копнее да се махне оттам заедно с децата.

— Е, не звучи кой знае колко обнадеждаващо — пророних.

— Ни най-малко — съгласи се Бо. — Май е време да спреш да търсиш *къщатейшън*, Бо.

— На твоє място не бих избързала — контрира Деби. — Защото веднага след като каза това, заразправя как все още те обичала. И че даже си й липсвал.

— Ама това е прекрасно! — възкликнах.

— И в това отношение не избързвай — предупреди Деби. — Само секунда по-късно заяви, че трябвало да пукнеш в някой пожар или нещо от този род. По този начин щяла да се отърве окончателно от теб.

— Представяш ли си само! — излая Бо. — На жена и за секунда не бива да вярваш! Щом се извърнеш, веднага ти забива нож в гърба!

— Никак не си конструктивен, Бо — изгуби търпение Деби. Направи кратка пауза, след което продължи: — Виж какво, Джордан, нали ти казах, че в момента е крайно объркана. Стой по-далеч от нея за известно време, дай й възможност да се окопити. Тогава има вероятност да се върне при теб. Поне в едно отношение обаче има за какво да се радваш, Джордан.

— Кое? — попитах.

— Мрази баща си дори повече, отколкото мрази теб.

— Голямо успокоение, няма що — рекох. — Напуснал я е, когато е била на три.

— Добре, в какво положение се намираме в момента? — попита Бо Деби. — Имаш ли някакво мнение по въпроса?

— Това, което правя, ми е доста неприятно — каза Деби. — Но ако пак отида другата седмица, може и друго да науча. Сигурна съм, че тя нищо не подозира. Групата ме прие с отворени обятия. Имам чувството, че се зарадваха на възможността да включат още някого в страданията си.

— Това може да ни отнеме сума ти време, Бо — подметна Бо.

— Не разполагам със сума ти време — срязах го. — Жена ми няма да спре да ме врънка по въпроса. Много добре я познавам. — Освен дето не ми оставаше време и по други причини, които засега не

възнамерявах да споделям с Бо и Деби. През следващия месец ми предстоеше да застана пред съдията, за да заявя, че се признавам за виновен и съответно да представя и подробна финансова декларация. Всичко това, естествено, щеше да остане в тайна; нищо нямаше да се съобщи до идната година, и то след като се обявеше публично, че съм сътрудничил. И все пак точно сега бе най-подходящото време да продам къщата в Олд Бруквил, преди да съм попълнил финансовата декларация.

— Трябва да има начин да я накараме по-бързо да се разприказва — заключи Бо.

А бившата актриса:

— Що пък да не опитам да се сприятеля с нея. Ще отида например разрезана на следващата сбирка, защото мъжът ми току-що ме е набил или нещо подобно. Какво ще кажете, а? — Тук актрисата млъкна за миг. — Макар и малко да познавам жена ти, Джордан, подозирам, че веднага ще ми се притече на помощ.

Боже милостиви, рекох си! Подобен ход в ада ще ме вкара. В никакъв случай не бива да го допусна. Никога!

— Чудесна идея, Деби! Дори може да я поканиш някъде да пийнете по едно и да я оставиш да се накваси. Нямах си представа какво става с нея след две питиета: все едно си й дала серум на истината! — Божичко, какви ги плещех? — А и ще ти кажа идеалното място, където да я заведеш: „Бъкрам Стейбълс“ — открай време любимо заведение на баспите в Локъст Валеј. Там на всичко отгоре е и тихо, та записът ще стане добър.

— Това е ужасно — намеси се Бо. — Не мога да разреши подобна стъпка... — пауза, — без да дам на Деби никакъв малък бонус, ако успее.

— Много ти благодаря — каза Деби, — но хич не се притеснявай. Номерът ще мине. Просто ще взема със себе си глава кромид и ще я обеля в колата, преди да вляза на сбирката. Ще вляза в черквата им със стичащи се по бузите ми сълзи!

Няколкосекундна тишина.

— Исусе Христе! — възкликна Бо. — Това е отвратително. Истински отвратително. Хващай се на работа!

— Не мога да позволя подобно действие! — рекох и аз твърдо. След което добавих: — Но проблемът е, че то вече се изплъзна от

контрол. Решението е взето. Какво мога да сторя?

— Нищо — отвърна Бо. — Минахме отвъд точката, при която връщането назад е възможно.

— Великолепно — каза Деби. — Отивам да купя лук!

* * *

Клубът на мъжемразките се срещаше всяка сряда за по един час — до осем вечерта. Наближаваше единадесет, а от Бо все още ни вест, ни кост. Крачех напред-назад във всекидневната си, мъчех се да запазя спокойствие и все пресмятах колко добра карма ми е останала все още в резервоара.

Но пък и Графинята сама си беше виновна, нали така? Така де, кой мъж не би искал да узнае тайните помисли на напусналата го съпруга? С какво съм по-лош от всеки друг обзет от съмнения съпруг! Единствената разлика е в това, че разполагам с повече средства от мнозинството останали съпрузи и това ми позволява да стигна по-далеч. Пък и щом тя е готова да сподели тайните си с първата срещната... ами, значи, тайните ѝ са достъпни за обществена консумация.

Честно казано, бях убеден, че новините тази вечер ще са добри. Нима не бях премислил всичко казано от Деби предишната седмица и не бях свел съкровения мисли на Графинята до две прости истини? Истина номер едно: продължава да ме обича, но е все още объркана. И истина номер две: след известно време така ще закопнее да се любим, че няма да ѝ остане друг избор, освен да се върне. Онзи път на плажа тя на два пъти умишлено повдигна темата за секса: веднъж, описвайки ни като най-обикновени стари сексманиаци (което е добре), а после — като се сети колко рядко сме поемали въздух (което е още по-добре!) Вярно, до ушите ми бяха стигнали и дърдорения относно Майкъл Болтън и оня скапан неин личен треньор по фитнес Алекс Интимния душ, но те комай точно това и щяха да се окажат — празни дърдорения.

Окрилен от тези истини, бях се обадил на Магнум предишната седмица, за да го осведомя какво става с мен и Графинята. „Ще има ли Копелето нещо против да продам къщата в Олд Бруквил и да купя

някоя много по-евтина в Хамптън?“ Магнум бе отвърнал предпазливо оптимистично. В момента бил затънал до колене в преговори с Копелето, който, както винаги, бил неотстъпчив. Но вероятно щял да погледне положително на всяко мое действие, насочено към намаляване на разходите ми. Независимо от всичко, надявал се до началото на май да постигне желаното от нас споразумение, след което съм щял да се явя пред съдията Глийсън и да се призна за виновен.

В този миг телефонът иззвъня. Сигурно е Бо! Втурнах се в кухнята, но като стигнах до телефона, замръзнах на място. Някой звънеше по домофонната система, свързана през телефона. Някой ме търси от портала! Кой, по дяволите, се е сетил за мен? Плахо вдигнах слушалката:

— Ало?

— Здравсти, Бо! — обади се Бо. — Аз съм — Бо!

— Бо! — рекох на Бо. — Какво търсиш тук?

— Пусни ме да вляза. Нося лична доставка за теб, Бо.

Поех дълбоко въздух, за да се успокоя и да не изпусна нишката на цялото бокане. Няма начин да не е добра новина, рекох си. Иначе за какво би шофирал Бо чак до Саутхамптън? Ако новината е лоша, щеше просто да се обади по телефона, освен ако не е от оня вид хора, които обичат да се наслаждават пряко на нечия мъка. Бо обаче не е такъв човек! Как мога дори да си помисля подобно нещо? Бо ми е истински приятел, доказал верността си към мен хиляди пъти. Явно иска лично да ми съобщи добрата вест.

— Ей, Бо — озъби ми се Бо. — Ще отваряш ли тоя порталейшън, или какво?

— Да бе, да — рекох. — Извинявай, Бо. — Набрах кода на портала и се запътих към вратата.

Няколко минути по-късно седяхме в столовата под полилея от ковано желязо, за който бях платил цяло състояние. На масата от избелено дърво лежеше магнетофонче. Бо не ми беше разкрил съдържанието на лентата; все още описваше как бившата актриса Деби Старлинг направила достойно за „Оскар“ изпълнение и бързо спечелила доверието на Графинята.

— Номерът с лукатейшъна минал страхотно — разправяше Бо. — Деби, значи, киха и подсмърча като за световно, а по лицетейшъна ѝ струят сълзи, докато разправя на жена ти как мъжът ѝ я нарекъл

такава и такава, онакава и прочее. Тя... Графинята... разбира се, мигновено проявила съчувствие, понеже това ѝ е в характера. — И Бо сви рамене. — Та двете се сдушили още преди началото на сбирката.

Кимнах и замислено потърках брадичка.

— Хм — измънках, — дотук добре. И какво е казала по време на сбирката?

А Бо бавно поклати шава:

— Няма значение. По-важното е какво е казала след сбирката.

— Така ли? — наострих аз уши. — Заедно ли са отишли да вечерят?

На свой ред Бо потърка брадичката си:

— Да пийнат. Нали знаеш... ин вино веритас.

— Любопитно — рекох. — И какви истини е изкарало наяве виното?

Бо разкриви устни и отчаяно кимна:

— Ами май ще трябва да се откажеш от търсенето на нова къща, Бо. Не го препоръчвам при... създалите се обстоятелства.

Изведнъж сърцето се свлече право в стомаха ми. Значи Графинята ме е лъгала! Ебаси и коварството! Как може чак толкова низко да падне? Да иска да ме изиграе с нова къща! Та у тая жена няма ли поне капка етичност!

А Бо продължи:

— Бих целия този път, Бо, понеже те имам по-скоро за приятел, отколкото за клиент. — Млъкна и сведе поглед към магнетофона с големина на колода от карти, после пак вдигна очи. — Така че ти предлагам една сделка, Бо: досега за цялото *подслушватейшън* съм се изръсил към пет хилядарки, но ако ми позволиш да унищожа лентата, преди да си я прослушал, ще смятам, че сме квит. Ще платя на Деби от собствения си джоб. Но ако ме принудиш да натисна бутона за прослушване, ще трябва да ми платиш. Както решиш ти.

Погледнах магнетофончето със свито сърце. Божичко, що за дяволско изобретение! Толкова миниатюрно, а тъй коварно! Явно съдържаше лоши вести, лоша карма.

— Толкова лоши ли са новините, Бо? Сериозно ли говориш?

— Нали ти казах, Бо? — Сви рамене Бо. — Ин вино веритас.

Бавно поклатих глава с възможно най-тъжната усмивка. После изхихиках, един вид „Така ми се пада!“. А и в смисъл: „Значи, това е

краят; краят на брака ни, краят на всичките ми напразни надежди“. Бракът ми е един ковчег, мина ми през ум, и това ще да е последният гвоздей. Изгледах Бо право в очите и му наредих:

— Пускай шибания запис!

Бо кимна и натисна копчето.

В началото се чуваше само тихо жужене и някакъв шумов фон, после глуха размяна на думи със сервитьора. А Бо поясни:

— Приготвих го оттам, откъдето си заслужава да слушаш. Намират се в „Бъкрам Стейбълс“ и се канят да вдигнат тост. Слушай...

Кимнах, облегнах лакти на ръба на масата и кръстосах ръцете си една върху друга. После отпуснах върху тях морно чело и вперих страничен поглед в дяволското магнетофонче. Цялата работа бе един ужас. Бях подслушал собствената си съпруга — майката на децата ми! А и какво разправяше там Бо за женските тайни...?

В този миг до ушите ми долетя съвсем веселият тон на Графинята: „Наздраве за нарушения цикъл!“, последван от изненадващо естествения отговор на актрисата: „Да пием за нарушения цикъл на вторичната зависимост!“, и познатият звук на чукащи се чаши.

— Що за идиотщини? — измърмори Бо. — Никога не съм чувал за вторична зависимост и простотии от тоя род. Бъркат ми в здравето.

Кимнах в знак на съгласие, без да вдигам глава. После пак чух гласа на Графинята. Оплакваше се от мен, че съм спал с проститутки, докато сме били женени. Ами че тя какво е очаквала? Та нали сума ти време ми беше любовница! Съвсем наясно е била с поведението ми още отпреди да се оженим — а сега ми намира кусури.

Но изведнъж подскочих и наострих слух: „Напоследък обаче водя най-хубавия секс, откакто се помня. Няма да навлизам в подробности. Само ще ти кажа, че последните няколко години с мъжа ми бяха пълна скука: все една и съща поза до писване“.

Абе как може така да приказва? Та тя буквално ме скопява пред Деби — пред една абсолютно непозната! Пред жена, на която плащам да върши работа! Как смее Графинята да заяви, че в леглото не струвам и пукната пара? Не е вярно! Направо я побърквах. Викаше ми „малкия ми принц“...

Противно на здравия разум, хвърлих поглед да видя реакцията на Бо. Гледаше ли ме втренчено? Усмиваше ли се? Не, не се усмиваше.

Беше вперил очи в магнетофончето с маската на напълно съсредоточен човек. И бавно кимаше глава. И скърцаше със зъби като някой, който не схваща за какво става дума. Изведнъж вдигна поглед, а аз отворих уста да се браня срещу неоснователните обвинения на Графинята. Не успях и дума да обеля. Не ми идваше на ум какво да кажа. Графинята ме излагаше и пред Бо. И колкото повече отричах, толкова по-виновен щях да изляза.

Точно тогава Бо се засмя и поклати глава:

— Това са глупости, Бо! Всяка жена твърди, че мъжът ѝ е гола вода в леглото. Най-нормално явление. Но ако ти се яви възможност пак да я изчукаш, глътни една *виагратейшън*, преди да ѝ го навреш; тогава ще ѝ дойде акълът! — Намигна ми и пак се вгледа в магнетофончето. А аз положих отново чело върху ръцете си и се приготвих за нова болка.

Записът продължи: „Та по някое време си имах туй-онуй с личния ми треньор по фитнес и никак не беше зле — (знаех си аз!), но после ми писна и започнах да излизам с Майкъл Болтън. Нали го знаеш? Певецът?“.

„Ама, разбира се — каза Деби, уж изненадана. — А той как е?“

Гласът на Графинята: „Готин е. Страхотно романтична личност. Изкарахме цял уикенд в хотел «Плаза». Бяхме в президентския апартамент, а той го поддържаше постоянно пълен със свежи цветя. — Разнесе се доволен смях. — Нали ти казвам, романтик“.

— Ама че неблагодарна кучка! — изсъсках на Бо. — Даваш ли си сметка аз колко пъти съм ѝ пълнил президентския апартамент с цветя? Но на нея ѝ е най-лесно да го забрави!

Бо кимна с разбиране и посочи магнетофона:

— Слушай внимателно, Бо. Идва най-хубавото.

Поклатих глава и вперих поглед в устройството. Не може да бъде! Хайде, причини ми още болка!

Гласът на Графинята продължи да върти ножа в раната: „Е, имаше и неколцина други. Запознах се с един професионален играч на голф, докато бях в Пенсилвания на курсове по вторична зависимост, после изкарах известно време с едно старо гадже, ама то беше само заради старата ни дружба. — След това с много по-щастлив тон: — Сега обаче ходя с един, който е собственик на голяма фирма за

конфекция! Много е готин, нищо, че е доста затворен в емоционално отношение. Ще изчакам да видя какво ще стане“.

Гласът на актрисата: „И смяташ, че мъжът ти ще ти купи къщата, така ли?“.

Изведнъж тонът на Графинята стана уморен: „Ами още го обработвам. Мъчи се да ми се изплъзне, но аз му знам слабото място. Той иска да се съберем отново и аз му свиря на тая струна, като все му намеквам, че подобна възможност продължава да съществува.“ Пауза. „Знам, че не е никак честно, но нямам друг избор, така да се каже. И не възнамерявам да го подлъгвам повече, отколкото е необходимо. Купи ли ми къщата, още на другия ден ще се разведе. И тогава ще мога да си гледам живота. Току-виж съм се влюбила в някой местен предприемач или някой електротехник. Тогава...“

Бо щракна бутона „стоп“.

— Стига ли ти дотук, Бо?

Изглеждах го, без да мога да обеля и една дума. Графинята съвсем ме погребва с тоя запис. От всичко казано най ме заболя от изказването, че й е писнало да сме все в една и съща поза. Длъжен бях да кажа нещо на Бо, че да поправа впечатленията му от такива отровни приказки. И почнах да ровя из акъла си за подходящи думи. Нито една не успях да намеря. Бях вече официално скопен. Най-важното сега беше да се убедя, че Деби се е заклела да пази чутото в тайна. Какво ли мнение си е съставила за мен!

— Добре ли си, Бо? — попита Бо.

— Добре съм — кимнах бавно. — Нищо ми няма. Поех дълбоко въздух и насила се усмигнах. — Все пак имам чувството, че още не е взела окончателно решение, нали, Бо? Може би все още има някаква надежда, нали? — и тихичко се разсмях.

— Само така, Бо — усмигна се насърчително Бо. — Само смехът може да те излекува.

Кимнах и му пуснах тъжна усмивка, после огледах невероятно красивия си дом... и си дадох сметка колко малко означава всъщност. Най-щастливото време в живота ми бе онова с Дениз, когато нищичко си нямахме.

Бо се пресегна през масата и леко стисна ръката ми с масивната си длан. И каза с абсолютно сериозен тон:

— Виж какво, Бо, няма да ти говоря глупости. Това, което си преживял през последните шест месеца, и на най-големия си враг не го пожелавам. Няма лъжа: отвратително е. — И поклати бавно глава. — Сега обаче си длъжен да поемеш дълбоко въздух и да си дадеш сметка какво ще правиш оттук нататък. Време е да се проявиш като мъж. Нали ме разбираш, Бо? Да бъдеш истински мъж!

— Да — кимнах, — разбирам те.

Стисна ме още по-силно:

— Няма жена, която да ти надвие, Бо: нито съпруга, нито приятелка, нито любовница. С едно изключение. Знаеш ли кое, Бо?

Кимнах бавно и се борех да сдържа сълзите си:

— Чандлър — отроних.

— Точно така, Бо. Чандлър. Само тя е от значение сега. Другите само ще минават и заминават през живота ти. Тъкмо заради нея си длъжен да се стегнеш и да държиш главата си високо; дължиш го не по-малко и на синчето си. — И Бо се усмихна с носталгия. — Помня как малко след раждането си едва не умря от менингит. Няма да забравя как сърцето ми пропадна, когато Роко се обади през онази нощ от болницата и ми каза какво става. Още същата нощ влязох в една черква и се помолих за него.

Кимнах, докато обърсвах сълзата от ъгълчето на окото си:

— Явно е имало полза. Той вече е здрав и расте силно момче.

— Точно така, Бо — усмихна се Бо, — и ще продължава да расте. И един ден ще започне да взема пример от теб, затова си длъжен да му покажеш какво значи да си мъж. Че независимо от лайната, които се струпват отгоре му, истинският мъж винаги се задържа отгоре. — Бо сви мощните си рамене. — Такъв е животът, Бо. Единствените константи са децата ти, само заради тях си заслужава да се бориш с житейските несгоди. Така или иначе, предстои ти да откриеш кои са истинските ти приятели и кои просто са те използвали. Не забравяй, купеното с пари приятелство...

— Не трае дълго — довърших аз.

Бо кимна.

— А купената с пари вяност...

— Не е никаква вяност — добавих.

— Точно така, Бо. — При което се надвеси над магнетофончето, натисна бутона за изхвърляне на касетата, извади я и я вдигна във

въздуха. — Що се отнася до мен, този разговор изобщо не се е състоял. — И я пхна във вътрешния джоб на самото си. — Нищо не ми дължиш за услугата, Бо. Имам нужда единствено от приятелството си, тъй като поне аз съм ти истински приятел. И винаги ще бъда.

В което бях убеден.

[1] Името е променено. — Б.а. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

WHEN A MAN LOVES A WOMAN^[1]

На сутринта ме събуди следният шум:

Брррууу! — Брррууу! — Брррууу! — ... Брррууу! — Брррууу! — Брррууу!

Отворих дясното си око и без да вдигам глава дори на сантиметър от бялата копринена възглавница, извих врат надясно и изгледах телефона на бъдещето — хромирано чудо на техниката с две дузини мигащи лампички и с най-досадния звън на света, наподобяващ оплетено в жица врабченце. Телефонът бе поставен върху безбожно скъпа странична масичка — част от комплект, естествено.

Брррууу! — Брррууу! — Брррууу! — ... Брррууу! — Брррууу! — Брррууу!

Боже мой, изстенах. Толкова ми се спи, че... не мога да мръдна. Главата ми тежи половин тон.

Брррууу! — Брррууу! — Брррууу! — ... Брррууу! — Брррууу! — Брррууу!

Божичко! — Кой се е сетил сега пък да ми звъни? Ебаси и *нахалството!*

Изправих се в леглото и поех дълбок, разтревожен дъх. Белият копринен юрган се беше свлякъл до краката ми и покриваше слабините ми. И макар да бях съвсем сам, не можах да устоя на суетата, та огледах голото си тяло и опипах коремните мускули. Яка работа; бях във фантастична форма. Кое то беше от голямо значение тъкмо сега, ако се захванех да привлека нова Графиня; но далеч по-важно бе да си остана богат.

Е, резиденцията ще ми я оставят поне още за известно време. А една шиказно поизносена резиденция може да се окаже мощен афродизиак. Огледах спалнята. Таванът бе на десет метра над кафяво-сивия мокет за сто и петдесет хиляди долара, а спалнята бе достойна и за крал. От четирите ѝ ъгъла стърчаха колони от избелено дърво, гравирани така, че да напомнят на шишарки, а върховете им

поддържаха балдахин от кафяво-сива индонезийска коприна, която пасваше страхотно на мокета. Графинята страшно си падаше по тия шибани балдахини! И по коприните. Резиденцията имаше няколко спални, а във всяка имаше и по един шибан копринен балдахин!

Брррууу! — Брррууу! — Брррууу! — ... Брррууу! — Брррууу! — Брррууу!

Да ти еба майката! Протегнах се и вдигнах хромираната слушалка.

— Ало? — измърморих с оня подчертано сънлив глас, който подсказва на отсрещната страна, че се обажда в безбожен час.

Уви, оттатък долетя бодрият весел глас на най необичната ми вторично зависима:

— Ставай, сънчо! — призова Графинята. — Осем и половина стана! След два часа имаме среща с брокера на недвижими имоти! — Весело! Бодро! Жизнерадостно!

Ебаси и нахалството! Какво се казва в такъв случай! Изобщо нямах думи! Гък не можах да кажа! Какво друго трябваше да очаквам от нея? Да обяви, че ще си сложи от моя любим парфюм? *Боже милостиви!* Ако не бях обещал да не издам Деби, още сега щях да обясня на Графинята какво точно си мисля за нея.

А тя, още по-жизнерадостно:

— Хайде, сънчо! Днес е първият ден от останалия ти живот! Защо не накараш Гуин да ти направи кафе?

— Гуин идва чак в девет — рекох безизразно. — А и не съм в настроение за кафе.

Графинята най-сетне долови тона ми:

— Ау, някой май е много вкиснат днес! Я дръпни завесите да нахлуе малко слънчева светлина! Навън цари разкошно време.

Стиснах гневно зъби и бавно извърнах глава наляво, към славните сиво-кафяви завеси. Ебаси и шибаните завеси: бяха най-малко седемметрови и сигурно са ми стрували цяло състояние! Ех, защо ги нямах тези пари сега — и то *в брой!*

Изведнъж ме осени страхотна идея:

— Абе ти знаеш ли, че си права? — рекох весело. — Никак няма да е зле тук да стане по-светло. Само за секунда, сладурче. — Протегнах се над страничната масичка и грабнах дистанционното на бъдещето, което контролираше всичко в шикозно произнесената спалня

— от завесите до вградените осветителни тела и четири метра високия мултимедиен център със 102-сантиметровия телевизор с висока разделителна способност, и стереосистемата „Фишер“ за седемдесет и пет хиляди долара, включваща между другото и устройство за автоматична смяна на триста CD-та.

Първо — завесите: с дистанционно в ръка кликах на LCD-квадратчето с надпис „Завеси“ и те моментално се заразтваряха, откривайки зад себе си четири метра висока двукрила врата, извеждаща към палубата от червен махагон, откъдето се виждаше целият Атлантис.

— А! Светлина! — рекох на гнусната предателка. — Задръж още една секунда, сладур — и натиснах бутона с надпис „Търси диск“, при което се появи ново меню. Набрах една по една буквите Б... О... Л... Т... Ъ... Н... и след миг на екрана се появи *Хитовете на Майкъл Болтън*, придружени от една доста досадна негова снимка (голям нос, тясно лице и тъпа опашка) и списък на всичките му сладникаво-блудкави любовни песни, повечето откраднати от други, поталантливи изпълнители, и всичките предназначени да манипулират сърдечните струни и умовете на нищо неподозиращите женски същества.

Все още стисках зъби от гняв, когато сложих показалец върху заглавието *When a Man Loves a Woman* и леко цъкнах. После натиснах докрай копчето за сила на звука и задържах пръста си отгоре му няколко секунди.

— Какво правиш? — попита все още щастливата Графиня.

— Нищо — рекох, докато оглеждах шикозно поизносения си мултимедиен център и слушах как с няколко прещраквания устройството стигна до желанния диск. — Пускам си малко музика в началото на деня.

— Така ли? — попита леко объркано тя. След което добави: — Ами аз след малко отивам до плажа. Мислех да прекараме заедно деня.

— Преди да се качиш в колата, Надин, държа да ти кажа, че поразмислих по въпроса за Хамптън. Накратко казано, смятам, че се налага да останеш за известно време в Олд Бруквил.

Изведнъж, не тъй весела:

— Какво искаш да кажеш? Мисля, че този въпрос вече го обсъдихме.

В този миг до ушите ми долетя началото на песента. Поех дълбоко въздух, твърдо решен да не се издавам.

— Да — рекох с леден глас. — Но така си свикнала с живота там. И всичко ти е подредено: и курсовете „Мама и аз“, и курсовете по готварство. Да не говорим колко добре се разбираш с личния ти треньор. С Алекс... — и млъкнах за миг, оставяйки името на румънеца гадняр да виси във въздуха. — Не мога да си представя, че Алекс ще се съгласи да шофира всеки път по час и половина, че да идва в Хамптън. Нали ме разбираш?

— Вече не тренирам с него — отвърна с притеснен тон.

— Така ли? Какво стана?

— Нищо. Малко се посдърпахме.

Ами то така става, като се чукаш с личния си треньор, мина ми през ум! Но не можех да го кажа на глас, тъй като щях да компрометирам Бо. Затова рекох:

— Ами то така става, като се чукаш с личния си треньор! После се сдърпвате! — Извинявай, Бо!

— Не разбирам за какво става дума — заоправдава се тя.

А аз, със злъч:

— Ти да не би да отричаш, че си се ебала с оня румънски помияр?

— Не съм.

— Престани да се втеляваш, Надин! Много добре знам, че оня вонливец е спал в леглото ми. Хората приказват.

Точно тогава се разнесе отвратителният глас на опашатото копеле:

— *Когато мъжът обича жена, не може да мисли за друго.*

Насочих слушалката за миг към тавана — към осемдесетватовите тонколони „Босе“ — после я върнах върху ухото си и чух Графинята:

— ... много те моля, намали тая музика!

— Е, не е толкова силна — изрепчих ѝ се, след което пак насочих слушалката към високоговорителите. После пак я върнах до ухото си и я чух да пици:

— ... с теб, *Джордан*! Престани! Защо го правиш?

На което аз изсъсках:

— Стига вече, Надин! С кого си мислиш, че си имаш работа? От месеци знам за цялата тази гадория!

Ответен удар от Графинята:

— Да бе... Намерил се кой да хвърля камъни! Ти да не си някое шибано ангелче, а? Ти да не би да не спеше с оная отвратителна еврейка, дето ти правеше свирки! — Миг тишина, след което Графинята продължи: — И за ония луди рускинчета знам. Все си си същият! Курвар мръсен!

— Абсолютно си права — озъбих се. — А ти си една шибана вторично зависима, която се ебе с други вторично зависими... като оня пропаднал професионалист по голф от Пенсилвания. Той какво ти предложи в замяна? Безплатни уроци по голф след всяко чукане ли?

Графинята, отказвайки да повярва:

— Не разбирам за какво става дума.

Аз, през стиснати зъби:

— Никога няма да ти простя, Надин, задето ме изостави на стълбището пред съда, кучко мръсна!

Моментална контра:

— А ти ме ритна надолу по стъпалата, шибан наркоман такъв! Дано изгниеш зад решетките!

— Така ли? А ти дано пукнеш от вторичната си зависимост! — И й затръшнах телефона. — „Курва гадна!“ промърморих към телефона на бъдещето. Поех дълбоко въздух и се помъчих да се успокоя. Телефонът пак иззвъня: *Брррууу!* — *Брррууу!* — и за част от секундата се озова в дланта ми. — Сега какво искаш, да ти го начукам?

— Начукай си го сам! — озъби се адвокатът ми. — Какво става? Неприятна сутрин ли?

— А, здрасти, Грег! — рекох щастливо. — Какво става?

— Нищо — отвърна ми. — При теб какво става?

Замислих се за секунда:

— А, нищо особено. Посдърпахме се малко с предстоящата ми бивша жена.

— Разбирам — рече Магнум. — И мога ли да знам за какво си надул Майкъл Болтън още от осем и половина сутринта? Как можеш да слушаш подобна гадост!

— Ох, мама му стара! Изчакай за секунда. — Натиснах паузата на дистанционното. — Извинявай. Повярвай ми, ни най-малко не съм

почитател на Майкъл Болтън. Дори се каня да пусна шибаното му CD в микровълновата фурна моментално след като приключим разговора си.

— Мога ли да знам защо?

— Разговорът ни поверителен ли е?

— Всичките ни разговори са поверителни.

— Добре — рекох. — Ами току-що научих, че Графинята се ебе с Майкъл Болтън. Представяш ли си?

— Наистина ли? — зачуди се Магнум. — Тоя е пълен лузър! Къде-къде по-добър от него е можела да си намери.

— Много съм ти благодарен, Грег. Може би не схващаш какво точно се мъча да ти кажа: шибаният — Майкъл — Болтън — е чукал — моята — жена!

— По време на брака ли?

— Не! Не по време на брака ни! След това!

— Тогава какво толкова се кахъриш? И ти не си седиш на дланите, доколкото знам. Както и да е. Можеш ли да дойдеш до града днес?

— Защо? Нещо лошо ли има?

— Не бих го нарекъл лошо, но не е и най-доброто, което можеше да се случи. Приключих споразумението ти с Джоел.

— За колко време ще ми оставят къщите? — попитах мигновено.

— Ами зависи за кого става дума — за теб или за Надин — отвърна предпазливо той. — Предпочитам да ти го кажа на четири очи. Ела до града, ще поръчаме някой и друг сандвич и ще проведем работен обяд. Ще ми се да присъства и Ник.

Поколебах се за миг дали да не го притисна за повече подробности, но той каза:

— И добри вести имам, във връзка с приятеля ти Джоел. Така че горе главата! Ще се видим след няколко часа, окей?

— Ясно! — рекох щастливо и се ухилих на телефона. — До обяд ще съм там. — И окачих телефона на бъдещето с ясното съзнание, че Магнум има предвид едно-единствено нещо: Копелето напуска районната прокуратура.

* * *

Моят исполин адвокат седеше зад бюрото си, колосаният Випускник на Йейл бе вдясно от мен, а аз се настанях право срещу Магнум, под абсолютно точния ъгъл, необходим ми, за да хвърлям крадешком погледи към снимката му със съдията Глийсън, правена, докато работели заедно в щатската прокуратура. И докато си бърбяхме за слабостите на замаха ни със стика за голф, усетих, че ту участвам, ту изключвам от разговора. Вместо това съзнанието ми все се местеше към снимката на съдията Глийсън и в главата ми звучеше молитва дано някой ден той се сети колко добри приятели са били с Магнум.

— ... и топката ми все лети накриво — разправяше Магнум. — Затова гледам десният ми лакът да е прибран към ханша. — И кимна многозначително: — В това е разковничето за всеки добър удар.

Дали му пука на някой, рекох си наум.

— Точно така — рекох. — И няма ли начин да заговорим по моя въпрос, мама му стара?

Випускника на Йейл се намеси:

— Вярно е, но проблемът ти не е в лакътя, Грег, а в захвата. Много е слаб, затова биеш встрани. — И сви рамене. — Въпрос на елементарна геометрия. Като засичаш...

Боже милостиви! Спаси ме! И пак изключих. От петнадесет минути бях вече в офиса му и дотук всичко вървеше добре. Както и подозирах, Копелето наистина се канел да напуска прокуратурата. Магнум не знаеше кога точно, но бил чул от „достоверни източници“, че щяло да стане до края на годината. Което само по себе си беше добра вест, тъй като означаваше, че някой друг — надявам се, по-благосклонен от Копелето — ще пише моето писмо 5К.

Лошата новина обаче бе, че Копелето настоявал да оповести сътрудниченето ми, преди да напусне. По ред причини, както обясни Магнум, и една от най-важните била тази, че признаването ми за виновен (и произтичащото от това признание по-нататъшно сътрудничене) щяло да е солиден актив в досието на Копелето, отварящ му пътя към поста „съдружник“ в някоя голяма юридическа кантора. В допълнение към това съществувал и емоционален елемент — в смисъл, че Копелето държал да получи полагащите му се петнадесет минути слава, като обяви пресконференция, на която да съобщи:

„И аз не само вкарах делото срещу Вълка от Уолстрийт в съда, но и го превърнах в първокласен световен предател, постигайки по този начин безпрецедентен прогрес по пътя към изкореняването на измамите с евтини акции в цяла Америка“. — Естествено, Копелето щеше да премълчи факта, че този вид измами сега бе далеч по-разпространен, отколкото в най-добрите години на „Стратън“. В интерес на истината, с разрастването на интернет измамите с ценни книжа се бяха издигнали на един нов етап и един Господ знаеше колко милиона се губеха на ден в резултат на напудрени имейли, измамни обяви и от цялата мания за онлайн търгуване.

Все пак нямаше съмнение, че за мен напускането на Копелето се явяваше добра вест, поради което тримата решихме, че ни се полага да се поздравяваме взаимно в продължение на няколко минути. Адвокатите ми комай бяха склонни да припишат целия успех на някаква своя хитра правна стратегия; аз обаче съм убеден, че в дългосрочен план ролята ми на предател бе отстъпила пред нежеланието на Копелето да се труди за федералните власти срещу крепостническа надница. Така или иначе, информацията ни беше дадена абсолютно „на ухо“ и от мен се очакваше да държа устата си затворена.

А Випускника на Йейл продължаваше:

— ... най-вече геометрията на замаха отвътре навън. В това се състои моята лична тайна, благодарение на която успявам да задържа топката върху подстриганата трева. — Кимна веднъж към Магнум и мен, а Магнум му отвърна със съответното кимане.

— А пък на мен този разговор не ми харесва — усмихнах им се, — понеже и тримата сме пълни слабаци на голф — и вирнах брадичка по посока на Магнум, — особено ти, Грег, така че, ако не възразявате, престанете с шибаното мъчение и ми кажете кога ще ми конфискуват къщите.

Адвокатът исполин се засмя.

— Разбира се. Твоя дом ще го конфискуват на първи януари, а дома на Надин — през следващия юни.

— Отвратително положение — рекох. — Нали имаше приказка да изчакат четири години?

— Както винаги съм твърдял — сви рамене Магнум, — с Джоел не се работи лесно — особено сега, както се кани да напуска

прокуратурата. Иска да изпие максимално количество кръв, докато е още там.

— За твоє сведение вчера нещата стояха далеч по-зле — обади се Випусника на Йейл.

— Истина е — съгласи се Магнум. — Вчера сутринта Джоел все още настояваше Надин да напусне къщата в Олд Бруквил на една и съща дата с теб. Успяхме обаче да го убедим да ѝ даде отсрочка заради децата. Така че в известен смисъл постигнахме някаква победа.

— Голяма победа! — подметнах саркастично. — От която положението не става по-малко отвратително. — Поех дълбоко въздух и бавно издишах. — И какви пари ще ми оставят?

— Осемстотин хиляди долара — отвърна Магнум, — плюс по една кола, мебелите и личните ви вещи; оставят ти и разписките за ония дадени назаем пари, които си включил в описа. Има ли събираеми сред тях?

Спрях за миг да си ги припомня. Бяха три на брой, най-голямата на името на Елиът Лавин, задължен ми с два милиона. Едно време Елиът Лавин бе основната ми миша дупка, откъдето получавах обратно милиони в брой. В ония времена беше легендарна фигура в света на конфекцията и преди да навърши четиридесет, се бе вече издигнал до президент на фирмата „Пери Елис“. Но същевременно бе наркоман от световна класа, пропаднал комарджия и сериен курвар (тъкмо поради това толкова си бяхме паснали), та успя накрая да изгуби всичко, включително и работата си. Не бяхме разговаряли, откакто бях изтрезнял, но бях убеден, че и да иска — не може да ми се изплати. Беше банкрутирал напълно.

Втората по големина сума — четвърт милион долара — ми я дължеше Вигвам. Уви, той бе по-банкрутирал и от Елиът, така че и с него няхах никакъв шанс. Последният бе доктор Дейвид Шлесинджър, офталмолог от Лонг Айлънд, женен за Дона, приятелка от детинство на Графинята. Дейвид беше що-годе свестен човек, но Дона през повечето време си беше чиста курва. Той обаче бе в състояние да си върне борча и бях убеден, че ще го стори. Та нали аз му бях заел сто и двадесетте хиляди, с които откри клиниката си и сега се валяше в мангизи.

Най ми беше жал обаче за Елиът Лавин. Ако все още имаше пари, сто на сто щеше да ми се издължи! Двамата бяхме нещо като

кръвни братя. Веднъж аз му спасих живота, когато насмалко не се удави в плувния ми басейн. Най-смешното бе, че въпреки рушветите в брой Агента маниак и Копелето така и не проявиха особен интерес към Елиът. А и аз не настоявах. Щом не питат, ще си трая.

— Едната, за сто и двайсетте хиляди, може и да свърши работа — рекох. — Другите са без всякаква стойност. Пък и какво значение има. Със скоростта, с която харча парите, след шест месеца пак ще съм без пукнат цент.

— Ами ще се наложи да понамалиш разходите — отрязва Магнум. — И на Надин кажи да се ограничава! Няма майтап, Джордан: време е да си седнеш на задника.

Поклатих глава в знак на отказ.

— И дума няма да кажа на Надин по въпроса. Колкото и да я мразя, не желая да я тревожа. Пък и все пак ми остава повече от година да реша къде ще живее тя с децата, и ти гарантирам, че ще имат прекрасен дом, та ако ще чудо да стане.

Магнум сви устни и кимна като някой онколог, комуто предстои да съобщи на пациента си, че не му остава много:

— За съжаление ще трябва да й го съобщиш доста по-рано, отколкото си мислиш. Понеже Джоел настоява и тя да подпише споразумението.

— Ебаси и гадостта! — креснах. — Що за отвратителен ден! — И поклатих съкрушено глава. — Кога ще трябва да й го кажа?

А той, с едва проличала усмивка:

— Още днес.

* * *

Когато се обадох на Графинята да й съобщя, че трябва да се отбия да поговорим за нещо, останах шокиран от факта, че не ми каза да вървя да си го начукам. Да не забравяме, че беше от Бруклин, а като имаме предвид естеството на последния ни разговор, една препоръка да си го начукам бе бруклинският еквивалент на израза „Смятам, че засега ще е най-добре да разговаряме чрез адвокатите си“. Но само след няколко часа, когато влязох малко преди пет и децата се хвърлиха в обятията ми с викове „Тати си дойде! Тати си дойде!“, бях още по-

шокиран от неподправеното щастие на Графинята от това, че децата толкова ме обичат.

Сложен характер бе тя и при цялата ми злоба и презрение все още има една част у мен, която и досега изпитва благоговение към нея. Беше се самообразовала, самоусъвършенствала и — за добро или зло — се бе стремилa към съвършенство във всяка една област на живота. В ред отношения притежаваше всичко онова, което аз никога няма да имам: идеална красота, тотална самоувереност и една непробиваема емоционална броня, която я прави неуязвима. В някои други отношения обаче аз притежавах неща, които *тя* никога няма да има: житейски опит, финансова независимост и прекомерна емоционална уязвимост.

На друго място и по друго време сигурно щяхме да сме в пълна хармония един с друг. Казвам го, понеже в крайна сметка нас ни довърши не липсата на обич, а онези неща, на които обичта ни стана жертва — парите, дрогата, разгулният живот, самозваните ни приятели. И, естествено, „Стратън“ — отровното дърво, което раждаше единствено отровни плодове, включително и плодовете на брака ни. Само децата се бяха отървали без душевни травми — факт, за който вечно ще благодаря на Бога.

Седяхме на масата в кухнята и аз току-що бях приключил с изложението на ужасните подробности по конфискацията — срокове, суми и пр.

Отговорът ѝ ме шашна:

— Жалко — рече най-спокойно. — Знам колко обичаш вилата на брега. Къде ще живееш после?

Гледах я със зяпнала уста. Тя сериозно ли говори? След всичко, което ѝ казах, седнала да се притеснява аз къде ще живея! Ами тя къде ще живее? *А децата?*

Тъкмо се канех да я разпердушина, когато изведнъж осъзнах: не ме иронизира; просто цял живот е вървяла под дъжда на събитията, затова не очаква да ѝ се случи нещо по-различно. Всичко в крайна сметка ще се подреди в нейна полза. И колкото и да е странно, знаех, че е права.

Усмихнах ѝ се насила:

— Ти за мен не бери грижа, Над. Ще се оправя. Не се тревожи и за себе си, нито пък за децата. — И я изгледах право в очите. —

Каквото и да стане, ще се грижа за вас.

Кимна ми с разбиране, макар да съм сигурен, че и двамата не знаехме какъв точно смисъл влагам в думите си. И най-искрено ми каза:

— Знам, че ще полагаш всички възможни грижи за нас. Имаш ли представа колко години няма да те има?

— Все още не съм сигурен — рекох. — Джоел напуска прокуратурата, което за мен е добре, но все пак ще се наложи да излежа някоя и друга година. Няма начин. — И свих рамене, да го изкарам на майтап. — И това ще е краят на пътя, Над. Ти ще продължиш да се бориш с живота, а аз отивам в шибания затвор. — Засмях се и й намигнах. — Искаш ли да се трапим?

— В никакъв случай! — отвърна ми с няколко преувеличени поклащания на глава. — Но едно мога да ти обещаю: децата винаги ще знаят, че баща им е добър човек. — Пресегна се и сграбчи ръката ми по приятелски. — Децата ти винаги ще те обичат, Джордан, и ще те посрещнат в мига в, в който излезеш на свобода.

Стиснах леко дланта ѝ, после станах от стола и се приближих до високия от пода до тавана прозорец в дъното на помещението. Облегнах се на него да се понаслаждавам поне за още един миг на красотата на имението. А то изглеждаше разкошно през това време на годината. Ливадата бе с цвета на тропически лес, езерцето и водопадът имаха вид на нарисувани. Колко по-различно можеха да свършат нещата. Защо не бях действал като хората?

След няколко секунди и Графинята дойде до прозореца и се загледа навън.

— Каква красота само, нали?

— Да — рекох. — И не мога да си представя, че след време тук ще живеят други хора.

Кимна безмълвно.

Изведнъж се сетих за нещо приятно:

— Хей, помниш ли какво направихме в деня, в който сключихме договора за тази къща?

А тя се разкикоти.

— Как да не помня! Промъкнахме се и правихме секс в задния двор!

— Да бе! — рекох през смях. — Щури времена бяха, нали!

— Но не са ми любимите.

— Нима? — изгледах я с изненада. — А кои са?

— Първите ни дни — отговори ми с равен тон. — В апартаментчето в града. *Толкова* те обичах тогава! Но ти така и не разбра, Джордан. Не ме допусна да спечеля доверието ти, понеже когато се запознахме, бе вече много богат. — Млъкна за миг, сякаш търсеше думите, с които да продължи. — Искам да знаеш, че докато бяхме женени, никога не съм ти изневерила. Нито веднъж! А онова, което стана тази сутрин по телефона... — спря и тръсна глава, сякаш бе отвратена от себе си — беше просто лошо държане от моя страна, за което съжалявам.

— И аз — рекох бързо. — И моето държане не беше по-добро.

Кимна ми.

— И държа да знаеш, че за къщата в Хамптън не те манипулирах. — *Да бе, вярвам ти!* — Е, накрая може и така да беше, но не и в началото. Когато първо ми хрумна идеята, все още смятах, че двамата имаме някакъв шанс. — И направи кратка пауза. — През последните няколко седмици обаче осъзнах, че нямаме никакъв. Прекалено много неща се случиха, натрупах се прекалено много обиди, болка и лоши спомени. Не ща да прибъгвам до изтъркани клишета, но според мен ние твърдо счупихме рекорда за луда връзка, не смяташ ли?

Тъжно се усмихнах, понеже съзнавах колко е права.

— Сигурно е така — рекох, — но поне известно време ни беше безкрайно хубаво, особено в началото. — И възприех по-бодър тон. — Така или иначе, от цялата работа се сдобихме с две прекрасни деца, за които вечно ще съм ти благодарен. — Подадох ѝ обърната с длан нагоре ръка, сякаш бе истинска благородничка. — Да вървим горе, Графиньо и да целунем децата. Искаш ли? После ще си вървя. — Тя ми се усмихна, пое ръката ми и тръгнахме: от кухнята през столовата и през величественото мраморно преддверие нагоре по пищното стълбище, водещо до втория етаж на резиденцията.

Когато стигнахме до горната площадка, свърнах на изток, към детските стаи, но тя зави на запад към спалнята. Както бяхме хванати за ръка, напомняхме на двама моряци, привели се срещу два противоположни вятъра.

— Какво си намислила — засмях ѝ се игриво.

Тя продължи да ме гледа със стиснати в права линия устни — като дете, намислило някаква лудория. После леко кимна с глава към спалнята.

— Влизай с мен — рече закачливо.

Очите ми се разтвориха като чифт чадъри.

— Какво? Искаш да се любиш с мен точно сега, след като ти казах, че ни вземат къщите?

Тя кимна нетърпеливо.

— Да. Идеален момент. Никога не съм ламтяла по парите ти! Просто имах чувството... — Присвих подозрително очи и тя заби отбой: — Добре де, признавам, че парите не бяха съвсем без значение, но можех за куп други богати мъже да се ожения. Избрах те, понеже си сладур. И си оставаш сладур! — И ми смигна. — Хайде, за последен път, преди да сме се развели, окей?

— Върви напред, аз идвам! — отвърнах щастливо и само след секунди вратата на спалнята се тръшна зад нас и ние се хвърлихме върху разкошния бял копринен юрган с хилядите перлички.

Захапахме се в яка целувка. Каква необузdana страст! Каква сексуална дивост! Непозната в миналото! Графинята ухаеше толкова хубаво, че не можех да повярвам на сетивата си. Желаех я тази жена — буквално да я притежавам, и то завинаги.

— Обичам те! — изстенах.

— И аз винаги ще те обичам — изстена тя.

Кучка! — рекох си.

— И аз — изрекох с обич в гласа и започнахме да се разсъбличаме от кръста нагоре. Да! Графинята беше без сутиен! Притиснах голите си зърна към нейните и голия си стомах към нейния и усетих неподражаема мекота! И плам! Графинята бе буквално буен огън! Обзета от страсти! Не бе в състояние да мисли!

Изведнъж тя отдръпна устни и ме погледна притеснено. И през леки пъшкания изрече:

— Надявам се... хъ-хъ... че не възнамеряваш... хъ-хъ... да преспиш тук нощес... хъ-хъ... Не мога... хъ-хъ... да си представя... хъ-хъ... че утре ще трябва... хъ-хъ... да те будя... хъ-хъ...!

Кучка! — мина ми през ума.

— Разбира се... хъ-хъ... Утре имам среща в Саутхамптън... хъ-хъ... рано сутринта... хъ-хъ.

— Добре! — измърмори. — Люби ме... хъ-хъ.

Събухме си гащите, а краката на Графинята... съвършени! Толкова меки! Толкова еластични! Както никога досега! Какъв пищен ханш, какви фини глезени, какви божествени бедра! Нервната ми система бе претоварена от сетивни възприятия и това само ме радваше.

— Целуни ме нежно — изстена Графинята, — като едно време...

Да, рекох си. Ще я целуна нежно, точно като едно време, после ще я налюбя, точно като едно време — аз отгоре, а тя със стиснати пищни крака, за да има повече триене. Графинята си умираше за тази поза!

Обхванах с безкрайна нежност бузите ѝ в дланите си, допрях устни в нейните и нежно ги целунах, вдишвайки всяка нейна молекула. Устните ѝ издаваха някакво прекрасно ухание, точно като едно време — абсолютно възбуждащо!

Лежахме, струва ми се, доста време и само се целувахме.

Накрая се отдръпнах леко, вперих поглед в невероятно сините очи на разкошната Графиня и реших да направя последен отчаян опит.

— Все още те обичам — промълвих с надеждата да ми отвърне със същото.

— И аз те обичам — кимна бързо тя. — Хайде, продължавай да ме любиш, миличък!

Тя все още ме обича!

И изведнъж — шок!

— Чакай малко — рече. — Ще се обърна, а ти ми мини отзад. — С невероятна скорост Графинята се измъкна отдолу и застана на колене с гръб към мен. После скръсти ръце върху гърдите си, изви гърба си в дъга като котка, която предлага задника си, и рече задъхано: — Бързо хвани ръцете ми и ме прегърни изотзад!

Кучка! — мина ми през ума. Научила е нов номер в мое отсъствие! Ебаси и обидата! Кой я е научил на тази... кучешка поза със скръстени ръце? Онова опашато копеле ли? Или гнусният професионален играч на голф? Или — най-непростимото — румънският ѝ помияр?

А тя извърна русата си глава и ме изглежда неразбиращо:

— Какво чакаш още... хъ-хъ... Обладай ме веднага, иначе ще ме изгубиш завинаги!

Изгледах я безмълвно в очите. А тя се усмихна кокетно:

— Хайде, глупчо! Сигурна съм, че ще ти хареса!

Кучка! — рекох си. После и аз ѝ се усмигнах.

В крайна сметка през онази четвъртъчна вечер се любихме със страхотна страст. Сега си давам сметка, че и двамата сме съзнавали, че ни е за последно. И днес не мога да кажа защо стана така, но подозирам, че по този начин искахме да приключим с миналото — нещо, от което и двамата имахме нужда. Бяхме стигнали заедно до ада, заедно се бяхме върнали оттам и сега трябваше да продължим живота си поотделно. Но нещо в мен ми подсказваше, че никога няма да спрем да се обичаме.

[1] Когато мъжът обича жена (англ.); хит на американския соул певец Пърси Следж (1966 г.); хит и като кавър на Майкъл Болтън (1991 г.). — Б.пр. ↑

КНИГА ТРЕТА

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ИЗКУСТВОТО НА САМОРАЗРУШЕНИЕТО

(Три месеца по-късно)

Намирахме се някъде над Стейтън Айленд, близо до границата с щата Ню Джърси, когато внезапно си дадох сметка, че няма да успея да се прибера в Саутхамптън преди определения ми от властите вечерен час. Спомням си, че повдигнах подгъва на левия си габардинен крачол и казах нещо от рода на: „Аз малко те позаблудих, Кайли. Това нещо на крака ми не е всъщност пейджър...“. В този миг чух ужасен вой, а пилотите отпред започнаха да сочат тревожно с пръст оранжевите лампички по командното табло на хеликоптера „Сикорски Ес-76“, който се носеше на запад към Атлантик Сити със скорост двеста и шестдесет километра в час при попътен вятър.

После воят престана. Кайли седеше вляво от мен, пристегнатата с колани към едно от дълбоките кожени кресла на хеликоптера и готова да ревне.

— За пръв път се качвам на хеликоптер — хленчеше Кайли, облечена в червена копринена минирокличка, за която току-що се бях изръсил две хиляди долара в един саутхамптънски бутик. — Тия шумове нормални ли са?

— Да — отвърнах нехайно, — често се чуват. — Бях се запознал с Кайли само преди няколко часа, така че почти нищо не знаех за нея, освен че е на двадесет и две, израсла във Ванкувър, в Бритиш Колумбия, и дошла в Ню Йорк да става манекенка — намерение, осуетено от някакво хранително смущение, от което ту надебелявала, ту отслабвала с петнадесетина килограма. Напоследък тежала петдесет и девет — малко много за манекенка с ръст един и седемдесет и два — и по тази причина не успявала да си намери работа. Но това не отнемаше от страхотната ѝ хубост с идеално изваяни черти, кожа с цвят на пчелен мед, пълни устни, високи скули и топли очи с формата на бадеми.

Изведнъж хеликоптерът сви рязко надясно и запикира към земята. Дръпнатите очи на Кайли станаха кръгли от ужас.

— Божичко! — изпищя. — Какво става? Защо се спускаме?

Хванах я за ръка да я успокоя.

— Не знам точно — рекох със спокоен глас, но пропуснах да ѝ кажа: „А, на мен такива неща редовно ми се случват. Като ония, дето само във филмите ги гледаш — разбити самолети, автомобилни катастрофи, потънали яхти, експлодирали кухни, хеликоптери, бутнати умишлено в океана, че да има място за спасителите — но ти не се бой, Кайли, защото досега май винаги съм оцелявал!“.

В този миг вторият пилот се извърна, плъзна настрани тънката плексигласова преграда, разделяща осветената в оранжево кабина от пътническия салон, пхна нос през процепа и със самоуверена усмивка обяви:

— По технически причини ще се наложи да кацнем аварийно в Титърбъро — и смигна на Кайли. — Не се тревожете, госпожице, Титърбъро е само на няколко километра оттук. — При което аз пак ѝ стиснах ръката. — Пък и сте едва двадесет и две годишна — съвсем неподходяща възраст, на която една млада дама да умре!

А тя тъжно поклати глава:

— Излъгах ви! Само на седемнадесет съм!

И мигновено усетих, че съм се преебал.

* * *

Почти сигурен бях, че възрастовата граница, под която всеки полов акт по закон се смята за изнасилване, е различна в различните щати. Така че, докато хеликоптерът се спускаше стремглаво към летището в Титърбъро, започнах да се питам под чия щатска юрисдикция ще попадна, ако реша да оскверня Кайли — нюйоркската или тази на Ню Джърси? Защото бяхме излетели от Саутхамптън, щата Ню Йорк, където възрастовата граница е седемнадесет, но пък пътувахме за Атлантик Сити, Ню Джърси, където въпросната граница е... абе не знам колко си. И тъкмо в това се състоеше проблемът ми — понеже възнамерявах да извърша пъкленото дело именно там, в

луксозния апартамент на казиното „Тръмп Касъл“. Каква ли все пак е възрастовата граница в Ню Джърси, продължавах да се питам?

Явно нямаше начин да задам ребром въпроса на двамата пилоти, особено в присъствието на седналата редом с мен Кайли, която, като се вгледах по-внимателно, проявяваше всички признаци на късен пубертет. Тънкият слой мазнини, които дотогава отдавах на някакво хранително смущение, все повече излъчваха обезпокоителния аромат на бебешки тлъстинки върху фигурата на една все още напъпила тийнейджърка.

За което изобщо няхах вина, понеже за пръв път видях Кайли, докато вземаше душ в една от баните на долния ми етаж, и окосмяването ѝ ми се стори съвсем нормално, в съчетание с щръкнали гърди, размер „С“, които имаха вид на достатъчно възрастни, че да имат правото да гласуват. Да не говорим, че не беше и сама! Редом с нея стоеше друго голо момиче — синеоката блондинка Лиза, която, също като Кайли, имаше вид на съзряла гласоподавателка — и двете се бяха вплели в страстна целувка, изживявайки последните мигове на едно друсане с екстази.

Сцената — две млади манекенки, които дотогава не бях виждал, вмъкнали се в дома ми, за да се изкъпят заедно — всъщност не беше толкова изненадваща, колкото може да ви се стори на пръв поглед. Към средата на юли в Хамптън бе публична тайна, че на Медоу Лейн има една страхотна къща, в която всяка млада манекенка е свободна да се яви, да хвърли една хищна усмивка и да остане докогато иска. Признавам си: подобно поведение, свързано с използването на манекенки, е абсолютно укоризнено. От друга страна обаче, бях си наумил, че животът ми всеки момент ще завърши с имплозия, та нищо не ми пречеше да го напусна най-славно!

Тъкмо по този начин бях решил да прекарам последното си лято на Медоу Лейн: да се сношавам с манекенките, а през седмица да вземам децата от Графинята за уикенда.

На Чандлър, която ме обожаваше, ситуацията се понрави страхотно, макар да изпитваше най-голямо удоволствие да разправя на онези манекенки, с които бях в момента, че не представляват нищо в очите на Тати и че ресторантът, където ги е водил, или магазинът, от който им е купил дадена дрешка, са същите, в които преди това е водил куп други момичета като тях. С други думи, Чандлър се мъчеше да им

каже: „Ти си една нищожна уличница, която още идната седмица ще бъде заменена с друга, по-млада и по-красива“.

На Картър обаче сякаш не му пукаше. Беше зает да прекарва лятото си в джакузито на двора, което на негов език се наричаше дакудито на дода. А Когато не беше там, висеше пред телевизора и гледаше записи на сериала „Пауър Рейнджърс“, заобиколен от полуголи манекенки, които го галеха по голото тумбаче и му обещаваха да направят всичко, което поиска, ако им даде назаем миглите си само за една снимачна сесия. Убеден съм, че един ден Картър ще се проклина, задето е прогонил всички тези млади хубавици, понеже му пречели да гледа любимите си телевизионни супергерои.

Междувременно някъде към края на юли започнах да чувам все по-често за някой си Джон. Чандлър първа го спомена и го описа като „новия приятел на мама от Калифорния“. Джон. Джон. В началото не се впечатлих кой знае колко, независимо от това, че някакво вътрешно гласче ми нашепваше „Не е на хубаво“. Това, че Графинята си беше намерила гадже, никак не ме вълнуваше, няхах нищо против. Притесняваше ме обаче фактът, че е чак от другия край на Щатите. И че ако тя вземе да се влюби в него, може да реши да се премести чак там.

Не знаех кой знае колко за Джон, освен че е малко по-стар от мен, че е много богат (леле, каква изненада!) и че имал в Лос Анджелис голяма фирма за детска конфекция. Но реших да не възлагам на Бо да го проверява — по-добре да оставя Графинята на мира. В края на краищата тя с доста мъже бе излизала през лятото, така че шансовете да се влюби тъкмо в Джон ми се струаха минимални.

Напоследък друго ме притесняваше — освен факта, че харчех парите по-бързо и от латиноамериканско правителство, — и то бе упоритостта, с която Агента манияк се бе втурнал да преследва Готвача. През последните четири седмици бях ходил два пъти до Ню Джърси, за да прилъжа Готвача да обсъди миналите ни деяния, докато го записвам, но той и двата пъти ми отказа. Агента манияк обаче бе убеден, че Готвача рано или късно ще отстъпи. Според логиката на Агента манияк един мошеник по рождение не може вечно да се противопоставя на изкушението.

И тъкмо във връзка с тези ми две пътувания до Ню Джърси бях склонен да възприема идеята на Кайли да отидем до Атлантик Сити. Мисълта ѝ щукна към единадесет сутринта, докато им правех закуската на двете с Лиза.

— Няма ли някой ден да ме заведеш в Атлантик Сити и да ме научиш как се играе на комар?

Работата се усложняваше още повече от това, че Кайли страхотно ме привличаше, и то не само с външността си, но и с характера. Беше жизнерадостна, весела и излъчваше някаква детска невинност, която първоначално приписвах на канадското ѝ възпитание, а не на това, че е все още дете.

— Никога ли не си ходила в Атлантик Сити? — попитах.

— Неее — отвърна невинно тя. — Нали ще ме заведеш?

Спомням си как тогава тонът ѝ ми напомни за малко дете, което моли дядо си да го заведе в зоологическата градина. А когато я попитах на колко е години, Кайли отговори:

— На двайсет и две. А ти?

Склонен бях да ѝ вярвам. И се заех да изчислявам степента на риска от едно непозволено пътуване с хеликоптер до Атлантик Сити тъкмо когато съм под домашен арест.

В крайна сметка всичко опираше до два основни риска. Първият — да напусна щата Ню Йорк без разрешение от служителя, под чието попечителство бях поставен до началото на делото; и вторият — да закъсам в Атлантик Сити и да не се върна до определения ми вечерен час — полунощ. Що се отнася до самия хазарт, не се притеснявах, тъй като хазартът не е незаконен, нито ме притесняваше фактът, че ще трябва да нося в себе си петдесет хиляди в брой, че Доналд Тръмп да кандиса да ми отпусне хеликоптер. Имах двойно повече в сейфа в спалнята ми. По една чиста случайност това бе сумата, която се очакваше да предам на властите в процеса на конфискацията (но те още не бяха дошли да ми я поискат). Е, какво толкова ще им стане, рекох си, ако взема назаем някой и друг долар?

Нищо, сам си отговорих, подир което се обадох в казиното, поръчах хеликоптера, заведох Кайли да си купи някоя и друга дрешка, после взех краткосрочния заем от федералното правителство и се запътих към хеликоптерната площадка.

И ето че само след шест часа бях в безпътица в Титърбъро, в някакъв порутен хангар, с малолетна, а след малко — и в нарушение на вечерния час. Това, че съм в Ню Джърси, рекох си, е най-малкото ми прегрешение пред закона.

— Значи ли това, че няма да ходим? — изчурулика Кайли.

Погледнах часовника си и тъжно поклатих глава:

— Не знам, Кайли. Наближава девет, а трябва да се прибера до дванайсет.

— Жалко — нацупи се тя.

— Жалко наистина — съгласих се и кимнах съчувствено, след което се замислих дали пък вечерният ми час всъщност е истински вечерен час, а? Строго погледнато — да. Но на практика... — не. Особено пък в неделя вечер, когато подобно безобидно нарушение (като моето) може и изобщо да не бъде забелязано. Е, съществува вероятността фирмата, която следи местонахождението ми, да се обади на моя попечител Пат Мансини, но Пат е свестен мъж и просто ще реши, че гривната сигурно се е повредила. Че нима тези устройства не се повреждат често? Напротив. Пък и на него му е пределно ясно, че сътруднича в качеството ми на свидетел с федералните власти (на страната на справедливостта).

В този момент се появи усмихнатият пилот:

— Повреда в горивомера, нищо повече — заяви с облекчение. — Добрата новина е, че до двайсет минути ще го оправят.

Кайли сграбчи десницата ми и започна да я друсам нагоре-надолу, един вид „Урааа! Урааа! Значи все пак ще стигнем до Атлантик Сити!“.

— А коя е лошата? — попитах, подготвен от горчивия си опит.

— Ами късно тръгнахме тази вечер — сви рамене пилотът — и смяната ни с помощника свърши. Ще трябва да изчакаме нов екипаж. Ще пристигнат след по-малко от час.

— Какво означава това? — Запита Кайли, объркана и натъжена.

Идеше ми да ѝ кажа: „Това означава, че такива неща се случват вечно, щом пътуваш с бившия Вълк от Уолстрийт. Щом нещо може да тръгне накриво — задължително тръгва накриво!“. Но вместо това рекох:

— Значи, че ще има да повисим тук още известно време.

— И не тръгваме веднага, така ли? — и пак се нацупи.

Изгледах я и свих рамене.

— Чакай малко да помисля. — И пак си преговорих сценария. Явно беше, че няма да спя с Кайли — прекалено е млада. От друга страна обаче, бях доста добър комарджия и имаше вероятност да спечеля някой и друг долар! — Има ли тука някъде телефон? — попитах пилота.

Посочи ми с пръст автомата на стената.

Благодаря, рекох, и само след секунда оставих съобщение в гласовата поща на Пат Мансини, в което обяснявах, че съм закъсал „в града“, без да уточнявам кой точно, и че ще се прибера или късно през нощта, или рано сутринта. Окачих слушалката и се втренчих в телефона. Дали не сбърках? *Не!* — рекох си. На Патрик ръцете му са пълни с убийци и изнасилвачи, а аз така или иначе вече съм решил да не спя с Кайли. И с тази мисъл се върнах при Кайли и ѝ се усмихнах благо.

— Готово, скъпа. Заминаваме!

— Йей!!! — изпищя тя и въпросът приключи.

* * *

Няма спор, че Доналд Тръмп има най-смотаната прическа отсам Желязната завеса, но копелето явно е наясно как се правят пари. Притежава три казина в Атлантик Сити — „Тръмп Плаза“, „Тадж Махал“ и „Тръмп Касъл“. Лично аз предпочитам „Касъл“, тъй като имаше на покрива си хеликоптерна площадка, която позволява на човек бързо да пристигне и бързо да си тръгне. А това е от огромно значение в град от рода на Атлантик Сити, чието тотално декадентство може да докара изгубилия всичко комарджия до емоционален срыв, който да го тласне окончателно да скочи от прозореца.

Тъкмо по тези причини изборът ми бе паднал върху „Тръмп Касъл“, а не на друг от останалите имоти на Тръмп.

И нещо в момента ме човъркаше отвътре.

Откопчах предпазния колан, пресегнах се и отворих плексигласа.

— Извинявай — рекох на вечерния втори пилот и посочих към покрива на „Касъл“, който ставаше все по-малък, докато се отдалечавахме от него. — Няма ли да кацнем на покрива?

— Няма да може — сви рамене той. — Наредиха ни да кацнем на кея. Не знам никакви подробности.

— Хм — измърморих. — Може би го ремонтират.

— Не съм чул такова нещо — отвърна вторият пилот. Няколко минути по-късно двамата с Кайли се озовахме на задната седалка на електромобил за голф, на чийто волан седеше шофьор от „Тръмп Плаза“. До шофьора се кипреше изтупан посрещач от казиното, също с униформата на „Тръмп Плаза“, със страхотен кичур бяла коса и угодническо поведение.

— Станала е някаква грешка — рекох. — Когато се обадох днес следобед, изрично помолих да ме свържат с „Тръмп Касъл“.

— Сигурно е станала грешка — хвърли ми той ослепителна усмивка. — Редовно се случва. Е, и ние сме част от семейство Тръмп все пак, нали така?

— Станало ли е нещо? — попита Кайли. — Виждаш ми се ядосан.

Сграбчих ръката ѝ и я задържах в своята.

— Всичко е наред сладурче. Малка грешка само. Нещо съвсем нормално, когато пътуваш с мен.

А Кайли се разкикоти като ученичка.

— Между другото — обяви сервилният посрещач, — тази вечер видях вашия стар приятел Елиът Лавин. Направо съсипва конкуренцията по масите!

— Искаш да кажеш, че играе в казиното? — попитах, не вярвайки на ушите си.

— Да. Изненадва ли ви? Нима не е компулсивен комарджия?

— Е, разбира се — кимнах бавно. — Но последно чух за него, че бил без пукната пара.

А посрещачът поклати глава и се засмя:

— Е, вече не е — рече с глас на човек, който всичко знае. — Пак изкарва милиони. Притежава някаква хип-хоп модна линия, май се казва... *Fat Farm*^[1].

— О! Знам я *Phat Farm*! — намеси се Кайли, амбициозната бъдеща манекенка.

— Ти пък за какво си ходила на дебела ферма? — не се сдържах да я попитам.

Пусна ръката ми и ме перна по рамото.

— Не става дума за такава ферма, глупчо! Пише се *P-H-A-T*, което на *жаргон* значи куул, готин. Например: „Тая мацка е *phat!*“ или „Това казино е *phat!*“.

— Май е права — каза посрещачът.

— И аз така мисля — съгласих се и се усмихнах на сияещата Кайли, която попита:

— И кой е този Елиът Лавин?

Спогледахме се с посрещача.

— А, един стар приятел — рекох небрежно. Дължи ми два милиона шибани долари, които възнамерявам моментално да си взема! Доста колоритна личност!

— О — рече Кайли, явно не знаейки за кого става дума. — Трябва да е интересна личност.

Пак се спогледахме с посрещача, а само пет минути по-късно вървахме с Кайли през казиното, хванати под ръка като двама млади влюбени. Тя не спираше да върти глава във всички посоки, да се блещи на игралните маси, на игралните автомати, на огледалата и блиц лампите. Лицето ѝ притежаваше онова шашардисано изражение, което може да се види, когато петгодишно селянче от щата Айова стъпи за пръв път на „Таймс Скуеър“.

С уверена крачка я поведох право към една маса за крапс^[2].

Около нея стояха шестима мъже, до един с отчаяното изражение на дегенерати комарджии.

— Гледай сега какво става — рекох на Кайли, след което с дяволска усмивка и заговорническо намигане отворих синия си сак „Найки“ и изсипах върху маса петдесет хиляди долара в брой. После вдигнах очи към боксмана^[3] — двуметров исполин със засукан мустак, който сякаш нарушаваше закона за земното притегляне — и казах: — Чипове, моля.

Настъпи мигновена тишина. Останалите играчи не можеха да повярват на очите си. *Гледайте! Гледайте! Вълка се върна! И гледайте сега какво се викат залагания!* Много си ме бива по ефектите! Шибаният им Джеймс Бонд пасти да яде!

Мустакатият исполин се усмихна и разпореди:

— Дайте на господин Белфърт двадесет хиляди долара, докато преброим парите.

И веднага ми връчиха двадесет хиляди в чипове.

Кайли беше сразена.

— Те откъде те познават? — зашепна.

Ама моля ти се! Тук навсякъде ме знаят! Та нали бях Вълка от Уолстрийт, за Бога!

— Това нищо не е — рекох самоуверено. — Гледай сега как ще ги оберат тия нещастници! — И се залових да играя.

След пет минути повечето ми чипове вече ги нямаше, а Кайли питаше:

— Те защо постоянно ти вземат чиповете?

Поклатих мрачно глава при вида на осемнадесетте хиляди от парите на властите, които сега бяха струпани на погрешната страна на масата.

— Потръгна ми зле — измърморих. — Но ще си наваксам с останалите трийсет.

В този миг боксманът се приближи с клипборд в ръка.

— Един подпис, господин Б. — При което ми подаде клипборда и писалка.

Със свито сърце се подписах под сумата петдесет хиляди долара на нещо наподобяващо сертифициран чек^[4]. После поех дълбоко въздух и му върнах хартийката. Исполинът кимна веднъж.

— Ще ви помоля да фотокопирам шофьорската ви книжка и сте готов.

— Няма проблем — рекох бръкнах в задния джоб и... — Мама му стара — измърморих, — забравил съм я тая шибана книжка. — Усмихнах се на исполина: — Сигурен съм, че я имате някъде в архивите си, нали?

— Съжалявам, но я нямаме, господин Б. — поклати глава той. — Тук никога не сте играли.

— Хм... — продължих да мърморя, — прав сте. Дайте да помислим... Що не се обадите в „Касъл“ да ви я пратят по факса? Това няма ли да ви свърши работа? — Погледнах Кайли и й намигнах. Вълка от Уолстрийт е цар на решаването на проблеми!

Уви, боксманът отново поклати глава.

— Не става така. Извадите ли над десет хиляди в брой, длъжни сме да ви поискаме документ за самоличност.

Килнах глава:

— Чакайте, чакайте, нещо не разбирам. Значи вземате петдесет хиляди от моите пари в брой, преброявате ги, давате ми чипове, изчаквате ме да изгубя двайсет хиляди, а сега отказвате да ми дадете възможност да си ги спечеля обратно, така ли?

— Горедолу това е положението, господин Б. — сви рамене исполинът.

Господин Б. ли? Господин Б! Ебаси и подигравката. Ако не беше два пъти колкото мен тоя, така щях да му изтряскам един — право в противния му шибан мустак! Поех дълбоко въздух и казах:

— Добре. Мога ли да говоря с шефа ви? Трябва да има някакво решение на проблема.

— Разбира се! — рече боксманът, доволен, че ще се отърве от топката.

Само пет минути по-късно не само шефът му стоеше пред мен, но и петима костюмари с вид на членове на фамилията Корлеоне. Костюмарите най-неочаквано се оказаха извънредно любезни, готови да услужат и безкрайно търпеливи. Но след сума ти почесване по брадичката шефът на костюмарите, тоест сменният управител, най-накрая постанови:

— Съжалявам, господин Б., но нищо повече не мога да направя, освен да пратя в апартамента ви няколко бутилки шампанско да се почерпите с младата дама. — И ми смигна.

— Хубаво. Чакайте да си взема чиповете и да ги инкасирам. — И погледнах към Кайли. — Хайде, сладур, време е да вървим.

— Окей — съгласи се тя, без да разбира какво става. — Къде отиваме?

А аз с налудничава усмивка отвърнах:

— Първо ще си вземем обратно паричките, после ще отлетим за дома. — Погледнах към сменния управител: — Дали ще бъдете така любезен да поръчате хеликоптера ни?

— Късно е вече — отвърна той и останах с чувството, че се мъчи да прикрие усмивката си. — Хеликоптерът отдавна тръгна обратно за Лонг Айленд. Но не се притеснявайте. Приготвили сме ви прекрасен апартамент и ще ви пратим някоя и друга бутилка „Дом Периньон“ и хайвер от белуга.

— Чудесно! — изчурулика Кайли. — Умирам за хайвер от белуга!

Изглеждах я втрещен.

— Добре! — продължи да се забавлява усетилият болката ми сменен управител. — Да отидем до „клетката“ да си получите парите.

Да бе — рекох си — дай по-бързо да приключваме с тоя кошмар!

* * *

— Какви ги плещиш, ма? — едва не се развиках на шестдесетгодишната кранта от другата страна на бронираното стъкло. — Как така не можеш да ми върнеш парите?

— Съжалявам — дойде безличният отговор през лъскавите алуминиеви прорези. — Законът изисква да се легитимирате, преди да ви изплатя дължимата сума.

Съвсем се озадачих. Шашнах се. Не можех да повярвам.

Стоя аз, значи, в „клетката“, с размери на една от тоалетните в „Денис“^[5], придружен от невръстно момиче, сменен управител, който вероятно е довереник на мафията, и с купчинка разноцветни чипове, на обща стойност тридесет и две хиляди долара, с които нищо не мога да сторя, тъй като дъртата кобила от другата страна на гишето се е вкопчила в някакви там подробности. Умът ми не го побираше.

Обърнах се към сменния управител:

— Направете нещо. Това... е... нередно. — После стиснах зъби и поклатих бавно глава, в смисъл „Накрая някой ще си изпати!“.

Сменният управител разпери длани във въздуха и сви рамене:

— Какво да направя — рече най-невинно. — Законът си е закон.

С обзето от безсилие сърце се обърнах към Кайли:

— Знаеш ли защо подобни гадости ми се случват единствено на мен?

Тя притеснено поклати глава.

— Защото аз самият си ги причинявам, мама му стара! Затова! Колкото и да ме наказва съдбата, все не ми стига. — При тези думи се обърнах към бронираното стъкло и се втренчих подозрително в дъртата кранта. После разкърших врат като човек на ръба на пропастта.

— Виж какво — рекох с логичен тон, надвесих се и облегнах лакти върху черния гетинаксов плот от моята страна на гишето. — В

нормални обстоятелства съм най-нормален човек, но нека ти разкажа какво ми се случи снощи, пък ти после решавай дали заслужавам да си получа парите обратно, окей?

Крантата сви рамене.

— Добре — рекох. — Приемам това за съгласие. — И взех да й разправам цялата трагедия — от повредения хеликоптер чак до провала заради забравената шофьорска книжка, като най-старателно избягвах да спомена гривната на глезена ми, заблуждаващото послание до Патрик Мансини, крехката възраст на Кайли, безлихвения ми заем от федералното правителство и — последно, но не и най-маловажно — факта, че съм на свобода под гаранция и че изобщо нямам правото да съм в Атлантик Сити. — Според мен съвсем ясно е, че съм този, за когото се представям. Така че дай ми да си взема парите и да се разделим мирно и тихо, окей? — И хвърлих на дъртата кранта най-сговорчивата си усмивка. — Не искам кой знае какво.

Дъртата кранта ме огледа няколко секунди повече, отколкото може да се приеме за възпитано. После през процеците долетя безизразният ѝ глас:

— Съжалявам. Не мога да ви изплатя *нищо*, докато не ми покажете документ за самоличност! Така е по закон!

— Да — рекох. — Друго и не очаквах...

Това бяха последните ми думи към дъртата кранта през онази нощ. Или по-точно казано, това бяха последните ми думи за цялата нощ изобщо, ако не се броят приказките ми с Кайли, която се оказа крайно удачна компаньонка за подобно злополучно пътешествие. Аз, естествено, и с пръст не я пипнах. Сега, като се замисля, този факт се дължеше в по-малка степен на членовете на закона, отнасящи се до изнасилване на малолетни, и в по-голяма — на собственото ми чувство за добро и зло. Защото в края на краищата бях избрал съвсем позорен начин да прекарам последното си лято на Медоу Лейн. Съзнавах го не по-зле от всеки друг, но просто не съумявах да се контролирам. Сякаш бях си наумил да се самоунищожа, или по-скоро — сякаш имах нуждата да се самоунищожа.

Може би съм си мислел, че ако стана пръст от пръстта — ако изгоря всичко, което съм притежавал, и във физическо, и в емоционално отношение — ще мога някак си да върна часовника до

времето преди „Стратън“, преди поникването на отровното дърво. Може и това да е било. Или просто съм си загубил напълно разсъдъка.

Така или иначе, съществуваха граници, които дори аз не можех да си позволя да премина — едната се оказа Дейв Биъл, а другата — Кайли. И макар да нямаше никаква връзка помежду им, и двата случая ми позволиха да не изгубя и последните останки от самоуважението си.

Щом пристигнахме в Саутхамптън на другата сутрин, поръчах на Кайли такси, целунах я по бузата и я изпратих по пътя ѝ. Съзнавах, че някой ден може пак да я срещна и тогава ще се хапя по задника, задето не се бях възползвал от нея през онази неделна нощ. Момичета като Кайли наистина рядко се срещат в реалния свят, особено пък от хора като мен — с единия крак в пандиза, а с другия — в приюта за бедняци.

В момента седях на кресло във всекидневната си, загледан в Атлантическия океан, и се мъчех да намеря някакъв смисъл в случилото се. Наближаваше обяд, Патрик Мансини не се беше обадил досега, което значеше, че изобщо няма да се обади. Казано накратко, беше ми се разминало.

В този миг телефонът иззвъня.

Боже мили, рекох си, изловиха ме! И със светкавична бързина взех да ровя из ума си за някаква легенда. Трябваше да намеря някакво обяснение... Отвлякоха ме... Ходих до брат ми в Монклер, Ню Джърси, и на връщане се изгубих... Търсех подходящо място за следващата ми среща с Готвача... Точно така!

Телефонът не млъкваше.

Вдигнах безжичния.

— Да — изрекох с отчаян и прокълнат тон.

— Адвокатът ти се обажда — каза адвокатът ми. — Сам ли си?

— В Бога се кълна, Грег — заявих най-праведно, — онова момиче и с пръст не го докоснах! Обади ѝ се и я питай, ако искаш! — И изведнъж осъзнах, че не знам дори телефонния номер на Кайли. Дори и фамилното ѝ име не знаех! Просто я знаех като Кайли... детето.

— Какви ги приказваш? — зачуди се Магнум. — Какво момиче?

— Няма значение — измънках. — Будалках се. Какво става?

— Тази сутрин имах много неприятен разговор по телефона с Джоел Кoen.

Устата ми мигновено пресъхна.

— По какъв въпрос?

— Твърди, че вероятно си нарушил споразумението за сътрудничене. Исква среща с теб рано утре сутринта.

Усетих как по продълговатия ми мозък пролази паника, съпътствана от отчаяние. Добре, че бях седнал, та не паднах. „Запази спокойствие! — заповядах си. — Нищо не си направил. Нищичко!“

— Изключено е! — рекох самоуверено. — Той спомена ли нещо по-конкретно?

— Конкретно — не, но останах с впечатлението, че според него си предупредил някого за това, че сътрудничиш. Имаш ли представа за какво става дума?

Да съм *предупредил*. Ама че странно понятие. Какво може да означава в този контекст? Че съм предупредил, че съм казал някому, че сътруднича? Да, сътрудниченето ми трябваше да остане в тайна, но все пак имаше хора, на които бях длъжен да кажа, като например бившата ми съпруга, родителите ми... Джордж... но никой друг; дори Бо не бях предупредил — предупредил!... На някой от приятелите си да съм споменавал? Не. На Царицата на минетите? Не. На някоя палава Наташка? Не. Никому. На нито една душа. Така че съм невинен.

И с пълна самоувереност заявих:

— Никому не съм казал, Грег. Никого не съм предупредил. Гарантирам ти. Джоел просто си е внушил.

— Хубаво — отвърна той с равен глас. — В такъв случай няма за какво да се притесняваш. Сигурно е станало някакво недоразумение. Още утре сутринта ще се изясним.

— И аз съм убеден, че е недоразумение — рекох бързо. — Къде е срещата?

— В управлението на ФБР. Аз обаче няма да присъствам. Ще ходя извън града да сменя едни показания. Но ти не се притеснявай. Ник ще дойде с теб.

— Чудесно — рекох. — Ник е свестен човек. — А и като нямаш какво да криеш, няма и от какво да се боиш, казах си.

Слава Богу!

[1] Буквално „дебела ферма“ (англ.) — санаториум за хора с наднормено тегло. — Б.пр. ↑

[2] Игра на зарове. — Б.пр. ↑

[3] *Вохтан* (англ.) — служител в казино, който съхранява и разпределя чиповете. — Б.пр. ↑

[4] Банков чек, формално деклариран от банката издател за валиден и платим от средства, които са специално заделени за покритието на чека. — Б.пр. ↑

[5] *Denny's* — американска верига от кафенета и семейни ресторанти с пълно обслужване. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕМИСЛИМОТО

С изпънати назад рамене, с високо вдигната брадичка и редом с Випускника на Йейл влязох в стаята за поверителни разговори и се подготвих за най-лошото. Още от самото начало забелязах три необичайни обстоятелства. Първо, за днешната веселба бяха пристигнали и четиримата ми тъмничари, а именно: Копелето, Агента маниак, Мормона и, уви, Злата вещица от Изтока, която близо година не бях виждал. Седяха от едната страна на заседателната маса и чакаха аз и Випускника на Йейл да седнем насреща им.

Второто необичайно нещо бе, че и четиримата бяха официално облечени, дори Агента маниак, което при него беше рядкост. Мъжете не бяха свалили саката си, а вратовръзките им бяха стегнати догоре. Облекло, подходящо за съдебна зала. Випускника на Йейл и аз също бяхме с костюми, та дори и Вещицата, чийто черен полиестерен делови костюм плачеше за поправка — като всички останали дрехи в гардероба й.

Третата и най-тревожна особеност бе в това, че като започнахме да си разменяме обичайните любезности, осъзнах, че такива напълно липсват. Копелето се здрависа вяло и нищо не каза. Мормона ме стисна здраво и попита „Как я караш?“ с онзи мрачен тон, с който университетски треньор би съобщил, че освобождава играча от отбора и му спира стипендията. Агента маниак раздруса здраво десницата ми — прекалено здраво, бих казал, сякаш бе добросърдечен римски пълководец, който праща един от войниците си на пълната с лъвове гладиаторска арена. Вещицата пък изобщо отказа да се здрависа с мен.

Седнахме.

— Окей — рече делово Копелето. — Да се заемем с конкретните въпроси. Мишел... — каза кротко и протегна към нея обърнатата си нагоре длан. Вещицата кимна еднократно и му подаде дебелата папка, която държеше в ръцете си. После сложи дребните си ръчички върху масата и започна да върти палците си със светкавична скорост.

Усетих как сърцето ми се преобърна.

Копелето положи папката пред себе си с изключително внимание и се втренчи в нея. Беше затворена със светлокафяв шнур, прокаран през тънко картонено кръгче с размера на монета от десет цента. А Копелето не отлепваше поглед от нея.

Обърнах се объркан към Випускника на Йейл. Той забели очи и сви рамене, един вид: „Правят театро. Нищо не значи“. Кимнах с разбиране и пак загледах към Копелето, който продължаваше да се блещи — театрално — на папката.

Накрая, след една почти безупречна имитация на мразовития правителствен агент с каменното лице от „Матрицата“, на име Агент Смит, Копелето бавно, с идеално равномерно темпо разви светлокафявия шнур на идеални кръгчета, а след като свърши, бавно разтвори папката и се втренчи в най-горния документ.

И без да вдига поглед, каза с мразовития тон на Агент Смит:

— *Господин Белфърт*: признали сте се за виновен в извършването на почти всеки предвиден от закона вид измама с ценни книжа. — *Така е, рекох си*. — Манипулиране на акции. Нарушения на практиката при продажба на същите. Фрирайдинг^[1]. Спекулации. Нарушения в смисъла на Правило 10В-5^[2]. Валутни нарушения — и вдигна леко глава — и, разбира се, пране на *пари*. — Побутна документа към моята страна на масата. — Този документ *познат* ли ви е, *господин Белфърт*?

Хвърлих един поглед на документа, след което чух агент Смит да казва:

— Защо не помолите господин *Дифайс* да го прегледа от ваше име, че да не стане някоя *грешка*?

Изгарящ от желание да им угоди, Випускника на Йейл се надвеси над документа и му хвърли кратък поглед.

— Споразумението за признаване на вината ти — прошепна в ухото ми.

Не може да бъде, Шерлок! Та нали точно това е написано най-отгоре!

Випускника на Йейл ми се притече на помощ:

— Това е споразумението за признаване на вината му, Джоел.

— Искам да го чуя от устата на господин Белфърт — озъби се Агент Смит.

— Това е споразумението за признаване на вината ми — рекох с безжизнен глас.

Агент Смит кимна веднъж, после сведе поглед и пак се втренчи в преписката. Едва след десетина секунди грабна втори документ от върха на купчината и пак го побутна към мен. И вдигна поглед.

— А този документ известен ли ви е, *господин* Белфърт?

Огледах го за миг.

— Споразумението за сътрудничене.

— Точно така — кимна. — Най-долу на първа страница ще забележите отбелязано с жълт маркер изречение. Моля ви да го прочетете на глас.

— „Обвиняемият се задължава да бъде винаги искрен и честен.“

Търпението на Випускника на Йейл комай се изчерпваше:

— Добре де, какво искаш да кажеш, Джоел? Че не е бил искрен и честен ли?

Копелето се облегна назад на стола си и пусна тънка усмивка.

— Сигурно, Ник. — После ме изглежда. — Кажи ни ти, Джордан? Беше ли искрен и честен?

— Разбира се — отвърнах мигновено. — Защо да не съм? — Огледах стаята и забелязах, че и четиримата ми тъмничари ме гледат вторачено, но безизразно.

Вещицата:

— Искате да кажете, че не сте се опитали да ни заблудите дори веднъж?

Поклатих отрицателно глава, уверен, че няма начин вече да са разбрали за Атлантик Сити. Та то стана едва снощи. Добре де, преди две нощи, но като се изключи това, винаги им бях казвал истината... освен ако... *Дейвид Биъл! Бележката! Не! Не може да бъде! Изключено!* Изтиках мисълта от съзнанието си. Не бързай с изводите. Той никога не би ме издал. Няма никаква полза от това. А и аз го защитих. Спасих го. Предупредих го! Предупредих! Предупредих!

— Желаете ли да ни кажете нещо? — попита Агента маниак и кръстоса ръце под гърдите си.

— Не! — отвърнах категорично. А след това, не толкова категорично: — Искам да кажа, че всъщност не знам какво очаквате от мен по отношение на... въ... честността. — Огледах ги един по един, докато погледът ми се спря върху Копелето. — И за... въ...

искреността — реших, че съм длъжен да добавя, макар и да нямах представа защо.

Той сякаш надуши кървава следа.

— Дай да бъдем малко по-конкретни — рече търпеливо. — Казали ли сте някога някому, че сътрудничите?

Нож в сърцето! Длъжен съм да ги блъфирам!

— Да — отвърнах самоуверено.

— На кого?

— На родителите ми, като начало. Нали от тях ми е началото. — И сам се изсмях на шегата си. — Това престъпно ли е?

Копелето изобщо не се засмя.

— Не — рече — не е престъпно. Друг?

— Ъъъ — устата ми започна да пресъхва, — на жена ми, естествено — имах чувството, че устните ми вибрират, — но на нея бях длъжен да ѝ го кажа. По ред причини, имам предвид. Нали и тя трябва да се подпише на документите за конфискацията на имущество — *и изведнъж: идея! — и може тя да се е изпуснала неволно пред някоя приятелка. — Като Лори Биъл, ако разбирате какво искам да кажа, която после е казала на Дейв Биъл и от всичко това се е получило едно огромно недоразумение.* — Нямам представа всъщност. Не съм ѝ споменавал, че трябва да си мълчи. Моя грешка, вероятно. Това проблем ли е?

— Не. Според мен жена ви е достатъчно умна и разбира какъв е залогът в случая — поклати глава Копелето. На друг да сте казвали?

Запази спокойствие!

— На Джордж — заявих самоуверено.

Копелето погледна към Агента маниак, който поясни:

— Става дума за наставника му по линия на „Анонимните алкохолици“. — Едновременно с това Агента маниак кимна няколкократно с глава — да покаже, че Джордж е на чисто.

Випускника на Йейл не издържа и се намеси:

— Джоел, дай да караме по същество, а? На Джордан му е ясно, че според вас е казал някому, че ви сътрудничи, така че направо си кажете за кого става дума. Да стигнем до корена на нещата.

Копелето сви рамене и с очевидно пренебрежение не обърна внимание на думите на Випускника на Йейл, сякаш дори и дипломата му не признаваше. После ми хвърли една гадна усмивка и попита:

— Джордан, имало ли е случай да сте давали някому някаква бележка?

Боже мой! Потвърждават се най-големите ми страхове! Не съм в състояние да разсъждавам. Трябва да печеля време. И да отричам.

— Изобщо дали съм давал някому бележка през живота си ли искате да знаете? Докато съм бил в гимназията... тъ... да речем? Или откакто завърших следването си?

— Откакто започнахте да ни сътрудничите — каза Агента маниак, спасявайки ме от собствените ми глупости.

— Никому — отвърнах мигновено. — Всъщност... тъ... ще трябва да помисля, понеже... тъ... въпросът е изключително важен. — Млъкнах за миг и ми идеше да побягна. Но колко ли агенти на ФБР има в сградата? Прекалено много. Но пък ако сега е последният ми шанс! Агента маниак може всеки миг да ме закопчае, още докато сме в стаята за поверителни разговори. Копелето ще щракне с пръсти, ще посочи китките ми, а Агента маниак ще извади белезниците с такава скорост, че свят ще ми се завие! Имат ли правото обаче без разрешение от съдия? Може би. *Вероятно! Категорично!* Налагаше ми се да обсъдя въпроса с Випускника на Йейл. Но пък ако поискам да остана насаме с него, това ще им докаже, че съм виновен. Не става. Трябва да блъфирам. *Отричай! Отричай! Отричай!*

И продължих да се правя на утрепан:

— Ами имаше един случай, когато бях в Ню Джърси с Гейто и Бренън, ако това имате предвид. След като свършихме да играем голф, написах на гърба на картоната с резултатите името на едни акции и го подадох на Денис. Това обаче го има и на записа. Можете да проверите.

— Само ни губите времето — избъбри нервно Вещицата. — Знаем, че ни лъжете. Явно не е трябвало да разчитаме, че от вас може да излезе свидетел.

— Което означава, че няма да има писмо 5К — допълни Копелето.

И пак Вещицата:

— Според собствените ми изчисления ви очакват най-малко тридесет и пет години затвор.

И пак Копелето:

— Но ако си признаете още сега, все ще остане някаква възможност. Може би. — И ме изгледа с каменно лице. — Питам ви за последен път. Подавал... ли... сте... някому... някъде... някаква... бележка?

Моят спасител — Випускника на Йейл:

— Преди да продължим, настоявам да разговарям насаме с клиента си. — И сграбчи ръката ми. — Ела за малко навън, да си поприказваме.

Моят идиотски отговор:

— Няма нужда, Ник. — И се отърсих от хватката му. — Нямам какво да крия. Нищо не съм направил в този смисъл. Кълна се в Бога! Никому никаква бележка не съм давал и съм готов да се подложка на проверка с детектор на лъжата. — Че колко му е на човек да изкара подобен тест. Нали и Шарън Стоун го прави в „Първичен инстинкт“... макар тя да не лъжеше. И все пак... може пък и да не знаят! Може просто да ме изпробват! Няма нито една улика... освен... Кой прибра бележката — аз или Дейв? Не помня. Но не бива да признавам. *Не мога да призная!* Призная ли — загивам. А и те може изобщо да нямат представа, че става дума за Дейв! Ако бяха сигурни, досега да го бяха казали. И те искат с блъф да ми изтръгнат признание! Несъмнено!

Последните думи на Копелето:

— Окей. Значи никому никога не сте давали никаква бележка. Добре. — Сви рамене и затвори папката. После се обърна към Випускника на Йейл: — Съжалявам, Ник. Не мога да използвам клиента ти за свидетел. Не може да му се вярва. Щом лъже пред нас, ще лъже и пред журито.

При което Вещицата понечи да рипне от стола си, но я възпря мощният глас на Агента манияк, който се провикна:

— Глупости! — И прикова Вещицата с поглед. — Седни за секунда, Мишел! — После насочи огнения си поглед към мен: — Вижте какво — рече с тон, който досега не беше използвал, — *знам точно* какво се случи. На вечерята с Дейв Биъл сте му пробутали бележка, на която е пишело: „Не се инкриминирай! Разговорът ни се записва!“. После напуснахте ресторанта и ме излъгахте в очите с думите, че сте сторили всичко по силите си. — Спря и поклати глава, но не с отвращение. По-скоро бе разочарован от мен. Бях най-видният

му сътруднически свидетел, но го бях разочаровал, а може би и посрамил.

— От самото начало съм откровен с вас, затова сега ви казвам без заобикалки: ако не признаете истината, Джоел ще прекрати споразумението ви за сътрудничество и ще прекарате следващите тридесет години зад решетките. А ако си признаете, той може пак да го прекрати и вие пак да остарееете в затвора. — Пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. — Но никога не съм ви лъгал, не ви лъжа и сега. Не си ли признаете, никакъв шанс не ви остава!

Випускника на Йейл насмалко да скочи от стола си:

— Окей — извика с глас на границата на писъка. — Искам пет минути с клиента си — на четири очи! — После посмекчи тона: — Ще замоля всички да изчакате в коридора, докато се съвещая с клиента си!

— Разбира се — каза Копелето. — Говорете колкото си искате, Ник.

На излизане Агента манияк улови погледа ми и бавно ми кимна. „Избери правилния ход“, говореха очите му. После излезе.

* * *

— Значи мога да предполагам, че наистина си го направил — заяви адвокатът ми.

Огледах стаята за поверителни разговори, голите стени без прозорци, евтините служебни бюра, евтините кожени кресла и празната гарафа за вода в единия край на масата и се запитах дали разговорът ни не се записва.

Улових погледа на Випускника на Йейл и с уста оформих безмълвно думите: „Може ли да се говори?“.

Випускника на Йейл ме изгледа с невярващ поглед. След няколко секунди отвърна:

— Да, Джордан. Можеш спокойно да говориш. Каквото и да кажем, ще се счита за поверителна информация.

— Да бе — измърморих. — Явно никога не си ходил на кино. Та това е най-старият трик на света. Полицаяте излизат навън и чакат да направиш самопризнание. След което се втурват обратно и ти казват „Аха! Гепихме ли те!“.

Випускника на Йейл килна глава и ме изгледа така, както се гледа някой току-що откачил. После каза:

— В тази стая няма подслушвателни устройства. Имам дългогодишен стаж във федералната прокуратура, където вършех точно онова, което Джоел сега върши, така че можеш да ми вярваш. Е, и? Даде ли бележка на Дейв Биъл?

Отричай! Отричай! Отричай!

— Какво от това, ако съм дал? — попитах заядливо. — Не казвам, че съм му дал, но след като те го твърдят, какво от това, ако съм я дал?

— Ще сме изправени пред сериозен проблем — отвърна ми. — Джоел може да прекрати споразумението ти за сътрудничество, а това означава да те осъдят без наличието на писмо 5К.

Спокойно! Твоята дума срещу неговата!

— Това са глупости, Ник! Как могат да докажат, че съм подал бележка на Дейв Биъл? Нали аз отричам, а те твърдят обратното. А дори и самият Дейв да им сътрудничи, кой може да каже, че не той лъже, а аз? — И поклатих праведно глава. — Така де! Нали не може да ми откажат писмото 5К при отсъствие на доказателства?

— Не е толкова просто — сви рамене Випускника на Йейл. — Ако смятат, че лъжеш, пак може да не го напишат, макар да ме съмнява, че в случая точно това ти готвят.

— Какво искаш да кажеш?

— Предполагам, че наистина имат някакво доказателство, или поне така смятат, иначе нямаше толкова да се репчат. — Млъкна за миг и сякаш се замисли. След секунди продължи: — Окей, да приемем само за миг, че наистина си му дал бележката. Къде щеше да се намираш в подобен момент?

Невероятно! — рекох си. Дори в такъв прокълнат миг не преставах да се дивя на усуканото естество на американската правна система. Най-елементарният факт: ако признаех пред адвоката си, че наистина съм дал бележката на Дейв Биъл, той няма да е в правото си да ме представлява, в случай че продължа да лъжа. Поради тази причина ни се налагаше да разговаряме „хипотетично“, та адвокатът ми да се помъчи да напиша по кои точки съм най-уязвим. След което да ми помогне да си съставя възможно най-шантавото обяснение, отговарящо на известните факти.

— Най-вероятно щях да съм в някой ресторант — отвърнах.

— И защо смяташ така?

— Защото тъкмо на такова място се срещнахме.

— Окей — кимна той. — И как се казва ресторантът?

— „Ла Каракала“. В Лонг Айлънд, близо до Съйосет.

— Имаше ли много хора в ресторанта?

Усетих го накъде бие.

— Не. Само неколцина клиенти и нито един агент на ФБР. Убеден съм.

Випусника на Йейл кимна в знак на съгласие.

— В това отношение вероятно си прав. От доста време им сътрудничиш и съм убеден, че Коулмън ти има доверие. — Млъкна за миг, а последните му думи увиснаха във въздуха като отровен газ иприт. Да, наистина не бях оправдал доверието на Агента маниак. Той винаги бе пряк с мен, а аз яко го преебах! Но пък постъпих като Човек. Запазих самоуважението си. *И ето докъде я докарах!*

А Випусника на Йейл продължи:

— Добре, само за идеята да приемем, че наистина си му подал бележка, без никой да те види. Има ли вероятност да сте казали нещо инкриминиращо, което да се е записало? В смисъл — Дейв Биъл би ли реагирал на бележката? Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Разбирам те. Ти за глупак ли ме имаш? Че съм му пъхнал бележката ей така, без никакво предупреждение ли? Но съм убеден, че не в това е проблемът. Имам предвид, че ако се решех на подобен риск, щях първо да се огледам из ресторанта да не би някой да ни следи, след което щях да му дам някакъв знак — например да сложа пръст пред устните си или нещо от тоя род. Във всеки случай в записва няма нищо необичайно с изключение на това, че Дейв не се самоинкриминира. Но и това не е необичайно в крайна сметка. С Гейто например проведох четири-пет срещи, без той да се самоинкриминира. Така че опираме до моята дума срещу думата на Дейв, нали така?

— Много внимателно те слушам — разсъждаваше Випусника на Йейл, — но нещо не ми се връзва. — Млъкна за миг, после каза: — Кажи ми още нещо: ако му беше дал бележка, щеше ли после да си я вземеш, или той щеше да си я запази като сувенир?

От гърдите ми се отрони тежка въздишка.

— Не съм сигурен, Ник. В смисъл, бих предположил, че той просто би я изхвърлил, но откъде да знам? — Спрях и иронично поклатих глава. Направо не можех да повярвам! Бях защитил приятеля си, а той за благодарност ме беше изпортил! Магнум от самото начало е бил прав, Агента маниак — също. Бях се проявил като първия глупак и сега щях да заплатя с живота си. — Чакай и аз да те питам нещо, Ник. Какво може да стане, ако не ми дадат писмо 5К? Наистина ли ще трябва да лежа цели тридесет години?

— Да — отвърна моментално той, — а може и повече. Освен онова, по което вече си се признал за виновен, Джоел ще ти тръшне и нови обвинения: възпрепятстване на правосъдието, подвеждане на федерален служител и още няколко от този род. Ние в никакъв случай обаче не бива да допуснем подобно нещо. На всяка цена трябва да попречим на тази работа да излезе оттук. — И приятелски положи длан на рамото ми. — В качеството си на твой адвокат съм длъжен да знам още отсега: даде ли бележка на Дейв Биъл?

— Да, Ник — кимнах тъжно. — Дадох му, а там пишеше точно онова, което цитира Коулмън. — И тихичко се изсмях. — Да ти кажа честно, не ми се вярва, че след като съм рискувал толкова много за някой приятел, съм се докарал до сегашното положение.

— Мога ли да знам защо го направи? — попита Випускника на Йейл.

— Има ли някакво значение?

— Разбира се, че има! — възкликна изненадано той. — Ако си искал да опазиш Дейв Биъл, понеже съхранява твои пари или се каниш заедно с него да извършиш някакво престъпление, нещата ще приключат зле. Но ако е било просто криза на съвестта, от която не печелиш нищо, освен някакво лъжовно чувство за самоуважение, струва ми се, че бихме могли да намерим някакъв изход. Та по каква причина го стори? Защото криеш още нещо или само защото ти е приятел?

— Второто — рекох категорично, макар да се чувствах като лъжливото овчарче. — Кълна ти се в Бога, Ник! — Мама му стара! Вече се заклевх веднъж днес, след което излъгах! — Искам да кажа, този път наистина се кълна в Бога! Никаква друга изгода нямах освен тази да помогна на приятеля си. Нищо повече. Отидох на срещата с единственото намерение да накарам Дейв да проговори, но докато

седях на масата, нещо ми стана. Едва ли мога да ти го опиша. Като го гледах, си представих какво всъщност трябваше да излезе от „Стратън“. Усетих вината си за това, че лично аз го бях корумпирал. Разпалил бях алчността му с тъпите си речи на събранията. И за разлика от останалите, срещу които бях сътрудничил, Дейв ми беше приятел — или поне така си мислех тогава. Сега обаче вече знам, че приятели не съществуват — както не съществува и лоялността — и че всяка коза е за своя крак! — Поклатих гневно глава. — Заради което вероятно ще прекарам остатъка от шибания си живот в пандиза! — Млъкнах и се опитах да се овладеея. — А какво ще кажат децата ми? — И поклатих невярващо глава. — Чандлър и Картър. О, *Божичко* — какви ги надробих!

Випускника на Йейл положи длан върху рамото ми и ме потупа няколкократно.

— Окей — рече. — Сега следва да закърпим положението, да разчистим бъркотията.

— И как ще стане то?

— Като начало ще трябва веднага да си признаеш пред тях. Не можем да си позволим това нещо да ни е в тежест и след днешния ден.

— Така ли мислиш? Ами тоя Джоел ме мрази до дъното на червата си бе, Ник. В мига, в който си призная, ще прекрати споразумението ми за сътрудничество. Убеден съм. — Млъкнах за миг — да преценя краткосрочните последствия. — Трябва поне още веднъж да видя децата си. Само веднъж, преди да ме напъхат зад решетките. Само да ги целуна за сбогом и да им кажа, че ги обичам.

— Разбирам те — изрази съчувствие той. — И съм убеден, че ако изляза и кажа на Джоел, че имаш да му казваш нещо, той ще се съгласи да не предприема никакво непосредствено действие, а поне да го премисли до утре.

— И какво ще стане после? Ти как щеше да постъпиш в подобна ситуация?

— Аз ли как щях да постъпя? — разсмя се той.

— Точно така — изгледах го с абсолютна сериозност. — Ти как щеше да постъпиш? Щеше ли на мига да ми прекратиш споразумението за сътрудничество, или просто щеше да ме шляпнеш през пръстите?

— В никакъв случай не бих прекратил споразумението ти — отвърна ми мигновено. — Последствията са прекалено сурови. И бих казал, че деветдесет на сто от помощник федералните прокурори мислят по същия начин. — И сви рамене. — За жалост Джоел не попада в тези деветдесет процента, но това не означава, че ще прекрати споразумението с теб. Просто искам да ти кажа, че повечето помощник федерални прокурори не са толкова непреклонни, колкото Джоел.

Но да се върнем на въпроса ти. На негово място най-вероятно щях да ти отправя строго предупреждение — или, в най-лошия случай, да те накарам да се признаеш за виновен и по още едно обвинение — например за подвеждане на федерален служител или за възпрепятстване на правосъдието. Моята цел би била да ти дам урок, а и да убедя журито, че вече сме те наказали за стореното.

— Какво жури? Нали вече ще съм се признал за виновен?

— Не говоря за твоя процес — поклати глава той. — Имам предвид журитата, пред които ще се явяваш като свидетел на обвинението. Недей се заблуждава: всичко това ще излезе наяве по време на кръстосаните разпити. И те затова сега са толкова бесни! Сто на сто са наясно, че си го сторил от добра подбуда. Просто си искал да опазиш приятеля си.

Както и да е, дай ми разрешение и ще изляза веднага да им кажа, че си готов да се разкаеш. След което двамата с Грег ще запретнем ръкави, за да те измъкнем — и то без да жалим никакви усилия. Защото щом Грег разбере какво е станало, той със сигурност още довечера ще се върне. И рано утре сутринта ще се забием във федералната прокуратура да пледираме по твоя случай. Ако се наложи, до най-високо ниво ще стигнем. Радваме се на прекрасни отношения с шефа на криминалния отдел, който в крайна сметка ще трябва да парафира рапорта на Джоел. А ти междувременно взemi да се обадиш на Коулмън и го помоли да каже някоя добра дума за теб. Знам, че двамата сте в добри отношения. От няколко източника вече дочувам, че той силно ти симпатизира и те уважава.

— Може да е било вярно навремето — рекох мрачно, — но вече не е така. Аз наистина напълно го предадох. — И поклатих засрамено глава. — Не знам как ще го погледна в очите. — Прехапах долната си

устна, ужасен от мисълта. — Сигурно ме мрази вече до дъното на душата си.

— Амиии — проточи Випускника на Йейл с тънка усмивчица. — Изобщо не те мрази. Дори се обзалагам, че е съвсем наясно със ставащото тук. Не си мисли, че си първият сътруднически, който е попаднал в такова положение. Много по-често се случва, отколкото си мислиш. Поне сърцето ти си е било на мястото. И макар Коулмън никога да не го признае, сигурно сега те уважава повече, отколкото преди. Аз също — намигна ми. — Така че ни остава да се справим единствено с Джоел — да предотвратим по всякакъв начин прекратяването на сътрудничеството ти. Оттам нататък — каквото дойде.

Кимнах, изпитвайки вътрешно удовлетворение, че бях наел за мои защитници фирмата „Дифайс, О’Конъл енд Роуз“. Те бяха не само първокласни юристи, но и приятели, от каквито напоследък изпитвах силен недостиг. Естествено, все още бе налице вероятността Копелето да прекрати — или най-малкото да се опита да прекрати — споразумението за сътрудничество, но докато в ъгъла ми стояха Ник и Грег, а с малко повече късмет — и Агента маниак — шансовете ми нямаше да са съвсем изгубени.

Пет минути по-късно тъмничарите ми се завърнаха в стаята за поверителни разговори и аз захванах да се кая в продължение на тридесет минути, през които им разказах всичко.

Стори ми се, че Копелето възприе нещата добре, макар да не прояви никакви емоции, а накрая само каза на Ник, че ще се свърже с него до няколко дни. За моя най-голяма изненада Вещицата и Мормона отказаха да се намесят.

А Агента маниак бе необичайно тих.

Първоначално мълчанието му съвсем ме съсипа, понеже реших, че съм разрушил завинаги всичката добра воля, която бях успял да изградя у него. Та нима не се подиграх с доверието му! Лъжех го, докато го гледах в очите — и то не само когато му предавах касетата със записа, но и когато ме конфронтира тук, в стаята за поверителни разговори. Така че имаше пълното право да забрави телефонния ми номер и да си извади съответните поуки.

Оказа се обаче, че не съм прав — той просто пазел мислите си за по-късно, когато останахме насаме. А това се случи само след десет минути, когато той ни изпрати заедно с Випускника на Йейл със

служебния асансьор, през фоайето, залято от тъмнокожи мрачни полулегални чужденци, а оттам — на улицата. Тогава Випускника на Йейл тръгна наляво към метрото, а ние двамата с Агента манияк — надясно към паркинга.

Наближавахме Бродуей, зад гърба ни се извисяваше „Федерал Плаза“ 26, когато Агента манияк закова на място, плесна ме по бицепса и запита:

— Абе какво ти става, мама му стара? Да не си нещо откачил?

И аз заковах на място.

— Да — рекох. — Май откачих.

Агента манияк премина в настъпление:

— Яко си го закъсал засега! Даваш ли си сметка каква тежка битка ти предстои с Джоел? Божичко, ти май изобщо не схващаш! Направо си играеш с живота си! — Стисна устни и поклати глава. — Не мога да го повярвам! И то след като си зложих главата в торбата заради теб да пледирам шибания ти казус пред Джоел, пред шефа ми, пред неговия шеф и пред всички останали в тая сграда!

А имаш ли изобщо представа какво количество хартия съм изписал по шибания ти случай? — И пак гневно поклати глава. — Невероятно! — продължи да мърмори. — А какво ти казах оная вечер, когато беше разстроен, че те подготвям да записваш Биъл? Кажи де, нали уж имаш фотографска памет! Кажи ми бе, гений такъв: какво точно ти рекох?

С подвита опашка:

— Каза, че при аналогична ситуация и той би постъпил по същия начин. И излезе прав. Просто не знам какво повече да кажа. — Спрях, ровейки в съзнанието си за точните думи. — Не те ли интересува поне защо го направих?

— Не се хаби — отвърна ми натъртено. — Пък и вече знам защо си го сторил. И тъкмо затова сега разговарям с теб тук, навън, а не в някоя затворническа килия. — И продължи да клати глава. — Както и да е, кашата я забърка ти, а сега аз ще трябва да те оправям. Много съм ти благодарен!

Не се сетих за подходящ отговор, затова рекох:

— Приятел в нужда се познава.

— Да бе — замърмори. — И ти си ми бил приятел! Боже мили! При сътрудническ като теб на кого му трябват врагове? — И още

клатене на главата. — Слушай много внимателно какво ще ти кажа: не мога да ти обещаю нищо конкретно, но ще направя всичко по силите си да ти спася кожата. В знак на благодарност си длъжен да преминеш на ново, много по-качествено ниво в сътрудниченето си. Дотук се справяш добре, но само толкова. Можеш много повече, далеч повече. Знам на какво си способен, знае го и Джоел. А това е единственото, което може да ти помогне. Накратко казано, знаеш кои са целите ни. Така че, като се прибереш довечера у дома, искам да си напънеш мозъка и да измислиш как да стигнем до тях. Та докато увещавам Джоел да те помилва, да мога да му кажа, че си готов да сътрудничиш на ново, много по-високо ниво. Разбра ли?

— Идеално — рекох. — А ти от самото начало беше прав: на този свят няма лоялност. И всеки предава останалите. — При което се ръкувахме и се разделихме.

Най-необичайното обаче тепърва предстоеше. Вечерта, след като накарах Джордж да се обади на Елиът Лавин и да го попита дали не може да ми изплати поне част от дължимата сума, от която имах въпиюща нужда, Джордж остави слушалката само след една минута и рече с невярващ глас:

— Според приятеля ти Елиът на теб в затвора пари няма да ти трябват. Каза да ти пожелае всичко хубаво и да вървя да си го начукам. После ми затвори телефона.

Чудесно, рекох си. На този свят има доста хора, с които извършвах престъпления и които смятат, че им се е разминало. Е, имат много здраве.

[1] *Free riding* (англ.) — спекулативно закупуване на ценни книжа при отсъствието на необходимите парични средства. Тъй като борсовите трансакции обикновено се плащат в рамките на три работни дни, спекулантът може да закупи даден пакет акции и да ги продаде още същия (или на следващия) ден, без да има необходимите за целта пари. — Б.пр. ↑

[2] Правило 10В-5 на СЕК забранява търгуването с ценни книжа на основата на вътрешна информация. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

СВРЪХПРЕДАТЕЛЯТ

Беше горещ вторник в началото на август и над остров Манхатън се стелеше такава гъста супа от задух, че към десет сутринта човек буквално усещаше атмосферата върху кожата си. В кантората на „Дифайс, О’Конъл енд Роуз“ обаче цареше безупречен хлад! Климатичите на сградата работеха на максимални обороти, а ние тримата разчопахме събитията от изминалите седем дни.

За разлика от адвокатите ми, бях облечен подходящо за жегата: бяла блуза с разкопчана яка, светлобежов къс панталон за голф и кожени яхтсменски мокасини. Естествено, бях си обул и чорапи — да крият гривната около глезена ми от любопитни очи. В момента центърът на сцената бе зает от Магнум, който описваше подробно преговорите си с моя добър приятел Копелето.

— Възпрепятстване на правосъдието — обяви той гордо и се опъна на високата облегалка на коженото си кресло. — Признаваш се за виновен по този пункт и излежаваш допълнително тридесет месеца. Но — вдигна десния си показалец — получаваш писмото си 5К, с което избягваш решителната битка със Сатаната. — Кимна еднократно. — Страхотен резултат, Джордан, особено като се вземе предвид с кого си имаш работа.

— Да — съгласих се, — и като се има предвид собствената ми огромна идиотщина. — Поклатих невярващо глава. — Казвам ви, по-голяма простотия през живота си не съм вършил. — Продължих да клатя глава. — Останалите изобщо не могат да се сравняват. — Обърнах се към Випускника на Йейл и му хвърлих любезна усмивка.

— Ако не беше ти, Ник — рекох му, — щях да умра преди края на деня. Страхотен беше, от начало до край.

— Много мило от твоя страна, че го казваш — вдигна вежди Випускника на Йейл, — но готов ли си да се закълнеш пред Бога, че наистина беше така? — И се разсмя. — Или си готов да се подложиш на проверка с детектор на лъжата?

— Еби се в гъза, Ник! Всички виновни се изразяват по този начин, когато са ги натикали в ъгъла. Това си е биологичен рефлекс. По същата причина и медузата ужилва минаващия покрай нея плувец. С какво е виновна пък тя? — свих рамене.

— Кой? — попита Магнум. — Медузата ли?

— Да, медузата, а в случая — аз. Постъпих така, както всеки интелигентен човек би постъпил на мое място. Лъгах като ненормален, докато накрая не ми остана друг избор, освен да си призная. След което ги помолих за прошка. Няма друг начин. — И пак свих рамене.

— Може и да си прав — съгласи се Випускника на Йейл, — но то е известно и на Джоел.

— Кое му е известно?

— Че всички виновни се кълнат в Бога.

— Ааа... но предлагат ли всички виновни да се подложат на детектора на лъжата? — И му смигнах заговорнически. — Не схващаш ли, Ник: аз не съм като другите!

Пълно мълчание.

— Та какво да ви кажа в края на краищата? Вие сте върхът! А на теб, Ник... толкова съм ти задължен, че съм готов да пренебрегна последната ти обида и да подобрим още повече взаимоотношенията си. — След което се обърнах към Магнум. — Та кога, Грег, ще трябва да се призна за виновен по най-новото обвинение?

— Някъде през есента — отвърна, — макар че ще гледаме да забавим топката колкото се може повече. Не забравяй, че писмото 5К няма да третира обвинението за възпрепятстване на правосъдието, така че Глийсън ще е длъжен да стовари отгоре ти цялата сила на закона.

Но пък постъпих като Човек!

— Е, две и половина години не са кой знае каква цена за самоуважението, което си запазих. Даже ми се струва, че когато някой ден обясня положението на Картър, той ще се гордее с мен — *особени погледи и от двамата ми адвокати*, — а може и да не се гордее. Както и да е, предпочитам цялата работа да приключи колкото се може по-бързо. Разбирате ли ме?

Магнум продължаваше да ме гледа втренчено, със стиснати устни. Погледнах Випускника на Йейл. И той ме гледаше по същия начин.

— Окей — рекох, — кажете ми къде бъркам.

— Ами... — обяви исполинът тенор — за начало нека ти обясня как минаха нещата вчера във федералната прокуратура. На съвещанието присъствахме петима: Ник и аз и, разбира се, Джоел, а освен това Коулмън и някой си Рон Уайт, назначен съвсем отскоро за шеф на криминалния отдел.

— Така ли? — възкликнах. — Знам го него! Веднъж ме разпитва по друго дело. Много свестен човек. Жалко, че не ми се падна той за помощник федерален прокурор вместо Джоел.

Магнум кимна в знак на съгласие.

— Хубаво щеше да е, ама не стана. Така че сега ще трябва да се преборим с Джоел, а съответно и Джоел да се пребори с теб. Но колкото и свестен да е Рон Уайт, все пак ще се съобрази с мнението на Джоел.

— Бях останал с убеждението, че Джоел скоро ще напуска.

— Така е — потвърди Магнум, — затова и не бързае да се признаваш за виновен. Защото, ако успеем да изчакаме напускането му, ще имаме възможност да водим нови преговори със следващия помощник федерален прокурор, който, надяваме се — и Магнум намигна, — ще прояви повече съчувствие по нашия казус.

— Великолепно! — възкликнах. А и каква двуинстанционна правораздавателна система си имаме само — умопомрачителна! Защото, ако бях някой бедняк, че дори и човек от средната класа, вече щях да мръзна в някоя килия със светлата перспектива да изкарам там близо тридесет години.

Випускника на Йейл каза:

— Първата ни цел ще е да сведем „възпрепятстване на правосъдието“ до значително по-леко обвинение — от рода на подвеждане на федерален служител.

— При което затворът не е задължителен — допълни Магнум с леко смигване.

— Точно така — потвърди Випускника на Йейл с хладно вдигане на рамене. — Естествено, най-доброто би било да ги убедим да се откажат от цялото разследване, но това не ми се струва реалистично. Джоел вече е пуснал духа от бутилката и това — федералната прокуратура да се обърне на сто и осемдесет градуса — ще се възприеме като проява на *нерешителност*.

Влизайки в ролята на адвокат на дявола, рекох:

— Думите ви звучат логично, но какво ще стане, ако следващият помощник федерален прокурор се окаже по-лош и от Джоел? Има ли вероятност да се отметнат и от сегашното споразумение?

— Хубави два въпроса — отвърна Магнум. — Но положението ти в никакъв случай не бива да се влошава повече. Възпрепятстването на правосъдието само по себе си е доста тежко обвинение и съм сигурен, че и Рон Уайт ще се съгласи с мен. А и за нас всеки друг ще е по-подходящ от Джоел Коен, с изключение на Мишел Аделман. Изключено е обаче тя да се заеме със случая ти, тъй като си има достатъчно работа да тероризира Виктор Уонг. При повечето помощник федерални прокурори щеше да ти се размине със строго предупреждение, но по някакви си негови причини Джоел ти има зъб.

— Прекалено емоционално е обвързан с разследването ти, мен ако ме питаш — каза Випускника на Йейл.

А освен това е и тъп задник, рекох си.

— С други думи — продължи Випускника на Йейл, — толкова отдавна те преследва, че в много по-голяма степен е свикнал да те смята за „бивш мошеник“, ако мога така да се изразя, отколкото за „почтения гражданин, в който си се превърнал“, което е точното описание.

— Абсолютно вярно формулирано, Ник — намеси се Магнум. — И тъкмо поради това е важно да изчакаме. Следващият помощник федерален прокурор няма да е обвързан с миналото ти. Ще познава единствено Джордан Белфърт, който е от отбора на САЩ.

— Ами Коулмън? — попитах. — Той ме преследва повече време, отколкото всички останали, взети заедно.

— При агентите на ФБР нещата стоят другояче — поясни Ник, — особено в случаи като твоя, където липсва насилие. Имаш репутацията на страхотно умен човек и Коулмън те уважава. Не си никакъв обикновен глупак, нарушил закона.

— И за твое сведение — добави Магнум, — Джоел не прекрати споразумението ти именно благодарение най-вече на Коулмън. Той вчера те защити много солидно. Подчерта, че с изключение на бележката ти до Дейв Биъл, си се оказал първокласен сътруднищещ. Каза също, че с него в момента работите по някакво много важно разследване. Имаш ли представа за какво става дума?

— Да — кимнах, — Гейто и Бренън. Досега не сме отбелязали никакъв особен напредък, но много скоро ще постигнем пробив. В интерес на истината оттук отивам на среща с Коулмън. Нося му едно подаръче.

— Какво по-точно?

Кимнах и стиснах зъби, вбесен от доскорошната поредица измени от хора, имали някога нахалството да се наричат мои приятели.

— Рецепта как по-добре да сготви Готвача — отвърнах хладно, понеже при аналогична ситуация и той би постъпил по същия шибан начин спрямо мен.

* * *

Стори ми се съвсем подходящо, че се намираме в Бруклин Хайтс, когато най-сетне разказах на Агента маниак историята на запознанството ни с Графинята и за това как тя в крайна сметка ме отне от Дениз. Защото тъкмо на това място, в този замогнал се отскоро район, само на няколко преки от федералната прокуратура в тази посока и на няколко преки от федералния съд — в другата, се състоя първата ни среща с Графинята.

По онова време тя живееше под наем в еднотаен апартамент в една кооперация на „Джоралимън Стрийт“, съвсем близо до китайския ресторант, в който в момента обядвахме с Агента маниак. Явно гнусотата на личния ми живот нямаше да е основна тема на днешния ни разговор, но се считах длъжник на Агента маниак след всичко, което беше сторил за мен. А и кой пламенен американец — пък бил той и агент на ФБР, би се отказал да чуе подобна история — с основни съставки секс, дрога, алчност, похот, развод, изневяра и блондинки? Стигнал бях докъм средата на описанието как пътищата ни се бяха пресекли за пръв път.

— ... Вдигах щури купони във вилата си на брега, при това всеки бе добре дошъл. Достатъчно бе да се явиш, да се усмихнеш — и моментално се включваш във вихъра. Не съм чувал за друг, по-страхотен метод за наемане на работна ръка. — Млъкнах, отхапах от палачинката със свинско мушу, която току-що бях навил, сякаш е

джойнт, докато Агента маниак налага вилица, отрупана с любимото му пиле чоу-мейн.

След няколко секунди отбелязах:

— Прав си, страхотна кухня имат.

— А и цените им са безбожно ниски — кимна Агента маниак. — Честно казано, не мога да си обясня как това заведение още не е банкрутирало. Все пак наемите в този район са доста високи.

Свих рамене и констатирах очевидното:

— Сигурно плащат на сервитьорите по шест цента на час и ги заплашват, че ако се оплачат, ще убият близките им в Китай.

— Вероятно — съгласи се той. — Но пък единствено така може да се постигне цена от пет долара и деветдесет и пет цента за порция чоу-мейн, нали! — Загреба отново и задържа вилицата в очакване във въздуха: — Карай нататък.

Кимнах и оставих палачинката върху чинията си:

— В началото купоните бяха сравнително скромни — по няколкостотин души, да речем, но с течение на времето започнаха да прииждат с хиляди. И както всичко останало, свързано със „Стратън“, всеки следващ купон трябваше да е по-декадентски от предишния.

— Защо? — положи вилицата си Агента маниак.

— Ами човек постепенно претръпва. Каквото ти се е струвало щуро през 1989-а, през 1991-ва вече ти изглежда доста кротко. А освен това „Стратън“ бе едно самостоятелно общество, нещо като Древния Рим, сплотено от жаждата да бъде свидетел на покварата. В Рим хранели лъвовете с роби; в „Стратън“ мяхме джуджета по мишена от велкро. — Спрях, взех палачинката и отхапах.

Както и да е, първите ни купони бяха сравнително безобидни: диджеи пускаха музика, народът танцуваше, барът действаше, имаше някой и друг ордъвър, може би тук-там по малко дрога, но нищо повече.

Само след няколко години обаче лудницата стана пълна: у дома ми присъстват няколко хиляди души, тълпата направо прелива на улицата и на плажа, задната веранда буквално се огъва и заплашва да се срути. По „Дюн Роуд“ е изключено да минеш — пълен е с натаралянкани и надрусани стратънци под надзора на уестхамптънските полицаи, та купонът да тече независимо от оплакванията на съседите.

През цялото това време свири оркестър на живо, жонгльори жонглират, проститутки проституират, стриптийзьорки се разсъбличат, акробати въртят салтоморталета, наред всички се размотава едно джудже по гащеризон — ей така, за майтап, а на самия плаж огромни зеленушки^[1] и още по-огромни омари си съжителстват върху скалата с печено прасенце с ябълка в устата. И за да е сигурно, че никой няма да остане жаден, из тълпата се движат две дузини голи до кръста сервитьорки и разнасят върху подноси от чисто сребро чаши с шампанско „Дом Периньон“.

— Боже мили! — измърмори Агента манияк и отново загреба от пилешкото.

— Така или иначе, с Надин се запознах през уикенда на четвърти юли 1990 година, когато нещата още бяха сравнително кротки, така че тя не си загуби съвсем ума при първото ѝ посещение в дома ми. Завари ме да играя бiliarд във всекидневната с Елиът Лавин — добре, че се сетих! — който, между другото, в момента трупя ново състояние.

— Така ли? — зачуди се Агента манияк и остави вилцата си. — А пък аз мислех, че е банкрутирал напълно.

— Вече не е! — поклатих глава. — Чух, че пак е разперил криле. — Естествено, предпочетох да премълча къде и от кого съм го чул. — Бизнесът му с конфекцията отново е потръгнал; не знам никакви подробности, но разправят, че печелел милиони.

— Невероятно — рече Агента манияк, — като се има предвид що за дегенерат е този човек.

— Така е — съгласих се, — но доколкото познавам Елиът, той вероятно и до днес внася контрабандно валута от Хонконг. — Свих рамене. — Честно казано, много съм изненадан, че вие двамата с Джоел така и не му обръщате внимание. Защото от него получавах големи рушвети, отколкото от всички останали, взети заедно.

— Много трудно разследване се очертава — сви рамене Агента манияк. — Преди време иззехме банковите му извлечения, но се оказа, че при такова масово движение на пари в брой по сметките е невъзможно да се установи някаква схема. В този смисъл е бил изключително удачен в ролята му на „миша дупка“.

— Нима? — контрирах го. — Защото аз например си спомням един случай, когато секретарката му беше натъпкала един сак със седемстотин хиляди долара в брой и го беше дала на шофьора ми

Джордж да ми го предаде. И знам със сигурност, че сумата е била изтеглена същия ден от Банк ъф Ню Йорк, стигнала е директно до секретарката му, от нея — до Джордж, а от Джордж — до мен.

— И откъде ти е известно всичко това? — изкриви устни Агента маниак.

— От това, че секретарката му се обади да ми съобщи, че току-що била изтеглила сумата от банката, та да съм прател Джордж да я прибере, преди Елиът да я е проиграл. А Когато Джордж тръшна сака пред мен, от челото му се стичаха едри капки пот и погледът му беше един такъв — особен. На мен никога нищо не ми спомена, но казал на Джанет, а тя — на мен. Явно го обзело любопитството, та отворил сака и насмалко щял да припадне. — И свих рамене. — Така че достатъчно ще е да връчиш призовки на секретарката на Елиът, на Джордж и на Джанет, да изземеш банковите извлечения и всичко ще си дойде по местата.

Агента маниак ме изглежда втренчено за секунда. После нагребва от чоу-мейна и задъвка. Безмълвният му отговор гласеше: „Ще проверя. Продължавай да разправяш за себе си“.

Поех дълбоко въздух:

— Та ние с Елиът играем на билиард, когато Главчо се втурва задъхан: „Ако знаеш каква мацка пристигна с едно ферари! Направо несравнима!“. Но понеже го казва Главчо, аз, естествено, не разчитам особено на оценката му. Той обаче буквално ме завлече до вратата. И така видях за пръв път Надин.

Усмяхнах се при спомена:

Почувствах се точно като Майкъл Корлеоне в „Кръстникът“, когато за пръв път съзира Аполония да върви през маслиновата горичка в Сицилия, а него сякаш гръм го поразява. Та и аз така с Надин — направо заглавието не можах да си кажа. — Млъкнах и огледах палачинката си — дали да отхапя още един път или не. Вдигайки поглед, осъзнах, че съм загубил апетита си. — Най-впечатляващото у нея бяха краката ѝ. Винаги съм обожавал краката на Графинята. И дупето ѝ. По-кръгло е и от задника на пуерториканка, не знам дали ти е направило впечатление. — И му намигнах.

А Агента маниак се разсмя с глас.

— Както и да е, успяхме да разменим само няколко думи, понеже беше дошла с кавалер, а после стратънци моментално се захванаха да я

изтезават.

— В какъв смисъл? — попита Агента маниак.

Свих рамене:

— Ами най-вече отказаха да обърнат внимание на факта, че е дошла с някого, и започнаха да ѝ се натискат така, сякаш оня изобщо не съществува. Върхът беше, когато ни представиха един на друг. Стояхме до масата за билиард и тя каза нещо от рода на „Хубава къща“, а аз ѝ благодарих и изведнъж видях как лицето ѝ побледня. Обърнах се. Зад гърба ми Марк Хана, един от тогавашните ми брокери, не откъсваше очи от нея и си правеше чекия.

— Сериозно ли говориш? — отскочи назад върху стола си Агента маниак.

— Буквално си беше свалил гащите до коленете — свих рамене — и го опъваше яко. В този момент се появи жена му Фран и се разпищя: „Какво ти стана, Марк! Вдигни си гащите!“. Марк, значи, се загащва, а тя започва да го млати. Обръщам се пак към Надин с очакване да видя почуда, та дори и страх, изписани на лицето ѝ, но вместо това виждам леден гняв.

Присвила очи, стиснала юмруци, направо готова да го прасне оня.

Аз по онова време, естествено, си нямах и представа, че е от Бруклин. Приличаше ми по-скоро на някаква австралийка или скандинавка. Както и да е, точно тогава се появява Дениз, усетила чисто по женски надвисналата опасност, и чувам гаджето на Надин да казва: „Окей, време е да си вървим“, при което и двамата с Надин отговаряме в един глас: „Не, не, рано е още“, но Дениз се залавя да ги изтика по посока на вратата. А купонът продължава да се вихри около нас, музиката гърми и се лее шампанско. Точно преди да си тръгне, Надин се извъръща и ми хвърля една закачлива усмивка, но само след миг гаджето ѝ вече я е дръпнал като някаква парцалена кукла през вратата, зад нея се завихря дълга опашка от разпуснати руси коси и тя изчезва. Точно както става по филмите.

Млъкнах за миг и изгледах Агента маниак. Имах чувството, че историята му е безкрайно интересна. Гребеше от храната с един безкрайно нетърпелив израз на лицето си. Да, рекох си, въпреки значката и пищова, и той си е най-нормален мъж.

— Ииии? — размаха вилицата си в малки кръгчета.

— Ами, казано най-кратко, в момента, в който си замина, хукнах да разпитвам наляво-надясно кой я познава и прекарах останалата част от лятото в опити да се срещна пак случайно с нея. Случи се няколко пъти, но все бях с Дениз. При което Дениз неизменно казваше: „Я виж: онази русокоса красавица от купона. Помниш ли я?“. При което аз ѝ отвърщах: „Абе да, май е тя...“, но с тон, сиреч „Ама на мен не ми пука“. Отчитам го като голяма своя заслуга — тук забелих очи, — че изкарах чак до Деня на благодарността, преди да се предам и да пратя човек да ми уреди среща с нея.

— Това ли направи? — облеци се Агента маниак.

— Знам, че не ти се вярва — ухилих се глупаво, — но точно така беше. Оказа се, че нямаме общи познати, с изключение на едно момиче, на име Джинджър, която се оказа абсолютно продажна личност. Все ми напяваше: „Стига бе, Джордан, женен човек си, не мога да се замесвам в такава история“. Поради това се принудих да ѝ кажа: „Добре бе, Джинджър. А какво ще стане, ако ти наброя десет хилядарки? Това ще уталожи ли съвестта ти?“. Разбира се, още на следващия ден се сдобих с телефонния номер на Надин, а Джинджър бе вече успяла да ѝ наговори куп хубави неща за мен.

— Мама му стара, тая Джинджър е била голям играч! — възкликна учудено Агента маниак. — А Надин как реагира на факта, че си женен?

— Ами това бе първото, за което ме попита, когато ѝ се обадох — свих невинно рамене, — а аз ѝ отговорих по единствения начин, по който може да ѝ отговори женен човек. Казах ѝ: „В развод съм“.

Агента маниак пак се облеци:

— Не те ли беше страх да не те хване, че я лъжеш?

— Не — поклатих мигновено глава. — То не стана точно по този начин. Имам предвид, не ѝ казах направо: „От утре се развеждам“, а по-скоро ѝ създадох представата, че нещата в семейството ми не са съвсем розови. Нещо от рода на това, че обмисляме дали да не разгледаме възможността да се разведем, нали разбираш?

Агента маниак се разсмя.

— Сериозно ти говоря! Точно това ѝ казах. Така постъпва всеки мъж в началото на една афера. — Вдигнах вежди. — Казано по научному, това е „стандартната работна процедура“. Е, думите ми все пак съдържаха определена доза истина — не в смисъл, че съм

замислил да се разведе, а че „Стратън“ започва да оказва сериозно влияние върху брака ми с Дениз. Вече не ни беше възможно да останем насаме. Постоянно ни заобикаляше свита от стратънци. А на всичко отгоре се бяхме запознали и с Елиът и Елен. И ако смяташ Елиът за откачалка, чакай да видиш само жена му на какво прилича! Не че искам да прехвърля цялата вина върху Елиът и Елен, но и малкото чувства, които ни бяха останали с Дениз, буквално повехнаха, след като четиримата станахме неразделни. Дотогава почти не бяхме поемали дрога и Дениз беше една млада красавица. Докато се усетя обаче, Елен беше впила ноктите си в нея и Дениз започна да носи тоалети на „Шанел“, да купува бижута на „Булгари“ и да гълта куалуди и през деня.

— Но не ме разбирай погрешно — нямах нищо против харчовете на Дениз. Моите пари бяха и нейни, а аз толкова много печелех, че и най-големите ѝ усилия правеха единствено дупка в морето. Мъчеше ме друго: това вече не беше онази Дениз, която познавах. Понеже красотата ѝ идваше от непоквареността ѝ и от това, че можеше да отиде на ресторант по тениска и дънки и пак да изглежда разкошно. Точно това бе за мен Дениз, а не някакви си префърцунени тоалети и безбожно скъпи накити. Те само подбиваха красотата ѝ.

Така или иначе, когато се запознах с Надин, с Дениз прекарвахме повече време поотделно, отколкото заедно, а аз чуках „сини чипчета“ на поразия. — Свих рамене и тъжно поклатих глава. После продължих: — А Когато излязох на първата си среща с Надин, получих много повече, отколкото очаквах. Мислех я за обикновена тъпа блондинка, която ще разглезя докрай, за да установя пристанищното си право над нея.

— Пристанищно право ли? — килна глава Агента маниак.

— Точно така — отвърнах. — Пристанищно право: все едно хуят ми е кораб, а пътката ѝ — пристанището. — Свих невинно рамене. — Оказа се обаче, че Надин изобщо не е тъпа блондинка и преди още вечерта да приключи, бях напълно запленил. Когато спряхме пред апартамента ѝ, се напънах да измисля начин, по който да я прелъстя, но така ѝ не ми се удаде да опитам, понеже тя взе, че направо предложи: „Искаш ли да се качиш за по едно кафе?“. И докато се опомня, се озовах горе и рекох: „Боже мой, страхотно апартаментче

имаш, Надин“. Макар единствената ми мисъл да бе как, по дяволите, да се навра в леглото ѝ.

А тя каза: „Защо не запалиш камината? Трябва за малко да се отбия до тоалетната“, при което рекох: „Разбира се...“ И си спомням колко ме шокира тогава мисълта, че една красавица като нея изобщо може да ползва тоалетна! Не можех да си представя такова съвършено същество да сере! Нали ме разбираш?

— Голям перко си — захили се Агента маниак. — Известно ли ти е?

— Знам — рекох гордо, — но това в случая е без значение. Та клеча, значи, пред камината ѝ и се напъвам да измисля с шантавия си мозък някой лаф, с който да я сваля и да я закарам в леглото, при което чувам: „Окей! Върнах се!“. Извръщам се и я виждам така, както я е майка родила!

Ченето на Агента маниак провисна:

— Будалкаш ме!

— Ни най-малко! В крайна сметка преспях у тях — казах на Дениз, че съм закъсал в Атлантик Сити — след което напълно изгубих контрол върху събитията. Първоначално решихме да се срещаме веднъж седмично, във вторниците вечерта. И изобщо да не се чуваме по телефона в останалите дни. Изкарахме така около ден и половина, след което започнахме да си говорим по телефона всеки ден — не повече от няколко минути все пак, уж само да разберем кой как е. Скоро обаче, макар и неизвестно как, и това прерасна в няколко часа на ден. И тогава реших, че имам нужда да прекарам само няколко дни насаме с нея — просто ей така, да я избия от системата си, нали ме разбираш? Казах на Дениз, че ми се налага да отида до Калифорния по бизнес. И това беше краят: двамата с Надин се влюбихме до полуда и почнахме да си говорим нонстоп по телефона и да се срещаме следобедите, че да пуснем на свобода немирните ни хормони! Едва в края на януари казах на Дениз, че имам нужда от свобода; тогава се преместих в „Олимпик Тауърс“ в града.

Колкото и да е странно, Дениз все още не беше усетила, че имам любовна връзка. Пък и аз много внимавах — особено в началото. Но щом се пренесох в града, и това се промени. Към средата на февруари започнахме да ходим с Надин да танцуваме из нощните клубове и да се държим за ръка през масата в „Канастълс“ — един от най-нашумелите

ресторанти в Манхатън по онова време. Там всички ме познаваха и предполагам, че някой се е обадил на Дениз да ѝ съобщи, че вечерям с Надин. Няколко часа по-късно, когато лимузината ми спря пред „Олимпик Тауърс“, някой отвори задната врата, но се оказа, че не е портиерът, а Дениз. Най-лошото е, че ме завари в страстна целувка, тръшнат върху Надин, докато ѝ разправях колко много я обичам.

„Ти там! Стой в шибаната кола! — изкрещя Дениз на Надин. — А ти слизай от шибаната кола! — изкрещя ми на мен, но после се вгледа по-внимателно в Надин и ченето ѝ увисна. — Ти си онова момиче от купона“ — успя да промълви и изведнъж и двете ревнаха. — Спрях и тъжно поклатих глава. — Така че се обърнах към Надин, която бе побеляла като платно, и стиснах ръката ѝ да не се тревожи. — Ще трябва да се обясня — рекох утешително. — Я най-добре си се прибери у вас, а аз ще ти се обадя, като свърша, окей?

„Страшно съжалявам — отвърна ми тя през сълзи. — Не исках да стане така. Чувствам се отвратително.“ Кое то си беше самата истина. Нито един от двамата ни не искаше да се случи точно това, така че и двамата се чувствахме отвратително. Но станалото — станало. А фактът, че с Надин се чувствахме отвратително, никак не топлеше Дениз. — Поклатих бавно глава, мъчейки се да намеря някаква логика в събитията. — Но нали знаеш: човек не избира в кого да се влюби. Просто се влюбва. А Когато наистина се влюбиш — с онай всеизгаряща любов, онази похотлива любов, когато двамата живеете и се вдишвате един друг по двадесет и четири часа в денонощието — какво можеш да направиш? — Свих рамене и отговорих сам на въпроса си: — Нищо не можеш. Ако минат дори само няколко часа без другия, направо полудяваш. Точно такава любов ни сполетя нас с Надин. Прекарвахме всеки миг от денонощията си заедно. И на работа да отидех — а това рядко се случваше, — тя идваше с мен до Лонг Айлънд и намираше с какво да се занимава до обяд. Когато имаше манекенска сесия, аз я закарвах и я чаках отвън, докато свърши. Буквално бяхме луднали един за друг.

Както и да е, лимузината замина и останах на четири очи с Дениз. Като чу как Дениз ми крещи, портиерът се скри в сградата. А тя врещеше с всичка сила: „Как можа да направиш такова нещо? Ожених се за теб, когато нямаше нищичко! Делих с теб всички несгоди! Когато банкрутира, аз ти готвех и те изхранвах! Любех се с теб! Бях ти добра

съпруга! А ти сега така да ми се отплащаш! Как можа да го направиш?“

В началото, най-вече инстинктивно, се опитах да завържа спор, но всъщност нямах нищо за казване. Тя беше стопроцентова права и това бе известно и на двамата ни. Затова захванах да се извинявам многократно и да я убеждавам, че не съм искал да стане така. Накрая тя рече: „Каж ми само, че не я обичаш — това ми стига“. Сграбчи раменете ми и впери очи в моите, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. „Погледни ме в очите, Джордан, и ми кажи, че не я обичаш. Моля те! Стига да не я обичаш, ще се оправим някак си.“

Но само след секунди аз поклатих глава и отвърнах: „Много съжалявам, но я обичам. Не исках това да стане“. И самият аз се разплаках. „Винаги ще се грижа за теб — рекох. — Никога нищо няма да ти липсва.“ Но беше безсмислено. Тя рухна и взе да трепери в обятията ми.

Какво да ти кажа? В този миг се чувствах като най-големия подляр на света. — И тъжно поклатих глава. — А Дениз продължаваше да хлипа безутешно наред тротоара. В този миг някъде из сенките изскочи приятелката ѝ Лиза и я сграбчи в обятията си. После ми каза: „Всичко е наред, Джордан. Аз ще се погрижа за нея. Ще се оправи“. След което ми смигна и отведе Дениз.

Направо ме гръмна. Защото очаквах Лиза да ми е бясна. Но тогава не знаех, че тя самата има извънбрачна връзка. Цялата работа щеше да излезе наяве едва след няколко месеца, когато я спипаха с един местен плейбой на Лонг Айленд. След което и тя се разведе. — Погледнах Агента манияк и свих рамене. — Това е то, Грег. Такъв е животът на дисфункционалните на северния бряг на Лонг Айленд. И картината не е никак приятна.

След това в продължение на няколко минути си поговорихме за последвалите събития — за брака ми с Надин, раждането на децата, разрастването на наркоманията ми — Докато накрая стигнахме до темата за Готвача.

— Но такива като нас с Денис — рекох — така се вживяват в легендата, че като говорим за миналото — говорим за легендата, а не казваме самата истина. И това няма нищо общо с евентуалните му подозрения, че мога да записвам разговора ни. Ако имаше подобни съмнения, изобщо нямаше да вдига телефона, когато му звъня.

Тук по-скоро става въпрос за протокол — Когато говориш за миналото, вплиташ легендата, че да се предпазиш. Затова, като слушаш записите на разговорите ни, ще го чуеш редовно да казва: „Както знаеш, има две версии за нещата — нашата и тяхната“, след което почва да говори за журита и за разумни съмнения в нечия вина.

— Има резон в това, което казваш — кимна Агента маниак, — и то, разбира се, ми е известно. Но с течение на времето на човек му пада гардът. Така че ще чакаме да ни излезе късмета.

— Няма да го дочакаш в случая с Готвача — поклатих глава. — За него легендата е по-вярна и от самата истина. Затова ще трябва да променим тактиката.

— И как по-точно?

— Като оставим миналото зад себе си — рекох самоуверено, — и вперим поглед в бъдещето. — След което разкрих своя план пред Агента маниак.

[1] Едри риби от рода *Labridae*, живеещи в Западния Атлантик.
— Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ВСИЧКИ СА ПРЕДАТЕЛИ

Този път бе съвсем различно.

„Наградата“ бе моят щит, микрофонът — моят меч, а думите се ронеха така гладко от устата ми, че щях да убедя и Джон Готи^[1] да сподели и най-малките подробности за това как с хората си е пребил Пол Кастелано пред ресторанта „Спаркс Стейкхаус“.

Да, рекох си, чистата съвест е силен коз в ръцете на един сътрудничещ.

Предател ли? Нищо подобно. Предателят предава своите приятели, а аз такива нямам. Напротив, аз бях предаден от всички тях: от Дейв Биъл, от Елиът Лавин — та дори и от собствената ми жена, за Бога! — и Готвача от Джърси няма да се поколебае да стори същото при първа възможност.

Така че сега е мой ред.

Беше петък следобед, малко след два часа, а двамата с Готвача току-що пристигнахме в малкия ми добре обзаведен офис в Плейнвю, Лонг Айленд, по средата на пътя между Манхатън и Хамптън. Плейнвю е скучен град — толкова скучен, че няма случай в дългогодишната история на Лонг Айленд разговор да е започнал с думите: „Няма да повярваш какво се случи онзи ден в Плейнвю...“

Това поне предстоеше да се промени!

Намеренията ми бяха още същия следобед да направя със съгласието на една от страните най-инкриминиращия запис на разговор в историята не само на Плейнвю, но и на Манхатън, на Ню Джърси, на цялото Източно крайбрежие на САЩ, че и на целия свят.

Налагаше се обаче да започнем с общоприетите любезности. След размяната на поздравления отведох Готвача в едно малко фоайе с кожен диван и два фотьойла с цвят на бича кръв около масичка за кафе от месинг и стъкло. Докато сядяхме на дивана, Готвача отбеляза:

— Не знаех, че още го ползваш тоя офис!

— Сърце не ми даде да го затворя — рекох нехайно. — Явно съм сантиментална натура. — И му се усмихнах мило. Той, както си му е

редът, се беше изтупал в безупречен светлосив делови костюм и карирана червена вратовръзка. Аз бях в по-ежедневно облекло: изрязани до над коленете дънки и бяла тениска с якичка, които много умело прикриваха щита и меча ми.

— Ама мястото си го бива — усмихна ми се и Готвача. — Винаги ми е харесвало.

Наблюдавах с ледено безразличие, докато Готвача оглеждаше офиса. Навремето присъствието му — гордостта, с която демонстрираше плешивината си, квадратната челюст, гърбавият нос, заразителната усмивка — ми действаше успокоително. Но на мен и Графинята ми беше действала по същия начин, нали така? А къде е тя сега? И къде е Дейв Биъл? И къде е онова копеле Елиът Лавин? Всички са предатели — и мъже, и жени. От какъв зор тогава да изпитвам угризения? Безсмислено е. Абсолютно безсмислено!

— Така е — съгласих се с усмивка. — Та какво става с теб? Как са жената, децата, замахът ти със стика за голф... — и така нататък, нищо незначещи приказки в продължение на няколко минути.

Всъщност изобщо не бяха незначещи, тъй като исках да му внуша индиректно две много важни идеи. Първо, че съм в прекрасно настроение и че с всеки изминал ден се чувствам все по-добре. И второ, че след като разреша правните си проблеми, пред мен се отваря едно светло бъдеще, и то с участието на Готвача в качеството му на мой приятел, душеприказчик и съветник. Поведението ми излъчваше спокойствието и сигурността на човек, който подхожда към проблемите със сила и чест.

След няколко минути уж неволно насочих разговора към съдебното ми дело.

— Явно най-изгодният за мен вариант ще е да се призная предварително за виновен, защото, ако се стигне до съдебен процес, ще ми го наврат много яко! — И свих рамене. — Всяко отделно обвинение за пране на пари ще ми донесе по десет години, а те са общо пет на брой. А ако се призная за виновен, то ще е единствено по обвинението за измама с ценни книжа, за което се полага далеч по-малко затвор.

— На колко се предполага да те осъдят? — кимна Готвача.

— Според Грег — на шест години, но това е преди да приспаднат сроковете за добро поведение, за участието в дезинтоксикационната

програма и шестте месеца в центъра за временно настаняване на излекувани наркомани — което дава ефективна присъда от около три години. А такъв срок мога да издържа и на челна стойка.

— Харесва ми идеята ти — каза Готвача. — Много ми харесва. А Дани?

— И той като мен. Убеден съм. Адвокатите ни все още обсъждат дали да не предприемат съвместна защита, но единствено по козметични съображения: ако от федералната прокуратура смятат, че ще отидем на съд, ще ни е по-лесно да се спазарим с тях, когато му дойде времето.

— Правилно — съгласи се Готвача. — И аз винаги съм бил на този принцип: бориш се със зъби и нокти, докато изведнъж — *бада-бум!* — сключваш споразумение на стълбите пред съда. — Млъкна за миг и пак закима. — Това е чудесно, направо прекрасно. А каква глоба очакваш да ти тръснат?

— Нямам представа засега — рекох нехайно. После млъкнах, огледах се подозрително из стаята и снижих глас почти до шепот (което, естествено, нямаше да е никакъв проблем за „Награ“-та): — А и да ти кажа честно, хич не ми пука. Толкова много пари съм скътал, че за цял живот ще имам предостатъчно. При това разполагам с тях както тук, така и там — кимнах по посока на вратата — и от двете страни на Атлантика.

— Хубаво — прошепна с разбиране Готвача, макар шепотът му да бе малко по-силен от моя. — Това ще ти е спасителната мрежа.

— Винаги си ме съветвал така да постъпя, Денис — кимнах и отговорих шепнешком. — И ако от самото начало бях използвал твоите хора, сега сигурно нямаше да съм до гуша в лайната.

— Вярно — сви устни Готвача и кимна. — Но станалото — станало. Няма смисъл да се ядосваш за миналото.

— Да, знам, знам. Пък и човек трябва да се учи от грешките си, нали така? — И му смигнах. — Е, аз се поучих, макар и по трудния начин. Единственият ми проблем е — и пак започнах да снишавам глас, — че все още имам куп пари зад граница. Над десет милиона са, но човекът, който ги съхранява, нещо не ми харесва. Само на две стъпки е от Сорел — онова копеле, което всъщност ме издаде!

— Ами да вземем да ги преместим! — разпери ръце Готвача. — Колко му е?

— Хм, вярно, че няма да е никак трудно! — *Боже мой*, мина ми през ум! Готвача току-що се самозакопа, и то *на запис*! — Но си единственият, комуто все още имам доверие. Най-сериозно ти казвам: писна ми да съм неразумен!

— Дано е така — вдигна вежди той. — В коя държава са ти парите?

— В две държави са всъщност: Швейцария и Лихтенщайн — отвърнах, а мозъкът ми заработи на две писти. По първа писта вървяха автоматично, сякаш на запис, думите ми: „Разхвърлял съм ги в седем различни сметки — пет в Швейцария и две в Лихтенщайн...“ А докато приказвах всичко това, по втора писта се мъчех да организирам всички онези теми, които трябваше да засегна, ако исках магнетофонът да гарантира съдебното преследване на Готвача за пране на пари — трябваше да му известя на глас, че парите ми произхождат от незаконни дейности и че нямам и най-малкото намерение да уведомявам властите за операцията; сумата трябваше да надвишава един милион долара, та да осигури максималната присъда, а в конкретния случай трябваше да намеря и начин да обвържа моето пране на пари с това на Синеокия дявол... което изобщо не е проблем — обяснявах по първа писта на Готвача. — Става дума за парите, които получавах като рушвет от Лавин срещу всичките нови акции, които му пусках, а те в по-голямата си част идваха от Хонконг. Така че поне знам със сигурност, че произходът им е недоказуем.

— Ще трябва незабавно да открием нови сметки там — каза Готвача. — И имам нужните ни хора — онези, които използвах да уредят Боб. — *Бинго, рекох си!* — Но нещо вътрешно ми подсказва, че трябва поне за известно време да стоим настрана от Швейцария, поне докато нещата се поуталожат.

— Абсолютно съм съгласен — рекох бързо. — Никак не ми се ще федералните власти да се докопат до парите ми. За да се сдобия с тези десет милиона, знаеш ли колко нови емисии трябваше да прекарам през миша дупка?

— Не се притеснявай — рече самоуверено Готвача. — С хора като *моите* никога няма да открият парите ти. Страхотни спецове са!

Бързо кимнах, а умът ми запраши далеч напред. Явно Готвача вече се бе самоинкриминирал по отношение на прането на пари, макар засега — само в заговор. Какви бяха шансовете, ако опитах нещо по-

сериозно? Дай да опитам. — Я ми кажи нещо — пак сниших глас, сякаш ме гони параноята, — какво ще стане, ако тръгна да прехвърлям още пари в чужбина? Имам едни други пет милиона, получени като рушвет от Лавин. Ако и тях успея да ги прехвърля в чужбина, ще е страхотно.

— Нямах проблем — каза Готвача. — Знам точно човека за тая работа.

Нима, рекох си? *Исусе Христe!*

— Така ли? За кого става дума? — попитах, без да разчитам на отговор.

— Казва се Джеймс Лу — отвърна Готвача, сякаш го бях попитал за името на дърводелеца му. — Може и да го знаеш. Преди време Боб му организира първата емисия. По-свестен човек рядко ще срещнеш.

Закимах ентусиазирано, питайки се какво всъщност го е прихванало Готвача. Беше един от най-хитрите хора, които познавах, но по някаква необяснима причина беше свалил гарда.

— Е, и какво? Джеймс Лу има връзки в Швейцария. Така ли?

— Абе какви ги приказваш! Тоя тип бъка от връзки където и да го пипнеш! Та половината му семейство и до днес живее в Азия, мама му стара! Ще прехвърли парите ти в Китай за по-малко време, отколкото ти е необходимо, за да стигнеш до местния клон на „Ситибанк“. Има връзки и в Сингапур, и в Малайзия — изобщо където ти дойде на ум.

Кимнах с разбиране, но бях толкова шокиран, че едва успях да задам следващия си въпрос:

— Значи казваш, че мога да дам парите от Лавин право на Джеймс Лу, а той ще успее да ми ги изнесе в чужбина, без никой да усети?

Готвача кимна бавно, умишлено, и с лека усмивка на лицето си.

— Точно така — каза след дълга пауза. — За Джеймс Лу това изобщо не представлява проблем.

Най-после се реших да хвърля последния отчаян пас:

— И вече е направил подобно нещо за Боб?

Готвача отново кимна.

— Направи го без никакви затруднения. Боб му връчи сумата и — *швъттт!!!* — Готвача плесна длани с патентования си плъзгащ се

жест и запрати дясната си ръка в посоката, в която предполагаше, че е Азия.

Опитах един още по-дълъг и по-отчаян пас:

— А ще мога ли да се срещна с него?

Този път Готвача буквално подскочи на стола си. Такъв въпрос можеше само един луд да зададе. Но пък и аз очаквах тази му реакция. Та нима въпросът ми не бе изключително неуместен? Явно не е бил, понеже Готвача тогава рече:

— Защо пък да не се срещнете? Следващата седмица удобно ли ще ти е?

— Идеално — отвърнах.

И без да чака да го подканя, Готвача се зае да излага различните начини, по които съм можел да върна парите си в Съединените щати от шифрованите сметки в Швейцария и Ориента. Имах чувството, че направо се размазва от удоволствие да ми разправя всички подробности, сякаш участваше в някаква гигантска игра на котка и мишка, без сериозни последици за мишката, ако котката спечелеше.

Впоследствие, когато срещнах Агента маниак в поредния произволно избран паркинг, му подадох касетата с думите:

— Няма да повярваш, докато сам не я изслушаш, Грег. — И бавно поклатих глава, не можейки да се начудя на безразсъдството на Готвача. — Такова нещо през живота си не си чувал.

— Защо? Какво си записал?

— Всичко — отвърнах, — включително главата на самия Бренън на поднос. — Свих рамене, престанал изведнъж да се гордея със себе си. Поех дълбоко въздух и бавно го изпуснах... Всички са предатели! И Дейв Биъл! И Елиът Лавин! И собствената ми жена! — Както и да е, трябва да вървя. Мой ред е да взема децата за уикенда и искам да стигна до Хамптън, преди да се е сгъстил трафикът.

— Хубаво. Ще ти се обадя в понеделник и ще обсъдим кое какво означава.

— Ядва се — рекох, макар тайно да подозирах, че ще се чуем далеч по-рано. В интерес на истината, той ми се обади още късно вечерта, докато лежах буден редом до заспалите деца.

— Исусе шибан Христосе! — бяха първите му три думи. — Гейто да не е откачил съвсем?

— Нали ти казах? — промълвих. — Имам чувството, че търси начин да умре или нещо такова. Не знам. Мозъкът ми не го побира! Кажй какво ще правим по-нататък. Да уреждам ли среща с Джеймс Лу?

— Че как иначе! Даже мисля да я увековечим на видеозапис! Но ще говорим по-подробно в понеделник. Знам, че си с децата, така че не искам да ти губя времето. Приятен уикенд! Заслужаваш го!

Точно така, мина ми през ум: още един безсмислен уикенд с манекенки и случайни гостенки в леглото ми. Напълно съм си го заслужил. Всичко е толкова тъжно и толкова самотно. Онова, от което наистина имам нужда сега, е да си намеря някое хубаво момиче и отново да се влюбя.

Уви, щеше да се сбъдне само половината ми желание.

[1] Джон Джоузеф Готи-младши (*John Joseph Gotti, Jr.*, 1940–2002) е американски престъпник от криминалната фамилия Гамбино, оглавил я след убийството на дотогавашния бос Пол Кастелано. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

КРАСАВИЦАТА И ЗВЯРА

— Не ставай смешна! — мърморех на Гуин, която вървеше на една крачка зад мен през всекидневната. — Как така ще изчезне?

— Ти провери ли към тенис корта?

— Да — рекох моментално, — навсякъде гледах, но никъде я няма.

Беше неделя следобед, купонът се вихреше с пълна сила. Навън, от другата страна на стената витрина, петдесетина-шестдесет души — от които познавах малцина, а още по-малко на брой ме вълнуваха — се веселяха на задната ми веранда с ищаха на рок звезди и поглъщаха и последните останки от рушащата се бивша моя империя. Повечето бяха млади жени — високи, източени красавици — и всички до една изглеждаха съвсем безгрижни.

Точно в този момент нещо привлече окото ми: цици — два чифта, много млади, безупречни във всяко отношение. Единият чифт принадлежеше на гъвкава блондинка с главозамайващи къдрици; другият — на добре оформена брюнетка с разкошна чуплива грива, която стигаше чак до цепката на задника ѝ. Танцуваха и се кефеха; друсаха сладките си дупенца с обърнати към небето длани, сякаш наистина вдигаха покрива във въздуха.

— Виждаш ли какво става, Гуин? — поклатих мрачно глава по посока на двете мацки с цици, които отказваха да се съобразят със земното притегляне. — Не е редно да са без сутиени, докато децата ми са у дома. Просто не бива.

— Май са пияни — кимна тъжно Гуин.

— Не са пияни, Гуин, а са надрусани, най-вероятно с екстази. Виж ги как се отъркват една о друга. Това е първият признак.

Гуин кимна безмълвно.

Продължих да оглеждам верандата с невярващ поглед. *Божичко!* Ама кои са всичките тези хора? Ядат храната ми, пият виното ми, къпят се в басейна ми, излежават се в Картъровото дакуди и... *нов пристъп на паника! Картър!*

Втурнах се в стаята за телевизия и го заварих жив и здрав. Лежеше си на дивана и гледаше някакво видео. И беше облечен като мен, в син найлонов бански, без риза. Имаше напълно доволен вид, положил глава в скута на някакво младо момиче. Блондинка, на не повече от двадесет. При това разкошна. Носеше небесносини бикини с големината на връв за хвърчило. Цепката на бюста ѝ беше нещо страхотно. Някой, най-вероятно самата тя, бе намалил осветлението. Сега гъделичкаше Картър по гърба, докато той с едно око се кефеше на передния епизод на „Пауър Рейнджърс“.

— Картър Джеймс — запитах го разтревожено, — виждал ли си сестра си?

Продължи да гледа, без да ми обърне внимание. Момичето обаче ме погледна и ми хвърли хилядаватова манекенска усмивка.

— Ууу! — рече, докато навиваше на пръста си русите къдрици на Картър. — Такъв сладур е синът ти! Идва ми жив да го изям!

Усмихнах ѝ се мило.

— Знам. Страхотно красив е — съгласих се, — но в момента търся дъщеря си. Случайно да си я виждала някъде?

— Съжалявам, но не съм — поклати притеснено глава блондинката. После изведнъж се оживи: — Но мога да ти помогна, ако искаш! — И сви устни като златна рибка.

Изгледах я за секунда с мрачни мисли в главата си.

— Няма нужда — рекох. — Но би ли наглеждала сина ми, ако обичаш? Никак не ми се ще да ги изгубя и двамата едновременно.

Нова хилядаватова усмивка:

— О, с най-голямо удоволствие! Но го пази да не му открадна миглите! — И сведе поглед към Картър. — Нали ще ми дадеш да ти открадна миглите, Картър?

Не ѝ обърна внимание.

— Картър! — повиших глас. — Виждал ли си сестра си?

И на мен не ми обърна внимание.

Новата му бавачка започна да го гали по бузката:

— *Каррртъррр* — почти пропя, — не бива да мълчиш, когато тати те пита нещо!

Без да отмести погледа си и на милиметър от екрана, Картър заскимтя:

— Не *вииииждаш* ли, че гледам!

Бавачката ме изглежда и сви рамене:

— Каза, че гледа.

Поклатих невярващо глава и се върнах във всекидневната. Огледах се. Само непознати лица с хилядаватови манекенски усмивки. Направо ме потискаха. Имах чувството, че съм в Римската империя точно преди да рухне. Скоро всичко наоколо ми ще изчезне, с изключение на къщата, която ще е руините, а...

Ето я! Забелязах подозрителна издатина под една от стигащите от тавана до пода завеси на витрината. Втренчих се за миг и видях с облекчение как издатината се претвори в очертанията на моето палаво шестгодишно момиченце. Надникна зад завесата. Тя беше — дъщеря ми. Коленичила по бели бикини с поглед, вперен към терасата. Проследих го... точно до двете момичета без горница!

— Чандлър! — скастрих я. — Какво правиш тук?

Погледна ме с учудено и смутено изражение. Разкошните, наследени от майка ѝ сини очи станаха големи колкото панички. Разтвори за миг уста, сякаш да каже нещо, но само сви устни и се загледа пак в полуголите момичета.

— Какво търсиш тук, глупаче? С Гуин къде ли не те търсихме! — Наведох се, вдигнах я, гушнах я и я целунах нежно по бузката.

— Изгубих си куклата — отвърна най-невинно. — Мислех, че е паднала зад завесата. — И погледна надолу, чудейки се какво поубедително обяснение да даде. — Но я няма.

— Значи, куклата си загуби, а? — кимнах с подозрение.

Тя кимна тъжно.

— И коя кукла по-точно?

— Една Барби — отвърна с изненадваща бързина. — Дето най си я обичам.

— А случайно малко да шпионираше, докато беше тук?

Първоначално не ми отговори, само набързо огледа стаята дали някой не ни подслушва. После с издайнически глас заразправя: — Ония момичета си показват циците, тати! Виж! — И посочи с ръка полуголите момичета.

— Добре, миличко — рекох и бутнах ръката ѝ надолу. — Не е прилично да сочиш.

И докато се чудех как да продължа, тя попита:

— А те защо си показват циците пред хората?

Умрях от ужас. Как може тези момичета да излагат детето ми на подобни гледки? (Те са виновни, естествено, не аз.) Няма ли поне капка благоприличие?

— Французойки са — рекох нехайно. — А във Франция момичетата си махат горнищата, когато отидат на плаж. — Все пак имаше някаква истина в думите ми.

— Така ли? — попита учудено тя.

— Точно така, миличко — кимнах убедително. — Такъв им е обичаят.

Чандлър пак огледа замислено, със свити устни момичетата. После отново ме погледна и каза:

— Ама ние не сме във Франция, тати, а в Америка.

Направо ме уби! Ама че умно дете! Още на крехка шестгодишна възраст успява да долови кое поведение е непристойно. Ако имам късмет, няма да го спомене пред майка си.

— Напълно си права — рекох. — Намираме се в Америка, но, изглежда, французойките са забравили. — И пак я целунах по бузката. Хайде да се разходим по плажа. По пътя ще се отбием и ще им напомним.

— Добре — рече щастливо тя. — Аз ще им го напомня.

Още с излизането ни на терасата успях да изпреваря Чандлър.

— Окей — провикнах се към разцицорената двойка, докато минавахме покрай тях с Чандлър. — Щом сте на гости в нашата страна, сте длъжни да ходите с горнища! Пък като се върнете в Сен Тропе, ходете както си искате!

Засмяха се и вдигнаха палци в смисъл „ясно!“

А Чандлър каза:

— Циците им са големи, като на мама!

— Така е — съгласих се. Щото ходят на един и същ пластичен хирург. — Но според мен трябва да се преструваш, че никога не си ги виждала. — По-добре го разкажи след време, като станеш неуравновесена тийнейджърка, на бъдещия си терапевт, докато се мъчиш да проумееш лудостта, на която те е излагал баща ти, бъдещият затворник, в последните дни на свободата си.

При тази мисъл се наведох към невинната си дъщеричка и ѝ казах:

— Хайде, ела да те занеса до плажа, глупаво пате!

Тя скочи в обятията ми и отидохме с дъщеря ми да се радваме на последните ни съвместни дни на Медоу Лейн.

* * *

По улиците на Манхатън можеше и да е задух, но тук, на брега на океана, човек се чувстваше съвсем добре. Сякаш нещо бе изсмукало от въздуха и последната му капчица влажност и го бе заменила с атмосферна маса, толкова приятна и вдъхновяваща, сякаш бе дар от всевишния. Докато вървахме, хванати за ръка с Чандлър по ръба на водата, имах чувството, че най-сетне съм овладял лудостта, която представляваше животът ми. От време на време покрай нас минаваше някоя двойка на средна възраст или някой случаен спортуващ. Усмиваха ни се одобрително, усмивах им се и аз.

Исках толкова много неща да ѝ кажа на Чандлър, но и много, които съзнавах, че не бива да ѝ доверявам — за допуснатите от мен грешки, за това как алчността и дрогата насмалко не ме бяха съсипали докрай — но всичко трябваше да изчака още много години, докато стане достатъчно голяма да го разбере. Затова през този ден си говорихме само за прости неща — за мидите по плажа, за десетките пясъчни замъци, които бяхме построили през годините, за всички тунели, които се канехме да прокопаем чак до отсрещната страна на Земята, но ни се налагаше да се откажем, когато само след метър-два започваше да избива вода. И изведнъж буквално ми изкара въздуха с думите:

— Познай какво, тати? Сестрите ми пристигат утре в града. — След което продължи да върви напред.

За част от секундата не схванах за какво говори или поне се помъчих да си внуша, че не разбирам. Вътре в себе си обаче знаех: ставаше дума за дъщерите на Джон — Ники и Али. Ники беше няколко години по-голяма от Чандлър, но Али ѝ беше връстница. Идеална партньорка в игрите, рекох си.

Напоследък все по-често чувах за Джон Макълусо — и то не само от децата, а и от шепата общи приятели, които имахме с Графинята. Слава Богу, дочутото все беше положително: бил много свестен човек, сам с два развода зад гърба си, и не употребявал дрога.

Най-важното обаче бе, че се нравеше на децата. И на мен. Докато се отнасяше добре с тях, щеше да е номер едно в очите ми — неизменно.

При тази мисъл казах:

— Имаш предвид дъщерите на Джон ли, миличко?

— Да! — отвърна ми щастливо. — Утре пристигат със самолет от Калифорния и ще дойдат на плаж!

Чудесна мисъл: Графинята се сватка из Хамптън с друг мъж. След нея друга, по-мрачна: след като само след няколкомесечно познанство Чандлър нарича дъщерите на Джон свои сестри, няма ли след време и него да нарече свой баща? За миг ми стана крайно тревожно — но само за миг.

Аз винаги ще съм „тати“ за децата ми и никой не може да ме измести. Освен това обичта към един човек не изключва обичта и към друг. Така че нека всички да обичат децата ми, а и те — тях. Обичта им ще стигне за всички.

— Това е чудесно — рекох й нежно. — Наистина е чудесно. И съм убеден, че ще изкарате заедно една страхотна седмица. Може някой ден и аз да се запозная с тях.

Тя кимна щастлива. Продължихме да разговаряме в движение още няколко минути, после свърнахме обратно към резиденцията. Но Докато носех Чандлър по пътеката, настроението ми спадаше с всяка нова крачка.

Римляните ме чакаха.

Защо се подлагам на подобно нещо, запитах се? За едното чукане ли се самоизтезвам? Нима е възможно подобно нещо? Толкова ли съм плитък като характер? И точно тези мисли минаваха през главата ми, когато я видях за пръв път.

Беше висока и руса и изпъкваше сред римляните като диамант сред изкуствени камъни. Полюляваше се в абсолютен такт и ритъм с музиката. Като че бе някак си извисена над събитието — случаен наблюдател, а не част от тълпата.

На пръв поглед ми се стори точно от онзи вид момичета, които никога не бих дръзнал да заговоря в някой нощен клуб или да ги поканя на танц. Беше метър и седемдесет и пет, а русата й коса имаше блясъка на полирано злато. Късата й бяла памучна поличка свършваше на поне петнадесет сантиметра над коляното и разкриваше безупречни дълги боси нозе. Бледорозовата й минитениска обгръщаше гърдта й

като втора кожа, а между тениската и полата се виждаше идеалният тен на коремчето и пъпа ѝ. Носеше някакви съвсем символични бели сандали, но и от самолет личеше, че струват цяло състояние.

И изведнъж — о, ужас!

Изад русото видение се появи някакво ужасно грозно същество: ниско, набито, с физиономията на булдог. Тялото му като че бе съставено от нахвърляни набързо с божие чувство за хумор къси дебели цилиндри, които всеки момент можеха да се разпаднат. Чудовището имаше изгоряла оранжева коса, бледа кожа, дебели месести черти, боксьорски нос и огромно чене. Облечено бе в къса лилава плажна туника, увиснала върху набитото му тяло като печатарска престилка — много ниско изрязана отпред и разкриваща почти до зърната провисналите цици, размер „С“. Сграбчи русото видение за ръка и го поведе към нас. Усетих с ръката си как Чандлър се отдръпна рязко назад.

— Ела да те запозная с домакина ни, Юличка — изкомандва чудовището с дрезгав глас, издаващ Бруклин, Русия, канавка, уиски, профсъюз на транспортните работници и късен стадий на рак на гърлото.

Бях едновременно и шокиран, и шашардисан. Красавицата и Звяра, рекох си.

— Ти трябва да си Джордан — изръмжа чудовището, после огледа Чандлър и добави: — Ех, че сладко детенце.

Усетих как Чандлър я побиха тръпки, когато съществото сграбчи ръката ѝ и тихо заприказва:

— Здравей сладурано! Казвам се Ина, а това е Юлия. — И насмалко да дръпне Юлия пред себе си да я представи като русо жертвоприношение в името на мира.

Явно бе, че двете вървят в комплект. Юлия се засмя с порцеланово бели зъби. Чертите ѝ бяха фини и правилни, почти безупречни. Котешките ѝ бледосини очи подсказваха нещо, което видът ѝ иначе прикриваше: че далеч в миналото, преди около петстотин години, да речем, някой татарски нашественик е изнасилил една от прабабите ѝ.

Юлия протегна изискано длан да се ръкува с Чандлър.

— Здравей — рече с изненадващо силен акцент. — Казвам се Юлия. А ти как се казваш, красавице?

— Чандлър — отвърна с тънко гласче дъщеря ми и я зачаках да премине в настъпление с нещо от рода на „Пак ли тъпа блондинка?“ или „Тати вече си има приятелка и постоянно ѝ изневерява!“. Тя обаче каза само: „Много хубава коса имаш, Юлия!“ — при което всички се разсмяхме.

— Много си сладка, Чандлър — отвърна Юлия, после се обърна към Ина и заговори като картечница на руски. Гласът ѝ бе нежен и галещ, бих казал дори — мелодичен, но единствената дума, която успях да доловя, бе „красавица“.

Побъбрихме още минута-две, но Чандлър взе да не я свърта. И понеже се ужасявах да не изстреля поредната си отровна мъдрост по посока на Юлия, реших да се оттегля, като се извиних с усмивка и намигване.

На сбогуване им казах:

— Чувствайте се като у дома си. — При което Юлия мило се усмихна и благодари. Ина обаче нито се усмихна, нито обели дума. Само кимна еднократно, все едно „Ама, разбира се!“. По нейната си логика тя беше си свършила задачата похвално. Пристигнала бе на „Медоу Лейн“ с дарове, а това сега ѝ даваше право да поглъща всичко, което видеше.

* * *

Колкото и грозна да беше Ина, никога нямаше да предположа колко полезна щеше да се окаже. Късно вечерта, след като Графинята прибра децата и купонът взе да стихва, Ина предложи останалите последни римляни — общо осем на брой — да отидем на кино в Ийстхамптън.

Сторила ми се в началото разумна, идеята ѝ се превърна в прекрасна за нула време, още преди да бяхме минали портала.

— Дай да се качим при Джордан — изръмжа Ина. — После ще се върнем да си вземем колата.

— Чудесна идея! — съгласих се моментално аз и се оказах прав.

В лудницата едва бяхме успели да разменим по някоя дума с Юлия. А поради ужасния ѝ акцент, за да водим някакъв смислен разговор, трябваше да сме на тишина, без нищо да ни разсейва.

Единственият проблем бе в това, че сега Ина щеше да се тропоса на задната ми седалка.

Но тя пак ме изпревари с един ход.

В мига, в който Юлия седна на предната седалка на мерцедеса ми, Ина изръмжа:

— Пишка ми се. Вие вървете, ще се видим в киното. — След което се завъртя на дебелата си мазолеста пета и се запъти към стълбите.

Петнадесет минути по-късно, сами в мерцедеса, се движехме по широк междуселски път по посока на Ийстхамптън. В осем вечерта в неделя движението бе предимно в обратната посока, така че поддържах доста висока скорост. Стъклата бяха свалени и сладкото ухание на парфюма ѝ се смесваше фантастично със земните миризми на сено и бор.

Хвърлях ѝ сегиз-тогиз по някое око, без да откъсвам поглед от пътя, дали пък няма да я видя случайно от някой лош ъгъл. Оказа се, че такъв няма. Изглеждаше безупречна, особено с дългите си голи крака, които бе праметнала един връз друг. И с ходилото си правеше нещо страхотно секси — оставяше десния си сандал да виси от върха на пръстите и бавно поклащаше нагоре-надолу крака си. Едва успях да следя пътя.

— И как се почувства, след като спечели онзи конкурс? — опитах се да надвикам насрещния вятър. — Изцяло ли се промени животът ти?

— Да — отвърна Юлия, — навън много красиво.

Моля? Въпросът ми визираще доста необичайния факт, че Юлия Суханова бе първата, последната и комай единствената „Мис Съветски съюз“. Империята на злото бе вече изхвърлена на бунището при останалите рухнали империи — Рим, Третия райх, Османската империя и Тутанкамоновия Египет — така че в бъдеще щеше да има само „Мис Русия“.

Оказа се обаче, че „Мис Съветски съюз“ е далеч по-зле с английския, отколкото бях предполагал. Налагаше се да поопростя нещата.

— Да — рекох, — прекрасна нощ за разходка с кола.

— Да — отвърна тя, — започва довечера в девет часа.

Какво...?

— А, киото имаш предвид, нали?

— Да — рече, — много обича кино.

Киото, казах си на ум. Тия рускини няма ли да се научат да членуват най-после? Какво му е толкова трудното? Няма значение. При такава разкошна миска, кой ще ти гледа езиковата ѝ подготовка! Реших да сменя темата:

— Ина дали ще дойде после?

Това поне го разбра.

— Няма начини — рече. — Тя си е такава... все гледа... как се казва на английски... да е сваха.

— Да те сватоса ли? — подказах.

— Да! Да! — възкликна затруднената с чуждия език миска.

Усмихнах се и кимнах, сякаш току-що бях покорил Еверест. И окуражен от успеха си, пресегнах се през облегалката между двете седалки и грабнах ръката на „Мис Съветски съюз“.

— Мога ли да те държа за ръка? — попитах срамежливо.

— От три месеца — отвърна не по-малко срамежливо тя.

Изгледах я неразбиращо:

— Моля?

— От три месеца не държа за ръка.

— Толкова дълго?

— Да — кимна. — Тогова се раздели с приятел.

— Аха — кимнах и се ухилих. — Имаш предвид Сайръс^[1], нали?

Очите ѝ щяха да изскочат?

— Ти познаваш Сайръс?

— Имам си свои източници — намигнах ѝ палаво.

Ставаше дума не за кой да е, а за Сайръс Пахлави, внука на иранския шах. Още следобед бях успял да попроуча Юлия. И разбрах, че отскоро била прекъснала тригодишната си връзка с внука на шаха, който две години преди това бе сменил наследника на италианския трон като неин главен натискач. Ловкиня на кралски особи, рекох си.

Поначало Юлия пристигнала в Америка през 1990 г. в качеството си на „посланик на добра воля“ под зоркото око на Михаил Горбачов, Борис Елцин и Михаил Ходорковски, тогавашния шеф на Комсомола, който понастоящем бе най-богатият човек в цяла Русия. Преди всичко била инструмент на пропагандата — умна, образована, възпитана,

стилна, грациозна, очарователна и най-вече — убийствено красива. Задачата ѝ била да представя най-добрата страна на Съветския съюз, че и на комунизма като цяло.

Получила се бе една дивна и дива приказка, изпълнена с политически интриги и финансови шашмалогии, но нещата постепенно започваха да ми се избистрят. Явно Юлия не изпъкваше току-тъй царствено сред останалите римляни — тъкмо това се очакваше от нея. Сто милиона жени са се борили за титлата „Първа Мис Съветски съюз“, но именно Юлия бе победила. И бе обучена и тренирана да излъчва едно-единствено послание: Съветският съюз е номер едно.

След като пристигнала в Америка, Юлия имала срещи с Нанси Рейгън, Джордж Буш, „Мис САЩ“, телевизионни водещи, най-видните фигури на хайлайфа, рок звезди, общественици и дипломати. Пътувала навсякъде, прерязвала ленти, гастролирала като водеща на телевизионни игри и навсякъде се явявала горда представителка на Родината.

И изведнъж Съветският съюз паднал от политическата сцена.

И Юлия станала непобедената кралица на красотата на една вече несъществуваща свръхсила. Гордият навремето Съветски съюз се превърнал в банкрутирала държава, която ще описват в учебниците по история като провалил се експеримент в областта на псевдоикономиката и корумпираната идеология. По тази причина Юлия решила да остане в САЩ и да стане модел. А по онова време Ина била единствената рускоговоряща кадровичка в модната индустрия, та взела Юлия под крилото си.

Останали бяха само два въпроса, които ме безпокояха по отношение на Юлия. Първо, съществуваше някой си Игор, който бил смътно свързан с Юлия и тайно я следял; и второ, Юлия се оказа агент на КГБ, а Игор — неин пряк началник. Колкото и фантасмагорично да звучеше, не можех да пренебрегна факта, че двамата поначало са пристигнали тук именно под опеката на съветското правителство.

Та ето ме и мен сега, пет часа след като бях научил горното, на път за Ийстхамптън с агентка на КГБ и с ужасния Игор, който се спотайва някъде из сенките. Игор, реших в един момент, е най-малката ми грижа.

снимки на тенисисти. Вдигнатите нагоре ръкави разкриваха прекрасните ѝ гъвкави китки и много скъп, макар и тънък и скромнен на вид часовник с розова кожена каишка и перленобял циферблат. Русите ѝ коси ми напомняха за царевична свила. Спускаха се от двете страни върху гърдите ѝ, оформяйки рамка за ангелското ѝ лице.

Ама тя изобщо няма вид на агентка на КГБ, рекох си. Поех дълбоко въздух, вгледах се във воднистите сини очи на КГБ-то и мило ѝ се усмигнах. И неволно я сравних с Графинята. Приличаха си в ред отношения: синеоки блондинки с широки рамене, но грацилна костна система, със свършени пропорции както над, така и под кръста. И двете обичаха да заемат онази царствена поза като на готова да изскочи на арената мажоретка — дръпнати назад рамене, разтворени колени и навирено дупе — която винаги ме е побърквала.

— Много си красива — рекох на КГБ-то, без да се съобразявам с последната си мисъл.

— Да — рече уморено тя. — Красавица, красавица... Това знам — и поклати глава, за да ми покаже колко ѝ е досадно, един вид: „Това вече съм го чувала хиляди пъти. Вземи да измислиш нещо по-интересно“. После се засмя и каза:

— И ти много сладък, като истински руски мъж! Знаеш?

— Не те разбирам — поклатих глава и се усмигнах.

Посочи с брадичка гривната около глезена ми.

— Краде пари — намигна ми, — като истински руснак! — И чува, много откраднал!

Исусе милостиви! Типично по руски! Вярно, не беше най-подходящият момент да напомня на КГБ, че изобщо не съм откраднал колкото трябва — и че по тази причина следващото лято вече няма да живея на Медоу Лейн. Като му дойде времето, и това ще научат, рекох си.

— Да — кимнах с насилена усмивка, — но никак не се гордея с това.

— Кога отива в затвор? — попита.

— Няма да е скоро — промълвих. — След около четири години. Не знам със сигурност.

— А жена?

— В развод сме — закимах енергично.

— Тя хубава? — запита тъжно Юлия.

— Да — отрони се от устата ми. — И ми роди две чудесни деца. За което вероятно винаги ще я обичам, нали разбираш?

— Още обича?

— Не — поклатих глава, после свих рамене. — Известно време си мислех, че я обичам, но ми се струва, че... — И спрях да потърся думи, които КГБ-то да разбере. Макар, честно казано, и самият аз да не бях наясно какви точно са чувствата ми спрямо Графинята. Едновременно я и обичах, и мразех. Вероятно така и ще си остана. Но в едно бях сигурен: единственият начин да забравиш една жена е да се влюбиш в друга. — ... По-точно обичах мисълта, че я обичам. Защото всъщност бях престанал да я обичам. Прекалено много лоши неща се случиха. Прекалено много болка си причинихме. Разбираш ли какво се мъча да ти кажа? — изгледах КГБ-то в очите.

— Да — отвърна ми мигновено. — Разбира. Често случва. — Отклони за малко поглед, сякаш се зарея из мислите си. — Знаеш? Аз вече девет години тук. — И поклати невярващо глава. — Можеш представи? Сигурно трябва вече говори по-добре, но никога няма американски приятели. Само руски.

Кимнах с разбиране — повече, отколкото КГБ-то можеше да си представи. До този момент бях срещал само два вида рускини: онези, които прегръщат Америка, и онези, които я ненавиждат. Първите правят всичко по силите си да се приобщят към американския начин на живот: изучават езика, излизат с американци, ядат американско ядене и по някое време добиват американско гражданство.

Втората група са тяхна пълна противоположност: отказват да се натурализират. Пазят съветското си минало така, както куче пази кокал. Живеят сред руснаци, работят сред руснаци, срещат се единствено с руснаци и отказват да овладеят английския език. Явно жадуват за славната съветска империя от близкото минало, когато светът се възхищаваше на уникалността на първия изкуствен спътник, на смелостта на Юрий Гагарин и на желязната воля на Хрушчов. Съветският съюз бе на гребена на вълната и светът трепереше пред Варшавския договор, Берлинската стена и кубинската ракетна криза.

Юлия Суханова бе продукт на тази епоха или, още по-точно — нейно олицетворение. И тя бленуваше по славната съветска империя, поради което отказваше да се асимилира. Но колкото и да е странно, това изобщо не отнемаше от уважението ми към нея. Напротив,

споделях напълно болката ѝ. Защото и аз по едно време се бях възкачил на главозамайващата висота на Уолстрийт и се бях превърнал в един вид звезда, макар и в доста изчанчен смисъл на думата. Но и около мен всичко бе рухнало в един момент, както около Юлия Суханова. С единствената разлика, че тя не носеше и най-малката вина за своето падение.

Изглежда обаче, и двамата имахме нужда от начин, по който да примирим своето абсолютно ненормално минало с някакво евентуално бъдеще. Може пък да успеем, ако обединим усилията си, мина ми през ум. След като преодолеем езиковата бариера, тя току-виж успяла да ми помогне да проумея случилото ми се до този момент, а аз — на нея да проумеем своето минало. При тази мисъл поех дълбоко въздух и реших да заложа всичко на един коз:

— Може ли да те целуна? — попитах тихичко.

При което госпожица Юлия Суханова — първата, последната и единствена „Мис Съветски съюз“ — се усмихна свенливо. А после кимна.

[1] Cyrus (*Reza*) *Pahlavi* (р. 1960 г.) — наследник на иранския трон, живеещ в САЩ. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ДА ПРЕМИНЕШ ЦЯЛАТА ДИСТАНЦИЯ

След което се любихме.

Не същата вечер, но още на следващия ден.

Беше наистина прекрасно! И ако трябва да съм съвсем точен, беше не само прекрасно, но благодарение на някакви печени биохимици от фармацевтичната фирма „Пфайзер“ успях да се проява като първокласен жребец за разплод.

Понеже минути преди да взема КГБ-то от леговището на Звяра — едно бунгало в Саг Харбър, — глътнах петдесет милиграма виагра на празен стомах. Та докато паркирах на алеята пред резиденцията ми, имах ерекция, с която полицията можеше да разбие вратата на пушалня на крак.

Не че съм импотентен. Нищо подобно. Кълна се! Но все пак реших да проявя благоразумие. Защото вземането на една синя бомбичка, както викат с обич на виаграта (заради цвета на таблетката и бомбастичния ѝ ефект), е равносилно на сключването на биохимична застраховка срещу най-ужасния комплекс сред мъжете — страха да не се изложат.

Проявих се като биохимически жребец — и то не само следобеда, но и вечерта. На опаковката на „Пфайзер“ не пише (но всеки мъж, който е вземал таблетките им, го знае), че сините бомби имат свойството да се задържат доста време в системата. Та макар след осем часа ерекцията ти вече да не става за таран, все още е достатъчно твърда да издържи няколко закачалки с дрехи от химическо чистене.

Молекулите на синята бомбичка метаболизират до безвредност едва на четиринадесетия час и отново се превръщаш в простосмъртен. Тъкмо затова точно след четиринадесет часа взех още една синя бомбичка, а след нея — и трета.

КГБ-то ще издържи, мислех си. Но някъде към сряда привечер дори тя взе да се оплаква. Куцукаше към банята в спалнята ми така, както съветската ѝ майка я е родила, само с червена комунистическа панделка в косите, и си мърмореше:

— Йоптюмат! Оная ти работа не спада! Нещо не е наред! Лудост! Лудост! — И затръшна зад себе си вратата на банята с още няколко руски ругатни.

Аз се бях изтегнал на леглото така, както американската ми майка ме е родила, само с поставената ми от федералните власти електронна гривна за следене и дължащата се на виаграта стоманена ерекция, и направо сияех. Че колко пъти се е случвало някакво си високо метър и седемдесет еврейче от Куинс да изпрати куцукаща до банята с пламнали слабини първата, последната и единствена „Мис Съветски съюз“! И макар момчетата от „Пфайзер“ да имаха някаква определена заслуга, не това беше най-важното за момента.

Най-важното бе, че отново се влюбвах.

Защото, когато по-късно следобед КГБ-то каза, че трябвало да се прибира в апартамента си в Манхатън, направо ми се скъса сърцето от мъка. Но когато се обади само след няколко часа, за да ми каже, че й липсвам, отново литнах в облаците. А когато пак ми се обади след още два часа — само за да ми кажела „здрасти“, мигновено изпратих Монсоир да я вземе от апартамента ѝ и да я докара в Хамптън.

И ето, че тя пристигна същата вечер с огромен куфар, който с удоволствие ѝ помогнах да изпразни. И изведнъж станавме някак си неразделни. През следващите няколко дни вършехме всичко заедно: заедно ядяхме, пиехме, спяхме, пазарувахме, играехме тенис, потяхме се във фитнеса, карахме колела, летни кьнки и джет-ски — дори заедно се къпехме!

И, естествено, при всяка възможност се любехме.

Всяка нощ запалвахме огън на плажа и се любехме под звездите върху едно бяло памучно одеяло. И, естествено, при всяко движение нагоре хвърлях по едно око към дюните, в очакване да се появи отвратителният Игор, който според думите ѝ бил просто неин зет, дошъл с нея в Щатите да я пази. Подобно обяснение ми се струваше доста невероятно, но реших да не задълбавам.

През уикенда не стана никакъв купон. Звярът се беше погрижила за това — пуснала бе новината, че „Медоу Лейн“ 1496 вече не работи. В понеделник сутринта откарах КГБ-то до центъра на Манхатън да си събере още багаж, а аз се отбих до „Федерал Плаза“ 26 да се срещна с Копелето и Агента маниак. Както и очаквах, Копелето отново бе благосклонен към мен, така че срещата бе кратка.

Темата бе предстоящото примамване на Гейто и бързо се споразумяхме да проведе, ако мога, една последна среща с Готвача, преди да е дошъл Джеймс Лу, с простата задача да накараме Джеймс Лу да приеме пари в брой. Да кажа на Готвача, че искам да убедя Джеймс Лу в сериозността си като клиент — а и да се убедя, че и той самият е сериозен — затова възнамерявам да му предложа малък аванс в брой, в знак на най-искрени намерения — сума от порядъка на петдесет хиляди долара, с които да задвижи нещата.

Аз в началото се отнесох доста скептично към този план; имах чувството, че ще възбужда подозрителността на Готвача. Като си помислех обаче, сигурен бях, че няма нищо да подуши. Неизвестно защо, нещо беше прещракало в мозъка му. Нещо, свързано с нерационалното щастие, което изпитваше от заобикалянето на закона.

Готвача беше сложна личност. Във всяко друго отношение бе примерен гражданин, боящ се да не наруши Закона — такъв, какъвто той го възприемаше — сиреч всички останали закони, стига да нямат нищо общо с търговията с ценни книжа, движението на парите и съответното споделяне на тези данни с данъчните служби. Бас държа, че ако някой му поискаше съвет за това как се ограбва банка или как се пласират чекове без покритие, Готвача или щеше да го наклепа пред властите, или, което бе по-вероятно, щеше завинаги да изгуби телефонния му номер.

В случая обаче ставаше дума за нещо съвсем различно. Ставаше дума за пари, които — според начина му на мислене — сме откраднали честно и почтено, без насилие, без опиране на дула в слепоочия, от безименни и безлични жертви; и най-важното — ако не бяхме ги откраднали ние, друг щеше да го свърши. Следователно имахме пълното основание да крием мръсните си пари от онези, които възнамеряваха да ги намерят.

Така че, като се сетя, не бях особено шокиран, когато след два дни Готвача дойде в офиса ми и описа като „славна“ идеята ми да донеса на срещата „знака на най-искрените ми намерения“.

След това описа в най-малки подробности схемата си за изпиране на парите, дотам, че дори спомена имената на задокоеанските роднини на Джеймс Лу, които щели да ни окажат помощ в Азия. После спомена и имената на банките и на корпорациите на приносител, които

ще използваме, а за десерт изложи и непробиваемата легенда, към която ще се придържаме, ако Коулмън и хората му надушат нещо.

Роденият от вдъхновението му план предвиждаше да закупим недвижими имоти в половин дузина страни в Далечния изток, да поддържаме там постоянно пълноценен персонал и да се занимаваме с ред законни видове бизнес — производство на конфекция във Виетнам и Камбоджа и на електроника в Тайланд и Индонезия, където работната ръка била евтина, а качеството — изключително добро.

Но колкото и великолепен да бе този план, същевременно бе и страхотно сложен. Толкова сложен всъщност, че се зачудих дали ще се намери жури, което да го проумее. Затова грабнах един скицник от стъкления плот на месинговата масичка за кафе, откъснах един лист, взех химикалка и се заех да рисувам диаграма.

С конспиративно снижен глас рекох:

— Чакай малко да си го доизясня. Значи, аз давам петдесет хиляди долара на Джеймс Лу и нарисувах правоъгълниче, в което написах името му заедно със сумата \$50 000 — после един от хората на Джеймс Лу изнася контрабандно парите в Сингапур, където ги дава на балдъзата си Шийла Уонг^[1] — ново правоъгълниче на отсрещната страна на листа с името на Шийла в него, след което съединих двата правоъгълника с права линия — която ги използва за откриване на сметки в Хонконг, Нормандските острови и Гърнси... — но така и не успях да опиша ролята на Шийла в нашата схема, понеже Готвача грабна химикалката от ръката ми и се зае да чертае схема, неотстъпваща по сложност на чертеж на ядрена подводница. И Докато обясняваше с преливащ от гордост и удоволствие глас какви точно са му намеренията, „Награ“-та си се въртеше и записваше всяка една от думите му.

— Абе това сякаш Пикасо го е рисувал, да му еба майката! — рече Готвача накрая. — Ама ти най-добре вземи да го изхвърлиш!

Смачках листа на топче и го пуснах в боклука.

— Покрито мляко котка го не лочи — рекох. — Прегърнахме се по мафиотски, крепко стиснахме десници и потвърдихме намерението си да се срещнем с Джеймс Лу в понеделник. Предложих това да стане в хотел „Плаза Атене“ в Манхатън, където — по случайно съвпадение, поясних — ще прекарам няколко дни с новата си приятелка. Съвпадение, разбира се, нямаше. Агента маниак и техниците му щяха

да са опасали стаята с микрофони и камери дълго преди пристигането на Лу и Готвача.

Когато впоследствие се срещнах с Агента маниак, се помайтапих, че пак съм се захванал със старите си номера — да се занимавам с разни бележки и тем подобни — но че тази конкретна бележка съм запазил за бъдните поколения. И му подадох запечатан плик, съдържащ касетата и смачкания лист.

— На връщане няма да е лошо да се отбиеш в „Мейсис“ да си купиш парна ютия — пошегувах се. — Сигурно ще ти потрябва. — След което се качих в мерцедеса си и заминах за Хамптън.

Уви, за нула време съвестта ми ме загриза.

Още в неделя вечер самата мисъл, че съм предал Готвача, напълно ме потисна. Явно влюбването ми в агентка на КГБ бе посмекчило жилото на скорошните събития — на онези ужасни актове на предателство, разпалили пламъците на отмъщението, на чието зарево приятелите ми изглеждаха врагове, а враговете — приятели. Но изведнъж самоувереността ми се изпари.

Наближаваше девет и двамата с КГБ-то се кефехме на своя вечерен ритуал: сядаме върху бялото памучно одеяло до самия ръб на водата, край малък огън, чиято задача е да прогонва първите мразовити повеи на есента. Оранжевата пълна луна виси над хоризонта и осветява под себе си черните води на Атлантика.

— Струва ти се, че можеш да я пипнеш, нали, пиленце?

— Да — отвърща ми кокетно тя. — Прилича на швейцарското сирене.

— На швейцарско сирене — поправам я.

— Не разбирам — казва тя.

— Имам предвид навика ти да не членуваш думите — стискам нежно ръчичката ѝ. — Не се казва „швейцарското“ сирене. „То“-то означава, че говориш за конкретно парче сирене. А „швейцарско“ се отнася за всички парчета сирене въобще. Не че има някакво особено значение, но звучи някак си странно. И стърже по слуха ми. — Свих рамене — да разбере, че темата никак не е важна.

— Какво значи „стърже по слух“? — пусна ръката ми тя.

— По *слуха* — поправих я кротко, макар да започвах да се дразня от собственото си безсилие. — Точно това имах предвид. — И поех дълбоко въздух. — Членуването на думите е нещо много важно, Юлия.

Придава на езика определена ритмика, определена мелодика, и ако не го използваш, звучи някак си смешно, като например когато казваш „стърже по слух“ или „отивам до магазин“. Звучи така, сякаш го казва необразован, неграмотен човек, а ти не си такава. — И пак свих рамене, да разбере, че не е толкова важно, макар да не можех да се въздържа да не ѝ го кажа. Бяхме постоянно заедно и езиковите ѝ грешки почваха да ме дразнят. Да не говорим, че бях и влюбен и се смятах за длъжен да я уча, да я обуча, да я поведе внимателно, така да се каже, по пътеката към селцето, наречено Асимилация.

— Та ако наистина искаш да научиш английския, трябва да обърнеш внимание основно на две неща: на членуването и на множественото число. — Усмихнах ѝ се и пак я хванах за ръка. — Всички хубави неща ще дойдат след това по местата си. — И ѝ намигнах. — Ако искаш, ще ти бъда учител! Ще те поправам при всяка грешка... Ау! Какво пра... Аууу! Престани! Боли! Оууу! Аууу! Аууууууууууу-уу! — изпищях. — Пусни ми пръстите! Ще ги счупиш! Спри!

— Путьо жалък! — мърмореше под носа си тя, докато извиваше назад пръстите ми в кагебистки захват. — Ти и тоя тъп английски! Ха! Американци мислят за най-велики на света! Йоптюмат! Капиталисти свине!

Американците се мислят за най-великите в света, поправих я на ум, докато на глас пицях:

— Пусни! Ми! Пръстите! Моля ти се! Ще ги счупиш!

Пусна ме, после ме загърби и продължи да мърмори:

— Тъпи американци... Всичко толкова тъпо!

— Божичко! — мърморех и аз. — Какво те прихвана? — И размахвах пръстите си във въздуха, дано да спре болката. — Щеше да ми строшиш пръстите с тая кагебистка хватка! — И гневно заклатих глава. — И коя си ти, че да ми викаш „путьо“? Само допреди пет минути ми разправяше колко ме обичаш, а сега ме наричаш с разни епитети! — Поклатих пак глава, да ѝ покажа колко ме е разочаровала. И се подготвих за помирителен секс.

Само след секунди тя се обърна отново към мен, готова да се сдобрим.

— Прости меня! — каза тихичко, което според мен трябваше да означава „благодаря“, после задърдори скорострелно на руски. Тонът ѝ

всъщност беше доста сладък, от което заключих, че ми обяснява как е искала от обич да ми строши пръстите. После рече: — Ела, *мусик-писик*, цункам *твои пальчики*! — хвана ръката ми и взе нежно да ми целува пръстите, което ми подсказа значението на думата „пальчики“.

Усещайки, че съм реабилитиран, се опънах върху одеялото и се подготвих да получа наградата си (в смисъл да ме целуне по щръкналия пенис) и ето че след миг тя се озова просната до мен и се зацелувахме. Получи се мека, блага, бавна целувка, по руски. Имах чувството, че трая цяла вечност. Накрая положи глава върху рамото ми и така, отново влюбени, вперихме погледи в безкрайната Вселена — в оранжевата луна, мигащите звезди и бялата мъглявина на Млечния път.

— Извинявай за одеде — излъгах я, без да ми мигне окото. — Щом не щеш, няма да те поправам. Какво всъщност ми пука дали Луната прилича на швейцарското сирене, или на швейцарско сирене, след като я гледаме заедно. — Целунах я по сладкото й русо теме и я придърпах още по-плътно към себе си.

В отговор тя праметна дълъг гол крак през моя и се сгуши така, сякаш искаше да се слеем в едно.

— *Я люблю тебя* — прошепна.

— И аз те обичам — прошепнах. После поех дълбоко въздух и с вперен в луната поглед се запитах дали някога съм бил толкова щастлив. Това момиче наистина беше изключително специално — „Мис Съветски съюз“, за Бога! — уловът на века и, най-важното, идеалната противоотрова спрямо коварната Графиня.

— Знаеш ли? — рекох с голяма доза носталгия в гласа си. — Като дете много обичах да гледам Луната. И направо се шашвах, като си помислех, че там вече е стъпвал човешки крак. Ти през 1969 година си била само на една годинка и сигурно нищо не помниш, но аз си го спомням така, сякаш беше вчера. В кухнята имахме едно черно-бяло телевизорче и цялото семейство се бяхме насъбрали пред него да гледаме как Нийл Армстронг слиза по стълбата. После направи първите си крачки по повърхността на Луната и започна да подскача насам-натам... — Поклатих смаяно глава. — И тогава реших да стана космонавт. — Засмях се срамежливо. — Детски мечти. И така полека-лека стигнах до Уолстрийт. Но през онзи далечен ден нямаше да повярвам, ако някой ми беше казал, че това ще стане.

КГБ-то също се засмя, но с известен сарказъм.

— Голям американски трик — заяви самоуверено. — Знаеш, нали?

— Кое, че всяко американче иска да стане космонавт ли?

— *Нет* — отвърна мигновено. — Говоря за Луна. — *За Луната, мама му стара! Кое му е толкова трудното?* — Има английска дума за това кацане... как беше... *фалшификация*... а! *Ноах!* Направили сте *ноах!*

— Какво искаш да кажеш? Че не сме кацнали на Луната ли?

— Да! — възкликна щастливо тя, седна пъргаво и ме загледа в очите. — Направили сте *ноах* против съветски народ! Всичките знаят!

— Всички *го* знаят! — отвърнах през зъби. — Всички *го* знаят, Юлия, но не ми казвай насериозно, че Съединените щати са фалшифицирали кацането на Луната само за да изложат Майка Русия! Само това недей да твърдиш! — Гледах я с невярващ поглед.

А тя стисна устни и бавно поклати глава:

— Това кацане снимано в киностудиото. Цял свят знае. Само тук продължават вярват. Как смяташ: американци могат стигнат до Луна, а Съветски съюз не може? Ние жена пратили в Космос, вие пратили маймуна. И изведнъж — на Луна. Чист *ноах!* Виж снимки. На Луна вее флаг, а там няма атмосферата. Как вее флаг? И ден е нощ, а не нощ — ден. Земя вдига, а трябва пада. Има радиационен пояс... — И КГБ-то продължи в същия дух да ми обяснява как цялото прилуняване било снимано в холивудско киностудио с една-единствена цел — да изложи любимия й Съветски съюз. — Игор обясни, когато срещнете — обеща КГБ-то, — и разбереш истина. Игор известен учен. Покорява огън.

Поклатих глава и се зачудих как да й отговоря. Надвих желанието си да й кажа, че бившият й Съветски съюз, включително и бившата му космическа програма, са се превърнали вече в една огромна шега, и рекох:

— Всеки човек си има право на мнение. Но ще ти кажа само едно: за подобна конспирация са необходими поне хиляда души, които дума да не обелват за тази монументална тайна, а в Америка щом двама души знаят нещо, то много бързо излиза на бял свят. Да не говорим, че на Луната кацнахме общо три пъти, а не веднъж. Дори да приемем, че първия път е било фалшификация, смяташ ли, че правителството ни би се решило на второ такова изпълнение? Един вид: „Хей, веднъж се хвана на номера ни, господин Брежнев! Сега

наблюдавай внимателно, да видим този път ще ни изловиш ли!“. Ама всъщност за какво споря и аз? Хайде, приемам, че в Розуел са кацали извънземни и че вчера може би имаше право, като твърдеше, че Америка изобщо не е воювала през Втората световна война... — Защото точно този бисер беше изръсила КГБ-то предишния ден на тенис корта, след като я сразих шест на нула, шест на нула в два сета за единадесет минути и половина, при което тя ме събори игриво на тревата и започнахме да се борицаме, докато накрая запищях: „Пусни ме! Боли! Болиии!“ — и че Америка е откраднала чертежите на първата атомна бомба от руснаците, а не обратното... — Това пък се беше отронило от по комунистически червените й устни, докато гледахме някакъв документален филм за оръжия по „Хистъри Ченъл“. КГБ-то ме осведоми, че руснаците, тоест съветският народ, е направил почти всичките най-важни изобретения на този свят, от атомната бомба и рентгена до класическата литература и дъвката „Базука“. — Истината, Юлия — и това ти го казвам, понеже те обичам — я *люблю тебя*, както се изразяваш ти — е, че ме интересува единствено методът на Игор по отношение на огъня. Хайде, разкажи ми по-подробно за него, тъй като само той ме вълнува!

Изглежда ме за миг и кисело се усмихна:

— Искаш знаеш, нали?

— Да. Разкажи ми!

Присви очи. После посочи със сърцевидно оформената си брадичка нашето безупречно плажно огънче:

— Виждаш огън?

— Да, какво да му виждам на огъня?

КГБ-то щракна с дългите си нежни пръсти — щрак!

— Ето така! — заяви гордо. — Игор може угаси пламъци!

— И как точно го постига? — попитах скептично.

— Той контролира атмосфера — отвърна ми така небрежно, сякаш контролирането на атмосферата е не по-сложно от нагласянето на някой термостат.

Изгледах я невярващо, но същевременно се мъчех да пресметна колко пари можех да изкарам покрай някой смахнат руски учен, който твърди най-уверено, че контролира атмосферата. Стратънци точно по такива работи си падаха. Щях да им го изтъпяна наред борсовата зала, облечен в магьоснически костюм като на професор Дъмбълдор от

„Хари Потър“, и щях да обявя по микрофона: „Представям ви Властелина на огъня, професор Игор...“, а стратънци щяха да пощурят — щяха да ръкопляскаат, дюдюкат, а накрая сигурно щяха да подпалят водите на Лейк Съксес, та Игор да им демонстрира способностите си.

— А, сещам се! — рекох на КГБ-то. — Май даже съм го виждал на кино, струва ми се в „Остин Пауърс“. Доктор Ивъл беше изобретил начин да контролира времето и искаше да наложи властта си върху целия свят. Или май беше в някой филм за Джеймс Бонд. Дали пък не беше в „Супермен“? Все едно — свих рамене.

— Смей колко искаш и прави важен, но аз не шегува. Игор може контролира огън, а аз има акциите в негова фирма. Някой ден той... — и продължи разпалено да обяснява, но аз спрях да слушам. Имах чувството, че вярва във всичко, което казва — не само в глупостите на професор Игор, но и във всичко останало. Явно бе израснала с други учебници по история и бе гледала само съветска телевизия, където именно ние бяхме Империята на злото, стремяща се към световна хегемония. Погледнах крадешком часовника си — беше станало 9:30. На другата сутрин трябваше да се явя в „Плаза Атене“ преди 9:00, което означаваше да съм тръгнал от Хамптън още в 6:30. Време беше да приключим вечерта, а това не можеше да стане, без да съм правил любов с КГБ-то до огъня. Създали си бяхме такъв ритуал, за който и двамата си мечтаехме по цял ден. Добре, ще й кажа. Въпреки първоначалния си скептицизъм вече съм убеден, че властта на Игор над огъня е способна да промени света. Сега, КГБ мое, бъди така добра да се налюбиш с мен. Изобщо не ми пука дали си някаква тайна комунистка или не. Обичам те и толкоз!

Точно така и стана.

* * *

Готвача и Джеймс Лу пристигнаха в хотел „Плаза Атене“ точно в 11:00 на следващата сутрин. Номер 1104 представляваше апартамент с една спалня и две тоалетни, а Готвача и Джеймс Лу ми заприличаха на два агнеца, пристъпящи към кланицата.

Посрещнах ги още на самата врата. Първо прегърнах Готвача, после се здрависах по мъжки с Джеймс Лу — нисък, слаб, леко олисял човек в скъп костюм от плътна коприна без вратовръзка.

Отведох двамата до хола, непосредствено след антрето. Спалнята се намираше на противоположната страна на апартамента, а вратата ѝ бе здраво залостена — по ред причини. Основната бе, че в нея, съоръжени със слушалки, револвери и доста мрачни физиономии, се намираха четирима агенти на ФБР, а именно: Агента маниак и Мормона плюс двама техници — и двамата на по трийсет и пет-шест години, с вид на хора, занимаващи се с ремонт на компютри.

През последните два часа бяхме анализирали обстойно хола: кой са най-добрите ъгли, от които камерите да снимат, къде да скрием микрофоните и прочее. Самото помещение не беше кой знае колко голямо — пет на седем метра, да речем, с три високи прозореца над Шестдесет и седма улица, пропускащи обилна светлина — прекалено силна светлина според техниците, та се наложи да пуснем плюшените завеси, чийто червен цвят ми напомняше за публичен дом.

Предложих на гостите ми да се настанят на дивана, след което седнах на един от фотьойлите — точно според указанията на момчетата в спалнята, които в този момент ни наблюдаваха на 30-сантиметров телевизионен екран посредством миниатюрната камера, вградена в дигитален часовник. Самият той бе поставен от техниците върху едната от страничните масички. В съответствие с издаденото от съдия разрешително само стаята бе оборудвана със специални разузнавателни средства, но не и аз. Единственото скрито по мен нещо бе дебелият плик, съдържащ петдесет хиляди долара и пхнат в левия вътрешен джоб на тъмносиньото ми спортно сако. Когато възникнеше подходящият момент, щях да го връча на Лу.

След няколкоминутен светски разговор рекох:

— Държа да ти кажа, Джеймс, че Денис гарантира стопроцентово за теб. А за мен това е най-важното.

— Точно така — кимна Джеймс сериозно. — И пред мен Денис гарантира за теб, така че в това отношение всичко е наред.

— Кое е прекрасно — намеси се Готвача, който не си падаше особено по целуването на задници. — Та след като си изяснихме това, дайте да се заемем с хубавата работа!

— Абсолютно съм съгласен — рекох. — Колкото по-бързо парите ми заминат зад граница, толкова по-добре. Между другото, Джеймс, най-вече ме успокоява фактът, че вече си имал много вземане-даване и с Боб. — И кимнах в израз на уважение. То е все едно да те препоръча самият папа, нали разбираш? — Е, по-скоро може би Дарт Вейдър, коригирах се наум.

— Да, ние отдавна имаме успешни контакти — кимна Джеймс. — Да не говорим по какъв смешен начин се запознахме.

— Така ли? — рекох. — Я разкажи да чуем.

— Ами аз бях, така да се каже, аварийният управляващ директор в едно от дружествата, които Боб беше тръгнал да изкарва на борсата — заяви гордо Джеймс.

— Да бе — прекъсна го Готвача, — голяма работа. Боб сключва сделката, спечелва десет милиона, но в самия ден на емисията истинският управляващ директор хвърля топа. Тоест възниква нуждата някой — който и да било — да заеме мястото му. Нищо лошо не казвам по твой адрес, Джеймс — обърна се към китайския си приятел.

— Аз и не се обиждам — отвърна онзи.

— И понеже Джеймс бе член на борда на директорите във фирмата по онова време, споразумяхме се той да заеме мястото на управляващия директор. След което той, естествено, направи всичко необходимо и затова сега е днес тук с нас.

Кимнах бавно, докато съобразявах какво е било „всичкото необходимо“, сторено от Джеймс. На езика на Готвача (а и на Вълка) то трябваше да означава, че Джеймс е продължил да продава евтино акции на Синеокия дявол и след началото на емисията.

— И какво стана после с дружеството? — попитах. — Успя ли да постигне нещо?

— Абе имаше известни колебания — рече Джеймс, — но в крайна сметка всички спечелихме.

— Най-важният извод е, че на Джеймс може да му се има доверие — заключи Готвача. — Компанията преживя колебанията, но Джеймс през цялото време беше бетон. И в твоя случай съм сигурен, че ще е бетон.

Възползвах се от паузата да го попитам:

— Значи и на Боб си помагал така, както възнамеряваш да ми помогнеш и на мен? Нали ме разбираш? — намигнах му. — Там,

значи, в Далечния изток.

— Много помощ съм оказвал на Боб — сви рамене Джеймс, — но не желая да се разпростирам. Същото ще важи и по отношение на теб. Каквото ще правим, ще си остане между нас. Е, разбира се, и Денис ще знае.

Налагаше се бързо да сменя темата, затова се усмихнах на Джеймс — един вид, че само съм го изпробвал дали не е някой приказливец.

— Точно това и исках да чуя от теб, Джеймс. Точно това! Защото за мен най-важното е никой извън тази стая да не научи какво става. Това е от ключово значение.

— Изобщо няма да се разчуе — заяви самоуверено Джеймс. — Не забравяй, че в противен случай и аз ще закъсам не по-малко от теб.

— Това е самата истина — добави Готвача с еднократно кимване. — Затова засега ще е достатъчно двамата с Джеймс да постигнете споразумение помежду си. После аз ще направя каквото се иска от мен, ти ще направиш каквото се иска от теб, Джеймс ще направи каквото се иска от него и... *бада-бийн, бада-бон, бада-буун*^[2]... *швъттт!* — парите се оказват чак там ние сме си тук и можем да спим блажен бебешки сън.

— Явно помежду ни цари пълно съгласие — рекох самоуверено. — Така че, ако не възразяваш, Джеймс, искам да ускорим максимално работата. Имам два милиона в брой, които искам начаса да изнеса от Съединените щати, понеже... ъъ... — огледах се подозрително из стаята, след което снижих глас — парите са от рушвети за нови емисии. Нали разбираш: давам пакети акции на клиенти, които след това правят всичко необходимо и ми връщат част от печалбата си. — Постепенно възвърнах нормалния си тон. — А пък имам и едни десет милиона долара в Швейцария, които искам да преведеш по телеграфен път на сестра си веднага след като открие сметките ни.

— Това изобщо не е проблем — каза Джеймс. — Тя е изключително организиран и сериозен човек.

— Аз ще се погрижа за цялостната документация от тукашна страна — обеща Готвача, — както и за всичко останало, което може да се наложи. А Когато работата опре до инвестиране на средствата, ще изпълнявам ролята на твой съветник, тоест на междинен бушон, в случай че възникнат някакви проблеми.

Кимнах с разбиране, докато се питах има ли смисъл още да седим и да приказваме. И Готвача, и Джеймс Лу вече се бяха самозакопали хилядократно, а на всичко отгоре Готвача го имах и на видеозапис от предишната ни среща, в комплект с чертежа на ядрената подводница.

Агента маниак обаче твърдеше, че журитата се впечатлявали най-много от видеозаписи, та нямало да е зле да накарам Готвача да опише подробно още веднъж цялата схема за пране на пари. Така както беше потръгнал разговорът, той неминуемо щеше да стигне и дотам, но на мен вече почваше да ми писва и не бях убеден, че ще изтърпя още едно описание. Все пак аз си бях специалист по прането на пари още отпреди да се започне цялата тази работа и ми идваше до гуша да се правя на глупак.

Но задачата си е задача, затова поех дълбоко въздух и рекох:

— Всичко дотук ми звучи съвсем добре, но все още се чувствам донякъде объркан. Та за да няма после хър-мър, дай пак да повторим какво точно смятаме да правим.

Готвача моментално поклати глава, един вид, че явно не ми стига пипе. После каза:

— Колко му е? Я ми подай един лист и химикалка, ако обичаш...

— И готово. Само след десет минути разполагах с нова ядрена подводница, този път в *още по-големи* подробности. Ами че то първия път си беше само прототип. Сега вече говорехме за второ поколение. Оставаше ми единствено да връча плика на Джеймс.

Потупах отвън сакото си, точно над лявото горно джобче.

— Предполагам, Денис ти е казал, че възнамерявам още днес да ти връча една малка сума, че да задвижиш нещата.

— Това би било чудесно — кимна Джеймс.

— Окей — намеси се Готвача. — Моето присъствие не е необходимо повече. Смятам да си вървя. — И взе, че се надигна от дивана. — Нали не възразяваш, Джеймс?

— Нищо напротив — сви рамене Джеймс.

— А ти? — изгледа ме Готвача.

Не — изсмях се наум, — първо трябва да попитам момчетата в спалнята.

— Разбира се, че нямам нищо против — рекох мигновено.

При което Готвача се ръкува с Джеймс Лу и се запъти към вратата.

В този миг осъзнах: надали повече ще го видя. Нямах и капка съмнение, че веднага след като изгледа видеозаписа, Копелето моментално ще подведе Готвача под съдебна отговорност, а скоро след това ще обяви и че съм им сътрудничил. Краят се приближаваше с невероятна скорост и бе дошъл моментът да се сбогувам за последно с човека, комуто навремето бях поверил и най-гнусните си тайни; човек, когото навремето смятах за свой приятел.

Готвача беше мъжкар, неповторима личност. Майстор, който не се плашеше от жегата в кухнята, човек, с когото бих влязъл рамо до рамо във всяка битка. Колко пъти си бях повтарял тези мисли през годините? Колко пъти бях се обръщал към Готвача с надеждата да ми вдъхне сила, да ми даде съвет, мъдрост и смелост? А ето докъде я докарахме.

Затова, докато Готвача отваряше хотелската врата, рекох:

— Ей, Майсторе!

— Какво има? — захили ми се той насреща.

— Искам да ти благодаря за всичко, което си правил досега за мен — отвърнах му с тъжна усмивка. — Винаги си ми бил приятел в нашия изключително шибан бизнес. И знай, че никога няма да го забравя.

— Да — каза Готвача, — тъкмо във времена като сегашните можеш да разбереш кои са истинските ти приятели. Сега вече си наясно. — Това бяха последните му думи, преди да ми намигне, да се усмихне и да излезе.

На Джеймс Лу не му беше писано да излиза.

Съгласно инструкциите от Агента манияк, след като му връчех плика, трябваше да му кажа, че ми се налага да сляза долу за минута да взема нещо от портиера. През което време те ще го задържат. А Готвача така и няма да научи за станалото, тъй като и Джеймс Лу ще премине към Отбора на САЩ. Както ще постъпи и самият Готвач, когато му дойде времето, молах се аз. Понеже той все пак не е крайната им цел, успокоявах се. Целта им е да спипат Синеокия дявол.

Готвача бе просто едно поредно стъпало.

През целия път до Саутхамптън се утешавах все с тази мисъл: Готвача ще предаде Дявола, което ще смене от плещите ми вината, че

съм предал своя стар приятел. А когато не ме занимаваше тази мисъл, си повтарях стократно, че всички са предатели... всички са предатели... всички са предатели.

Щеше да се окаже, че греша.

Не всички.

[1] Името е променено. — Б.а. ↑

[2] Мелодията, с която се открива второто ниво на първия свят на компютърната игра „Супербратя Марио“. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КАПРИЗИТЕ НА СЪДБАТА

Единственият вестник, който КГБ-то признаваше, бе „Правда“ — най-уважаваният ежедневник в бившия Съветски съюз. На руски „правда“ означава „истина“ и точно тук се крие най-голямата ирония, рекох си. Защото, докато имаше Съветски съюз, „Правда“ никога не бе публикувала нещо, което макар и леко да се доближава до истината. И макар днешната „Правда“ да бе значително по-достоверна от някогашната, единственото, което ме вълнуваше през онзи ден преди две седмици — 21 септември — в който обявиха, че съм сътрудничил, бе фактът, че „Правда“ не бе посветила дори една буква от кирилицата на най-голямата сензация на деня в Америка: Вълка от Уолстрийт се е признал тайно за виновен още преди пет месеца, а е сътрудничил на федералните власти далеч преди това.

Така че, докато деветдесет и девет на сто от американците четяха сутрешния си вестник и отбелязваха „Браво! Най-после го озаптиха това копеленце!“, а останалият един процент четяха сутрешния си вестник и мърмореха „Ебаси ужаса! Това копеле сега и нас ще ни накисне!“, КГБ-то си четеше „Правда“-та и псуваше чеченските бунтовници, които според нея били гнусни мюсюлмани, заслужаващи да бъдат изтребени с ядрено оръжие.

И точно това най ми харесваше у КГБ-то — не пламенното й желание да превърне чеченците в радиоактивна пепел (аз бях против тази й идея), а че изобщо си нямаше представа какво става в живота ми. По-добре да си мисли за ония чеченски песове, виках си, отколкото да осъзнае, че живее с един предател.

В конкретния момент тя седеше до Картър на дивана в стаята за телевизия, впила поглед в 102-сантиметровия телевизионен екран с висока разделителна способност и съсредоточила и последната си капка умствена енергия върху едно свръхсмело, генетично мутирало двуутробно същество, на име Краш Бандикут, което правеше онова, което винаги е правило: бягаше да спаси шибаната си кожа.

— Какво правите, момчета и момичета? — попитах двамата видеохолици.

КГБ-то изобщо не ми обърна внимание — вгълбила се бе в конзолата на плейстейшъна и палците ѝ летяха нагоре-надолу. Картър само я наблюдаваше, но и той толкова вгълбен, че също не ми обърна внимание. Очите му бяха станали кръгли като на бухал, опрял бе лакти върху краката си и държеше брадичката си в дланите.

Отидох до него и го попитах:

— Какво става бе, приятел?

А той вдигна очи и заклати глава от възторг:

— Юия е настока, тати. Стигна... стигна... стигна... — не намираше нужните му думи, — стигна на най-високото ниво. Бие се с чудовища, които никога не съм виждал. Никой не ги е виждал.

— Гледай сега — измърмори КГБ-то на Картър, докато помагаше на Краш да се спаси. — Ако вземе златна маска, става непобедима!

Картър извърна втрещения си поглед към екрана. И след няколко секунди възкликна възторжено:

— Непобедима!

Седнах до сина си и го прегърнах с една ръка:

— Много е добра, нали, приятелю?

— Нападай със скок! — извреця той на КГБ-то.

— Не! — викна в отговор тя. — Това чудовище побеждава с въртеливата атака.

— Оооо! — промълви той.

Въртелива атака, рекох си наум. Престани да членуваш там, където не трябва, мама му стара! Но нямаше и капка съмнение, че КГБ-то е Царицата на видеоигрите в целия шибан свят — на Пакман, Супер Марио, Астероиди, Донки Конг, Херкулес и, разбира се, най-новата ѝ мания — Краш Бандикут^[1], генетичният мутант от островите Уумпа, близо до западния бряг на Австралия. Победила ги беше до един, стигайки до нива, за каквито простосмъртните от рода на Картър не смееха дори да си мечтаят.

И докато КГБ-то гърчеше страхотното си тяло насам, а Картър гърчеше своите четиринадесет килца натам, аз си зададох въпроса какво, по дяволите, вълнува Юлия Суханова. Играеше видеоигри минимум по осем часа на ден, а през останалото време или четеше книги на руски, или бърбеше по телефона на руски, или ми шепнеше

нежности на руски, докато се любехме. Вярно, намираще се в Америка, но само във физически смисъл. Сърцето и душата ѝ си бяха в Русия, приковани от някакво геополитическо изкривяване на времето през 1989 година — годината, в която я бяха коронясали за „Мис Съветски съюз“.

В интелектуално отношение беше блестяща. Играеше безпогрешно на шах, шашки, табла, джин-руми^[2] и изобщо на всякакви хазартни игри със стръвта на заклет комарджия и най-много от всичко мразеше да губи. Родителите ѝ бяха починали — баща ѝ се гътнал от сърдечен удар, когато била едва на девет. Много се обичали и смъртта му я съкрушила. Бил виден съветски гражданин — учен в областта на ракетните оръжия с най-висок допуск до класифицирани материали, та и след смъртта му семейството не изпитало никакви лишения. Винаги имала каквото поиска. Опашките за хляб, празните лавици по магазините, типовата конфекция — всичко това било толкова чуждо на детството ѝ, колкото и на моето. Живеела в някакъв вълшебен свят, при това в охолство според съветските стандарти.

Грациозността и красотата си наследила от майка си. Бях я виждал на снимки — синеока блондинка със страхотно очарователна усмивка. Жена, от която можеше да ти спре дъхът. На младини била по-красива и от Юлия, според самата Юлия, и заемала важна длъжност в сферата на изкуствата. Благодарение на което Юлия израсла в шиказен московски апартамент, в който безкраен низ съветски хора на изкуството — актьори, актриси, художници, скулптори, певци и балерини — купонясвали до зори на водка и руски песни.

Майка ѝ не умряла от естествена смърт, а заклана с нож в собствения ѝ апартамент. И точно тук историята ставаше съвсем мътна. Смъртта ѝ настъпила скоро след като коронясали Юлия за „Мис Съветски съюз“ и съвпаднала буквално с разразилия се спор кой държи „правата“ върху новопоявилата се сензация — печатница на пари. Мнозина били заподозрени, но никому не било повдигнато обвинение. Кой я е убил ли? КГБ? Руската мафия? Недоволен бизнесмен, който възнамерявал да изнуди Юлия да му предава спечеленото от манекенската ѝ дейност? Или е било случаен акт на насилие?

Така или иначе, това беше момичето, в което бях се влюбил — момиче, което обожаваше родината си, но не желаше да се върне там

дори и като посетител. Та тя дори за погребението на майка си не се върнала. И макар да не си го признаваше, долавях, че е било от страх. Игор, за когото продължаваше да твърди, че ѝ е зет, бил женен за по-голямата ѝ сестра Лариса, но и той не се върнал — макар специално за него да отчиташе, че и да е искал, е нямало да може. Обявен бил за издирване в родината си — не от закона, а от „други“, както се изрази тя, които Игор бил настъпил по мазола във връзка с нещо си с нея. Разказът ѝ обаче спря дотук и въпреки всичките ми усилия, отказа да съобщи повече подробности.

Що се отнася до моето собствено положение, убеден съм, че знаеше много повече, отколкото си даваше вид. В деня, в който обявиха, че съм сътрудничил, се опитах да ѝ обясня накратко станалото — като наблегнах най-вече на случая с Дейв Биъл, в който все още смятах, че съм постъпил правилно, независимо от това, че все още силно ме безпокоеше. Запазих самоуважението си, рекох ѝ, при което тя грабна ръката ми и я стисна насърчително. А Когато две седмици по-късно подведеха под отговорност Готвача и ѝ разказах и за него — как беше работил като мой счетоводител и верен приятел, изпитващ нерационална радост от „шашмите“, които в крайна сметка го довършиха, тя отвърна, че в бизнеса за приятелство и дума не можело да става и че ако не съм си извлякъл поука от случая с Дейв Биъл, никога нямало да ми дойде акълът.

Часове наред ми разправяше за *великая русская душа*, която американците никога нямало да проумеят. Честност, почтеност, чувствителност, въображение, състрадание, вина, мълчаливо понасяне на негодите. Това бяха само част от думите, с които я описа, докато прелистваше своя руско-английски речник.

От моя лична гледна точка обаче се впечатлявах не толкова от „великата ѝ руска душа“, а от верността ѝ. Познавахме се от по-малко от два месеца и сигурно ѝ беше вече до болка ясно, че не съм онзи, за когото ме е смятала. Бях обременен с проблеми, бъдещето ми бе неясно. Финансовата ми звезда не се издигаше, а падаше. Но всичко това, изглежда, ни най-малко не я тревожеше.

Когато ѝ казах, че ще трябва да напусна крайбрежната си къща, тя сви рамене и отвърна, че „Медоу Лейн“ никак нямало да ѝ липсва. По-добре да сме живеели в Манхатън, пък и за какво ми била толкова голяма къща. После, като ѝ казах, че известно време парите няма да ми

стигат, тя ме успокои, че всеки, който на моите никакви години е успял да натрупа подобно състояние, пак щял да намери начин да спечели ново.

Кимнах в знак на съгласие с думите ѝ, след което реших да се захвана пак с търговията с акции, само че този път законно. Борсата НАСДАК буквално летеше, носена на крилете на така наречената „дотком мания“ — манията по фирмите, занимаващи се с търговия по интернет, — и с парите, които властите великодушно ми бяха оставили, можех да изкарвам по няколко милиона годишно и със затворени очи. Не можех да си обясня защо по-рано не се бях сетил. Изглежда, доверието на КГБ-то в мен изигра определена роля.

В този смисъл тя беше пълна противоположност на Графинята. Готова бе да заложи на мен, а не на нещата, с които се бях заобиколил. В оправдание на Графинята обаче бих отбелязал, че Юлия нямаше две деца, за които да се притеснява, нито свое „минало“ с мен.

Но така или иначе, Графинята бе заминала в историята, а моето бъдеще — КГБ-то — се канеше да се изкачи на двадесет и петото ниво на „Краш Бандикут“. Оставаше ѝ единствено да срази кръвния враг на Краш — доктор Нео Кортекс, след което Краш щеше да си възвърне приятелката си Тоона — и тя бандикут мутант, която в света на бандикутите се отличаваше със сексапил, равен на онзи на Джесика Рабит^[3].

Изведнъж КГБ-то се разкрещя:

— Блядъ! Блядъ! Нъет! Нъет!

— Връщай се! — изпищя Картър. — Той хвърля огнени кълба!

— Не мога! — писна КГБ-то. — Изгубих една сила!

— Не! — изврещя Картър. — Използвай силовия кристал... — а аз зяпах със затаен дъх как на екрана изтъканият само от мускули примат Коала Конг грабна едно огнено кълбо и го запокити по главата на Краш. При удара Краш избухна в пламъци, изрева неистово, скочи във въздуха, направи пълно салто, приземи се на бандикутското си дупе и умря наред огъня. След което телевизорът издаде звук, наподобяващ на „Уа-уа-уа-уа... бум!“. И екранът почерня.

В началото КГБ-то и Картър замръзнаха с втренчени в един друг погледи. После КГБ-то поклати глава и каза: *Что ты нашу страну обсираешь?*, при което Картър сви устни и закима в знак на съгласие, без изобщо да има представа, какво точно бе казала КГБ-то. После

Картър рече: „Хайде пак, Юоия“, а тя кимна обречено, пое дълбоко въздух и натисна бутона на конзолата, с което съживи Краш, макар и на дъното на замъка на Нео Кортекс.

И докато те се бяха вгълбили в играта, аз си зададох въпроса що за майка ще е КГБ-то на децата ми, ако се случи най-лошото. Защото, колкото и невероятно да беше, все пак бях длъжен да взема предвид и евентуалността някой ден Графинята да умре и децата да легнат изцяло на ръцете ми.

Не виждах никаква особена близост между КГБ-то и Картър извън пристрастеността им към видеоигрите. Напротив, когато не седяха пред екрана, почти не си говореха. Тя, разбира се, бе винаги мила към него, но определено ѝ липсваше топлина, а излъчваше някаква апатия, която никак не се връзваше с прословутата *велика руска душа*.

Чандлър от своя страна не се занимаваше с видеоигри, а с кукли Барби — правеше се на тяхна майка, обличаше се специално за случая и обичаше да гледа телевизия — в американската ѝ разновидност — така че имаше още по-малко общо с КГБ-то. И точно това ме притесняваше — че не бях забелязал у КГБ-то никакво желание да контактува с нея. Както и с Картър, бе винаги мила и готова да се усмихне, но категорично липсваше нещо, което да ги свързва.

В моите очи отговорът бе прост: КГБ-то е възрастната, а Чандлър и Картър — децата, така че топката е в *нейната* половина на игрището, а не в тяхната. Или очаквам прекалено много от нея? Та тя не „майка на моите деца“ и не би било честно да разчитам да им бъде мащеха. Известно безразличие може би е здравословно, може и нормално да е и вероятно трябва да се благодарят на съдбата, че изобщо се отнася мило с тях. Не, реших най-после, да е мила не е достатъчно. Апатията е разновидност на жестокостта и децата я долавят и от километър.

А на противоположната страна на спектъра бе гаджето на Графинята Джон Макълусо. Нямах и седмица, откакто ми се обади най-неочаквано да сме пиели по едно кафе някъде. Прекарвал доста време с децата ми и искал да ме увери, че винаги щял да полага максимални усилия да оказва положително влияние върху живота им. Безкрайно изискан жест, меко казано. Когато няколко дена по-късно се

срещнахме в ресторантчето „Олд Бруквил“, веднага си допаднахме взаимно.

Оказа се горе-долу колкото мен на ръст, слаб и жилав и буквално преливащ от енергия. Хубавец с прошарена коса и подчертано италиански черти. Но най-вече притежаваше харизма. Цял час си разменяхме истории от света на бизнеса, но избягвахме внимателно темата за провалилия се мой брак с Графинята и неговите сегашни отношения с нея — а аз през цялото време се борех против напъващия се да излезе навън въпрос дали тя му стене: „Изпразни се, малко мое принцче!“, докато правят секс. И все пак, при всичкия смях и усмивки, над срещата ни тегнеше като черен облак един въпрос, който той накрая извади на бял свят:

— Да ти призная, много ми пречи това, че аз живея в Калифорния, а Надин в Ню Йорк — заопипва той почвата. — Ама така е, като съм се влюбил в жена, която живее на цели пет хиляди километра от мен!

Темата, значи, бе подхваната.

И двамата съзнавахме, че е сериозен проблем, който няма да се разреши от само себе си. Трябваше или той да се премести тук, или тя да замине за там. А доколкото познавах Доминик Барбара — адвокатата на Графинята, мазно копеле с прословуто мазна уста и склонност да припица задника си на светлината на прожекторите — той по всяко време бе готов да изтъкне като аргумент правните ми затруднения.

Джон обаче никак не бе глупав: като видя реакцията ми, побърза да добави, че Надин в никакъв случай не би сторила каквото и да било зад гърба ми. Знаела колко близък съм с децата и все им повтаряла какъв добър баща съм. На тази нотка приключихме с темата, макар и на двама ни да бе ясно, че рано или късно тя пак ще възникне.

Та... къде в цялата тази история бе мястото на КГБ-то?

Сега, като я гледах споена с Картър от любовта им към бандикута мутант, смеех да се надявам, че все нещо ще излезе — току-виж привикнала да обича децата ми, а аз — нея, така както навремето обичах Графинята, а преди нея — Дениз. В интерес на истината все още усещах някаква дистанция в отношенията си с Юлия — същата, която долавях и в отношенията ѝ с децата ми.

Но с течение на времето пропастта между различните ни две култури можеше да се окаже и нашата най-главна сила. Та нима

американците нямат своя велика душевност? Според Достоевски същността на великата руска душа се състояла в постоянната ѝ и ненаситна способност да страда, а според моя милост същността на великата американска душа се свежда до максимата: защо изобщо ни трябва да страдаме, след като родителите и дедите ни са страдали вместо нас? Не можеше ли в такъв случай двамата с КГБ-то да се слеem в една идеална душа? Нямах ли сборът от моя американски оптимизъм и нейния руски фатализъм да се опише с думата „съвършенство“?

Да не говорим, че имахме пред себе си достатъчно време да положим мост над пропастта. Новото хилядолетие щеше да започне само след осем дни, а надали щяха да ме осъдят по-рано от три-четири години.

Телефонът иззвъня.

— *Блядъ!* — изруга КГБ-то. — Моля те, вдигни телефон! Пречи ми на игра.

Картър се извърна към мен и кимна:

— Пречи ѝ на игра.

— На играта — поправих Картър, притеснен от влиянието, което езиковите ѝ способности можеха да му окажат. После вдигнах слушалката на телефона върху страничната масичка.

— Ало?

— Обажда се адвокатът ти — обяви Магнум в октава до минор.
— Как си?

— Добре съм — отговорих по навик, след което си дадох сметка, че всъщност наистина съм добре. Точно така: за пръв път от много време насам бях близо до състоянието на щастие. — Какво става? — попитах.

— Днес във федералната прокуратура голяма пушилка се вдигна. Усетих как сърцето ми прескочи.

— Така ли? В каква връзка?

— Познаваш ли някой помощник федерален прокурор, на име Дан Алонсо?

— Не — отвърнах моментално. — Защо?

— Защото е новият ти помощник федерален прокурор — отвърна Магнум. — Обади ни се тази сутрин на двамата с Ник да ни

съобщи вестта. Възложили са му твоя случай, а Джоел напуска идната седмица.

— Що за човек е? Пич ли е или пътьо?

— Ами... — проточи Магнум — по десетобалната система, при която пътьото е едно, а пичът е десетка, бих класирал Алонсо някъде между десет и единайсет.

— Будалкаш ме! — възкликнах.

— Шшшт! — изсъска КГБ-то. — Пречиш ми!

Картър вдигна глава и опря показалец пред устните си. После пак заби поглед в екрана. А аз се засмях и попитах Магнум:

— Сериозно ли е толкова готин?

— Да — отвърна Магнум, — много е готин: печен, страшно умен, безупречен във воденето на съдебни дела и най-важното — човек с голямо сърце. Вече повдигнах въпроса за намаляване на обвинението ти за възпрепятстване на правосъдието и той ми отговори, че е готов да седне да го обсъдим. Иска първо да се срещне с теб и едва след това ще те остави да се признаеш за виновен. И смятам, че засега положението е доста добро.

Усетих как ме обля вълна на облекчение.

— Но това е прерасна новина, Грег, наистина прекрасна.

— Така е — съгласи се той. — От друга страна обаче, тази сутрин проведох някакъв много странен разговор по телефона с Джоел Коен. За някакво твое ходене до Атлантик Сити преди няколко месеца, когато си бил отказал да се легитимираш. Намекваше, че си правил опит да переш пари или нещо от сорта. Нали не е вярно, кажи ми!

Устата ми мигновено пресъхна, а стомахът ми изпревари мозъка в стигането до заключения.

— Разбира се, че не съм! — избухнах. — Пълни глупости! Никакви пари не съм се мъчил да изпера! Просто стана едно недоразумение!

— Значи все пак си бил там? — попита Магнум, явно изключително изненадан от вестта.

Вече усещах накъде вървят нещата.

В крайна сметка щях да успея да докажа, че не съм се мъчил да пера пари, но нямаше да мога да докажа, че не съм нарушил условията, при които ме бяха пуснали под гаранция. Наистина бях излязъл от Ню Йорк без разрешение.

— Да, бях там — признах тихо. — Чакай да се преместя в друга стая.

На излизане от стаята за телевизия мярнах за миг невинното личице на сина ми. Въпреки тежкото ранно боледуване бе израснал здраво момче. Заля ме вълна на ужасна мъка. Имах чувството, че съм го предал.

В спалнята вдигнах телефона на бъдещето, седнах на ръба на леглото и заразправях на адвокатата си цялата история с всичките й гнусни подробности, започвайки с пищната, но непълнолетна Кайли, та чак до лелята с каменното лице в клетката на касиера, която отказа да ми върне собствените ми пари. Накрая попитах:

— Нали няма да прекратят сътрудниченето ми заради това, а?

— Няма — отвърна мигновено адвокатът ми, — стига да ми казваш самата истина.

Поех дълбоко въздух и бавно го изпуснах, стараейки се да запазя самообладание. После захванах да се кълна на адвокатата си, че му казвам божата истина. Заклех се в зрението си, после в очите и на децата ми, после и в тези на бъдещите ми деца, а накрая — и в очите на децата на Магнум.

— Добре! Добре! Вярвам ти! — рече най-сетне. — Стига си ме убеждавал. Божичко, и така да е станало, знаеш какъв зор ще видим, докато погасим щетите. Какви са отношенията ти с офицера, отговарящ за предсъдебните условия?

— С Пат Мансини ли? — попитах, докато у мен отново пламна искрица надежда. — Страхотен човек е! — Реших, че няма смисъл да споменавам подвеждащото ми телефонно обаждане до Пат, където споменах, че съм закъсал в *града*, без да уточнявам в кой точно град. — Защо питаш?

— *Питам*, понеже тъкмо той може да ти угаси лампата в случая. Достатъчно е да напише писмо до съдията за хеликоптерната ти екскурзия с крайна цел Атлантик Сити, придружителка — непълнолетна, голяма начална сума за игра на хазарт, при това пари, които са собственост на властите. Голям проблем може да излезе, Джордан. Никак не прилича на поведението на разкаял се човек. Нали ме разбираш?

И едва тогава *безочливостта* на действията ми ме тресна по главата! Не толкова, че бях нарушил условията на пускането ми под

гаранция (това и само по себе си не бе никак дребно), колкото начина, по който го бях извършил.

Ако бях тръгнал за Атлантик Сити в някое очукано комби със седемдесетгодишната си майка и джоб, пълен с монети от по двайсет и пет цента, съдията Глийсън вероятно щеше да каже: „Е, добрият син просто е решил да поразходи майка си“, и щеше да ми се размине с най-обикновено предупреждение. Аз обаче бях откраднал сто милиона долара, бяха ми дали втора възможност, а аз какво направих за благодарност? Тръгнах тайно с хеликоптер за Содом и Гомора в Ню Джърси, и то — с непълнолетна манекенка. А за покриване на разходите ми по пътуването взех безлихвен заем от федералното правителство!

— И какво ще стане сега? — попитах с премаляло сърце.

Минаха няколко мига в мълчание, след което Магнум каза:

— Нищо, надявам се. Ще се обадя на Джоел и ще му предам твоето обяснение и ще му кажа, че смятам да уредя въпроса с Алонсо, макар това да не е най-добрият начин за начеване на взаимоотношенията ти с него. — Млъкна за миг. След това: — Въпросът ти обаче е „Ти какво ще направиш?“, нали?

— Точно така — рекох приглушено. — Ти какво ще направиш?

През следващите няколко минути обсъждахме евентуалната ни стратегия, но всъщност нямахме кой знае какъв избор. Най-важното и според двамата ни бе да не позволим историята да стигне до ушите на съдията Глийсън. Бил консервативна личност според Магнум, общо взето рационален човек, който цял живот живеел според правилата. И тъкмо от една простъпка като моята можел да му избие балансът.

След края на разговора останах седнал още малко на ръба на спалнята, буквално вдървен от безсилие. Поне хиляда пъти съм казвал на майтап, че съм свойт най-голям враг. Само че този път смешната страна липсваше. Пак бях поставил свободата си в опасност, и то за какво? Изобщо не можех да намеря обяснение. Наистина ли бях толкова самоунищожителен? Сигурно не, но гледан от страни, точно такава впечатление създавах. Кое мое увреждане ме караше да правя такива неща, да предприемам толкова ненормални рискове, дори когато нищо не можех да извлека от тях?

Поех дълбоко въздух и си наредих да престана да се самобичувам. Станалото — станало. Научеше ли съдията Глийсън,

моментално щеше да ме хвърли в дранголника — с което автоматично ще изгубя Юлия, ще разбия сърцата на децата си, Графинята ще запраши към Калифорния, ще ми конфискуват „Медоу Лейн“ в мое отсъствие, ще разпродадат мебелите и дрехите ми за жълти стотинки и няма да мога да осъществя намерението си да търгувам с акции — макар разноските ми по Графинята и децата да си останат — та докато ме осъдят след най-малко три години и изляза от затвора няколко години след това, ще съм гол, изоставен, безпаричен, бездомен, а децата ми ще живеят на пет хиляди километра от мен и ще викат „татко“ на Джон Макълусо!

[1] Двуутробни бозайници от семейство *Peramelidae* — бандикути или торбести язовци. — Б.пр. ↑

[2] На англ. *gin rummy* — игра на карти за двама. — Б.пр. ↑

[3] *Jessica Rabbit* — една от анимационните героини от филма на Робърт Земекис „Кой натопи заека Роджър“ (1988 г.) — филм, който съчетава анимация и игрално кино. Оттогава редовно оглавява класациите за най-сексапилни анимационни герои. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

БОГЪТ НА СЪДБАТА ОТВРЪЩА НА УДАРА

Следващите седем дни съвсем ме съсипаха.

Щом приключих разговора с Магнум, веднага се обадох на Пат Мансини. Той, съвсем в реда на очакванията ми, току-що бе разговарял с Копелето, който искал да знае Пат ли ми е разрешил да пътувам до Атлантик Сити. Пат, естествено, отрекъл, при което Копелето го посъветвал да докладва на съдията Глийсън, че съм нарушил условията на освобождаването ми.

Пат му казал, че ще си помисли.

Слава Богу, на мен ми каза, че нямало да го направи, че всъщност му било кофти за мен. Вярно, постъпил съм като първия глупак, като съм наел хеликоптер до Атлантик Сити, но донякъде съм бил подведен да постъпя по този начин.

— Човек не може да е вечно под домашен арест и да не направи някоя беля — обясни ми Пат. — Нали знаеш старата поговорка: „Отпусни на човек въжето само толкова, колкото да се обеси на него“.

Но преди да остави слушалката, ми каза нещо, което през идните седмици щях да чуя многократно:

— Абе уж си умен човек, пък такива глупости да правиш! — И приключи разговора.

Остатъкът от седмицата премина сравнително спокойно. Но в понеделник сутринта настъпи истински ад.

Започна се с това, че Мансини се обади на Магнум да му съобщи, че получил язвително писмо, в което Копелето настоявал веднага да напише писмо до съдията Глийсън за похожденията ми в Атлантик Сити. И за да е работата вързана в кърпа, изброил и най-важното от пътешествието ми — младото момиче, сака с парите, осигурения от казиното хеликоптер — което следвало да се упомене в писмото до Глийсън, та Пат да не бъде обвинен, че е заблудил съдията.

Магнум се обади по спешност на Джоел, да го моли да оттегли писмото си до Мансини, но попаднал на предварително записано

съобщение, което гласяло горе-долу следното: „Здравейте. Обажда се Джоел Коен. Вече не работя във федералната прокуратура. През следващите две седмици ще бъда на почивка...“.

Точно така. Копелето се беше омел, но не преди да си отмъсти.

Беше се опитал да отмени освобождаването ми под гаранция по повод случая с Дейв Биъл, но бяха отхвърлили опита му. За което си го връщаше сега, и то яко!

Магнум обаче не беше готов да се предаде без бой. Взе метрото и отиде във федералната прокуратура, където се срещнал с Алонсо, който се съгласил да се обади на Мансини и да му каже, че въпросът ще се уреди „вътрешно“. Щели да ми затегнат ограниченията за някой и друг месец, след което Алонсо щял да отправи молба до съдията Глийсън да ми махнат гривната от глезена, с което Мансини щял окончателно да се отърве от мен.

Това би било чудесно, рекъл Мансини, но той току-що бил натиснал бутона „изпрати“ и вероятно съдията Глийсън вече четял имейла му, който наистина изброявал всички гадни подробности. В мига, в който Магнум ми го съобщи, хвърлих слушалката, хукнах към тоалетната и повърнах. После се върнах и попитах Магнум какво следва от всичко това — сиреч не ми ли е вече спукана работата?

Още не била, рече Магнум. Имало вероятност фифти-фифти Глийсън да прочете писмото и да не предприеме нищо. Все пак писмото не било придружено от молба за изслушване на страните. Ако съм имал късмет, Глийсън щял просто да поклати невярващо глава, да развали мнението си за мен, а после щял да продължи да си гледа работата.

Де такъв късмет, де!

Още в осем и половина на следващата сутрин чух изключително тревожен звук: звънесе телефонът ми.

Боже мой, рекох си! Погледнах вляво от себе си. Както винаги, КГБ-то спеше дълбоко, с подадена изпод белия копринен юрган руса съветска главица.

Обаждаше се Магнум. Не долових първите му думи, но вторите гласяха: „За съжаление, току-що получих факс от съдията Глийсън, който е назначил изслушване на страните“.

— За кога? — попитах в състояние, което беше отвъд паниката.

— За утре в десет сутринта.

Хвърлих око на КГБ-то. Е, рекох си, много приятно ми беше да се запознаем!

— Да разбирам ли, че нямам никакъв шибан шанс? — попитах доста спокойно.

— Не е задължително — отвърна Магнум. — Мисля, че все пак има някакъв изход. Най-важното е да представим обединен фронт пред Глийсън. Говорих вече и с Мансини, и с Алонсо. Мансини също ще присъства утре и ми обеща да се застъпи за теб. Ще каже, че било станало недоразумение и че според него все още може да ти се вярва, че ще спазваш условията на пускането ти под гаранция.

— Ами Алонсо? Той какво смята да каже?

— Нали ти казах? Надали ще намериш по-добър помощник федерален прокурор от него. Макар още да не те познава, той също е готов да се застъпи за теб. Имам среща с него днес следобед и ще измислим какво точно да говорим пред Глийсън. За известно време ще ти наложат по-строги ограничения — никакви пътувания, прибиране преди шест вечерта, никакви закъснявания из града, но всичко това е за предпочитане пред влизането още отсега в затвора, нали?

— Прав си — отвърнах. — А какви са шансовете Глийсън да се съгласи?

— Почти стопроцентови — заяви самоуверено Магнум. — Много рядко се случва съдия да пренебрегне препоръките на един федерален прокурор. А това, че и Мансини ще е на наша страна, съвсем опича работата.

Чудесно, рекох си. Няма за какво да се притеснявам.

* * *

Федералният съд на „Кадмън Плаза“ 225 бе обзет от неизлечима безнадеждност. Имах чувството, че никой всъщност не желае да е там — нито адвокатите, нито подсъдимите, секретарите, разсилните, стенографите, та дори и метачите на шестте просторни етажа, включително и самите съдии. Всички имаха вид на скучаещи или на отчаяни, или на готови да се разплачат. И макар от време на време да се мяркаше усмихнатата физиономия на някой току-що оправдан по дело за криминално престъпление, на всяка широка усмивка имаше и

по едно смръщено лице. Няма как иначе: щом има победители, ще има и победени.

Освен в моя случай.

Беше петък сутрин, приближаваше десет и заедно с адвокатите си чаках в дълъг широк коридор пред съдебната зала на съдията Глийсън. Коридорът беше абсолютно празен, ако не се брояха няколкото дървени пейки покрай стените. А пейките изглеждаха точно толкова удобни, колкото и застлания с балатум под. Между пейките имаше четири шумоизолирани врати — по две от всяка страна. Всяка врата водеше към отделна съдебна зала.

Точно в този момент Магнум погледна надолу към темето ми и съобщи:

— Ето го и Алонсо — и посочи движещата се към нас висока, слаба фигура. На пръв поглед приличаше повече на кинозвезда, отколкото на помощник федерален прокурор. Висок, слаб, хубавец, с безупречен външен вид и с неочаквано топла усмивка, Алонсо бе пълна противоположност на Копелето, а именно — олицетворение на елегантността и възпитанието. Напомни ми на актьора Джордж Хамилтън, само че без слънчевия загар.

— Значи ти си Джордан Белфърт — каза Дан Алонсо и протегна ръка да се здрависаме. — Нямах вид на човек, способен да създаде толкова голяма суматоха!

Усмихнах се и се ръкувах сърдечно с него, мъчейки се да разгадая дали не намеква за дребния ми ръст. Все пак той беше поне един и деветдесет, а главата на Магнум едва ли не опираше в тавана, който бе на четири метра от пода. Пристъпих по-близо до Випускника на Йейл, че да се чувствам по-нормален на ръст, и отвърнах:

— Външният вид понякога лъже, нали?

Алонсо кимна и стисна здраво десницата ми.

— Алонсо, гарантирам ти, че повече суматоха няма да има — каза Магнум. — Джордан няма вече и капка желание да лети насам-натам с хеликоптери и с торби, пълни с пари. Нали така, Джордан?

Не забравяй и за непълнолетните момичета, рекох си.

— Завинаги — отвърнах самоуверено. — Повече кракът ми няма да стъпи в Атлантик Сити. Честно казано, нямам желание изобщо да ходя някога в *Ню Джърси*!

— То пък на кого ли му се иска? — запита риторично Випускника на Йейл.

— Мисля, че моментът е подходящ да си преговорим подробностите — каза Магнум на Алонсо. — Вече казах на Джордан за новите ограничения и той ги приема изцяло. Нали, Джордан?

— Да — потвърдих без капка ентусиазъм, — направо копнея за тях.

— Дръж се прилично няколко месеца — каза Алонсо — и ще се обърнем към съдията Глийсън с нова молба да снемат домашният ти арест. Струва ми се, че това е най-сигурният вариант за всички ни.

Стиснах устни и кимнах смирено, но наум си виках: „Тоя Алонсо наистина е пич. Вдън земя да се провали дано Копелето, с навряна в задника вила!“.

— Благодаря — изрекох хрисимо.

— Няма защо — рече Алонсо, после се обърна към Магнум: — Предпочитам днес да не повдигаме въпроса за Дейв Биъл. Ще го оставим за отделно изслушване на страните.

Магнум кимна, сведе поглед към главата ми и каза:

— Дан много мило реши да намали обвинението ти от възпрепятстване на правосъдието на подвеждане на федерален служител.

— За това следва да си благодарен на адвокатите си — отбеляза със сарказъм Алонсо. — Толкова ми досадиха с врънкането си през последните няколко дни, най-вече Ник, че не желая повече да ги чувам.

— Това ми е работата — рече Випускника на Йейл.

Ухилих се на двамата с Магнум. А на Алонсо казах:

— Много благодаря. Но най-вече съзнавам колко благодарни ще са някой ден децата ми.

Алонсо кимна с разбиране:

— Добре, хайде да влизаме, че да приключим с тая работа. — Направи една крачка, след което се закова на място. — Искрено се надявам съдията Глийсън да не прекали с въпросите си днес, тъй като — да ме убиеш, нямам и най-малката представа за какво става дума. Тръшнаха ми го в скута в последния момент, а най-мразя да се явявам в съда, без да са ми ясни всички подробности. Например за чий хуй ти трябваше изобщо да ходиш в Атлантик Сити? Та нали си под домашен арест, мама му стара!

— Ами... изглежда, че... — започнах да се оправдавам, но той вдигна ръка да ме прекъсне:

— Не сега. Предпочитам да не знам. Няма никаква полза. После поклати глава: — Абе уж си умен човек, пък такива глупости да правиш!

— И друг път са ми го казвали — кимнах.

— Не се изненадвам. Да вървим.

* * *

— Тишина в залата! — изрева миловидна женица на средна възраст в невзрачен тъмночервен костюм с панталон. — Заседава Федералният съд за източния район на Ню Йорк — продължи тя с изненадващо плътен глас. — На крака за посрещане на почитаемия съдия Джон Глийсън.

Облечен в черни одежди, Джон Глийсън изскочи като някакъв фокусник иззад дървената врата, свързваща кабинета му със съдебната зала. Изкачи се спокойно и безмълвно по няколкото стъпала и седна зад огромна дървена катедра върху дървената сцена, която бе достатъчно просторна да побере целия мюзикъл „Фантомът на операта“.

Вляво от него седна стенографката, готова да протоколира събитията на деня. Зад нея застана як, набит мъж с разпуснато синьо спортно яке, с мощна издутина под лявата мишница. Стоеше със скръстени върху масивния си гръден кош ръце и чакаше само някой да посмее да се ебава със съдията. Тогава щеше да нападне със скоростта на кобрата.

Останалите, сред които и предсъдебният ми попечител Патрик Мансини — достатъчно едър с ръста си от метър и деветдесет и деветдесет и петте си килограма да играе офанзивен защитник в професионален отбор по американски футбол — стояхме зад масата за защитата. Добър признак, рекох си, след като зад масата за прокурора не стоеше никой. (Нали всички сме от един отбор!) Стори ми се, че дори единствената публика — около двадесет и нещо годишна чернокожа жена с вид на амбициозна юристка или репортерка — е

някак си на моя страна. Седеше в сектора за зрители с бележник и химикалка в ръка.

Магнум положи длан върху рамото ми и леко ме побутна да седна. После женицата, която обяви влизането на съдията, започна да мърмори на стенографката нещо от рода на това, че целият народ на Съединените американски щати е срещу мен, Джордан Белфърт. Подобна мисъл не ме бе спохождала дори когато тайно ми наложиха домашния арест в кабинета на съдията Глийсън.

Самият той всъщност изглеждаше симпатичен. Дори и под веещата се черна роба можеше да се види, че има добро сърце. Имаше вид на човек, който разрязва за семейството си пуйката по време на празничния обяд на Деня на благодарността. Бе доста млад за федерален съдия — надали имаше повече от четиридесет и пет години — и се ползваше с репутацията на блестящ ум. Надявах се днес да е в добро настроение.

— Окей — каза тихо съдията Глийсън. — За какво става дума сега?

— Моля за разрешение да се обърна към съда — рече Алонсо, а съдията Глийсън кимна. — Благодаря. Ваша светлост, стигнахме до споразумение по въпроса със защитата на обвиняемия, а така също и с господин Мансини. Същността на споразумението е, че се затягат много строго условията за домашен арест на обвиняемия. Дава му се правото единствено да отива и да се връща от работа, при това до шест часа следобед всеки ден без изключение. В събота и неделя ще е неотлъчно в дома си през цялото денонощие. — След което Алонсо кимна еднократно, за да покаже колко е доволен от новите условия.

— Само това ли? — сръза го съдията Глийсън. — Понеже аз имам няколко въпроса. — И толкоз: всичко свърши дори преди да е започнало. Глийсън задаваше въпросите си, на които Алонсо не можеше да отговори, понеже току-що се беше заел с делото. А и да знаеше отговорите, нямаше да има никакво значение, тъй като, както каза Магнум, самото нахалство на действията ми бе достатъчно да вдигне кръвното на Глийсън.

Изведнъж осъзнах, че Алонсо ги плещи някакви за някакъв си хеликоптер... сак с пари... неизвестна жена (макар очевидно всички до един в залата и най-вече съдията Глийсън знаеха точно за каква жена става дума), докато накрая си призна:

— ... Но аз всъщност не съм наясно с фактите, Ваша светлост, тъй като съвсем...

Глийсън обаче го прекъсна със заплашителен тон:

— Да не искате да кажете, че се явявате в залата ми неподготвен, без никаква представа за делото?

Погледнах изпод око Алонсо, който имаше вид на човек, току-що глътнал куршум. Според мен имаше два изхода от положението: или да прехвърли цялата вина върху Копелето, или да се извини и да обещае друг път да не прави така. Алонсо каза:

— Моля за извинение, Ваша светлост. Друг път няма да допусна подобно нещо.

Дойде ред и на Мансини.

— Господин Мансини? — каза гневният съдия.

Пат заби нос в някакви записки, после изплю набързо няколко несвързани факта и тук-там по някое противоречие, докато накрая заключи:

— ... но въпреки всичко казано дотук, смятам, че можем да гласуваме доверие на господин Белфърт, че ще спази новите условия за освобождаването му под гаранция. — След което сви рамене, един вид: „Това е само личното ми мнение. Ни най-малко не ви го налагам“.

Глийсън не го смърри. Всъщност нищо не му каза, а само го изгледа в продължение на няколко много дълги секунди. От очите му сякаш излизаха лъчи, способни да те смаят, и аз наблюдавах като омагьосан как футболният защитник Мансини придоби постепенно размерите на джудже.

Доволен от постигнатото, Глийсън изключи смаяващите лъчи, след което се обърна към старото си приятелче Магнум.

— Защитата желае ли да добави нещо по въпроса?

Магнум се изпъна в цял ръст и с голяма доза самоувереност заяви:

— Да, Ваша светлост... — и започна да описва доста точно какво именно се беше случило. Думите му се лееха гладко, самоуверено и, общо взето, убедително — което в случая си беше шибана катастрофа, тъй като не се намирах в ситуация, в която „истината ще те освободи“ — особено Когато Магнум стигна до оправданието, че аварираният хеликоптер бил основната причина да не се прибера преди вечерния ми час. При тези му думи Глийсън се нахвърли отгоре му:

— Да не би да искате да кажете, че подопечният ви смята, че в противен случай е нямало да го усетят?

— Тъж... не точно това — замънка Магнум, а на мен ми мина през ум: „Ебаси, как може тоя шибан съдия, който през живота си не е извършил и едно-единствено нарушение, да прозре същността на нещата през всичките празни приказки? Какви са всъщност шансовете ми?“.

При което Магнум направи нов опит да ме защити с помощта на полуистини и няколко смели предвиждания (базирани на миналото ми поведение) как съм щял да се държа за в бъдеще под домашен арест. Но не желаех повече да слушам. Усещах го накъде бие, но усещах и аз накъде съм се запътил. Не у дома, във всеки случай.

Най-сетне се възцари кратка тишина. Потиснах желанието си да хвърля скришом поглед на любимата ми зрителка. Явно е очаквала да слуша някакви скучни съдебни прения, но ѝ предстои да види как отхвърлят гаранцията от десет милиона долара, която този тип се е съгласил да внесе!

Глийсън започна да говори и съзнавах, че използва думи от английския език, но по някаква неизвестна причина нищо не му разбирах. Звучеше като омотания с шал учител от комиксите с Чарли Браун. Зави ми се свят. Идеше ми да повърна. Стаята се завъртя като панаирджийска въртележка около главата ми.

И тогава чух Глийсън да казва:

— Не... не... това не ми харесва... стигна до дъното на цялата история... отявлено незачитане... хеликоптер... къде... намерил пари... — И пак цитат от „Чарли Браун“: *Uup, uomp... Uomp, uup... Uup, uomp...* и накрая: — „Постановявам незабавно задържане на обвиняемия под стража“.

Докато се усетя, Магнум вече ми говореше:

— Дай ми часовника, парите и колана си.

Оставах ми само броени секунди свобода и умът ми мигновено се насочи към децата. Беше ми ред да ги взема следобеда. Божичко, каква мъка! Пак ги предадох. Докато си свалях часовника, рекох с настоятелен тон на Магнум:

— Обади се веднага на Надин да ѝ кажеш какво става. Предай ѝ, че не знам кога ще мога да ѝ се обадя, но да целуне децата от мое име и да им каже, че ги обичам. И че винаги ще ги обичам.

— Веднага ще го направя — отвърна. — Съжалявам, че така се развиха нещата.

— Аз още повече — промълвих. — Няма ли начин да се измъкна?

— Засега не — поклати глава Магнум. — Трябва да дадем време на Глийсън да се поуспокои. Доста време.

— Какво значи „доста“? — попитах.

— Поне няколко месеца. Може и повече.

За нула време до мен цъфна оня с издутата подмишница и ми каза, доста приветливо:

— Бихте ли ме последвали, господине?

— Имам ли избор? — попитах го с притеснена усмивка.

— Боя се, че не — отвърна, положи месеста длан върху рамото ми и леко ме насочи към тайната врата в предната част на съдебната зала.

След няколко крачки се обърнах към Магнум:

— Щях да забравя. Обади се и на Юлия в хотел „Фоур Сийзънс“! Обещах ѝ да се върна до един час.

— И за това ще се погрижа — отвърна спокойно той. — Веднага щом приключа с Надин.

— Стаята е на мое име — провикнах се през рамо.

И отминах. Преминах през вратата и се озовах в малко позната част на „Кадмън Плаза“ 225, състояща се от арестантски килии, флуоресцентно осветление и отчаяни люде. Секторът няма собствено име, но вече го бях посещавал веднъж и едва не умрях от студ. Ето че се върнах.

И пак изключително по собствена вина.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА НЕИЗБЕЖНОТО

Градският предварителен арест стърчи с деветте си етажа над мрачните слабини на Бруклин и е толкова заплашителен, че минаващите шофьори го сочат с пръст и се свиват от ужас. Намиращата се на три километра южно от Федералния съд сграда с високи зидове с бодлива тел отгоре и с шарещи наляво-надясно прожектори заема цялото каре между четири преки и буквално изстиска жизнените сили на околния въздух.

Приставите хич не си даваха зор, докато ме преместиха там: от една килия в друга, от един циментов коридор в друг, от арестантския камион до рампата за товарене на задържаните. Ръчкаха ме, както бях с оковани ръце и крака, сякаш съм крава, а дали случайно или не, през цялото време средната стайна температура нито за миг не превиши тази на повърхността на Плутон.

Най-страшното обаче мина.

Накараха ме да сваля от себе си всички дрехи и достойнството си, после ми наредиха да взема в ръка оная си работа заедно с топките, да се наведе и да се изкашлям. След което ме разположиха в луксозно помещение — в стая без прозорци, без деления и без всякаква надежда, известна под „отсек 7С“, на седмия етаж в северното отделение на сградата. В момента седях на ръба на тънкия колкото бръснач дюшек и разговарях с приседналия до мен нов „съклетник“ Минг. А той, трийсетгодишен китаец, имаше вид, уви, на шейсетгодишен призрак.

— Чакай, чакай да се разберем — рекох му скептично. — Казваш, че не си виждал слънцето от шест години, така ли? Трудно ми е да ти повярвам, Минг.

Минг сви слабите си рамене, свързани към други също толкова слаби телесни части. И ми отвърна със силен акцент:

— Не шест. Шест и половина година. Съдия казва мога избягам и не приема гаранция.

— Ебаси номера! — измърморих. — Значи изобщо не ни пускат навън, а?

Не, поклати глава Минг:

— Само тая стая. Всичко прави тук.

Боже мили, та след като на едно растение му трябва слънце, за да вирее, не е ли логично, че и човекът се нуждае от същото? Явно не е. Огледах за миг помещението с премаляло сърце. Огромно, някъде към дванадесет на двадесет и четири метра, натъпкано докрай със сто и шест затворници — задържаните, както им викаха тук — живеещи като в казарма, вършещи всичко — от храненето до пикаенето, срането, къпането и миенето на зъбите, понякога с месеци, че и години наред, под море от жужащи флуоресцентни лампи. Поради липсата на каквато и да било разделителна стена виждах целия отсек, от единия му край до другия.

Не че имаше какво да се гледа — безбрежно море от метални койки и пластмасови столове с ниски облегалки, с шест вонливи нужника и три обсипани с микроби душове в единия край. В средата на отсека имаше две дузини никелирани сгъваеми масички, полуразпаднала се маса за пинг-понг, работеща от време на време микровълнова фурна, древна фурна за печене и три окачени под тавана цветни телевизора. В часовете извън тези за хранене масичките се използваха за гледане на телевизия (със слушалки за звука) или за игра на шах, шашки, карти, или в случай, че си доминиканец — на затворническия вариант на доминото, който изискваше да тряскаш с всичка сила плочките по масата, докато псуваш непрекъснато под носа си на развален испански.

Друго отсек 7С не предлагаше. Ако не се смятаха — а те трябваше да се смятат — трите монетни телефонни автомата на циментовата стена до будката на пазачите, където зад евтиното дървено бюро в момента седеше един-единствен надзирател с пръст върху бутона за тревога. Телефоните бяха всъщност гвоздеят на програмата в отсека — място, където задържаните, в мнозинството си черни или испаноговорящи (белите и азиатците съставляваха по-малко от десет на сто), се мъчеха да поддържат някаква смътна връзка с външния свят — чакаха от сутрин до вечер на шестредова опашка да разговарят с най-обичаните им хора, които с всеки изминат ден ги обичаха все по-малко. Моята койка бе досами телефоните.

Та ето къде седях заедно с Минг и се мъчех да проумея заобикалящата ме действителност.

Минг беше надарен с щедра и, общо взето, добродушна усмивка. Човек трудно можеше да си представи, че е бил дилър на хероин и юмрук на китайската мафия — дребно човече, което веднъж запалило свой конкурент, а на пламъците си изпекло свински ребра.

— Как работят тия телефони? — попитах Безмилостния Минг.

— Само с наложен платеж — отвърна.

В този момент покрай нас минаха забързани трима задържани в индианска нишка. Въртяха ханшовете си по някакъв особен начин и размахваха пресилено лакти. Скороходци, реших. И те, като всички останали, бяха по сиви анцузи, бели тениски, бели гуменки и със слушалки. Приведени напред, с Минг ги наблюдавахме как се смалиха в далечината.

— Тия какво правят? — посочих ги с глава.

— Упражняват — сви рамене Минг. — Цял ден въртят в кръг. Минава времето.

Интересно, рекох си.

Понеже през петте минути, откакто бях пристигнал в отсек 7С, стигнах до извода, че главният ми враг не са останалите задържани, а непоносимата скука на задържането. Тъй като, за разлика от федералните затвори, където има изобилие от дейности и чести изяви на насилие, в един федерален център за предварителен арест няма нито дейности, нито насилие. Направо те уморяват от скука.

— Значи тук не стават сбивания, а? — попитах Минг.

— Страх ги е. — И поклати сплесканата си глава. Чакаш десет години, сбиеш се, стават веднага дваيسة. Разбираш?

Кимнах. Деветдесет на сто от задържаните чакат да им се постанови присъдата, та ако вземат участие в някое сбиване или сторят някой друг грях, затворническата администрация може моментално да уведоми съдията и той да им даде максималния предвиден от закона срок.

— Трябва да се обадя по телефона — рекох глухо и станах от ръба на дюшека.

Минг ме възпря за ръката.

— Ей, ти богат човек, нали?

Погледнах го и свих рамене:

— Защо?

— Щото Минг прави всичко за теб — ухили се. — Готви, чисти, пере, оправя легло, подстригва. Бъде твой роб.

Облещих се, не можейки да повярвам на думите му:

— Колко?

— Двайсе долара седмично. Плащаш с купони за лавката. Дадеш още десет, крада ти храна от кухня. Ядем царски. Минг майстор на пиле с портокал!

— Добре — засмях се. — Защо пък не? — И се запътих към края на опашката.

* * *

Първо се обадох у дома на Магнум, чийто номер, за съжаление, знаех наизуст. Новините никак не бяха добри. Алонсо бил на бойната пътека: не го било яд толкова на мен, колкото на самата ситуация, и най-вече — на самия себе си. Пристигнал неподготвен в съдебната зала и заплатил скъпо за това. Съответно щели да минат цели месеци, докато се върнел да се застъпи за мен. На всичко отгоре тежестта на доказване вече падала върху нас — да се сдобием с клетвени показания от пит босовете^[1] и посрещаните от казиното, от пилотите на хеликоптера, че и от Кайли, ако знаех къде мога да я намеря — да докажем извън всякакво съмнение, че пътуването ми до Атлантик Сити не е имало нищо общо с прането на пари.

Магнум бе свикал вече под знамената Бо, който търсел връзка с всичките си високопоставени контакти в Атлантик Сити. Коулмън също се съгласил да помогне, макар че според Магнум най-добре било сами да си направим разследването, след което да внесем пред Глийсън фактите под формата на клетвена декларация. По този начин съдията щял да осъзнае, че сме искрени.

Преди да приключа разговора, забелязах, че постъпвам като всички останали задържани: започнах да умолявам адвоката си да не ме изоставя.

— Каквото и да стане — казах му, докато покривах с длан устата си над слушалката, — не се отказвай от борбата да ме изкараш оттук. Колкото и време и пари да ти струва.

— Нито един клиент не бих изоставил — рече утешително Магнум, — най-малкото пък теб. Само изтрай някой и друг месец. Ще те измъкна, приятелю.

Въздъгнах с облекчение.

— Успя ли да се свържеш с Надин?

— Успях. Добре си е тя. Даже бих казал — прекалено добре — ако знаеш какво имам предвид.

— Знам — отвърнах мрачно. — Откога се моли да стане точно това. Идеален повод да зачезне към Калифорния. Пита ли те колко време ще ме държат?

— Не, а и аз нищо не й споменах тъкмо по тази причина. Но й казах да приема от теб разговори с наложен платеж и тя обеща.

Е, поне тая шибана услуга може да ми направи!

— А Юлия? — попитах самодоволно. — Тя сигурно вече се е върнала при старото си гадже.

— Силно се съмнявам — рече Магнум.

— Така ли? И защо?

— Защото, ако изобщо е отишла някъде, то ще да е на психиатър.

— Какво й се е случило?

— Случи й се това, че изкрейзи, като й казах! Обадих й се в хотела, както ми поръча, и когато й съобщих, че си задържан — или по-точно че си в затвора, понеже тя не знае смисъла на думата „задържан“, — тя направо откачи. Започна да реве истерично по телефона и да повтаря: „Боже мои! Боже мои“, което ми се видя малко смешно, понеже произнасяше „мой“ в множествено число.

— Да — рекох гордо, — склонна е към такива грешки. — Но изведнъж усетих колко са ми мили езиковите пропуски на КГБ-то. — Какво друго каза?

— Не съм много сигурен, защото тя запердаши на руски с хиляда знака в минута. Но иначе е изключително красиво момиче. Не се учудвам, че са я избрали за „Мис Съветски съюз“.

— Чакай, чакай! Кога си я видял?

— Ами цъфна неочаквано в кантората ми. Сигурно е намерила адреса в указателя. Както и да е, трепереше като лист. Честно казано, се поуплаших. Ник тъкмо се канеше да повика лекар, когато някакъв си Игор се появи и я отведе. Ти познаваш ли такъв Игор?

Нов шок!

— Ти си видял и Игор? — рекох с известна ревливост. Откъде накъде Магнум ще се запознава с Игор преди мен? Както и да е. Любопитството надделя над ревността, та попитах: — И как изглежда той?

— Средна хубост — отвърна Магнум. — Висок, слаб, с посребрени коси, към петдесетгодишен. И се озърта подозрително, като лисица. Но има чудесна стойка.

— Какво искаш да кажеш с това „чудесна стойка“?

— Това, че има чудесна стойка! Стои прав като върлина. Сигурно навремето е бил военен. — Кратка пауза. — И вероятно още е, нали ме разбираш?

Последваха няколко мига мълчание, докато очевидността на думите му висеше във въздуха. После Магнум продължи:

— Та той ти изпрати някакво загадъчно послание — в смисъл, че сега вече си се намирал под негова опека. Изобщо не ми стана ясно. Ти разбираш ли го?

Под опеката на Игор? Какви ги плещи това смахнато руско копеле?

— Не — отвърнах. — Нямам никаква представа. Та аз дори не съм го виждал досега!

— Любопитно — отбеляза Магнум. — Тя, Юлия, също ти праща послание, само че не толкова тайнствено.

— И какво точно каза?

— Да ти предам, че те обича и че ще чака колкото трябва, дори вечно. Стори ми се съвсем искрена.

Разделихме се сърдечно, след което окачих слушалката и се върнах в края на опашката. Пред мен чакаха четирима, така че имах на разположение няколко минути за размисъл. Онова, което най-силно ме порази, бе верността на КГБ-то. Реакцията ѝ ми дойде съвсем неочаквано, особено след натрупания с Графинята опит. Просто предполагах, че и тя, като Графинята, ще излети от гнездото. Сега, като се замислех обаче, отношението на КГБ-то не бе толкоз учудващо.

Че колко жени биха изоставили мъжа си още на стълбите пред съдебната зала? Графинята бе постъпила безсъвестно. И за нищо на света нямаше да променя мнението си. Това обаче не ме вълнуваше ни най-малко, тъй като вече бях влюбен в друга. Навремето се бях почувствал предаден и съсипан, а сега бях просто гневен и апатичен.

Дори, честно казано, не бях и чак толкова гневен. Просто исках децата ми да останат на изток от Мисисипи.

Опашката се придвижваше бързо, а разговорът ми с Графинята се оказа още по-бърз. Магнум вече ѝ бе съобщил основното, аз просто попълних останалите празноти. Най-интересното бе, че Магнум бе туширал хеликоптерната страна на падението ми, а по-скоро бе наблегнал на историята с Дейв Биъл и как тя подготвила сцената за отмъщението на Копелето. Отбелязах си наум да благодаря на Магнум за жеста.

Така или иначе, успокоих Графинята, че до максимум два месеца ще съм си у дома, и макар да не го казах на глас, тонът ми издаваше мисълта: „И да не си си помислила да вървиш в Калифорния, госпожо!“.

Нейните думи и нейният тон обаче нищо не ми подсказваха. Каза, че „истински съжалява“, задето са ме вкарали в затвора, но по начин, който не бе по-различен от съжалението, което би изказала, ако научеше, че съм си изгубил ключовете и ми е се наложило да се разправам с ключар.

Съгласихме се, че засега няма смисъл да тревожим децата. На тяхната възраст — шест и четири — човек може лесно да ги залъже, тоест да им спести неприятната вест. А и какъв смисъл имаше да ги разстройва, след като така или иначе скоро щях пак да съм си у дома? За което аз най-искрено се молах.

Графинята обеща да приема всички мои обаждания с наложен платеж и да не говори лоши приказки по мой адрес пред децата. И за двете ѝ имах доверие — не защото изпитваше и капчица състрадание към мен, а защото жалеше децата. Така че се примирих: човек в моето положение приема победите, без да се замисля за причините. След което благодари.

Разговорът ми с децата бе кратък и сладък. Казах им, че съм заминал по работа, което им се стори крайно вълнуващо. Нито едно не попита кога смятам да се върна, тъй като и двете предполагаха, че ще е скоро. Пък и на неговата възраст Картър нямаше още изградена представа за време. Мерната му единица бе половин час — колкото трае един епизод от рисуван филм. Всичко по-продължително се описваше с думата „дълго“.

С Чандлър обаче нещата стояха другояче. Вече бе в първи клас и се беше научила да чете (не кой знае колко, слава Богу!), така че нямаше да можем дълго да я заблуждаваме. До един месец най-късно ще започне да се усеща, след което напълно заслуженият ѝ прякор „ЦРУ-то“ още повече ще усложни нещата. Ще започне собствено разследване — ще подслушва, ще задава конкретни въпроси, ще търси да напипа лъжи, премълчани факти и противоречия. Накратко казано, ще се превърне в типично шестгодишно загрижено момиченце, което се е затъжило за татко си, и няма да престане, докато не стигне до дъното на нещата.

Тъкмо това имах предвид, когато в края на разговора ни ѝ казах, че може да ми се наложи да пътувам до далечни — но пък *фантастични* — места, точно като двамата смешни французи Филеас Фог и Паспарту във филма „Осемдесет дни около света“. Бяхме го гледали заедно десетки пъти и тя винаги се възторгваше, най-вече от разнообразието на превозните им средства.

— Страхотно ще е! — казах. — Ще гледате на видеото с Гуин всички прочути места, които тати ще посети. И все едно ще си заедно с мен там!

— Ама ти точно на същите места ли ще ходиш като Паспарту? — попита невярващо тя.

— Абсолютно, дребосъче! И смятам да ги посетя точно за същото време.

— Осемдесет дни! — възмути се тя. — Защо да ти трябват осемдесет дни? Та те язدهа слон, бе, тати! Ти що не се качиш на самолет?

Ама че дяволче! Умницата на тате! Май трябва да приключвам разговора.

— Мога, ако поискам — рекох, — но няма да е толкова вълнуващо. Та ти гледай с Гуин видеото, пък после ще си разправяме къде какво, окей?

— Окей — отвърна ми весело тя. — Обичам те, тати! — И ми изпрати яка целувка по телефона.

— И аз те обичам — рекох нежно и ѝ върнах целувката. После окачих слушалката, преглътнах сълзите си и отидох в края на опашката да чакам нов ред. След десет минути вече звънях в Саутхамптън.

Първо чух гласа на КГБ-то „Альооо?“. Последва го записано съобщение: „Провеждате разговор с наложен платеж с федералния затвор. Ако желаете да разговаряте, моля натиснете пет; в случай че не желаете този разговор, моля натиснете девет или затворете телефона; ако желаете да не провеждате повече разговори с този номер, моля натиснете незабавно седем-седем“. След което настъпи тишина.

О, Божичко! КГБ-то сигурно не разбира какво й казват!

— Юлия! Не натискай седем-седем! — изкрещях в слушалката. — Няма повече да ме чуеш! Не натискай седем-седем! — Извърнах се да намеря дружелюбна физиономия. Точно след мен наред бе някакъв черен гигант, който ме гледаше и се забавляваше. Поклатих глава и му рекох: — Приятелката ми е чужденка. Не разбира съобщението.

Той благо ми се усмихна, при което разкри липсата на два предни зъба.

— Редовно се случва бе, юнак. Ама ти затвори бързо, докато не е натиснала седем-седем. Направи ли го — *бийп, бийп, чу се от телефона* — ебана ти е майката.

В този миг чух силно щрак. С премаляло сърце загледах слушалката, не знаейки какво да предприема. После се обърнах към черния исполин:

— Тя май натисна седем-седем.

— Е, тоя път ти еба майката — поклати глава той и сви рамене. Тъкмо се канех да окача слушалката, когато ме попита: — Имаш ли друг домашен номер?

— Да, защо?

Посочи телефона:

— Набери го него. Тя блокира само сегашния номер, но не и цялата къща.

— Може ли? — попитах притеснено. — Мислех, че мога само по веднъж да звъня.

— Обади се на момичето си — сви рамене той. — Друго може да нямам, но време... колкото щеш.

— Благодаря — рекох. Ебаси и готиния пич! Първо Безмилостния Минг, сега този Черен исполин! Та хората тук не са никак лоши май. Тоя си е истински джентълмен. Впоследствие щях да науча, че го чакали двадесет години за изнудване.

Извърнах се и набрах другия номер, а тя този път налучка какво да направи. И първите й думи бяха:

— Боже мои! Любимий мой! Я люблю тебя!

— И аз те обичам — рекох нежно. — Каква е хавата при теб, любима?

— Каква хава? — попита с неловка усмивка.

Божичко! Колкото и да я обичам, може да те подлуди.

— Имам предвид окей ли си?

— Дааа... — отвърна мрачно. — Аз, аз окей. О, о... Боже мои... аз... Боже мои... — и зариди безутешно. Колкото и да не ми се искаше, от плача й ми стана по-добре. Сякаш с всяко свое изхлипване, с всяка сълза, с всяко подсмърчане ми потвърждаваше колко ме обича. И реших в себе си всеки ден да броя по колко пъти ми казва „обичам те“. Намалееше ли бройката, щях да разбера, че приближава края.

Днес обаче края му изобщо не се виждаше. В мига, в който спря да хлипа, каза:

— Няма значение колко дълго бъде. Вечно те чака. Няма излиза, докато се прибереш.

И изпълни обещанието си точ в точ.

Колкото пъти до края на първата ми седмица зад решетките се обаждах в Саутхамптън, толкова пъти тя беше у дома. Правилата в отсека не ограничаваха продължителността на разговора, та понякога си приказвахме часове наред. Що ли и докато бях на свобода не си говорехме толкова, питах се? Взаимоотношенията ни се ограничаваха предимно със секса, а когато не правехме секс, или ядяхме, или спяхме, или спорехме чии учебници по история са по-верни — американските или съветските.

Сега обаче изобщо не спорехме. По всички въпроси цареше пълно съгласие — тъй като май избягвахме онези, свързани макар и бегло с историята, политиката, икономиката, религията, граматиката и, естествено, Луната. Вместо това си говорехме за прости неща: за прекрасните вечери, които бяхме споделяли... за плажните огньове... за това как по цял ден се любехме. Но най-вече си говорехме за бъдещето — за нашето си бъдеще и как, като изляза на свобода, ще се оженим и ще прекараме щастливо цял живот.

Когато не разговарях с КГБ-то, четях книга след книга, мъчейки се да наваксам за всичките години, през които се бях забавлявал със

секс, дрога и рокендрол. Ненавиждах четенето открай време, понеже за мен означаваше скука и еднообразие, а не чудни светове и удоволствие. Смятах себе си за продукт на една сбъркана образователна система, поставяща ударението върху „класиката“, която поначало е скучна и старомодна. Ако ме бяха карали да чета „Челюсти“ или „Кръстникът“ вместо „Моби Дик“ и „Одисей“ на Джеймс Джойс, сигурно нямаше да е така. (Както винаги, все друг ми е виновен.)

Та сега наваксвах за изгубеното време, изчитайки средно по една книга на ден, плюс три писма — едно до КГБ-то и по едно до двете деца. Освен това ежедневно им се обаждах да им кажа, че ги обичам и че скоро ще се завърна. Макар да се ненавиждах заради лъжите си, съзнавах, че нямам друг избор.

Както и очаквах, най-лесно ми бе да лъжа Картър. Говорехме си за поредния филм на Дисни, в който се е вманиачил, после си разменяхме по едно „Обичам те“. Разговорите ни не продължаваха повече от една минута, след което той се завръщаше към блаженото невежество на детството.

При Чандлър обаче нещата стояха другояче. Разговорите ни траеха средно над петнадесет минути, а ако беше в настроение за приказки — понякога и близо по час. Не си спомням за какво толкова си говорехме, но с течение на седмиците забелязах, че тя все повече се вманиачва на тема „Паспарту“. На практика използваше филма, за да следи придвижването ми — по същия начин възрастните задраскват в календара отминалия ден.

И все повтаряше, че Паспарту бил направил това, или Паспарту бил сторил онова, сякаш можех да се поуча от грешките му и да ускоря околосветското си пътешествие. С помощта на Гуин беше изчислила, че след отпътуването ми от Йокохама, откъдето заминава и Паспарту, следвало да пристигна в САЩ на 10 януари. Но ако съм успеел да намеря начин как по-бързо да пътувам или ако просто съм се пазел от нещастия, съм можел да се прибера и за Коледа.

Та когато й казах, че вече съм в Париж, тя веднага ме посъветва:

— Внимавай при излитането с горещия балон, тати! На Паспарту му се наложи да се покатери отгоре на неговия и за малко да се изтърси!

Обещах да внимавам.

А като й казах, че съм на път за Индия, тя отвърна:

— Пази се, докато яздиш слона, тати, понеже Паспарту го плениха диваците! И трябваше да го спасяват. — После разговорът се прехвърляше на някоя съвсем безвредна тема — как са новите й училищни приятелки, какво е гледала по телевизията, какви играчки иска за Коледа. Нито веднъж не спомена нито Джон Макълусо, нито майка си. Дали случайно, или нарочно — не знам, но имах чувството, че се мъчи да щади чувствата ми.

Към средата на ноември Алонсо най-после кандиса да направим нов опит пред съдията Глийсън. Единственият му проблем бе, че трябваше да се сдобие с разрешение от новия шеф на криминалния отдел, някой си Кен Брийн (Рон Уайт също бе преминал на отсрещната страна на барикадата, ставайки адвокат), който в момента участвал в съдебен процес и не можел да бъде обезпокояван.

Това някак си не ми се връзваше: на Магнум му трябваха не повече от петнадесет минути, за да изложи доводите си пред Кен Брийн. Бо бе събрал всички необходими показания под клетва, от които ставаше ясно като бял ден, че проявата ми се е дължала на чиста глупост.

— Не ми пука кой колко е зает. Всеки може да отдели петнадесет минути за нещо важно — казах на Магнум.

Той обаче ми поясни, че ставало дума за протокол. Че Когато помощник федерален прокурор влизал в съдебната зала, то било като появата на професионален боксьор на ринга: не можел да разговаря с приятелите си в почивките между рундовете. Интересувало го едно-единствено нещо: как да нокаутира противника.

И ето че надеждата ми да се прибера за Деня на благодарността отлети като пръдня на вятър. Слава Богу, че поначало не хранех никакви сериозни надежди, та разочарованието ми не бе особено. Е, хубаво щеше да е, ако станеше, но си давах ясна сметка колко минимални са шансовете ми.

Много бързо проумях, че докато си зад решетките, очакванията може да са твой най-добър приятел или най-зъл враг. Човек, комуто предстои да излежи двадесет години, все се надява, че ще успее при обжалването на делото. Изгуби ли обжалването, вкопчва се в надеждата за предсрочно освобождаване. А когато и това не се случи и

животът му стане съвсем безсмислен и ненужен, открива Исус Христос.

Лично аз попадах в уникалната категория на ултракратките задържания — при мен ставаше въпрос само за някакви си месеци. В най-лошия случай, уверяваше ме Магнум, Глийсън щял да ме пусне през пролетта, ръководен от чувството си за милосърдие. Но ако сме внесели молбата точно преди Коледа, не можел да си представи как Джон ще я отхвърли. Бил много съчувствен човек, уверяваше ме Магнум и сигурно щял да ми даде втора възможност.

Добре, рекох си, значи ще трябва да изкарам Деня на благодарността в затвора. Във вторник, 23 ноември, сутринта, през седмицата преди празника, се обадох в Олд Бруквил. Както винаги, набрах номера с усмивка на лице, нетърпелив до възбог да чуя гласчетата на децата си. Уви, още на второто позвъняване чух: „Абонатът, който набирате, е изключен. Ако сте набрали погрешен номер, моля, затворете и наберете отново желаните от вас номера. Допълнителна информация липсва.“

В началото не окачих слушалката, а продължих да я притискам към ухото си, вцепенен от изненада. И докато умът ми се ровеше отчаяно да намери някакво обяснение, в червата си усещах отговора: децата ми са се преместили в Калифорния.

Затова никак не се изненадах, че два дни по-късно Графинята се обадила на родителите ми и оставила на телефонния им секретар новия си адрес и номер. Както телефонният код, така и пощенският бяха на Бевърли Хилс.

Записах ги, без да изпускам нервите си. После окачих слушалката и минах отзад на опашката. Пред мен имаше няколко души, така че разполагах с известно време за размисъл — да реша точно коя поредица от ругатни да използвам, кои заплахи да й отправя и всичко останало, което можеше да дойде на устата на човек в моето положение — човек, който не притежава никаква власт над никого и над нищо, включително и над себе си.

Ще я нарека кучка, златотърсачка и... *защо се залъгвам?* Нали, ако й кажа нещо от този род, моментално ще натисне седем-седем и ще сложи край на всички бъдещи обаждания! Да не говорим, че ще вземе да изхвърля и писмата ми директно от пощенската кутия, та по този начин да прекъсне и писмената ни връзка. Пълното ми безсилие

направо ме вбесяваше! Но най ме вбесяваше това, че дълбоко в себе си съзнавах колко права е всъщност.

Така де. Та какъв избор е имала тя? Аз съм в затвора, парите свършват. А от нея се иска да плаща сметки, да издържа деца, а покривът над главите им е пред конфискация. В този миг зад кулисите застава в очакване Джон Макълусо като някакъв рицар в бляскава броня: човек с пари, с охолно жилище и по някаква случайност красавец. Готов е да я издържа, да се грижи за нея и да я обича.

А освен това и да се грижи за децата.

А и какво би било най-добре за децата? Да израснат на Лонг Айлънд под сянката на моето наследство ли? Или да започнат на чисто в Калифорния? Вярно, мястото им е да са при мен или поне близо до мен. Поне в това бях убеден. Но пък къде ми е на мен мястото? Кое е най-доброто за мен?

При тази липса на избор постъпих така, както преди мен са постъпвали много от нещастниците, имали съдбата да бъдат запрени в отсек 7С: върнах се на койката си и се завих презглава.

И заплаках.

[1] *Pit boss* (англ.) — инспектор, шеф на няколко маси в казино.
— Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

НОВА МИСИЯ

(Десет седмици по-късно)

Най-сетне: свобода!

Чист въздух! Свободен въздух! Син небосвод! Оранжево слънчево кълбо! Прекрасни лунни фази! Сладък аромат на свежи цветя! И още по-сладкият аромат на свежа съветска путка! А като си помисля само как навремето бях приемал всичко това за някаква даденост! Какъв глупак съм бил! Наистина на този свят само простите удоволствия доставят наслада. Слязох до ада, но успях да се завърна.

Та ето така излязох от градския център за предварителен арест през едно студено понеделнишко утро — с усмивка на лицето и с бодра стъпка. Но и с пълна бъркотия във всеки шибан аспект на живота ми.

Четири месеца са достатъчно дълъг срок за много неща да се променят. В моя случай много се бяха и променили.

Децата ми вече живееха в Калифорния, „Медоу Лейн“ беше в ръцете на властите, мебелите ми бяха на склад, парите ми свършваха, а на всичко отгоре носех на глезена си гривна с такива драконовски ограничения, че можех да напусна жилището си единствено за да отида на лекар.

Бях наел просторен мезонет на петдесет и втория и петдесет и третия етаж на „Галерия Билдинг“ — свръхлуксозна кула от стъкло и бетон, извисяваща петдесет и седемте си етажа над Парк Авеню в Манхатън, на ъгъла с Петдесет и седма улица. (Като ще съм затворен, поне да е в стилни условия.)

Сградата бе скъп приют за европейски новобогаташи — както от източната, така и от западната част на континента. Онези от Запада бяха най-вече от места като *Рим*, *Женева* и *веселия Париж*; от Изтока преобладаваха гражданите на бившия съветски блок — предимно мафиоти, пребиваващи и в апартаментите си в Москва и Санкт Петербург, когато не ги преследваха. Един от многобройните руски

приятели на КГБ-то ни даде апартамента под наем и тя, както очаквах, се чувстваше напълно в свои води в луксозното жилище.

Още в началото на декември Магнум ме попита на кой адрес ще се вода, ако Глийсън одобри молбата ми за пускане под гаранция. На „Медоу Лейн“ не можело, рече, защото до края на годината щели да конфискуват резиденцията ми.

При създалите се обстоятелства няха кой знае какъв избор: не вървеше да купя нова къща; а още по-малко вървеше да остана в Саутхамптън. Какъв е смисълът да съм по средата на пустинята, докато децата ми живеят в Бевърли Хилс, а сърцето на КГБ-то е в Манхатън? Да не говорим, че трябваше да съм и по-близо до федералната прокуратура тъй като, за мое огорчение, Готвача отказал да сътрудничи и настоявал за съдебен процес. Ако наистина се стигнеше дотам, щях доста нощи да прекарам в подготовка в прокуратурата.

Но колкото и да ме притесняваше решението на Готвача, изобщо не можеше да се сравнява с проблемите ми с Чандлър, която от средата на февруари буквално се тресеше от вълнение. Осемдесетте дни бяха отминали, а аз още обикалях света. Надушваше нещо гнило, а оправданията ми се бяха изчерпали преди няколко седмици.

— Къде си? — хленчеше непрестанно по телефона. — Защо не си идваш? Не мога да те разбера! Нали обеща! Не ме обичаш вече...

Наложи се да сключим примирие с Графинята. Надали и десет думи бяхме разменили след онова ужасно вторнично утро, но сега не ни оставаше друго. Страданията на дъщеря ни затулиха взаимната ни неприязън.

Графинята сподели, че Чандлър от няколко месеца не била на себе си, а на телефона стискала зъби да не ревне, че да не ме разстройва. Почнала да плаче на Деня на благодарността и оттогава не бе спряла. „Трябва да направим нещо“, каза Графинята. Патехме от собствената си стратегия да предпазим децата. Предложих ѝ да се обади на Магнум и да му опише положението, след което нейно обаждане Магнум за сетен път се запътил към федералната прокуратура — този път да ги моли да се задействат. Стига отлагания, умолявал ги. Не става вече дума за Джордан Белфърт, а за едно дете, което истински страда.

И нещата взели, че се подредили: внасяне на молби, изслушване на страните, изглаждане на подробностите, докато в последния петък на февруари съдията Глийсън подписал най-сетне заповедта за освобождаването ми. Магнум още от съда се обадил на Графинята, а тя позвънила на Гуин, която моментално се метнала на самолета за Калифорния. Кацнала в събота, преспала две нощи в новата резиденция на Графинята в Бевърли Хилс, след което заедно с децата взела сутрешния самолет за Ню Йорк. Очаквах я да кацне точно след три часа и половина, в пет следобед.

При тази мисъл поех дълбоко и притеснено въздух и почуках на полираната орехова входна врата на апартамент 52 С. Вече бях идвал веднъж и интериорът му ме бе грабнал от раз. Застланото с черен мрамор величествено преддверие отвеждаше към облицована с махагонова ламперия всекидневна с окачени по стените картини. Таванът се издигаше на шест метра над подовите плочи от черен италиански мрамор. Но колкото и да бе красив, той бе и един от най-тъжните апартаменти в Манхатън — именно от прозореца на една от спалните му бе паднало четиригодишното синче на Ерик Клептън. Тъкмо това ми подсказваше да не го наемам, но КГБ-то ме увери, че апартаментът бил осветен от християнски свещеник и от равин.

Вратата се откряна, но само на трийсетина сантиметра и само след миг отвътре надникна познатата ми съветска руса главица. Усмяхнах се мило на любимата ми комунистка и заповядах с руски акцент „Атвари врата!“.

Тя я разтвори докрай, но вместо да ми се хвърли на врата и да ме разцелува, остана права насреща ми със скръстени под гърдите ръце. Обути бях в изключително тесни дънки „Капри“, подложени на яко предварително търкане и със задължителните цепки и дупки. Не съм спец по дамските дънки, но усетих, че са стрували цяло състояние. Бялото й памучно боди ми се стори меко като кожа на норка. Беше боса и потропваше с десния крак по пода, сякаш се чудеше дали още ме обича или не.

— Е, няма ли да ме целунеш? — престорих се на обиден аз. — Четири месеца бях зад решетките!

— Получи го, ако искаш — сви рамене тя.

— Ей сега ще те хвана, малка нахалнице! — И се нахвърлих отгоре й като пощурял от хормони бик. Тя се отказа от позата си и

хукна да бяга.

— Помощ! — пищеше. — Гони ме капиталист! Помощ! Полиция!

От средата на всекидневната към горния етаж водеше извита махагонова стълба, а тя първите три стъпала ги прескочи като хърделист от световна класа. Изоставах с не по-малко от пет метра, понеже се разсейвах по заобикалящото ме охолство. Цялата задна стена представляваше витрина, от която главозамайващият изглед на Манхатън буквално те удря в лицето. Колкото и надървен да бях, не можех да не се възхитя на подобна гледка.

Докато стигна до стълбите, тя вече седеше на горното стъпало, разтворила дългите си крака в открито предизвикателство, облегната назад с опрени върху пода длани. Дори не се беше задъхала. Едва се добрах до по-долното стъпало с пъшкане и охкане. Дългият престой зад решетките бе отнел от силите ми. Прекарах пръсти през дългите й коси, мъчейки се през това време да успокоя дишането си.

— Благодаря ти, че ме изчака — рекох най-сетне. — Четири месеца не са никак малко време.

— Аз руското момиче. Когато мъж в затвор, чакаме.

Приведе се над мен и ме целуна по устата... меко и нежно — и тогава й скочих!

— Искам те — изпъшках. — Тук, на пода. — И Докато се усети, тя вече лежеше по гръб, а аз — отгоре й. Отърквах дънките си в нейните, таз в таз. Целунах я мощно и страстно.

Тя внезапно извърна глава, та устата ми се озова върху фината й скула.

— *Нъет!* — заскимтя. — Не тук! Има изненадата за теб!

Изненада, поправих я наум. Няма ли най-послед да научиш членуването! Само тази мъничка крачка й оставаше до съвършенството. Нямаше ли начин да изкара някой курс или да прочете някоя граматика?

— Каква изненада? — попитах, все още задъхан.

Тя се загърчи да се измъкне изпод мен.

— Ела — рече. — Ще покажа. В спалня. — И ме задърпа за ръката.

Основната спалня беше на по-малко от три метра от стълбите. И като я видях — онемях. Навсякъде горяха свещи — по тъмносивия

килим... от четирите страни на черната полирана спалня... върху полираната черна табла на леглото, леко извита отгоре и украсена със златен варак... и от единия край на шестметровия перваз на прозореца на отсрещната стена до другия. Плътните червени плюшени завеси не допускаха да проникне и капка слънчева светлина. Лампите бяха изгасени и само пламъчетата на свещите играеха.

Върху огромната спалня бе застлан италиански копринен юрган в кралско синьо и натъпкан с толкова много пачи пух, че приличаше на мек облак. Тръснахме се с кикот отгоре му и аз лесно се наместих върху нея. След по-малко от пет секунди вече се борехме да свалим дънките си всред страстни стенания.

Час по-късно все още стенехме.

* * *

Точно в пет следобед позвъни портиерът, че са пристигнали трима гости. Жената търпеливо чакала, поясни с лек смях, но децата не издържали. Момченцето се шмугнало покрай него и заблъскало копчетата на асансьора. Продължавало да ги блъска и сега. Момиченцето обаче не се шмугнало, а стояло право пред него и го гледало с подозрение. По гласа му прецених, че погледът ѝ го изнервя.

— Пусни ги да се качат — рекох щастливо, след което затворих телефона, наградих КГБ-то, слязохме заедно на петдесет и втория етаж и отворихме входната врата. Само секунди по-късно чух да се отваря вратата на асансьора, а след това и познатото момичешко гласче:

— Тати? Къде си, тати?

— Тук съм! Ориентирай се по гласа ми! — викнах и само след миг те изскочиха иззад ъгъла и се втурнаха насреща ми.

— Тати си дойде! — изпищя Картър. — Тати си дойде!

Клекнах и те се хвърлиха в обятията ми.

Мина, струва ми се, цяла вечност, докато някой си отвори устата. Просто се целувахме, прегръщахме и стискахме взаимно с всичка сила под немите погледи на КГБ-то и Гуин.

— Ей, знаете ли колко ми липсвахте! — рекох най-после. — Не мога да ви опиша колко дълго ми се видя! — Пъхах нос във вратлетата

им и ги душех с обич. — Трябва да ви подуша, за да съм сигурен, че сте вие. Нали знаете, че носът не можеш го излъга.

— Ние сме! — настояваше Чандлър.

— Да — обади се и Картър, — ние сме!

Отдръпнах ги на една ръка разстояние:

— Чакайте да ви огледам тогава. Нали нямате нищо за криене?

И се престорих, че ги изучавам. Чандлър си беше красавица, както винаги. Косата ѝ бе доста израсла от лятото насам и вече стигаше до под плещите ѝ. Носеше пожарникарско червена рокля от рипсено кадифе с две тънки презрамчици с панделки. Отдолу беше с бяло памучно поло и бял чорапогащник. Безупречна малка дама. Свих рамене и признах:

— Окей, убеди ме. Наистина си ти!

— Нали ти казах! — забели очи тя и поклати глава.

— Ами аз? — запъна се Картър. — И аз съм си аз, нали? — И завъртя глава наляво-надясно, да огледам и двата му профила.

Както винаги, най-впечатляващото бяха миглите му. Косата му бе избуяла на платиненоруси къдрици. Беше по дънки и маратонки и червена блуза от трико. Трудно ми беше да си представя как като бебе насмалко щяхме да го изтървем. Сега буквално прачеше от здраве. Бащина гордост!

— Той ли е? — попита притеснено Чандлър. — Или е някакъв робот?

— Ами! Той си е! — При което двамата пак се хвърлиха в обятията ми и подновихме целувките. — Абе вие няма ли и Юлия да целунете? — попитах след няколко секунди. — И на нея ѝ липсвахте.

— Не! — отвърнаха едновременно. — Само теб!

Това вече не бе никак хубаво! Знаех, че КГБ-то е чувствителна в това отношение. Нещо там свързано с великата руска душа, но няхах и най-малката представа какво точно.

— Хайде, целунете я де! — подсказах им. — И тя заслужава целувка, нали?

— Нееее! — закрещяха те. — Само тати!

Намеси се и Гуин:

— Толкова тъгувах по теб, че не могат да ти се наситят! Нали са много сладки?

Вдигнах поглед към КГБ-то. Стори ми се, че е обидена. Прищя ми се да ѝ кажа с мърдане на устните „Просто не могат да ми се нарадват!“. Но се сетих, че тя не може да чете по устните. (Та тя едва го говори шибания език, мама му стара!)

— Няма нищо — каза тя с хладен тон. — Ще кача горе куфарите.

На горния етаж тръгнахме по дългия десен коридор, в чийто край се намираха две малки спални. Едната беше превърната в библиотека, в другата имаше две кушетки. И Докато Гуин и КГБ-то изваждаха багажа на децата, ние тримата седнахме върху тъмночервения мокет и започнахме да наваксваме изгубеното време. В стаята имаше куп неща, които да напомнят за „Медоу Лейн“: десетки от любимите кукли на Чандлър бяха наредени по перваза на прозореца, дървените релси на влакчетата на Картър се извиваха по краищата на мокета; едното легло бе покрито със синия му юрган с Локомотива Томас, а другото — с юргана на Чандлър за две хиляди и двеста долара от „Лора Ашли“ в бяло и розово, поръбен с бели дантели. Чандлър моментално се залови да реди куклите в идеален кръг около нас, докато Картър заоглежда дали влакчетата му не са се повредили при местенето. КГБ-то ни хвърляше от време на време по някоя мразовита усмивка.

— Окей — рекох в желанието си да разчупя леда. — Чуйте какво сме ви замислили с Юлия за тази седмица. Понеже пропуснахме да отпразнуваме заедно сума ти празници, реших — искам да кажа, ние с Юлия решихме — да ги отпразнуваме всички накуп сега! — Млъкнах и килнах глава, с цел да демонстрирам логичността на мисълта си. — По-добре късно, отколкото никога, нали така, деца?

— Още подаръци за Коледа ли ще имаме? — попита Картър.

— Точно така — кимнах. — И понеже пропуснахме и Хелоуин, утре ще се маскираме и ще ходим да просим бонбони! — Само че без мен, добавих наум. Утре ще се престоря, че ми се е схванал гърбът, защото, ако само подам нос извън апартамента, още на другия ден ще се озова пак в отсек 7С.

— Че кой ще ни раздава бонбони чак сега? — учуди се Чандлър.

— Има кой! — рекох, но наум си казах „Изключено е!“. В тая сграда по-скоро Господ ще срещнеш, отколкото да ти дадат бонбон. „Галерия“ си бе един ултрапревзет снобиториум, в който можеш да се возиш нагоре-надолу в асансьора с часове, без да видиш дете. Изобщо

в цялата история на сградата не е имало случай две млади майки да се срещнат и да си кажат: „Ау, откога не сме се виждали! Дай да съберем децата да си поиграят!“. Така че реших да сменя темата и рекох: — Освен това пропуснахме и Деня на благодарността, и Ханука, и...

— И ще получим нови подаръци за Ханука, нали? — прекъсна ме Чандлър.

Поклатих глава и се усмихнах:

— Точно така, умницата ми. И за Ханука ще има нови подаръци. Да не говорим, че пропуснахме и Коледа... — при което Картър ме изгледа подозрително, — за която, както вече отбеляза Картър, също ще има нови подаръци — Картър кимна еднократно, после пак се залиса във влакчетата си, — и накрая, никак немаловажно — Нова година! Всичките ще ги отпразнуваме.

Във вторник вечерта се маскирахме всички — включително и КГБ-то, която съвсем ме сбърка, като се яви с лентата си на „Мис Съветски съюз“ и диамантената диадема, а Картър и Чандлър бяха съвсем шашнати. Аз се маскирах като някакъв каубой с шапка, кобури и чифт револвери, изглеждащи почти като истински — не особено вдъхновяващ и далеч не толкова секси костюм. Децата се маскираха традиционно: Картър като синия „Пауър Рейнджър“, а Чандлър — като Снежанка. Слава Богу, съседът ни от долния етаж се съгласи да се включи в играта и почерпи децата с бонбони.

В сряда вечер изпекох пълнена пуйка. Е, стана твърда като подметка, а пълнежът бе купена готова смес, но пък останалата гарнитура — сосът от боровинки, заливката, пюрето от батати, тиквеникът и руското допълнение във вид на две унции първокачествен хайвер от белуга (по сто и петдесет долара унцията от бързо изпразващата се моя чекова книжка) — дойде от близкия деликатесен супермаркет и придаде нов смисъл на понятието „спекулативни цени“.

В четвъртък вечер на гости ни дойдоха родителите ми, запалихме една менора за успокоение на майка ми, а Чандлър и Картър, разбира се, получиха подаръците си за Ханука (още пари от чековата ми книжка). В петък ходихме (по-точно — те ходиха) до „Мейсис“ и купиха изкуствена елха, а през останалата част от деня пяхме коледни песни и я украсявахме. И, естествено, получиха още подаръци.

В събота — последната им вечер при мен — посрещнахме Нова година — което се оказа голям майтап, тъй като най-после се запознах с Игор. Отговаряше точно на описанието, което Магнум ми беше дал, като се почне с посребрената му коса с вид на тънък слой цвърчащ барут, и най-вече по отношение на стойката му, която според мен можеше да се дължи на едно от следните две неща: или е прекарал безброй години, застанал „мирно“ в някоя тайна кагебистка школа, или някой му е наврял в задника електрически остен.

Така или иначе, Игор умееше да пие, независимо от твърдението му, че просто си промивал черния дроб по руски — с водка.

Несъмнено Игор беше умен, а и изключително амбициозен, но останах с впечатлението, че най-много му се ще да притежава най-мощното оръжие за масово поразяване, та светът да му е заложник. За какво? Явно не за пари, за власт, та дори не и за секс! Единственото, което Игор иска, е всички на този свят да млъкнат и да се съгласяват с него.

Току-що бе станало осем часа, а ние бяхме решили да отпразнуваме Новата година около четириметровата банкетна маса, която, като всички останали мебели, бе величествена, тържествена и полирана с черен италиански лак. Столовата бе в съседство с всекидневната и споделяше зашеметяващата гледка към центъра на Манхатън. А в този час светлините на града се запалваха в невероятно шоу зад гърбовете ни.

Макар на теория аз да бях домакинът, Игор очевидно възнамеряваше той да е в центъра на вниманието през цялата вечер, докато ние тримата с Чандлър и Картър, нахлупили на главите си като някакви глупаци конусовидни лъскави картонени шапки, се преструвахме, че го слушаме. И КГБ-то беше с шапка като нашите, само че тя попиваше всяка дума, излязла от устата на Игор. Направо ми се повдигаше.

От отсрещната страна на масата Игор ми съобщи:

— Раз-би-раш ли? Само като щракна пръсти — и щракна, докато Чандлър и Картър го наблюдаваха в недоумение, — аз, Игор, мога да направя огън невъзможен!

— Може. Виждала! — потвърди КГБ-то.

— Ами обади се на Мечока Смоуки тогава — намеси се и Чандлър.

След което дойде и моят ред:

— Тя е права, Игор. Мечока Смоуки ще те сграбчи от радост, ако научи, че можеш да правиш огъня невъзможен.

— А ти защо се казваш Игор? — попита Картър. — Това е име на чудовище.

КГБ-то, която бе повъзстановила връзката си с Картър с помощта на Краш Бандикут, се намеси:

— Игор като Гари. Руско име.

Картър сви рамене неубеден.

— Кой е този Мечок Смоуки, за който говориш? — обърна се Игор към Чандлър.

— Мечок, който се бори с горските пожари — отвърна му щастливо тя. — По телевизията го дават.

Игор кимна с разбиране, после напълни до половината с чиста „Столичная“ водка чашката си за двеста и петдесет долара от „Бакара“ и я гаврътна, сякаш пое глътка въздух. След което доволно тресна чашата върху масата.

— Разберете — обяви. — Няма огън... без... кислород! И който... контролира... кислорода... контролира и... огъня.

След няколко мига мълчание Чандлър взе една свирка от масата, пхна я в уста, изгледа Игор и я наду с всичка сила. Игор стисна зъби и се сви. После си сипа нова чаша водка и я обърна.

Много по-късно, преди да си тръгне, обеща да ми демонстрира способностите си да контролира огъня, ама друг път — не сега. Първо трябвало да ме опознае по-отблизо и едва тогава щял да ми докаже твърдението си. Така приключи и новогодишната ни нощ.

* * *

На следващата сутрин проблемите започнаха, когато дойде време да се сбогуваме. Честно казано, възнамерявах да поговоря поотделно с всяко едно от децата, преди да си тръгнат, но думите някак си не ми идваха. С Картър не очаквах да имам никакви затруднения — не знам дали заради възрастта, пола или генетичните му заложености, но нещата сякаш минаваха покрай него, без да оставят видими последствия.

Чандлър, естествено, бе пълната противоположност — със сложни чувства и с разум, изпреварващ далеч възрастта ѝ. Знаех си, че сбогуването ни ще е тежко и че ще се леят сълзи. Не бях предположил обаче колко много ще са те.

Заварих я просната по корем на леглото си на горния етаж — сама, забила нос в розовия юрган. За разлика от пристигането си, когато специално се бе пременила за тати, този път бе в много по-практично облекло — светлорозов анцуг с качулка.

Приседнах с премаяло сърце на ръба, пъхнах ръка под горнището и я загах по гръбчето.

— Какво има, дребосъче? Гуини каза, че не ти било добре.

Тя кимна с навряно в юргана лице, а аз продължих да я галя.

— И ти е толкова лошо, че не можеш да пътуваш, така ли?

Пак кимна, само че по-категорично.

— Разбирам — рекох сериозно. — А температура имаш ли?

Сви рамене.

— Да ти пипна ли челото?

Ново свиване на раменете.

Престанах да я галя по гърба и преместих дланта си върху челото ѝ. Съвсем нормално.

— Не усещам да париш, дребосъче. Боли ли те нещо?

— Коремчето — изстена с болезнен тон. А аз вътрешно се изсмях.

— О, коремчето ли било? Я се извърни да ти го погаля да ти мине.

Отказа ми с клатене на глава.

Хванах я за раменете и нежно я обърнах по гръб.

— Чакай, пиленце, да те видя хубаво. — И отместих косата от лицето ѝ. Гледката никога няма да се заличи от паметта ми: разкривеното от страдание личице, червените, подути от рев очи, все още треперещата долна устна. Беше плакала с лице във възглавницата, та да не я видя.

И докато се борех да не ревна и аз, прошепнах:

— Недей, Чани. Всичко ще се оправи. Не плачи, обич моя. Тати те обича. Винаги ще те обича.

Тя стисна устни и бързо поклати глава, мъчейки се да задържи сълзите. Безсмислено беше. По бузките ѝ се застичаха тънки

ручейчета. В този миг рухнах окончателно и аз.

— Божичко! Сърцето ми късаш, Чани. — Сграбчих я и я притиснах към себе си. — Прости ми! Моля те! Аз съм виновен за всичко. Не плачи, слънчице. — Риданията ми не ми позволяваха да говоря повече.

След секунди чух гласчето ѝ:

— Не плачи, тати! И аз те обичам! Не исках да те разплаквам. — След което и тя се разрида и се затресе неутешимо в обятията ми.

Строполихме се прегърнати върху юргана и продължихме да плачем. Чувствах се като най-големия неудачник на този свят — някой, който може да послужи само за назидание на останалите хора. Родил се бях с куп дарби и всякакви предимства. Но вместо да се възползвам от тях, бях разрушил всичко около себе си. Съсипала ме бе собствената ми алчност и ненаситност.

Чак след няколко минути успях да се овладеея и ѝ рекох:

— Виж какво, Чандлър. Трябва да сме силни един за друг. Ще преживеем и тази трудност. Длъжни сме! И един ден пак ще сме непрекъснато заедно. Обещавам ти, Чани. От все сърце ти го обещавам.

А тя, докато подсмърчаше, отвърна:

— Ела с мен в Калифорния, тати. Моля те! Ще дойда там да живея с теб.

— Не мога, миличко — поклатих тъжно глава. — Колкото и да ми се иска, не мога.

— Защо? — заподсмърча наново тя. — Искам да е като преди.

Гушнах я със стиснати зъби и заклатих гневно глава. Трябва да намеря някакъв начин. Не може децата ми да растат сами, без мен. Трябва да намеря начин да се пренеса в Калифорния. Това трябва да е единствената цел в живота ми. Всичко останало е без значение.

Поех дълбоко въздух и се стегнах.

— Слушай сега какво ще ти кажа, Чандлър.

Тя вдигна глава.

С опакото на дланта си обърсах сълзите от бузките ѝ.

— Това, което ще ти кажа, пиленце, може да не го разбереш докрай, но някой ден, като пораснеш, ще го проумееш. — Спрях и иронично поклатих глава, питайки се дали няма да е по-разумно да не ѝ обяснявам що за негодник съм бил. — Преди много време направих в

бизнеса ми нещо, което беше много лошо и доведе до загубата на парите на много хора. Ето къде бях през последните месеци. Връщах им парите. Разбираш ли ме?

— Разбирам — промълви. — Но защо да не можеш да дойдеш още отсега в Калифорния?

— Защото не съм се доразплатил. Трябва ми още време, пиленце, защото става дума за загубените пари на много хора.

— В касичката ми има дванадесет долара. Вземи ги.

Изсмях се тихичко.

— Задръж си дванадесетте долара, слънчице. Аз ще им се разплатя със собствените си пари. Но слушай внимателно какво ще ти кажа сега, Чани, понеже ще ти обещаю нещо много важно. Готова ли си да слушаш?

— Да — отвърна тихо.

— Добре. Обещавам ти, че каквото и да стане, каквото и да ми струва, един ден ще дойда в Калифорния — пеша, ако трябва. Давам ти думата си.

Усмивката ѝ буквално озари стаята.

— Кога?

— При първа възможност, дребосьче. Но и ти ще трябва да проявиш известно търпение. Обещавам ти, че ще дойда.

— Добре, тати — засмя се тя и кимна доволно.

— И няма да плачеш повече, нали? — добавих с усмивка.

— Окей — каза и ме прегърна с двете си ръце. — Обичам те, тати!

— И аз те обичам — изрекох бързо. И колкото и невероятно да звучи, в този миг, въпреки всичките ми предстоящи неприятности, съзнавах, че ще постигна целта си.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

КЛЮЧОВАТА ДУМА Е „ИРОНИЯ“

На следващата сутрин се излежавих и гледах финансовите новини. Русата водеща спомена, че тази сутрин борсата НАСДАК започнала сесията си от „изключително ниски позиции“ и че имало огромно неравновесие в поръчките — за съжаление, с преобладаващи продажби.

Голяма работа, рекох си. Блондинката май се е впечатлила повече, отколкото трябва. А и да не е така — какво значение има? Та нали това им е работата на борсите — да падат и да се покачват. Един печен спекулант е способен да печели, независимо от състоянието на пазара. А моят план беше безпогрешен.

С останалите ми четвърт милион долара ще играя на проспериращата НАСДАК с вълча прецизност, което ще ми донесе една солидна печалба. Индексът на НАСДАК се увеличи двукратно, че и отгоре, през последните дванадесет месеца и кой може да се мери с Вълка, когато става дума за възползване от най-големия спекулативен балон от 1929 година насам? Толкова е лесно, колкото да стреляш по риба във варел.

Уви, съдбата ми беше приготвила нещо съвсем различно.

Към девет и половина сутринта НАСДАК се свлече с над четири на сто, а след още два дни — с още пет на сто. Към първи април загубите му възлизаха на повече от двадесет процента, а глупакът бях аз. Балонът на интернет фирмите най-после се спуска и щеше да се свива с непредвидимо бързо темпо поне в предвидимото бъдеще. И колкото и да бе вярно, че печеният спекулант е способен да извлече печалба, независимо от състоянието на пазара, за тази цел са нужни много пари. Тези, с които разполагах, можеха да се изпарят и при една-единствена несполучлива сделка. Наложих се да изоставя безпогрешния си план още преди да съм го приложил.

Междувременно нещата с КГБ-то вървяха съвсем добре, докато „ти седиш в затвор“, както се изразяваше тя, но след освобождаването ми почнаха да се клатят. Сексът, разбира се, продължаваше да е

великолепен, но разговорите ни бяха *минимални*. Към средата на април вече бях убеден, че в бъдеще не бихме могли да сме заедно. Толкова очевиден бе този факт, че на седемнадесети април^[1] — навръх рождения ден на КГБ-то — аз се свлякох на коляно пред нея и ѝ предложих да се оженим. С премаляло сърце я попитах:

— Съгласна ли си, моя любимая, да станеш третата ми законна съпруга? — Като пропуснах да добавя (макар да ми бе пределно известно, че така ще стане): „И обещаваши ли да ме изтезаваш и подлудяваш и да ме правиш най-нещастния мъж на планетата, докато смъртта ни раздели?“.

А тя, неспособна да прочете скритите ми мисли, моментално отвърна:

— Да, любимий мой, ще бъда жена — при което надянах на съветското ѝ безименно пръстче седемкаратов диамант с цвят на жълто канарче върху платинена основа и му се полюбувах някоя и друга секунда. Наистина беше разкошен, но и добре познат. Беше старият годежен пръстен на Графинята, който бях успял да задържа при раздялата.

Дали пък не е на лошо, запитах се? Колко пъти се случва някой да направи предложение на третата си жена, а после да ѝ наниже на пръста пръстена от последния си провалил се брак в знак на обич, нежност и постоянство? Аз все пак имах известно оправдание, включително това, че не знаех какво да ѝ купя за рождения ден. (Да не говорим колко скъп щеше да ми излезе подобен подарък, а аз гледах да кътам парите си за финансови цели.)

Когато се обадох на Джордж обаче и се помъчих да му обясня как стоят нещата, той едва ли не ме наруга:

— Абе ти що за идиот си? Спокойно можеше да го продадеш за сто хиляди, говедо такова!

Дрън-дрън, рекох си наум. КГБ-то бе останала редом с мен и през най-тежките времена, така че бях длъжен да се ожения за нея, нали? Да не говорим и за уникалния ѝ статут като първата, последната и единствена „Мис Съветски съюз“ в историята на вече несъществуващата държава. Това малко ли е! При което Джордж добави:

— Пък и с децата ти не се разбира, така че нищо няма да излезе.

Е, ако опре ножа до кокала, винаги мога пак да се разведа.

Междувременно Графинята се държеше необичайно любезно. Само три седмици след като децата си заминаха от Ню Йорк, ми ги изпрати отново. И обеща да ми ги остави за цялото лято. Единственият ми проблем беше как да ги забавлявам в пълна с европейски новобогаташи манхатънска кооперация, където съм под домашен арест с емоционално отчуждената си годеница, която дори не знае как да членува? Никак няма да ми е лесно. Нито ливада, по която да тичат, нито басейн за плуване, нито плаж, на който да строят замъци. Ще пукнат от скука. Да не говорим, че по това време в Манхатън температурите стигат до 43 градуса, а влажността на въздуха е хиляда процента! Та те изобщо не могат да оцелеят на такъв климат! Ще увехнат като слънчогледчета наред пустинята Гоби.

В град като този децата нямат работа — особено през лятото! Това го знам по-добре от всички. Приятелчетата им до едно ще са в Хамптън. Пак ли ще ги разочаровам? И така им причиних достатъчно страдания. Да, но пък и да наема къща в Хамптън ще е безбожно скъпо, особено когато трябва да правя икономии. Ех, що му трябваше на НАСДАК да рухва!

Решението отново дойде от Джордж. Обади ми се по мобифона си от едно пясъчно препятствие пред шестата дупка на игрището за голф „Шиникок“:

— Подшушнаха ми за един имот на шейсет декара в Саутхемптън. Собственикът, някакво немско принцче с много титли и малко пари, го предлагал евтино под наем.

— Как изглежда? — попитах аз, капризният просяк.

— Ами не е „Медоу Лейн“, но си го бива. С басейн, тенис корт, огромен заден двор. Идеално за децата. През задния двор даже минавали елени!

— Колко? — попитах плахо.

— Сто й двайсет хиляди — отвърна. — Направо без пари. Сградата прилича на швейцарска ловна хижа.

— Не мога да си го позволя — рекох мигновено, на което Джордж още по-бързо отвърна:

— Не се притеснявай. Ще ти авансирам наема. Ще ми го върнеш, когато се оправиш. Чувствам те като свой син, Джордан, а ти точно сега имаш нужда от помощ. Така че приемай и не гледай харизан кон в зъбите.

Първоначално мъжката ми гордост ме подтикна да откажа жеста му, но това трая само секунда. Мястото ще е идеално за децата, а Джордж наистина ми е като баща. При това за човек с неговите пари (каквито пари и аз имах допреди време) сто и двадесет хиляди не представляват нищо. На такова ниво на заможност парите не са нищо повече от счетоводни вписвания — изпитваш по-голямо удоволствие, ако помогнеш някому, отколкото ако ги наблюдаваш как трупат четирипроцентова лихва в Бриджхамптън Нешънъл Банк. За отплата искаш единствено обич, уважение и, естествено, благодарност — а всичко това аз изпитвах към Джордж и преди да ми направи предложението си. А и като забогатея отново, нали ще му върна парите!

Така че си прибрах багажа и се преместих в Хамптън. Имах чувството, че съм някакво шибано топче за пинг-понг! Тъкмо тогава неочаквано ми се обади Магнум. Беше в началото на юни, а аз се излеждах в просторната всекидневна, която, в съответствие с описанието на Джордж, наистина приличаше на ловна хижа.

— Предполагам, те интересува това, че днес подведоха под отговорност Дейв Биъл за измама с ценни книжа. Обвинението му го прочели днес следобед пред съдията Глийсън.

С премаяло сърце седнах на полуразпадналия се малък диван. Над главата ми висеше главата на огромен мъртъв лос с възмутен вид.

— Подведен ли? — изпъсках. — Как така са го подвели, Грег? Та той нали им сътрудничеса уж?

— Явно не — отвърна Магнум, след което захвана да ми обяснява как Дейв Биъл всъщност не ме бил предал, ами просто се натряскал до козирката и разказал за бележката на свой приятел. А приятелят му се оказал поредният информатор във все по-нарастващата сбирка от информатори на Агента маниак. Останалото, както се казва, е история.

Децата изкараха лятото в Саутхамптън, наиграха се и си заминаха в деня, в който подведоха под отговорност Елиът Лавин за измама с ценни книжа. Той, разбира се, стоварил цялата вина върху мен — ирония на съдбата, ако ме питате, след като навремето — явно в момент на временно умопомрачение — му бях спасил живота. Аз всъщност не съжалявах, че му спасих живота, понеже през цялата следваща седмица всички ме наричаха герой. Но сега, пет години по-

късно, Елиът го чакаха пет години затвор, а на мен изобщо не ми пукаше.

С Готвача работата обаче изобщо не стоеше така — за него ми пукаше, и то много.

Но най-голямата ирония комай се криеше в това, че Готвача бе решил да се противопостави на нормалната логика и мъдрост и да се яви на дело. От какъв зор? При всички видеозаписи, звукозаписи, моите показания, тези на Дани и Джеймс Лу, непробиваемата следа на швейцарските ми сделки, по която личаха единствено хлъзгавите стъпки на самия Готвач, както и при наличието на двата превъзходни чертежа на ядрената му подводница, абсолютно никакъв шанс нямаше да го оправдаят. Щяха да го осъдят по всички точки на обвинението и да го пратят да излежи почти цяло десетилетие.

А аз от своя страна ще трябва да изживея публично унижението да свидетелствам в открит съдебен процес срещу човек, когото навремето съм наричал свой приятел. Да ме разнасят по вестниците, по списанията, по интернет, навсякъде. Да не говорим каква ирония се съдържа в това, че стореното от мен спрямо Дейв Биъл ще остане в историята само като ситна забележка под линия — минимална компенсация за дузината извършени от мен предателства.

В този момент се намирах в стаята за поверителни разговори и се смеех вътрешно, понеже Агента маниак току-що каза:

— Абе, Алонсо, през живота си не съм виждал такова obsesивно-компулсивно разстройство като твоето!

— Какви ги приказваш! — озъби се Алонсо. — Никакво obsesивно-компулсивно разстройство нямам! Искam единствено да се убедя, че протоколите са точни.

— Как да не са точни! — изрепчи му се Агента маниак и поклати невярващо глава. — Ти наистина ли смяташ, че на журито ще му пука дали Гейто е казал „Бада-бийп, ба-да-боп, бада-бууп“ или „Бада-боп, бада-бийп, бада-бинг“? Какво значение има, за Бога? Журито е наясно, че означава едно и също!

Седналият вдясно от мен Алонсо изви съвсем леко глава и ми намигна многозначително, един вид: „Ние двамата с теб знаем колко е важно. Не обръщай внимание на тая тиква от ФБР!“. После погледна към седналия в другия край на заседателната маса Агент маниак и каза:

— Добре бе, Грег. Завърши право, вземи изпита за правоспособност пред щатската адвокатска колегия на Ню Йорк и ще ти дадем на теб да командваш магнетофона! — И се изсмя рязко, с ирония. — Дотогава обаче командвам аз! — И пак натисна бутона за връщане на записа.

Наближаваше единадесет през нощта и до началото на процеса срещу Гейто оставаше по-малко от месец. През шестте седмици, откакто отмина Денят на труда, работехме до малките часове в желанието си да „доуточним“ протоколите — един мъчителен процес, при който седяхме в приземието на „Федерал Плаза“ 26, слушахме записите и нанасяхме поправки по машинописните страници, на път да станат най-точно сметените записи в историята на юриспруденцията.

Алонсо наистина бе свестен човек, но толкова пренавит, че очаквах някой ден да поеме за пореден път дълбоко и разтревожено въздух и просто да престане да диша. По неизвестна за мен причина беше от ония хора, към които всички се обръщат по малко име. И макар да не познавах родителите му (богати аржентински аристократи според Магнум), готов бях да се обзаложа, че и те са му викали Алонсо от мига, в който се е подал от майчината си утроба.

Алонсо натисна бутона „стоп“ и рече:

— Окей, обърнете на страница четиридесет и седем, препис 7Б, и ми кажете какво чувате.

Двамата с Агента маниак кимнахме уморено, после заедно с Алонсо се приведохме и запрелиствахме десет сантиметра дебелите папки. Когато най-после намерихме четиридесет и седма страница, Алонсо натисна бутона за просвирване.

В началото се чуваше само слабо жужене, после някакво прашене и накрая долових собствения си глас, който, както винаги, ми звучеше много особено на запис: „... риск в това Джеймс Лу да пренесе милионите ми долари през граница. Ами ако го спрат митничарите?“.

След което се чу гласът на Готвача: „Стига с това «ако, ако». Защо се притесняваш? Джеймс знае какво върши. На теб ти стига да знаеш, че парите ти са стигнали, където трябва. Даваш му ги. Той ги дава на своите хора и бада-бийп бада-боп бада-бууп... швътт — *рязък плясък с длани!* — Готово! Няма нищо...“.

Алонсо натисна стоп-бутона и бавно поклати глава, сякаш нещо не му даваше мира. Агента маниак забели очи, готов за ново мъчение. И аз се приготвих за удара. Най-после Алонсо замърмори:

— Каква е тая дума, дето все я ползва: „швъттт“? — И въздъхна дълбоко, както винаги. — Не я разбирам.

Агента маниак поклати глава и въздъхна.

— Нали вече го изяснихме, Алонсо. Значи „Край! Толкоз!“. Ето така, швъттт! Край! Толкоз! — И Агента маниак ме изгледа с отчаяние в очите. — Нали така?

— Общо взето — рекох, кимвайки.

— Аха! Общо взето — вдигна пръста на възмездието Алонсо, — но не винаги! Според моментния контекст може да означава различни неща. — И ме изгледа с вдигнати вежди: — Нали така?

Кимнах бавно, уморено.

— Може. Понякога го използва да събере свободните нишки на някоя легенда. Тогава „швъттт“ значи: „Благодарение на този фалшив документ властите никога няма да разберат какво е станало!“. Но в повечето случаи означава именно онова, което каза Грег.

Алонсо сви неангажиращо рамене.

— Ами пляскането с ръце? То влияе ли по някакъв начин на смисъла на „швъттт“?

Агента маниак се отпусна видимо като току-що ранено с куршум животно.

— Имам нужда от почивка — рече и без да каже и дума повече, излезе от стаята за поверителни разговори и затвори тихо вратата след себе си, докато ругаеше нещо под мустак.

— Тежки времена — погледна ме Алонсо и сви рамене.

Кимнах в знак на съгласие.

— Да, особено за Гейто. Още не мога да повярвам, че се кани да се яви на съд въпреки всички налични доказателства.

— И аз — рече. — Не си спомням да съм виждал по-непробиваемо обвинение от това. Рон Фискети е сред най-добрите адвокати и не ми се вярва да остави Гейто да върви на съд само защото Бренън му е казал да го стори. Имам чувството, че в случая нещо ми убягва. Нали ме разбираш?

Кимнах бавно, потискайки желанието си да му споделя истинското ми убеждение — че Синеокия дявол ще се опита да

подкупи един от членовете на журито. А за Гейто това ще е напълно достатъчно: един от журито да не се съгласи с присъдата, и съдията Глийсън ще е принуден да обяви делото за неправилно проведено.

Доказателства, естествено, не притежавах, но подобни истории за Синеокия дявол се разправяха от години: изчезнали преписки, оттеглили показанията си свидетели, внезапни решения на съдиите в негова полза, напускащи в самото навечерие на делото прокурори. Запазих всички тези мисли за себе си обаче и само казах:

— Предполагам, че Фискети ще насочи вниманието върху мен, а не върху фактите. И ако успее да накара журито да ме мрази — а още по-добре, буквално да ме презира, — те по принцип ще гласуват да оправдаят Гейто. — И свих рамене. — Затова ще направи всичко възможно да ме очерни като наркоман, курвар, компулсивен лъжец и измамник по рождение — нали разбираш: най-хубавите неща в живота.

Алонсо обаче поклати глава.

— Няма да му се удаде такава възможност, понеже аз ще го изпреваря. Но като те подхвана, ти не го възприемай на лична основа. Доста ще ти поомачкам фасона, докато свидетелстваш, особено що се касае до личния ти живот. — И килна глава. — Нали ме разбираш?

— Да — кимнах мрачно, — имаш предвид оня случай с Надин на стълбите.

И той кимна.

— И онова, което след това се случва с дъщеря ти. Всичко ще извадя на показ, колкото и да е гнусно. А ти няма да можеш да го отхвърляш като дреболия или да се оправдаваш. Само ще викаш „Да, наистина ритнах жена си по стълбите“ и „Да, наистина блъснах колата във вратата на гаража, докато дъщеря ми седеше незакопчана с колан на предната седалка“. Защото, вярвай ми, ако се помъчиш да омаловажиш нещо, Фискети ще ти пробие нов задник по време на кръстосания разпит. Достатъчно е да каже: „Значи вие, господин Белфърт, твърдите, че не сте ритнали съпругата си надолу по стълбите, тъй като тя е била не най-горе, а едва на третото стъпало. И — един момент, господин Белфърт, извинете ме — вие дори не сте я ритнали, а сте я блъснали, което е нещо коренно различно. Казано накратко, вие твърдите, че е в реда на нещата един съпруг да блъсне жена си по три отделни стъпала, след което да постави в опасност живота на дъщеря

си, като я хвърли на предната седалка на своя мерцедес, на стойност деветдесет хиляди долара, и да се блъсне във вратата на гаража, докато е надрусан с кокаин и куалуди?“. Нали ме разбираш? — засмя се Алонсо.

— Разбирам те, но нямам такова желание.

— Никой от нас не го желае — съгласи се той, — но това са факти, които не можем да избегнем.

Кимнах отчаяно. А Алонсо продължи:

— Хубавото обаче е, че ще имаме време да поговорим и за това как си постъпил в клиника за рехабилитация и си станал трезвеник. И ще можеш да споменеш как сега изнасяш лекции за вредата от наркотиците на младежта по гимназиите. — И ми се усмихна да ме насърчи. — Повярвай ми. Докато си откровен, всичко ще е наред. Наркоманията е заболяване и хората ще ти простят. — И сви рамене. — Де да можеше и курварството да е заболяване, тогава работата щеше да ни е в кърпа вързана! — И се разсмя. — Много е смешно, нали?

— Да — отвърнах с усмивка. Направо до истерия да те докара, рекох си! Ще ми се наложи да потвърдя под клетва, че съм изчукал хиляда проститутки с най-разнообразни габарити и форми. Единствено се питам: ще стигне ли всичко това до вестниците? Та нали издания от рода на „Ню Йорк Поуст“ точно с такива гнусни клюки си вадят хляба!

Алонсо бръкна в джоба на панталона си и измъкна нов пакет „Марлборо“ и пластмасова запалка еднодневка.

— Виж какво. Нямам навик да нарушавам законите, но макар в тази сграда да е забранено да се пуши, все пак ще запаля. — Поднесе пламъчето към цигарата и дръпна леко, половинчато, един вид „Абе не съм заклет пушач, пуша само когато съм под напрежение“.

Продължих да мълча, да изпуши цигарата си на спокойствие — да изпита простото мъжко удоволствие, без да му преча с празните си приказки. Баща ми, един от най-големите пушачи на този свят, ми го беше обяснил многократно. „Синко — викаше, — ако искам да се уморя с тия шибани ракопричиняващи цигари, остави ме поне да го правя на мира, да му еба майката!“

Алонсо се усмихна насреща ми и попита:

— Та... как се чувстваш, Джордан?

Килнах глава и се втренчих в него за миг.

— Как се чувствам ли? Ти да не се бързикаш нещо с мен, Алонсо? Изви надолу угълчетата на устните си и бавно поклати глава.

— Ни най-малко. Просто ме интересува как си.

— Отдавна никой не се е сещал да ме попита — свих рамене, — та ще трябва да си помисля, преди да ти отговоря. — Млъкнах за една десета от секундата, после отвърнах: — Смотано! А ти как си, Алонсо?

Остави последните ми думи без отговор. Само каза:

— Нещата ще се оправят. Но трябва да проявиш известно търпение. След гледането на делото ще подадем молба да ти махнат гривната от глезена. — Кратка пауза, после добави: — Сигурен съм, че Глийсън ще се съгласи, особено след като чуе показанията ти. От тях наистина ще проличи колко силно се разкайваш.

— Да, наистина се разкайвам. Повече, отколкото предполагаш.

— Знам — кимна ми. — Достатъчно дълго се занимавам с тая работа, че да знам, когато някой шикалкави. Остави това, обаче. Още не си отговорил на въпроса ми.

— Кой въпрос? За това как се чувствам ли?

— Да. Как се чувстваш?

— Имам проблеми, Алонсо. — Свих рамене. — Очакват ме няколко години затвор. Сгоден съм за жена, която не обичам, нямам бъдеща кариера, децата ми живеят на другия край на страната, нося шибана гривна на глезена си, предадох най-добрите си приятели, те мен ме предадоха, а на всичко отгоре парите ми свършват и не знам как да спечеля нови.

— Пак ще забогатееш. Надали някой с нормален разум би се обзаложил на противното.

— Може и да си прав, но забогатяването ми няма никак да е скоро. В средата съм на една поредица от гаври на съдбата и докато не я изкарам докрай, нищо не мога да направя. Както и да е. Единствената ми цел в момента е да се преместя в Калифорния, че да съм близо до децата си. Нищо друго. Дадох клетва пред дъщеря си, че ще го направя, и нямам намерение да я разочаровам. Надявам се да се махна оттук, преди да са ми прочели присъдата. Ти как мислиш? Може ли да стане?

— Вероятно ще може. И ще направя всичко по силите си да ти помогна. Но ще трябва още известно време да проявиш търпение.

Следващата година ще е лудница: дела ще се гледат, куп хора ще бъдат подведени под отговорност, сума ти неща още не са изяснени. Но към края й все ще се яви някаква пролука. От чисто логистична гледна точка обаче не виждам какъв е смисълът да се местиш, преди да си излежал присъдата си. Защото иначе какво ще излезе? Ще наемеш къща и веднага след това ще влезеш в затвора.

— Браво! Позна! — ухилих се и му смигнах. — Преди да вляза в затвора, искам децата ми да знаят, че съм се преместил официално в Калифорния. Така ще им е ясно, че щом ме освободят, ще се върна там. Искам да прекарам последната си нощ на свобода с тях в дом, който е наш, а не в хотел. И да преспим цялата нощ на едно легло, с по едно дете от двете ми страни. — Спрях за миг да се насладя на мисълта. — Ето така искам да прекарам последната си нощ на свобода.

В този момент вратата се отвори и влезе Агента манияк. Подуши няколко пъти подозрително въздуха, после надникна в кошчето, където Алонсо си бе хвърлил фаса. След което впери поглед в Алонсо и рече:

— Та докъде я докарахте без мен, момчета? Бая късничко е вече.

— Доникъде — заяви щастливо Алонсо. — Не сме мръднали оттам, където спряхме. Заплеснахме се в приказки. — И сви устни, да не се изсмее на глас. И аз потиснах смеха си, докато последните капки кръв се отцеждаха от лицето на Агента манияк.

* * *

За разлика от телевизионната поредица „Закон и ред“, където от възбуждане сърцето ти не престава да тупка, а напрежението е така гъсто, че с нож можеш да го срежеш, събитията в истинските съдебни зали са точно обратното. Съдията Глийсън например седи нависоко зад катедрата си и понякога има вид, че проявява интерес, друг път — че скучае, понякога — че се забавлява. Но контролира изцяло процеса. Не допуска избухвания, спорове или изказване на съмнения в решенията му или каквото и да било, което би го принудило да се надигне от стола си, да се приведе над просторната катедра, да посочи с пръст и да изреве: „Господин адвокат, нарушавате установения ред! Седнете или ще ви санкционирам за нанасяне на обида на съда!“.

Свидетелските ми показания отнеха три дни — три незабележителни дни, — през които Фискети остави впечатление да е доста компетентен, но само толкоз. Е, изтупан вид имаше: сив копринен костюм за две хиляди долара и префърцунена сива вратовръзка, но нищо повече. Начинът, по който разпитваше свидетелите, бе скучен и многословен. Ако бях член на журито, сто на сто щях да задремя от скука.

Алонсо обаче бе блестящ: организиран, красноречив, убедителен и изчерпателен, не оставяше друга възможност на Фискети, освен да се върти в кръг, да повтаря и да потрета, та колкото повече говореше онзи, толкова по-виновен изглеждаше подопечният му. И Дани даде показания, заедно с още неколцина, но не съм сигурен кои точно. Алонсо ми обясни, че било в моя полза да знам колкото се може по-малко. В крайна сметка не съм подсъдим, а само свидетел.

Месец по-късно седях в швейцарската си ловна хижа под главата на възмутения лос, когато ми се обади още по-възмутеният Агент маниак:

— Неправилно проведен съдебен процес! — изсъска по телефона. — Ебаси и решението! Как можа това жури да не го признае за виновен? Абсолютно против всякаква логика!

— Направи ли си труда след процеса да говориш с членовете на журито?

— Да, защо? — попита ме с отвратен тон.

— Ами чакай да видя дали ще позная. Имало е само един гласувал против, нали?

Пълно мълчание, а след това:

— Ти пък откъде знаеш, мама му стара?

— Предчувствие, нищо повече — рекох. — Интересува ли те да чуеш и другото ми предчувствие?

— Казвай — отвърна плахо.

— И е гласувал против оня тип от първия ред със засукания нагоре мустак, нали?

— Точно така — потвърди Агента маниак. — Просто налучка, нали така?

— Не съвсем — рекох. След което му споделих мислите си, а именно че въпреки пълната липса на доказателства, този неправилно проведен процес е осеян с отпечатьци от пръстите на Синеокия дявол.

— Хайде бе! — изрепчи се Агента манияк. — Наистина ли мислиш така?

— Точно така. Вярно, нищо не мога да докажа, но я си спомни Гейто как си седеше — спокоен, хладнокръвен, непукист? По лицето му бе изписано самодоволство, ако ме питаш мен, а Гейто не е самодоволен човек. Напротив, много е смирен. Може и за луд да ме мислиш, но цялата тази сцена ми се стори крайно необичайна, и най-вече оня мустакатият от журито. Той просто не проявяваше и грам интерес, сякаш предварително е решил как ще гласува.

Агента манияк се съгласи. Съгласи се и Алонсо, с когото споделих същите мисли няколко минути по-късно, когато го включихме в конферентния ни разговор. Нямаше обаче начин да се докаже, а Алонсо отказа да направи разследване, тъй като щяло да излезе като действие на човек, който не знае как да губи. Да не говорим, че всъщност не беше и загубил. Решението, че процесът е неправилен проведен, просто значеше, че ще има повторно дело срещу Гейто. То така и стана, точно след шест месеца.

През същите тези шест месеца, от декември 2000 до май 2001 година, успях да опукам повечето от парите, които си бяха останали, и да изчерпя и остатъка от търпението си спрямо КГБ-то. И бях убеден, че ме презира не по-малко, отколкото аз нея. За съжаление прекъсването на взаимоотношения никога не е било силната ми страна, а комай и за нея важеше същото. Поради тази причина си останахме сгодени, докато дните ни минаваха в гневен секс и люти кавги най-вече на тема кацания на Луната и тем подобни.

За съжаление второто жури намери Гейто за виновен, и то само за един ден. Научих новината, докато си бях у дома, и изведнъж се почувствах най-долната гнида на света. Предал бях своя приятел, комуто сега предстоеше да излежи близо десетилетие, понеже той не бе пожелал да предаде своя приятел.

Междувременно Дани вече го бяха вкарали в затвора, та изобщо не му се удаде възможността да свидетелства на второто гледане на делото. Задържали го бяха във Флорида по съвсем друга линия — измама по интернет с вещи, свързани с паметни събития в света на спорта — и Глийсън го беше изпратил зад решетките още в началото на април.

С идването на лятото похарчих всичките ми останали долари по децата. Нали така или иначе те са единственото хубаво нещо в живота ми, рекох си. А докато ги целувах за довиждане в Деня на труда, вътрешно ридаех, тъй като знаех, че едва след много дълго време ще ги видя отново. Алонсо наистина си беше удържал на думата. Бе снел мярката „домашен арест“ и ми бе осигурил правото да пътувам без ограничения до Калифорния. Само дето вече няхах парите, с които да замина.

Но и това скоро щеше да се промени.

[1] Датата е променена. — Б.а. ↑

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ВЪЗКРЪСВАНЕ ОТ ПЕПЕЛТА

Поредицата удари на съдбата приключи за мен по-малко от седмица след 11 септември, докато страната ни се готвеше за война. Седях вторачен в телевизора, когато най-неочаквано ми се обади един стар приятел да ми иска акъл за нещо, което наричаше „бум в рефинансирането“.

Лихвите по ипотеките за жилищно финансиране току-що бяха паднали до рекордно ниско ниво и американците се бяха емнали да рефинансират заемите си.

— Би ли ми помогнал набързо с нещо? — попита.

— Казвай.

— Искам да ми напишеш сценарий за непредизвикано обаждане на потенциални клиенти. В момента може да се направи цяло състояние от договаряне на рефинансиране по интернет.

Интересно, рекох си, но нищо повече. Толкова го бях закъсал, че думите му просто влязоха през едното ми ухо и излязоха през другото.

— Добре — рекох. — Разкажи ми малко за бизнеса си и още следобед ще ти го напиша. След което той се впусна да ми описва подробно тънкостите на рефинансирането.

Цялата работа се отличаваше с елегантната си простота. На практика всички собственици на жилища притежаваха в момента ипотечни договори с лихва между осем и десет на сто, докато текущите лихви бяха по-скоро около шест на сто. И работата на ипотечния брокер бе да уреди нов заем (с по-ниската лихва), с който да се изплати старият, и месечните ипотечни вноски на клиента яко спадаха. Е, налагаха се и определени дребни разходи — така наречените заключителни плащания — но те можеха да се включат в новата, малко по-голяма ипотека, така че на заемоискателя нямаше да му се налага да бърка в джоба. Да не говорим, че заключителните плащания бяха направо незначителни в сравнение с дългосрочните спестявания, които в зависимост от размера на заема можеха да са от порядъка на стотици хиляди долара.

— Хм — рекох, — не виждам нищо кой знае колко специално. Имаш ли някакъв списък на потенциални клиенти?

— Имам. Купих един списък на собственици на жилища, които плащат по осем и повече процента лихва. Толкова лесно, колкото да отнемеш бонбончето на някое бебе!

— Хубаво — казах. — До няколко часа ще ти пратя сценария по имейл. — След което ми хрумна: — Ти междувременно що не ми пратиш няколко имена от списъка, че да го изпробвам. Да съм сигурен, че става.

И оттам се започна.

Той ми прати имената по имейл, аз му написах сценарий, но наред първото ми обаждане някаква крайно оживена жена от хаитянски произход ме прекъсна:

— Прекалено хубаво ми звучи, че да е истина! Кога ще наминете да подготвим документите?

Още в този миг! — рекох си наум. Но за да не звуча като някой отчаян продавач, на нея ѝ казах:

— Ами по някаква случайност тъкмо утре ще съм във вашия район... — хвърлих поглед на адреса: Бушуик — крайно опасна част от Бруклин. И какво ще търся там утре? Каква убедителна причина да ѝ измисля? — ... да рефинансирам един ваш съсед — добавих бързо. — Мога да ви посетя някъде около обяд. Удобно ли ще ви е?

— Идеално — отвърна ми. — Аз пък ще спретна нещо за хапване.

На следващия ден шофирах през бойната зона на Източен Бруклин, давайки си сметка как липсата на пари ти вдъхва смелост. Имотът на жената бе двуетажна дървена къща на мърлява двупосочна улица. Отвън имаше вид на свърталище на пушачи на крак. Вътре вонеше на варена риба и плесен. Обитаваха я поне дванадесет хаитяни.

Предложи ми да седна до покритата с лайняно-зелен гетинакс маса и мигновено ми поднесе боб с ориз и варена риба и отказа да обсъжда всякакви ипотекки, докато не съм си изял всичко докрай. През цялото време от горния етаж долиташе някакъв ужасен писък, като от малко дете.

— Да не става нещо там горе? — попитах с насилена усмивка.

А тя кимна бавно, разбиращо, един вид: „Всичко си е така, както трябва да бъде“. След което ми отговори:

— Внучето. Мъчи го треската.

Треската ли? Каква треска? От тона ѝ излизаше, че за всичко са виновни някакви свръхестествени сили.

— Горкото дете — рекох. — Викахте ли лекар?

— Друг лекар освен мен не му трябва — поклати глава тя.

Усетих как по гръбнака ми полазиха тръпки. Тази жена явно не бе следвала медицина, ами беше някаква баячка, „мумба“, както им викат. Както и да е, след като с мумбата най-последва седнахме да разговаряме делово, за по-малко от трийсет минути заработих комисиона от седем хиляди долара, а на нея, между другото, ѝ спестих по триста долара месечно от вноските. Или поне се опитах да постигна такъв резултат. Понеже в крайна сметка нещата се развиха съвсем различно.

Мумбата ми хвърли една усмивка, при която насреща ми блесна златен преден зъб, и рече:

— Виж какво, Джордан. Пет пари не давам дали вноските ми по ипотеката ще намалее. Просто искам да изкарам малко пари в брой от къщата. — И ми намигна. — Нали ме разбираш? Малко парици за кеф? На теб не ти ли е идвал никога ищахът да похарчиш някой и друг долар?

Усмихнах се и се въздържах да не ѝ отвърна: „Как да ти кажа, Телма? (Това беше името ѝ.) Имаше там един случай, когато се бях наблъскал с куалуди и реших да разширя яхтата си, че да направя място за един самолет-амфибия!“. Но вместо това казах:

— Колко пари в брой ти трябва, Телма?

Отговорът ѝ бе типичен (както скоро щях да разбера) за много от американците — собственици на жилища, мнозинството от които щяха да закъснеят с вноските си по ипотечните заеми и да им бъде конфискувано жилището. И в общи линии гласеше:

— Слушай, Джордан. Докарай ми колкото се може повече кеш, дори да е при сегашните шибани лихви. Единственото ми желание е да преобзаведа дома си, да пътувам до екзотични места и да си купя нова шевна машина и телевизор с плазмен екран, и моторница с два двигателя, след което да изплатя остатъците, които дължа по кредитните си карти, та да мога да натрупам нови дългове, които след шест месеца пак да рефинансирам!

А, и ако можеш, Джордан, да намериш начин да ме одобрят за една от тия новите, модерни ипотечи с плаващ лихвен процент, по които през първите години се плаща съвсем-съвсем малко, докато накрая експлодират до размери, които, естествено, изобщо няма да са ми по джоба, точно такава ипотека искам. Ще се притеснявам как ще я изплатя, докато живея в някой приют за бездомни!

Ааа, на това значи му викали „бум в рефинансирането“. Точно както ми го описваше и моят приятел. Някой ден, разбира се, ще ни излязат през носа всички тези новоизмислени ипотечни продукти, позволяващи на всеки, независимо от кредитната му история и доходите, стига да има пулс и номер за социално осигуряване, да сключва заем за сто и десет на сто от стойността на дома си, и чак някога, неизвестно точно кога, да се притеснява дали изобщо може да си позволи подобен заем.

Но за момента възможността бе прекрасна и нямаше по-щастливи хора от собствениците на жилища, от строителите, банкерите и ипотечните брокери и брокерите на недвижими имоти, от оценителите и продавачите на луксозни стоки и, разбира се, от управителите на хеджфондовете на Уолстрийт, които масово изкупуваха тези шантави ипотечи, за да гушнат очакваната печалба, която след това развяваха под носовете на инвеститорите в подкрепа на илюзията, че именно те продължават да са господарите на света. Аз, естествено, пък бях най-щастливият от всички.

За по-малко от седмица трупнах петдесет хиляди долара от комисиони, а през следващата седмица — два пъти повече. И паричните ми проблеми изведнъж изчезнаха. Черният облак, преследвал ме от онзи отвратителен ден на стълбите пред съда, най-сетне се изпари.

В началото КГБ-то нищо не забелязваше. Кое то не ме изненада ни най-малко всъщност, понеже прекарваше времето си основно в игра на „Краш Бандикут III“ (Краш Суперсмаш, както му викаше тя), а единствените думи, които си разменяхме, бяха охканията и пъшканията по време на секс.

И все пак тя ми се явяваше годеница, така че беше редно да ѝ съобща добрата вест, а именно че само след тридесет дни, когато одобрят заемите, пак ще се валим в пачки пари. И тогава ще можем отново да заживеем нещо като нормален живот.

— Хубаво! — беше единственият ѝ коментар. — И може пак ме заведеш в магазин.

За прекараните заедно осемнадесет месеца това момиче членува една-единствена дума, и то погрешно! Паметното събитие се случи, докато все още живеехме в града и аз бях под домашен арест. Ех, блажени времена! Точно тогава изръси: „Навън време е хубаво. Отивам в Сентрал Парк на разходката“.

Съвместните ни дни бяха броени и ми се струва, че и двамата го съзнавахме. И никак не се изненадах, че тя изобщо не се засегна, когато след одобряването на първия заем и закупуването на самолетен билет до Калифорния не я поканих да дойде с мен. (Дори ми се стори, че изпита някакво облекчение.)

А пък какво пътуване само се оказа! Не си спомням друг път да съм бил тъй щастлив.

За седемдесет и девет долара на нощ си наех стаичка в „Манхатън Бийч Хилтън“, а за още двадесет и девет долара на ден наех най-евтината възможна кола от „Херц“. А как стигнах дотам ли? *В икономи-класа!* При това с междинно кацане в Бостън, спестило ми още някой и друг долар! *Бях нов човек!*

А децата? Ами Графинята явно ги беше подготвила, че имам парични проблеми, понеже при първото излизане на пазар за играчки отказаха всичко друго освен бонбони. В началото това ме сломи. Не, по-лошото бе, че ме накара да се срамувам от себе си. Открай време се стремях да съм някакъв свръхестествен пример за децата си — баща, който може да им купи каквото си поискат и да ги заведе там, където си поискат. Нима работата на един баща не е да покаже на децата си най-хубавото от живота?

Явно съм се заблуждавал. С течение на седмицата започнах да осъзнавам нещо много съществено — нещо, което до този момент не бях усетил заради охолството в дотогавашния ми живот. А то е, че децата ни най-малко не се впечатляват от богатства и пари. Искат си бащата — и толкоз. Да знаят, че ги обича безрезервно и завинаги. Елементарни истини, оказали се толкова трудни за възприемане.

Полека-лека, докато се запознавах с новите им приятели, докато се хранехме в любимите им ресторанти и играехме из любимите им паркове, успях да намеря нов покой в своя живот. И да си мисля дали пък от самото начало всичко не е следвало Божият промисъл: възход и

падение с библейски пропорции, последвани от прераждане, но с новопридобита способност да ценя онова, което имам.

Преди да отлетя за дома, обещах на децата да се върна след две седмици и после да се връщам през седмица, докато накрая окончателно се пренеса в Калифорния. Този път се разделихме със смях, а не със сълзи. И без да го споменаваме, всички съзнавахме, че тати се е върнал.

Още с кацането си в Ню Йорк се залових здраво за работа, на гребена на бума в рефинансирането, който растеше в геометрична прогресия. През 2000 година бумът на интернет компаниите бе докарал Америка до смърт; през 2001-ва до смърт щяха да я докарат ипотеките. Пред очите ми се разрастваше истински мехур в областта на недвижимите имоти. Докога ли ще издържи? Имах чувството, че всеки срещнат или търсеше, или току-що бе получил рефинансиране. За две седмици уредих тридесет заема и пак хванах самолета за Калифорния.

Естествено, при наличието на толкова много заеми можех да си позволя малко по-голяма стая (е, апартамент, де) в „Хилтън“ и малко по-святна кола от „Херц“ (абе „Линкълн“). А докато стане време за третото ми пътуване, заемите така бързо се сключваха, че реших да летя в първа класа от аерогарата „Джон Ф. Кенеди“. Че какво лошо можеше да има в това? Този път печелех парите си най-законно и както я бях подкарал, за нула време щях да стана милионер!

Кацнах в Лос Анджелис и шофьорът на лимузината (е, чакаше ме лимузина, за да не губя време) изрази изненада как с моите възможности се каня да отседна в „Хилтън“.

— Що не отседнете в „Бийч Хаус“? — подметна небрежно. — Само на няколко крачки е от плажа и всяка стая гледа към Тихия океан. Вярно, не е евтино, но пък твърдо е най-добрият хотел.

— Ами какво чакаш в такъв случай? — рекох му. — Карай към „Бийч Хаус“, мама му стара! — И така, без да искам, открих своя нов дом далеч от дома. „Бийч Хаус“ беше кокетно и разкошно място, само на три километра от децата ми. При третото ни отсядане вече третираха Чандлър и Картър като известни личности. Всеки ни познаваше, а и ние познавахме всички.

Животът отново изглеждаше прекрасен.

* * *

Оставаха само две неща, които ме глождеха отвътре.

Едното беше любимата ми годеница КГБ-то.

Вече се мразехме взаимно.

Но защо продължавахме да живеем заедно, май нито един от двамата ни не можеше да си обясни. Явно се дължеше на някаква инерция — дрехите й бяха в моя гардероб, бельото й бе в моя скрин, чаршафите й застилаха моето легло и никой не обича да стяга багаж, та ако ще и Мери Попинз да се казва. Уви, с приближаването на 2001 година и сексът започна да бледнее, тоест изчезна и последната причина да живеем на един и същ пощенски код.

Днес бе Свети Валентин 2002-ра — не по-малко подходящ от всички останали дни за разваляне на най-необмисления годеж след онзи на Джони Деп с Уиона Райдър. И пречи ли ми нещо да го разваля тъкмо сега, както сме седнали да вечеряме на маса за двамата в „Американ Хотел“ в Саг Харбър? Хем заведението е високотласно, хем в тази обстановка надали една изискана дама като КГБ-то би се решила да излее върху главата ми чаша с „Луи Жадо Монтраше“, реколта 1992 година. Сомелиерът в безупречен черен смокинг и черни лачени обувки току-що бе отворил бутилката, която ми предложиха на каквато цена от триста и петдесет долара.

Фамозните сини очи на КГБ-то ме фиксираха с омраза през масичката. Попиваше всяка моя дума с възмущение — и то само петнадесет минути откакто бяхме седнали един срещу друг. А пък аз бях още в самото начало. Не бива да бързам. Не бива да допускам едно обикновено скарване, което да предизвика съветско прибиране на багажа. Сочните й както винаги по комунистически червени устни в момента произнасяха:

— Ты полный мудак! Мислиш, вие спечелили Студена война? Моля-моля! Америка гледа само пари! Пари, пари, пари! — От думата капеше презрение. — Довеждате моя страна до банкрут от разходи! Ваш Роналд Рейгън нарича нас Империя на зло и започва звездни войни! А кой спаси вас през Втора световна война, а? Ние! Двадесет милиона руски умрели за победа над фашизъм. А колко американци умрели? Десет? Невероятно! Йоб Америка... Пизда мудак!

Свих рамене, невпечатлен от поредната ѝ антиамериканска тирада.

— Ами щом толкова мразиш страната ни, Юлия... — и започнах да повишавам глас, — защо не се върнеш в своята си шибана страна или поне в онова, което е останало от нея! — Хората започнаха да извърщат глави към нас. — Но преди да ни оставиш — протегнах се към панерчето, взех една фразела и ѝ я подадох, — вземи със себе си този хляб, че да не чакаш на опашка, когато се прибереш. — И заклатих презрително глава. — Ебал съм ти и Русията! Ебаси ташака! Бяхте суперсила, а гледай на какво сте заприличали! С една Чечня не можете да се справите, нищо че ви замерят с камъни!

— *Блядъ!* — изкрещя насреща ми. — Ти за кой се мислиш? Друго момиче като мен няма намериш! Виж себе, виж мен! Ще съжаляваш!

Добре, в това отношение поне имаше право. Превъзхождаше ме безспорно по красотата. Време беше да я успокоя. Погледнах я право в очите и ѝ пратих въздушна целувка.

А тя сбърчи манекенското си носле и измърмори:

— *Мудило! Иди на хуй!*

— Е, то само външност не стига, Юлия — засмях се подигравателно. — И ти благодаря за възможността да науча това от теб. Защото, изглежда, с първите си две жени имах късмет и бях останал с убеждението, че красотата и характерът вървят ръка за ръка. Вече знам, че не е така. — И свих невинно рамене.

— Ха! Върви тогава при бивша жена, която оставила на стъпала пред съд. Ама че жена!

След всичко случило се все пак счетох за необходимо да защитя Графинята:

— Бракът ми с Надин бе приключил далеч преди да ме подведат под отговорност, но това в случая е без значение. От значение е това, което става с нас — с нашата връзка. А тя никак не върви.

— *Блядъ!* Ти говориш? Ти — кошмар в живот. Говори само деца и ипотеки — нищо друго. Пълна скука. — Отмести поглед и продължи да ругае под сурдинка на руски.

Поех дълбоко въздух и казах:

— Виж какво, Юлия, не желая да се разправяме повече. Ти бе изключително добра с мен точно тогава, когато имах нужда от нечие

внимание. — И тъжно свих рамене. — Но двамата никак не си пасваме. Идваме от различни светове, чели сме различни учебници по история. Не е наша вината, че имаме различни гледни точки. И да искаме, не може да е другояче! — И пак свих рамене. — Да не говорим, че сърцето ми е в Калифорния, където трябва да бъда, близо до децата си. За мен друг път няма. — Поклатих глава и се засмях на глас. — Без мен ще си по-добре, повярвай ми. Тепърва ми предстои да вляза в затвора — и аз не знам за колко време. Затова смятам, че още тази седмица трябва да се изнесеш. Утре заминавам за Калифорния и ще се върна чак в неделя.

С чувство на огромно задоволство:

— Вече имам план вървя. Игор идва утре помогне. Няма никога видиш отново.

Кимнах тъжно. Защото казваше истината: повече никога няма да я видя. Връзката ни не беше такава, че след нея да си останем приятели. (Та ние не бяхме приятели дори докато бяхме заедно.) Тя ще се потопи отново сред „своите“, а аз при първа възможност ще се пренеса в Калифорния, за да започна нов живот. Ще си наема къща на самия плаж — както се бях заклел пред Алонсо — и ще виждам децата си всеки божи ден, да наваксаме пропуснатото време.

Зърнах годежния пръстен на КГБ-то — годежния пръстен на Графинята! Загледах се за миг и ме заляха спомени. Това бе едно от малкото неща, останали ми от „старото време“. Всичко друго изгубих. Повечето мебели ги бях откраднали от склада, а златните си часовници бях продал на заложната къща малко преди да се набутам в бума по рефинансирането. Освен няколко костюма от Гилберто, единственото, което все още притежавах, бе черният мерцедес с четири врати. Всичко останало бе купено от ипотеките, тоест с честно изкарани пари.

КГБ-то, изглежда, улови втренчения в пръстена поглед, понеже каза:

— Ооо, значи сега иска обратно и пръстен?

Извих надолу ъгълчетата на устата си и бавно поклатих глава:

— Не. Задръж го. Продай го, пази го, носи го — каквото искаш прави. За мен този пръстен е прокълнат. Току-виж на теб пък ти донесъл късмет.

Приключихме набързо с вечерята и само след десет минути пътувахме с черния мерцедес към дома. Движехме се по „Нояк Роуд“, — дълъг, тъмен, криволичещ междуселски път, който води от Саг Харбър до селището Саутхамптън. Навън бе студено и влажно, пътят бе хлъзгав. Не бива да превишавам шейсет.

КГБ-то гледаше право напред. Облечена бе в дълго руско самурено палто, комплект с шапка, от чиято огромна периферия висеше дълга рунтава опашка — префърцунен ансамбъл, какъвто можеше да си позволи, без да изглежда глупаво в него, единствено богатата рускиня, избрана навремето за „Мис Съветски съюз“. Гodeжният пръстен бе обърнат наопаки и камъкът лежеше в здраво свития ѝ юмрук.

Явно и да исках, нямаше да ми го върне без бой.

Наведох се напред, пуснах радиото и натиснах бутона за автоматична настройка. Любовна песен. За шибания Купидон! На тоя що не вземе някой да му набучи една стрела през памперсите право в задника! Натиснах повторно бутона за смяна на станцията — и пак любовна песен.

— Внимавай! — изкрещя КГБ-то. — Животни на път!

Вдигнах поглед — ебаси майката — три елена! — само на двайсетина метра от нас и дистанцията бързо се скъсяваше. Прилив на адреналин... Натиснах спирачния педал с антиблокиращ механизъм и изревах: „Дръж се!“. Усуках волана надясно, да навлезе в гората, но мерцедесът занесе... Не!... Спирай бе, немско копеле мръсно!... Натиснах клаксона, но елените продължаваха да гледат объркано във фаровете. Присвятках отчаяно къси-дълги. Вече оставаха само десетина метра. Пак надух клаксона. Пак без полза. Навих волана силно наляво... ново поднасяне... Изправих се целият на педала... Усетих как антиблокиращият механизъм се задейства... Мръсни шваби!... Спирай, бе!... Сърцето ми бумтеше с хиляда километра в час... Спрях да дишам... край... ще се ударим... ебаси и безпомощните еленски лица... жалко за животните... Стегнах ръцете си в очакване на удара. „Дръж се!“, изревах повторно. „Ще ги ударим...“

И изведнъж, като по чудо, мерцедесът закова на двайсетина сантиметра от елените. Останахме с КГБ-то да седим онемели, със зяпнали уста, с очи, втренчени в елените, които продължаваха да стоят

замръзнали пред фаровете. А за фон Купидон продължаваше да ме изтезава в дует на Лайънъл Ричи и Даяна Рос:

*Всичко е за теб,
моя обич, моя безкрайна любов.*

— Исусе Христе! — успях да промълвя най-после, без да откъсвам очи от елените.

Гледаха ни така, сякаш им досаждаме. Изключих радиото и се обърнах към КГБ-то. Да ти еба и смотаната шапка! Но само казах:

— Ей Богу, за една бройка да се пребием! Представяш ли си!
Тряс!

Ударът от четвъртия елен бе толкова мощен, че мерцедесът, с всичките си деветстотин килограма, сякаш се вдигна на трийсет сантиметра от шосето, после се приземи отново в забавен каданс. И без да гледам, усетих, че отдясно задницата е напълно съсипана. И че еленът, разбира се, е мъртъв. Обърнах се пак към КГБ-то и шапката й:

— Добре ли си? — попитах.

Тя кимна бавно, като в сън. Прекалено шокирана бе, че да може да приказва. С ъгълчето на окото забелязах как трите елена изчезнаха в гората. Изведнъж ми трекна, че явно са били семейство, тръгнало най-вероятно да търси храна. И бях убеден, че съм убил майката. *Адски тъжно ми стана!* Казах на КГБ-то да ме изчака в колата.

Навън бе истинска леш. Огромен елен с безкрайно благо лице лежеше неподвижно на десния си хълбок. Усетих как по гръбнака ми преминаха тръпки. Вдигнах яката на палтото си да ме предпази от студа и изгледах за секунда елена. Колкото и странно да бе, все още изглеждаше прекрасен. Външни наранявания не се виждаха. Очите му бяха широко разтворени и безжизнени. Изобщо не мърдаше. Изглежда му бях прекършил врата.

Погледнах мерцедеса. Пълна скръб. От задната врата до калника цялата дясна страна бе поломена. Не бях сигурен, че ще мога да го закарам до вкъщи. Е, така ми било писано, рекох си. Последната омърсена вещ, която притежавам и която утре ще изпратя за скрап, заедно с КГБ-то.

Обърнах се отново към елена, да го огледам по-добре. Нима бе мъртъв? Нямаше вид на умрял. И изведнъж по малкия ми мозък запълзя някакъв ужасен страх. Да видиш умряло животно не е на хубаво — депеша от преизподнята, един вид. Клекнах с премаляло сърце и опипах шията за пулс. Изведнъж еленът облещи очи, а аз отскочих назад от изненада!

Бааавно, много бавно еленът се изправи на крака и затръска глава напред-назад, сякаш за да прогони паяжините от погледа си. После се отдалечи, куцукайки. И само след няколко крачки се затича право към гората, при семейството си. Въздъхнах с облекчение.

Оставаше само едно нещо да ме гложди отвътре.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

СТРАШНИЯТ СЪД

Пети юли 2003 година (седемнадесет месеца по-късно)

Делото вървеше точно така, както си го бях представял. Идеше ми да изскоча от залата на съдията Глийсън, че да повърна на спокойствие закуската си в тоалетната. Но беше крайно време да приключа с цялата лудница, да оставя всичко зад гърба си. Бях прекарал прекалено дълго време на свобода под гаранция и това бе известно на всички в залата — не само на съдията Глийсън, но и на застаналите до мен Магнум и Випускника на Йейл, а така също и на Алонсо и Агента маниак, изправили се до тях, и всички те изглеждаха доста свежо в деня на моята гибел.

На всичко отгоре местата за публика бяха заети до едно — както от приятели, така и от врагове. Спотайваха се като мишлета зад дебелата дървена преграда със закръглен парапет. Сред тях се намираха една дузина помощник федерални прокурори (мои приятели, колкото и да не е за вярване), половин дузина журналисти (врагове, естествено) и шепа напълно непознати хора, дошли да не пропуснат осъждането ми (садисти, рекох си), плюс обичните ми родители Лудия Макс и Света Лия, желаещи да ми окажат морална подкрепа.

Процесът бе почнал само преди десет минути и в този момент Магнум пледираше пред Глийсън глобата ми да е по-малка от наложената на Дани. Глийсън го бе изтряскал с двеста милиона долара обезщетение, платими на части от по хиляда долара месечно. С това темпо щеше да възстанови откраднатите пари след някакви си шестнадесет хиляди години, някъде към следващия ледников период, когато парите няма да имат никаква стойност. Въпреки това едно обезщетение от двеста милиона ми се струваше възмутително. Не че и аз не заслужавам подобна глоба, но как, по дяволите, ще успея да я изплатя? Всъщност според Магнум от мен не се и очаквало подобно нещо. Глобата била по-скоро символична. Но това не го възпря да постави въпроса пред Глийсън.

Глийсън обаче му отне думата:

— Съжалявам, но ми се налага да ви прекъсна, господин О'Конъл. Понякога обезщетението може да е и символично, но в този случай не е. Господин Белфърт знае как да печели пари, ако мога така да се изразя. И ще изкара куп пари след излизането си от затвора.

— Разбирам ви — рече Магнум, — но присъденото по делото на Поуръш превишава далеч... — Мама му стара, за какво му е на Магнум да се заяжда със съдията Глийсън? Какъв шибан смисъл има? Да ми тръсне там символичната глоба, пък да ми даде по-лек срок за излежаване. — ... не става дума за пазарлък — продължаваше Магнум. — Просто не желая да се съглася с нещо, което да превишава реалните му възможности с цели сто милиона.

В настъпилата кратка тишина очаквах всеки момент Глийсън да избухне: „Как смееете да поставяте под въпрос решенията ми в тази зала! Ще отговаряте за обида на съда, Магнум!“. За моя най-голяма изненада обаче той, без да му мигне окото, занижи дължимото от мен обезщетение до сто и десет милиона долара. След което попита:

— Имате ли да кажете нещо относно срока за излежаване, господин О'Конъл?

— Да, ваша светлост — кимна Магнум. *И не се увличай, рекох си на ум. Алонсо обеща да отправи гореща молба в моя полза, така че не му отнемай тази възможност!* — Но съвсем накратко. — *Слава Богу!* — Напълно съзнаваме, че в гледаното пред вас дело става дума за сериозно престъпление, за пространно престъпление, както по отношение на броя на жертвите, така и по отношение на понесените от тях щети.

Браво бе, Магнум! Що не вземеш да го подсетиш и за слабостта ми към курвите, дрогата и хвърлянето на джуджета? Карай нататък, мама ти стара!

— Първо на първо — продължи Магнум, — господин Белфърт отчита факта, че през въпросния период на дейност е бил подтикван от егоизъм и алчност, като същевременно си е навлякъл и сериозна пристрастеност към наркотиците, съвпаднала с чувството му за вина за извършените престъпления и усилията му... — На това място изключих. Прекалено болезнено ми бе да го слушам.

Аз, естествено, съзнавах, че Магнум върши точно онова, което се иска от него с цел да минимализира стореното от мен. Глийсън не би

приел и една дума в положителен смисъл. Но всъщност единственият, който можеше наистина да ми помогне по това дело, бе Алонсо. Всичко казано от Магнум щеше да се възприеме като идващо от устата на платен говорител, всяка моя дума щеше да се възприеме като идваща от устата на отчаян човек, готов да говори каквото и да било, само и само да отърве кожата си.

— ... а в случая — заключи моят говорител, — въпреки сериозния характер на престъпленията му, смятам, че господин Белфърт заслужава по-благосклонна присъда.

— Благодаря — каза съдията, достатъчно печен, за да знае, че Магнум би пледирал за благосклонност за почти всяко престъпление освен изнасилване или убийство.

При което Глийсън се обърна към мен:

— Господин Белфърт?

Сведох смирено глава и рекох:

— Ваша светлост, бих желал да се извиня на... — *Млъкни бе, глупак! Не се извинявай на цял свят! Никой няма да ти повярва!* — ... всички, които изгубиха парите си... — и като подхванах: заизвинявах се на всички до един, макар да съзнавах, че само си хабя силите и че думите ми звучат абсолютно кухо. Но не можех да се спра — умът ми се движеше по двете писти с хиляда километра в час. По едната писта леех извинения...

— ... да съставя списък на всички и да им поднеса извиненията си, но списъкът ще излезе толкова дълъг, че няма...

... Докато по втората писта си мислех колко по-добре ще е, ако просто кажа: „Абе, ваша светлост, знам, че стореното от мен е отворително и силно се изкушавам да прехвърля цялата вина на наркотиците, но истината е, че не са те виновни. Просто излязох едно алчно копеленце — и то алчно не само за пари, а и за секс, за власт, за възторг от страна на връстниците му и за всичко друго, което ви дойде на ум. А най-лошото, ваша светлост, е, че съм надарен с няколко прекрасни дарби, но вместо да ги използвам по честен, продуктивен начин, аз ги използвах, за да корумпирам други хора, да ги прилъгвам да участват в моите зли помисли...“

— ... че когато поставих основите на „Стратън“ изобщо няха намерение така да се развият нещата, но много бързо осъзнах какво точно върша и продължих да го върша, докато не ме спряха. Поемам

пълната отговорност за деянията си. Мога да виня единствено собствената си алчност — алчност за власт, за пари, за слава. Някой ден ще се наложи да давам дълги обяснения на децата си и се надявам те да се поучат от грешките ми. Моля се само всичко това да остане в миналото и да започна да възмездявам хората. Това е най-доброто, което мога да сторя. — Сведох глава в знак на разкаяние и тъжно я поклатих.

Отказах да вдигна поглед през последвалите няколко секунди тишина. Според мен словото ми не бе ни най-малко убедително.

След това чух Глийсън да казва:

— Господин Алонсо?

И Алонсо заговори:

— Ваша светлост, току-що чухте как обвиняемият описва накратко колко много съжaliaва, колко много размишлява по въпросите на честността и етичността и как се мъчи да живее правилно всеки ден, и ако бях на ваше място, доста щях да се замисля дали да повярвам на обвиняем, който е извършил подобни деяния. Но пък и аз в продължение на много часове разговарях с този човек на тема честност и етичност. Може и да съм наивник, но според мен той напълно добре е осъзнал тези понятия. И действително, наистина се мъчи да се отдалечи от миналото си и да промени своя начин на живот.

— Не знам дали ви е известно, но аз се запознах с него в деня, в който го пратихте в предварителния арест заради пътуването му с хеликоптер до Атлантик Сити. — Божичко, от всичко станало точно за това ли трябва да го подсеца? — Но през изминалите от освобождаването му няколко месеца ми се струва, че забелязвам коренна промяна в този човек. Той наистина е осмислил какво е сторил — и още по-важно — какво му предстоеше да стори в качеството му на човек, сътрудничейс с прокуратурата. И съм на мнение, че е схванал нещата точно. Възможно ли е да проявим скептицизъм? Разбира се. Но дали ми се струва, че би трябвало да повярваме на онова, което току-що каза? Да, струва ми се.

Преди да се яви като свидетел по делото срещу Гейто, той прекара над сто часа с мен да се подготви. Това беше най-тежкият период в живота му. Мъчителен период, през който посветихме много време на това да обсъждаме какви точно измами е извършвал в

миналото си, и тъкмо затова искам да изкажа скромното си мнение, че си заслужава да повярваме в току-що изказаните негови намерения.

Хвърлих бегъл поглед на Глийсън и видях, че кима. Дали обаче кима в знак на съгласие, запитах се? Трудно е да се каже. Тоя съдия е железен. Не се издава с нищо.

— Благодаря — каза Глийсън. — Оценявам тактичността на всички изказали се дотук да не се разпростират върху крайностите, свързани с настоящия процес. Имам предвид крайно престъпното поведение от страна на господин Белфърт, както и крайно подчертания характер на сътрудниченето му. А то е наистина изключително и аз го отчитам. — При което ме фиксира с поглед. — Благодарение на него ще приспадна много, много години от обичайния размер на присъдата за многогодишни безогледни, арогантни измамни действия като вашите. — После включи невероятния си смаляващ лъч и усетих как ставам все по-малък, докато казваше:

— Възползвали сте се от десетки хиляди невинни хора, които са се доверили на вас и на вашите служители. Отнасяли сте се с насмешка към надзорните органи и сте ги мамили. Живели сте с огромен размах — *Хайде, почна се!* — с най-огромен размах, но не благодарение на дарбите си — а аз ни най-малко не се съмнявам, че сте даровита личност — а на това, че сте били готов да лъжете, да мамите и крадете, с което сте поставили конкурентите си в неизгодно положение. Не всички, но повечето от тях — онези, които са действали в рамките на нормата и са полагали усилия да действат честно и почтено, без да крадат парите на толкова много хора, на колкото сега ви е невъзможно да се извините.

Това, че очевидно сте се променили, оказва силно влияние върху присъдата, която ще ви постановя. Вземам под внимание както съдържанието на писмото 5К, така и казаното от господин Алонсо. Изглежда, в живота ви наистина е настъпил поврат. Но все пак ми се струва, че най-важният и най-непредвидим аспект на настоящия процес се свежда до това каква присъда всъщност заслужавате. — Спря и въздъхна дълбоко, както щеше да въздъхне и самият цар Соломон, ако му се налагаше да издаде присъда над разкалялия се Вълк от Уолстрийт.

Стегнах бузите на задника си и отправих молитва към Всевишния. Беше дал на Дани четири години, които, след съответните

приспадания, се равняваха на малко по-малко от две. По мои и на Магнум изчисления моят срок следваше да е по-кратък.

— Трудно, изключително трудно решение. Обмислях го продължително и усилено. И заключението ми е, че следва да ви осъдя на срок от четири години. Осъден сте.

Публиката в залата зажуужа.

А стомахът ми се обърна наопаки, преди мозъкът ми да е осмислил думите му. Какво ще кажа на децата? Пак ще се леят сълзи. Ключнах глава поразен. Не можех да повярвам на ушите си! Та той ме поставяше в най-лошия край на спектъра, давайки ми присъда, равностойна на онази на Дани. Аритметиката обсеби ума ми. Колко месеца ще ми останат след полагащите ми се приспадания — петнадесет процента за добро поведение, което прави 7,2 месеца, плюс осемнадесетте месеца за лечение на наркоманията ми, тоест четиридесет и осем минус 25,2 месеца равно на двадесет и два до двадесет и три месеца затвор.

А Глийсън продължи:

— Осъждам ви и на обезщетение в размер на сто и десет милиона долара — *голяма работа*, — *рекох си*, — на вноски от по петдесет на сто от brutните ви доходи. — *Ебаси майката!*

Нов изблик на възбуда сред публиката! Присмиват ли ми се? Надали, но поне така ми звучи. И какво ли си мислят сега родителите ми?

Времето изведнъж забави своя ход. Чух как Магнум отправя молба към съдията Глийсън да препоръча включването ми в програма за лечение на наркомания... Глийсън се съгласи... После Магнум помоли за отсрочка на датата за явяването ми в затвора... и Глийсън ми даде деветдесет дни. С Магнум бяхме обсъдили предварително дали да не помолим за отсрочка до след Нова година и той реши, че моментът е подходящ. Внесе молба до Глийсън да разреши да излежа присъдата си в Калифорния, за да съм по-близо до децата си, и Глийсън, естествено, се съгласи.

И изведнъж видях как Глийсън става от стола си. Край. Всичко приключи. Никакво обжалване, никакви отчаяни опити в заключителните секунди, нищичко. Влизам в затвора за близо две години. Плюс глобата — петдесет на сто! Кошмар! Дали изобщо ще успея да покрия всички дългове? Може, ако наистина ударя къоравото.

Което означава, че ще трябва да изкарвам поне двойно повече от останалите, ако искам да живея като тях. Е, дотолкова ще успея да се справя, рекох си.

В коридора пред съдебната зала ме чакаше целият екип — Алонсо, Агента манияк, Мормона, Магнум, Випускника на Йейл и родителите ми. Продължавах да се движа в някаква мъгла. Още не се бях съвзел от шока. Физиономиите около мен бяха печални. Извинения от Алонсо, Агента манияк и Мормона: все се надявали на нещо по-добро. Благодарих им и обещах да не прекъсвам връзката. Поне тази с Агента манияк възнамерявах да поддържам. Колкото и различни да бяхме, сума ти неща бяхме научили един от друг. И независимо от изхода, смятах, че аз съм извлякъл по-голяма изгода от срещата ни.

После се извърнах към Магнум и Випускника на Йейл и се прегърнахме. И двамата се бяха справили отлично, особено в най-важните моменти. Ако се случи да закъса някой, на когото силно държа, без капка колебание бих му препоръчал услугите на „Дифайс, О’Конъл енд Роуз“. С тях категорично ще се чуваме.

Едва тогава прегърнах и родителите си — първо баща ми. Лудия Макс беше самото хладнокръвие, непоклатим като Гибралтарската скала. Но това се и очакваше — него нищо не го успокояваше така успешно, както една хубава катастрофа. Знам, че вътрешно плачеше за мен, но и на двамата ни бе ясно, че тъкмо това най-малко може да ми е полезно в момента. С възможно най-тъжната усмивка протегна ръце и ме сграбчи за раменете. После се взря в очите ми и каза:

— И това ще го преживеем, синко. Майка ти и аз винаги ще сме на твоя страна.

Кимнах — да му покажа, че му вярвам. Бяха свестни хора и вероятно единственото хубаво нещо, произлязло от „Стратън“, бе финансовата сигурност, която получаваната от баща ми заплата им бе осигурила. Щеше да им даде възможност да остарееят спокойно и достойно, без финансови затруднения. Поне с това се гордеех.

Докато прегръщах майка ми, от очите ѝ бликнаха сълзи и усетих как се разрида в обятията ми. От нея пък точно това ми трябваше — да знам, че на света има поне един човек, който страда повече от всички останали, взети заедно. Майка ми Лия Белфърт бе великолепна, сложна натура — изключително морална жена, наблюдавала как синът ѝ живее по начин, съдържащ всичко, което тя ненавижда — хедонизъм,

излишен лукс и пълно несъобразяване с останалите хора на този свят. Но въпреки всичко ме обичаше, може би повече, отколкото преди, просто защото се нуждаех от обичта ѝ.

Много внимателно я хванах за раменете по начина, по който ме бе хванал баща ми. Усмихнах се насила:

— Не се притеснявай, мамо. Четирите години са всъщност по-малко от две, след като ми приспаднат разни работи. Няма да усетиш как ще отлетят. Всичко ще е наред.

Тя обаче заклати неразбиращо плава:

— Не мога да проумея защо те осъдиха на толкова години, колкото и Дани. Само това не мога да си го обясня.

— Така е — съгласих се. — И на мен ми се струва доста несправедливо. Обаче такъв е животът, нали разбираш?

Кимна ми. На седемдесет и една годишна възраст сигурно ѝ беше по-ясно, отколкото на мен.

— Пък и Глийсън е прав, мамо. Знаеш. — Свих рамене. — Май всички го знаят. Аз бях мозъкът зад всички тези операции, а не Дани, и след всичко това няма начин да не ме пратят поне за известно време в затвора. Но Глийсън е и умен човек — съвсем наясно е с програмата за лечение на наркоманията и за приспадането на време за добро поведение. Така че всъщност ме осъди само на две години, колкото да усетя ръката на правосъдието, но не и да ми провали бъдещето. — И ѝ намигнах. — Както и да е, ще имам повече време за четене, така че не е толкова зле, колкото си го представяш. — И пак се насилих да се усмихна.

— Кога ще кажете с Надин на децата? — попита баща ми.

— Нищо няма да им казваме — отвърнах безизразно. — Поне засега. Няма смисъл да ги тревожим. Ще изчакаме, докато дойде време да вляза. Тогава заедно ще им го съобщим. Както и да е, време ми е да тръгвам. Да си стегна багажа.

— До Калифорния ли ще ходиш? — попита майка ми.

— Няма да ходя до Калифорния, мамо — усмихнах се гордо. — Премествам се да живея там.

Не можеха да ми повярват.

— Точно сега ли? — попита баща ми. — Какъв смисъл има, когато те чака подобна присъда?

— Знам, че няма смисъл — отвърнах небрежно, — но вече съм го решил. Обещах го навремето на дъщеричката си и нямам намерения да я разочаровам. — И свих рамене, един вид „Понякога обичта надделява над логиката, нали ме разбираш?“. — Надявам се да ме разберете — рекох.

Повече думи не бяха нужни — и те бяха родители.

* * *

Та така станах жител на щата Калифорния, независимо от мнението му по въпроса. Нужна ми бе само една седмица да си намеря красива къща до самия океан, на десетина преки от дома на децата ми, и се заех с онова, което бях обещал през онази вечер на Алонсо: да наваксам за изгубеното време и да прекарам на спокойствие, потопен в нормалния живот, последните ми три месеца на свобода — да готвя на децата, да гледам с тях телевизия, да ги карам на училище, на тренировки по футбол, волейбол и на игра с другарчетата им.

Трите отпуснати ми месеца отминаха неусетно.

Първи януари 2004 година — слънчева сряда, а в четвъртък трябваше да се явя в затвора. По мои изчисления имах два варианта — да се явя доброволно или да чакам приставите да ме потърсят. И макар и двата варианта да не ме устройваха, бях се примирил с първия. Децата, естествено, нямаха никаква представа какво ме очаква, но им предстоеше да научат.

В този момент слизаха с разцъфтели усмивки по стълбите, а след тях вървеше доста притеснената Графиня. Двамата с Джон седяхме във всекидневната им, а тя, по ирония на съдбата, страшно ми напомняше за предишната, на „Медоу Лейн“: витрина вместо задна стена, предлагаща страхотна гледка към океана, шикозно износени мебели (макар и леко по-официални тук), разхвърляни навсякъде десетки възглавнички, покривчици и въз скъпи джунджурии и зидана от пясъчник камина, стигаща чак до тавана. Това потвърди за сетен път съмненията ми, че Графинята си има определени предпочитания към подредбата на крайморските си жилища.

— Не се притеснявай — каза ми Джон, седнал на отсрещния край на дивана. — Ще се грижа за децата ти като за свои.

— Знам, Джон — кимнах тъжно. Вярвам ти много повече, отколкото предполагаш. — Което си беше самата истина. През последните шест месеца го бях опознал добре — благ, щедър, отговорен, харизматичен и упорит мъж, който, верен на думата си, наистина се отнасяше към децата ми като към свои. Убеден бях, че ще им е добре при него и че нищо няма да им липсва.

— Здравей, тати — приседна до мен Чандлър. — Какъв ще е този семеен разговор?

Картър обаче не седна — на около четири метра разстояние от дивана се засили и се плъзна по бели чорапи по теракотените плочи, хвана се за облегалката и се прехвърли през нея в коремно-претъркалящ стил. Приземи се без инциденти от другата ми страна.

— Здравсти! — изчурулика весело, облегна се назад и качи крака върху масичката за кафе от австралийска мимоза.

Джон, който не си поплюва по отношение на дисциплината, го изгледа укоризнено, при което Картър забели сините си очички и свали крака на пода. В това време Графинята се настани на фотьойла „Хепълуайт“ до онзи на Джон. Останала си беше красавица, макар леко позастаряла, но като имам предвид какво беше преживяла покрай мен, продължаваше да изглежда дяволски добре. И тя като нас с Джон бе облечена лежерно, по дънки и тениска. Децата бяха по къси панталонки и ухаеха на младост и здраве.

Поех дълбоко въздух и им казах:

— Вижте какво, деца. Искам да си поговорим по един въпрос и ми се ще да ми седите в скута, докато ви приказвам. — И им протегнах по една ръка да ги приканя.

Картър, с всичките си двайсет кила, мигновено скочи в скута ми и се намести на дясното ми бедро с крака, провиснали между моите. И ме обгърна с двете си ръчички. Едва на седем годинки, явно не усещаше какво става.

Чандлър се приближи по-бавно, по-предпазливо.

— Някой болен ли е? — попита притеснено, докато сядаше на другия ми крак.

— Не — отвърнах, — никой не е болен.

— Но има лоша вест, нали?

— Да, миличко — кимнах тъжно. — Налага ми се да замина за известно време — не кой знае колко от гледна точка на един възрастен

човек, но на вас двамата ще ви се стори страшно дълго.

— За колко дълго? — моментално попита тя.

Притиснах ги и двамата по-плътно към себе си.

— За около две години, миличко.

И видях как първите сълзи изпълниха очите ѝ.

— Недей! — рече умолително. — Не може пак да заминаваш. Та ти толкова скоро се пренесе! Не ни оставяй!

— Виж какво, слънчице — рекох, докато се мъчех да задържа напирашите сълзи. — Искам и двамата да ме изслушате много внимателно. Преди много години, когато още работех на борсата, извърших някои много лоши неща — от които вече се срамувам — и покрай тях много хора изгубиха сума ти пари. И сега, след толкова години, ще трябва да заплатя за стореното, което означава, че ще трябва да престоя известно време в затвора и...

Тя рухна в обятията ми:

— О, тати, не! Недей... — И се разплака истерично.

Повече не можах да задържа сълзите си.

— Не плачи, Чани, моля те... — При което и Картър рухна в обятията ми и ревна истерично:

— Недей, тати! Не отивай, моля те...

Гушнах го, докато ридаше на рамото ми.

— Не плачи, недей — загалих го по гръбчето. — Всичко ще се оправи. — После се обърнах и към Чани: — Не плачи, бебче. Повярвай ми, няма да усетиш колко бързо ще мине времето!

Графинята не издържа, рипна от фотьойла, приседна на ръба на дивана и също запрегръща децата:

— Не плачете... Няма страшно. Всичко ще е наред! — Забелязах, че и тя плаче и думите и излизаха между хлиповете. Тогава и аз ревах, при което Джон скочи от своя фотьойл и бързо приседна на ръба на масичката за кафе. И той гушна децата да ги утеши. Още не ревеше, ама малко му оставаше да почне и той.

Нищо друго не ни оставаше, освен да оставим децата да се нареват. Съзнавахме го и тримата възрастни, а май и децата го усещаха. Трябваше да се пролеят доста сълзи, преди да осъзнаят станалото или поне да го приемат.

След няколкоминутно галене по гърбове и коси и приказки за дни за посещения, телефонни разговори и размяна на писма започнаха

да се поуспокояват. Едва тогава се захванах да им обясня, доколкото мога, как беше станало всичко — как на много млади години съм създал „Стратън“ и как много бързо съм изгубил контрол върху събитията. И им рекох:

— Голяма част от станалото се дължеше на наркотиците, които ме тласкаха да върша ненормални неща. И смятам, че е много важно да се поучите от грешките ми, понеже някой ден, като пораснете, може да се озовете сред хора, които употребяват наркотици и ви разправят колко са готини, колко хубаво ти става от тях и тем подобни приказки... Могат дори да опитат да ви принудят и вие да пробвате, което ще е най-лошото. — Поклатих мрачно глава. — Ако се стигне дотам, искам да се сетите за татко си и за всичките проблеми, които наркотиците са му причинили, и как насмалко не са го убили. И тогава ще осъзнаете, че не бива да вземате, окей?

И двамата кимнаха и казаха „окей“.

— Хубаво. За мен е много важно да разберете всичко това, защото тогава ще ми е по-лесно да преживея раздялата с вас. — И млъкнах за миг със съзнанието, че им дължа много по-пространно обяснение от стандартното оправдание, че дрогата е била виновна за всичко. — И по други причини допусках грешки, деца. И макар да не са толкова големи злини, колкото са наркотиците, те също са много лоши сами по себе си. Трябва да знаете, че татко ви не е израснал сред толкова много пари, както растете вие — и посочих прозореца с главозамайващия изглед към Тихия океан — затова имах много силното желание да забогатея. И това ме подведе да хитрувам, че да забогатея по-бързо. Знаете ли какво значи да хитруваш?

Картър поклати отрицателно глава. А Чандлър попита:

— Да крадеш пари?

Слисах се. Погледнах Графинята. Беше стиснала устни, мъчейки се май да не се изсмее. Изгледах и Джон, който сви рамене, един вид „Бащичко!“. И чак тогава се обърнах към Чандлър.

— Не, не бих казал, че съм крал пари, Чани. Това не е точният израз. Но да ти дам един пример. Представи си, че ти се обаждат някоя приятелка и ти казва, че е видяла страхотна играчка, но че трябва да ѝ помогнеш с пари, за да си я купи. И ти се съгласяваш, понеже от описанията ѝ разбираш, че играчката е едва ли не най-хубавата на света. И едва после научаваш, че играчката изобщо не струва толкова

много, колкото ти е казала, и че с парите ти си е купила бонбони, които даже не е разделила с теб. — И поклатих мрачно глава. — Разбираш ли ме какво искам да ти кажа? Това нали е лоша постъпка?

— Значи е откраднала от мен! — кимна обвинително Чандлър.

— Да! — съгласи се Картър. — Откраднала е!

Не мога да повярвам! Добре де, да приемем, че и аз крадах, но поне го правех със замах! И не съм опирал никому дулото на пистолет в челото! Добре де, ама как да обясниш на едни деца тактиката на продажба с натиск и спекулирането с акции?

Тук се намеси Графинята:

— Е, има нещо общо с кражбата, с тази разлика, че когато сте на нашите години, се предполага да имате достатъчно разум, че да не прашате парите си на непознати, за да си купуват играчки, нали така? Длъжни сте да отговаряте за собствените си действия. Разбирате ли ме?

— Да — отвърнаха в един глас, макар да не бяха много убедени, че е така. Но все пак съм благодарен на Графинята, че ми се притече на помощ.

През останалата част от вечерта се проляха още сълзи, но най-страшното беше минало.

Тъй като не им оставаше никакъв избор, децата се примириха с факта, че известно време ще ме виждат само в дните за посещения. И единствената ми утеха през тази нощ бе това, че заспах точно така, както исках — с Чандлър и Картър в обятията ми — след като бях удържал на даденото на дъщеричката ми обещание и се бях преместил в Калифорния.

ЕПИЛОГ

В СТРАНАТА НА МЪЛЕТИТЕ

Откъде пък се взеха всичките тия мълети?^[1]

Това не бе първата ми мисъл при влизането ми в административната сграда на затвора „Тафт“, но ми дойде много скоро след нея. А първата ми мисъл всъщност бе, че сградата притежава достолепен вид. Приемната бе с висок таван и проветрива, с лек излишък от американски знамена и малка чакалня с тапицирани столове покрай едната стена. Зад големия, покрит с гетинакс тезгях на приемната седяха двама униформени надзиратели, по един от двата пола, с най-вече скучаещи изразения.

И колкото и да е странно, и двамата имаха подстрижка в стил „мълет“.

Мълетът на мъжа се състоеше от червеникавокафява коса с гъстотата на магарешки тръни, струпана поне на осем сантиметра височина над смуглото му теме и подстригана съвсем късо отстрани. На тила обаче мълетът бе нежен като царевична свила и се спускаше на петнайсетина сантиметра под светлосивата яка на униформената му риза.

Мълетът на жената имаше сходна конструкция, но косата ѝ бе руса, с цвят на ананас и много по-дълга отзад.

През изминалата седмица се бях посветил на известно разузнаване, в хода на което научих от „знаещ човек“ (сиреч бивш обитател), че следва да се явя по сив анцуг, бяла тениска и бели маратонки. (Всичко друго щеше да подлежи на конфискация, след което ще го върнат на близките ми в кашон.) Единственото изключение се правело за тенис ракета и той горещо ми препоръча да си донеса своя, тъй като предлаганите от управата на затвора били със съмнително качество.

Та точно в 11:00 в петък, втори януари 2004 година, влязох в административната сграда по сив анцуг с чисто нова ракета „Хед“ под мишница.

— Казвам се Джордан Белфърт — съобщих на двата приемащи мълета. — Идвам да си излежа присъдата.

— Добре дошъл в „Тафт“ — отвърна женският мълет с изненадващо дружелюбен тон. — Седни ей там — и ми посочи редицата столове. — След малко ще дойдат да те поемат.

Само след минути пристигна трети пазач — нисък, набит, блед и невзрачен, с женски ханш и люлееща се походка, намекваща за ниска интелигентност. Облечен бе в същата сива униформа като другите двама, макар неговата да изглеждаше доста подплатена. Носеше клипборд в дясната си ръка. Върху сплескания му череп се мъдреше светлокестеняв мълет, достатъчно тучен да поеме птиче гнездо. Погледна в клипборда и попита:

— Ти ли си Белфърт?

— Да — отвърнах, отчитайки факта, че вече не бях нито господин Белфърт, нито дори Джордан Белфърт, а просто Белфърт.

— Окей — рече с досада. — Върви след мен, Белфърт. Преведе ме през поредица страховити на вид железни порти, последната от които се тресна заплашително зад гърба ми. Цялата обстановка гласеше: „Вече си затворник. Забрави за всичко, което знаеш от външния свят“. Влязохме в малка стая без прозорец, без маса, без столове, само с една голяма бяла завеса, провиснала от тавана пред далечната стена.

— За какво ти е тая тенис ракета? — изрепчи се пазачът.

— Разпределен съм в лагера с облекчен режим. Казаха ми, че мога да си нося ракета за тенис.

— Вече не е разрешено. Беше допреди няколко години. — После пак погледна в клипборда, погледна към мен и рече: — Сигурен ли си, че си за лагера? Тука пише, че си за лекия.

В „Тафт“ имаше два отделни сектора — лек и лагерен режим. В лекия бяха истинските затворници, а лагерът се обитаваше от така наречените лагериращи. В лекия, макар да нямаше убийци и изнасилвачи, чат-пат имаше случаи на насилие, но не и в лагера. Лагерът дори нямаше ограда — лежиш на честна дума и можеш да излезеш, когато ти скимне.

— Сигурен съм, че съм разпределен в лагера — рекох, стараейки се да запазя самообладание. — Съдията изрично го упомена, когато произнасяше присъдата ми.

— Ще го изясниш със съветника си — сви рамене оня с безразличие. — Дай ми сега маратонките си.

— Маратонките ли? — И погледнах към чисто новия си чифт „Найки“. — Какво им е на маратонките ми?

— Имат червена ивица. Позволены са само чисто бели маратонки. Ще ги изпратим обратно на близките ти заедно с тенис ракетата. Върви сега зад завесата и се съблечи.

Изпълних указанията и само след две минути — след като ме накара да опъна ушите си, да прокарам пръсти през косите си, да отворя уста, да размърдам език, да вдигна първо единия крак, после другия и най-накрая да си вдигна тестикуларната торбичка (както я нарече), онзи ми върна анцуга и ми нареди да се облека. После ми връчи чифт сини брезентови чехли, подобни на онези, които председателят Мао раздаваше на политическите дисиденти при вкарването им в лагерите за превъзпитание.

— Твоят съветник е госпожица Ричардс^[2] — каза пазачът. — До един час ще е тук. Междувременно можеш да се настаниш удобно. — Последните няколко думи бяха гарнирани с яка доза ирония — в стаята нямаше на какво да седне човек, освен на евтиния балатум на пода. След което излезе и заключи вратата след себе си.

Спокойствие, рекох си! Няма начин да ме натикат в лекия. Такива като мен са за лагера! В миналото си нямам насилствени деяния, предишни присъди също нямам. Да не говорим, че и с властите сътрудних!

След тридесетина минути вратата се отвори и в стаята влезе моята съветничка госпожица Ричардс — огромно женище, минимум метър и осемдесет и два, с рамене като на защитник от професионалната лига по американски футбол и с едри, месести черти като на шар пей^[3]. Тъмнокестенявият ѝ мълет стърчеше горе-долу на километър и половина над темето ѝ. Облечена бе в ежедневни улични дрехи — сини дънки и тъмносиньо яке, а на краката си носеше черни армейски боти.

Преди да успее да отвори уста, аз вече бях рипнал от пода с думите:

— Госпожице Ричардс, изправен съм пред сериозен проблем: надзирателят, който ме доведе, твърди, че съм за лекия режим, а

поначало съм разпределен в лагера — така препоръча съдията, когато ми четеше присъдата.

Хвърли ми дружелюбна усмивка, която извади на показ чифт резци, така яко застъпени един с друг, че изглеждаха по-скоро като един огромен стърчащ преден зъб. И усетих как по гръбнака ми полазиха тръпки. След което съветничката Едрия зъб ми нареди с доста весел тон:

— Добре, да вървим да я изясним тая работа — и тръгна пред мен.

Едрия зъб се оказа много приятна личност. Отведе ме до една малка стая за интервюта, където в продължение на няколко минути разглежда досието ми. Накрая каза:

— Имам добра новина за теб, Белфърт. Мястото ти наистина е в лагера.

Слава Богу, рекох си! Такива като мен само там ги пращат. Знаех си аз. Защо изобщо ми трябваше да се притеснявам, мама му стара? Ама че съм глупак!

Но след това:

— Чакай, чакай! Май поизбързах!

Нова вълна от паника:

— Сега пък какво?

— Отговорният служител за времето, през което си бил под гаранция, не ни е изпратил досега доклада си. Така че не мога да те сложа в лагера, докато не го получа. В него се съдържа цялата информация за делото ти.

С почти паника в гласа:

— Значи ме слагате в лекия, така ли?

— О, не — хвърли ми едрозъба усмивка тя. — Не мога да те сложа в лекия. Засега те слагам в дупката.

Очите ми изскочиха от очните кухни като дървени закачалки.

— В дупката ли? В единичка, така ли?

— Да, но само докато ти дойде документацията. Обикновено идва за около седмица.

Нова паника навръх предишната:

— Цяла седмица? Че какво толкова има да се бавят документите ми? Не може ли да ги пратят по факса?

Стисна устни и бавно поклати глава.

— Боже мили! — изстенах. — Цяла седмица в дупката! Защо ме наказваш така?

Едрия зъб кимна:

— Ами добре дошъл в „Тафт“, Белфърт.

* * *

Първо ми взеха дрехите, после ми връчиха оранжев гащеризон и ми върнаха чехлите от лагера за превъзпитание, след което ми наредиха да сложа ръце зад гърба си и с любезна усмивка ми щракнаха белезниците.

Всичко това бе извършено от двама униформени надзиратели от „Специално отделение“. Помещаващо се в недрата на административната сграда, СО е мястото, където държат най-тежките случаи. Закопчан и обзет от паника, бях съпроводен по дълъг, тесен коридор със заплашителни стоманени врати от двете страни.

Както и очаквах, двамата ми придружители бяха съвсем различна порода от дружелюбните мълет. (Нито един от двамата не бе подстриган на мълет, можете ли да си представите!) Бяха необичайно високи, със свръхразвити мускули и свръхразвити челюсти, подсказващи злоупотреба със стероидни препарати, съчетана с вродена склонност към насилие. Докато пресичахме СО, не разменихме нито дума, като се изключи случайната ми забележка, че ме пращат в СО не защото съм се провинил, а заради някаква липсваща бумащина. (Та да се държат по-внимателно с мен.) При която и двамата свиха рамене в смисъл „Дреме ми на чепа!“.

Пазачите спряха и отключиха една от стоманените врати.

— Влизай — нареди ми единият. — След като затворим, подаваш китките си през процепа и ти махаме белезниците. — При което ме набутах в една невероятно тясна килия — горе-долу два на четири метра. Два стоманени нара бяха занитени към едната стена, на другата бе занитен един комбиниран стоманен чин със стол, но най-видното място се заемаше от стоманената тоалетна чиния без седалка — за изхождане пред очите на всички, желаещи да гледат. Зарешетеното със стоманени пръти прозорче гледаше към някакво прашно поле. Долният нар бе вече зает от друг затворник — бял мъж на средна възраст с

дълго неவிждала слънчеви лъчи кожа. Прехвърляше някакви книжа и за мой най-голям ужас имаше най-великия мълет от всички, които бях видял до този момент. Мълет от световна класа, ви казвам — къдрава червена коса, тъй плоска отгоре, че и карти можеш да наредиш. В мига, в който пазачите затръшнаха вратата, онзи скочи от нара и попита:

— Какво стана? Какво ти приписаха?

— Нищо — отговорих. — Явих се доброволно, но ми я нямало преписката.

— Вечният номер — забели очи онзи.

— В какъв смисъл?

— В този, че печелят пари, когато вкарат някой в дупката. „Тафт“ всъщност не е част от Федералното управление на затворите, а частна корпорация, бизнес. Предполагам, че ти е известно.

— Знам — кимнах. — Собственост е на „Уейкънхът Корпорейшън“.

— Именно. И за всеки прекаран от теб в дупката ден „Уейкънхът“ получава по сто долара от федералните власти. Няма значение. Казвам се Сам Хаусман^[4]. — И протегна свит юмрук за затворническо здрависване.

— Джордан Белфърт — представих му се, докато се пукнахме леко по кокалчетата. — Ти за какво си в дупката?

— Внесох искане за запор върху дома на главния надзирател, а и на къщите на неколцина от пазачите.

Очите ми се изцъклиха.

— Запор върху жилището на главния надзирател! От какъв зор?

— Имам си причини — сви рамене онзи. — Същото направих и по отношение на съдията, който ме осъди. И на прокурора. Направо им съсипах възможността да получават кредити. И сега започвам да се боря за конфискация на жилищата им. А ти за какво си в пандиза?

Боже мили, тоя мълет е пълна откачалка!

— За манипулиране на ценни книжа. И куп други неща. Все престъпления с бяла якичка. А ти?

— За нищо — отвърна многозначително. — Невинен съм.

Ау, каква изненада, рекох си!

— Добре де! Какво твърдят, че си извършил?

— Писал съм бил чекове без покритие. Но не е вярно. Законът ми позволява да пиша колкото си искам чекове, независимо какво ми е салдото по сметката.

— Как така?

— Ами властите ми откраднали акта за раждане още в деня, в който съм се родил, и го държат и до днес в някакъв сейф в Пуерто Рико. Наместо него са ми дали друга самоличност, един сламен човек^[5] — САМ ХАУСМАН — изцяло с главни букви, а не истинската, която е Сам Хаусман с редовни букви. А аз съм тъкмо онзи, другият Сам Хаусман — с редовните букви.

Отиде до нара си, който бе само на половин метър от него, и ми подаде книга, озаглавена „Възстановяване по законен път“^[6].

— Повярвай ми — рече. — Щом я прочетеш, и ти ще внесеш искания за запор срещу главния надзирател. Разбери едно: ти засега си най-низък роб. Трябва да възстановиш правата си над своя сламен човек. Друг начин няма.

Кимнах и поех книгата. После, само за майтап, попитах:

— А данъчните как реагират? *Тяхното* отношение какво е?

Той многозначително ми се усмихна:

— Федералното данъчно управление всъщност не съществува. Нещо повече: ще си обръсна до голо главата — *мълета*, *имаш предвид*, — ако откриеш в американската конституция дори един ред, който упълномощава някакво Федерално данъчно управление да събира данъци. Впоследствие е внесена само една поправка, в която просто се упоменава за данък общ доход, но и тя е останала нератифицирана. — Пресегна се към купчината листа на леглото си и ми подаде най-горния. — Това е списъкът на всички американски сенатори, ратифицирали четиринадесетата поправка на конституцията. Преброй ги и ще се увериш, че не образуват законно мнозинство.

Пак му кимнах, после поех задължителното четиво и рипнах върху горния нар. През следващите няколко дни изучих най-подробно теорията за възстановяването на сламената ми самоличност. В минутите, в които не четях, Сам ми изнасяше лекции по въпроса. На определени интервали три пъти дневно през тесния процеп на вратата ни подаваха почти непригодна храна. Сам настояваше всичко неизядено да пускаме в тоалетната, включително полуогризаните ябълки и пакетчетата с кетчуп, защото иначе злосторниците от

„Уейкънхът“ щели да рециклират и тях, само и само да намалят режимните разходи.

Всяка сутрин Сам се изхилваше и обявяваше:

— Време е да нахраним главния надзирател! — След което се изсираше с кеф и пускаше водата.

Успях да напиша по две писма на ден — едно до Чандлър и едно до Картър. Реших, че най-добре ще е да им спестя истината, затова им описвах колко хубаво е в лагера и как по цял ден играя тенис и тренирам във фитнеса. И че не съм се обаждал толкова дълго, понеже трябва да мине известно време, преди да ми прокарат телефон.

Дните си вървяха. Сам ми описа надълго и нашироко колко хубаво наистина било да си в лагера. Срещу скромна сума, ненадвишаваща хиляда долара месечно, съм щял да си живея като цар — с готвач, иконом, прислужник, масажист и някой, който да изпълнява всички възложени ми от съветничката ми задачи. Сумата била платима с купони за лавката, със закупена оттам храна или цигари, или с превод от някой мой човек на свобода по сметката на друг затворник към лавката. Вярно, това, последното, не било съвсем според правилника, но се прилагало повсеместно.

Най-сетне, в утрото на седмия ми ден в килията стоманената врата се отвори и чух шестте най-славни думи на света:

— Ставай, Белфърт. Местим те в лагера.

— Слава Богу! — измънках и насмалко не ревнах. Рипнах като заек от горния нар. Извърнах се към Сам и се насладих за сетен път на поразителния му мълет.

— Пък дано успееш да възстановиш сламения си човек — рекох.

— В миша дупка ще ги натикам всички тия копелета намигна ми.

Абе не е май точно така, рекох си.

И излязох от килията.

* * *

— Тая право в гърлото ще ти я натикам! — кресна Тони Метадона, излежаващ последните пет години от осемгодишната си присъда.

— Ха да видим! — изкрещях и аз. — Гледай само на тебе да не ти влезе!

Не бяха минали и два часа от пристигането ми. Бившият дилър на метадон Тони стоеше на малко повече от петнадесет метра от мен, от другата страна на мрежата. Беше мек зимен ден, слънчев, към осемнадесет градуса, а Тони се канеше да бие сервис. Мъчех се да не го изпускам от очи, но ми беше трудно да откъсна поглед от останалите дейности в лагера. На игрището зад Тони се играеше мач; вдясно от него бе баскетболната площадка, където също вървеше мач; а отвъд нея, на една поляна две дузини мексиканци седяха край сгъваеми дървени масички и приготвяха такос и буритос за петъчната фиеста.

Но и това не бе всичко: зад гърба ми имаше игрище за бейзбол, от дясната ми страна — писта за бягане, площадка за хвърляне на подкови, волейболно игрище и площадка за боче^[7]; а асфалтовите алеи вляво водеха към няколко ниски бетонни сгради — столова, зала за забавления, библиотека, зали за тихи занимания, стая за музика, амбулатория и лагерната администрация. По периметъра имаше малки бели табели „Гранична зона“, а зад тях — пращната равнина на град Тафт, простираща се до не особено впечатляваща планинска верига.

Изведнъж от високоговорителя долетя:

— Проверка! Проверка! Дворът се затваря. Всички лагерници да се явят в главната сграда за поименна проверка в четири часа.

Щях да пусна ракетата, но забелязах, че останалите лагерници изобщо не обърнаха внимание на съобщението, а продължиха да си се занимават. Едва при следващото съобщение, десет минути по-късно, всички започнаха да се придвижват. Главната сграда бе на площ колкото футболно игрище, разделена с тухлени стени на безброй клетки, които в единия край стигаха до тоалетните и баните, в другия — до стаите за телевизия и тихи занимания, а отпред се мъдреха половин дузина канцеларии, в които служителите се преструваха, че вършат някаква работа. Влязох в помещението и се запътих по тесния коридор към нар 12-долу. От двете страни на прохода бяха наредени малки килийки, два и половина на четири метра. Както и онези в ОС, предлагаха само най-елементарните удобства — два нара, две гардеробчета и чин със стол, заварени точково към арматурата на сивия циментов под.

Още с пристигането си се запознах набързо с новия си съквартирант, който ми се стори сравнително свестен (средностатистически дилър на метадон). Нисък, набит, тъмнокош, черноок, с постоянно намусена физиономия, Марк имаше вид на общо взето здрав мъж, ако не се смятаха двата липсващи предни зъба. Заварих го да лежи, зачетен в някаква книга. Почти не ми обърна внимание, когато влязох и седнах зад стоманения чин.

В този момент някакъв бодър женски глас извика:

— *Ей, Белфърт!*

Вдигнах очи и изпаднах в *шок*! На входа на килията стоеше едно секси парче с прикован в мен поглед. Нямаше повече от метър и шестдесет и два, лъскавата ѝ кестенява коса се стелеше върху нежните ѝ рамене, които бяха опънати назад, като на мажоретка, за да изпъкват навирените ѝ дребни гърди. Видя ми се около тридесетгодишна. Облечена бе в розова мъжка риза, извадена извън свръхтесните левиски. Ако не бяхме в затвора, нямаше да кажа, че е кой знае каква красавица, но тук ми се стори по-пленителна и от манекенка на „Викториас Сикрет“.

— Аз съм съветничката ти. Госпожа Стриклънд.

Че какво стана с Едрия зъб, запитах се?

— Къде е госпожица Ричардс? — попитах.

— Тя само ме заместваше миналата седмица. Изглежда ме за миг и каза:

— Нямах вид на човек, откраднал сто милиона долара. Прекалено невинен изглеждаш.

— И друг път са ми го казвали, но ме осъдиха съвсем справедливо.

— Е, такива думи човек не чува често тук — засмя се тя. — В „Тафт“ всички са невинни. Между другото, как мина седмицата ти в дупката със Сам Хаусман?

— Остави го тоя! Шибан маниак! Да не е внесъл искане за запор и срещу твоето жилище?

— Още не е — разсмя се тя, — ама такива като мен останахме малцина. Имам чувството, че ме харесва... — И сви рамене. — Както и да е, след проверката ще те преместят на 42-долу. В килията на Чонг.

— На Томи Чонг?

— Точно така. Ще ми е по-лесно да ви държа под око, докато сте заедно. — Усмихна се и отмина, без нито дума повече да каже.

Вече бях чул, че Томи Чонг е в „Тафт“ по някаква тъпа присъда, че продавал стъклени наргилета за хашиш по интернет. Доколкото бях вникнал във воденото срещу него дело, правосъдието се беше изгаврило с него. Защото се оказало, че продажбата на наргилета сама по себе си не била престъпление; престъпно било това, че ги продавал по интернет, тоест, прекосявайки щатски граници. В резултат на което го бяха осъдили на десет месеца затвор.

Не устоях на желанието да сравня справедливостта на присъдата му с моята. След като за продажба на наргилета могат да те опандизят за десет месеца, какво остава за случаи като моя, при които си откраднал сто милиона долара от хиляди инвеститори, изнесъл си контрабандно милиони долари в Швейцария и си нарушил всякакви видове човешки и божии закони? Десетина хиляди години най-малко, рекох си.

— Ебаси и номера! — изплю съквартирантът ми.

— За какво става дума?

— Ами как ви гледат вас, привилегированите.

— Не те разбирам.

— Не че ти си виновен — сви рамене оня, — но аз съм тук вече деветнайсет месеца, а единствените думи, които съм чул досега от Стрикълънд, бяха, когато ми направи забележка да си оправя леглото. А няма и час, откакто си дошъл, и тя цъфва по розовата си ризка и те премества при Томи Чонг. Забележи как няма даже да те прати на работа в кухнята, като всички останали новодошли. Сигурно ще те вземе за ординарец — най-сладката работа. — После с далеч по-дружелюбен тон: — Както и да е. Нищо лошо няма. А аз предлагам да ти стана перач. Ще ти вземам по два долара седмично, плюс петдесет цента за омокотителя. Ще ми плащаш или с купони, или с консерви риба тон — което ти е по-лесно.

— Добре — рекох. — Ще ти плащам с риба.

В този миг някой извика гръмогласно от предния край на помещението:

— Проверка! Проверка! Стани и се приготви за проверката в четири!

Марк рипна от нара и застана с лице към входа, аз също. В сградата се възцари тишина.

Само след секунди по коридора забързано минаха двама надзиратели, хвърляйки по един бърз поглед във всяка килия. Толкова бързо минаваха, че нямаше начин наистина да ни броят; просто приемаха, че всички сме налице. Така или иначе, само след няколко минути същият мощен глас ревна „Свободно!“ и шумът възвърна предишното си ниво. Лагерниците се заразхождаха напред-назад като спортисти в съблекалня.

С лек удар по кокалчетата пожелах довиждане на новия си перач и се запътих по тесния коридор към 42-долу. Заварих Томи да преглежда пощата си, седнал върху своя нар. Беше много по-красив, отколкото го помнех от филмите, макар да ги бях гледал толкова надрусан, че сигурно съм халюцинирал. Беше слаб и със загар, с буйни сребристи коси и добре подстригана брада в същия цвят.

— Томи... — казах неангажиращо.

— А, Джордан, нали така? — усмихна ми се.

Кимнах и се здрависахме по общоприетия начин, сиреч, без да си чукуваме кокалчетата на юмруците. После в продължение на няколко минути си разменяхме общи приказки. Мълвата явно се носеше с голяма бързина в тази среда, тъй като Томи знаеше комай толкова за моя процес, колкото и аз за неговия.

— Значи оня филм „Брокери“^[8] е бил всъщност за тебе, а? — попита той.

— Не съвсем — рекох. — До известна степен описва фирмата, на която бях собственик, но от гледната точка на много нисш служител. Не успява да обхване дори частично цялата история. Да вземем например оная сцена, дето отиват с автобус до Атлантик Сити... — и захванах да отчитам многобройните недостатъци на „Брокери“, а през това време умът ми пак заработи на две писти. По първата думите си вървяха без мое участие:

— ... а аз ти се кълна, че брокерите ми никога не биха се качили на автобус. Та нали щяха да ги замерят с камъни, ако ги усетеха! Движеха се единствено с частни реактивни самолети и лимузини...

А по втора писта течеше вътрешният ми монолог: „Боже мой, та Тони Чонг е толкова различен от представите ми. Сигурно ще зяпне, като му разкажа за лудницата в миналия ми живот. Очаквах подобни

неща вече да му се виждат съвсем нормални, но имам чувството, че поквареността ми наистина го шашва!“

В този момент на входа на килията се появи друг затворник, на около петдесет и пет, приличащ на изпонамачкан вариант на Робин Уилямс. В буйната му сива брада можеха да свият гнездо цяло семейство врабчета. С престорена учтивост обяви:

— Господин Белфърт. Дейвид. На вашите услуги. — И ми се поклони. — Моля да ме вземете за ваш иконом. Ще върша всичко, което ми разпоредите — ще ви оправям леглото, ще почиствам килията ви, сутрин ще ви сервирам кафето. Няма задача, която да ми се опъне! Убеден съм, че господин Чонг — и погледна към Томи — ще потвърди, че върша работата си съвсем професионално.

Хвърлих поглед на Томи, като се мъчех да не се разсмея.

— Дейвид е много добър — каза Томи. — Препоръчвам ти да го наемеш.

— Колко? — попитах Дейвид.

— Седем книжки месечно — отвърна гордо той. — Правя забележително кафе-ванилия с мляко. Крада сиропа от кухнята.

— Защо пък не? — рекох. В края на краищата стойността на една книжка с купони бе само седем долара и двадесет цента. Така че срещу петдесет долара и четиридесет цента се сдобивах с истински затворнически иконом. — Почваш още от утре.

Дейвид се поклони и си замина.

— Само внимавай с готвенето му — предупреди ме Томи. — Тук е от двайсет години и по цял ден лови катерици, после ги маринова в соев сос и ги готви на микровълнова фурна. — Доколкото съм чул, доста вкусни били.

Спрях за миг да проиграя наум сценария: как пък ги лови тия катерици? Сигурно с капани. Тогава чух нов глас:

— Здравсти, Джордан!

Вдигнах очи и видях застаналия пред мен нисък мексиканец.

— Какво има? — попитах.

— Казвам се Джими и съм главният ординарец. Госпожа Стрикълнд каза, че си щял да почваш работа при мен. — Браво на госпожа Стрикълнд! — Но предполагам, че всъщност никак не възнамеряваш да работиш.

— Абсолютно си прав — отвърнах на мига. — Колко ще ми струва?

— По сто долара месечно и няма дори веднъж да се докоснеш до метла.

— Дадено — рекох. — Как ще става плащането?

— Хвани някой навън да праща запис на сестра ми всеки месец. Тя ще има грижата парите да стигнат до мен.

— Хубаво — казах. В мига, в който си отиде, глава подаде някакъв тип с вид на италианец, с огромни бели зъби.

— Ти ли си Джордан? — попита.

— Да — кимнах. — С какво мога да съм ти полезен?

— Аз съм Русо, момчето за всичко тук. Гледах те как играеш тенис. Добър си, но имаш нужда от по-свистна ракета.

— Какво предлагаш?

— Чисто нова „Хед“ с антивибрационна технология *Liquidmetal*.

— За колко?

— Седемдесет и пет долара.

— Вземам я. Как искаш да ти платя?

— После ще говорим — махна с ръка. — Подробности. Предстои ни сума ти съвместен бизнес. Чакай да донеса първо ракетата. — И излезе. — Абе каква е тая лудница тука! — рекох на Томи.

— Тепърва ще видиш — отвърна ми. — Изобщо не се чувстваш като в затвор. Нощем някои излизат на полето и получават пакети от приятели, други дори се срещат за секс със съпругите си. Пълна свобода.

Така се и оказа. Докато през следващите няколко дни с Томи си разправяхме кой какво е преживял, цял куп народ се източи да ми предлага услугите си: Мигел, мексиканецът масажист (десет долара за шестдесетминутен масаж, но без щастлив край); Теди, китаецът портретист (даваш му снимка на децата си и за двеста долара ти ги рисува с акварел); Джими, селският кожар (за седемдесет и пет долара ти прави чанта в стил „уестърн“ за жена ти); Дани, геят бръснар (подстрижка за шест консерви риба тон, докато си отърква хуя в капачката на коляното ти) и тъй нататък, и тъй нататък. Имаше, естествено, и изобилие от готвачи, които със стока от лавката, от

градината при затвора, от контрабанден внос или открадната от кухнята въртяха невероятни ястия на микровълнова фурна.

Така за нула време и аз станах пълноценна част от затворническия бит.

И едва на четвъртата вечер с приказки за миналото Томи каза нещо, което щеше завинаги да промени живота ми.

— Абе доста луд народ съм срещал — рече, — но ти всички ги слагаш в малкия си джоб. Имах чувството, че приказваш в рели-некипели, та накарах жената да гугълне името ти — най-вече по повод на оня случай, дето си потопил яхтата си. Щото много пернат трябва да си, че да потопиш яхта. А тя ми разправя, че го пишело навсякъде по интернета.

— Вярно е — рекох със смес от тъга и гордост. — Бая шибани неща съм извършил през живота си.

— Може и да са шибани — сви рамене Томи, — обаче историите ти ме докарват до истерия, особено ти както ги разправяш, с всичките му там прякори: Главчо, Китаеца, Лудия Макс, Обущаря, Слюнчо и най-вече Графинята, с която се надявам един ден да се запозная.

— Е, в близките няколко години и това ще мога да ти уредя — засмях се. — Ние с нея всъщност напоследък доста добре се разбираме. Вече не се замеряме с каквото ни попадне под ръка.

— Да ти кажа ли какво трябва да направиш? — попита.

— Кажи.

— Вземи да напишеш книга.

— Да напиша книга ли? — избухнах в смях. — Че как ще напиша книга? Та аз дори не знам как се пише! Не че не мога да пиша, ама чак пък цяла книга! Виж, ако трябва да говоря, там равен нямам. Страхотен оратор съм. Цяла зала съм в състояние да разплача.

— То е едно и също — каза убедено. — И при писането трябва да имаш свой глас, а твоят е един от най-добрите гласове, които съм чувал. Просто опиши историята си точно така, както ми я разправяш.

— Ще опитам — рекох и прекарах цяла седмица след това да се чудя откъде да започна. Защото куп щури неща бях преживял. Целият ми живот комай бе една непрекъсната поредица от щуротии. Затова реших първо да им направя списък.

Не мина много време обаче, и аз взех да се питам защо толкова много щуротии се случваха тъкмо с мен. И това ме наведе на мисълта,

че всъщност нещата не ми се случваха, а аз сам си ги причинявах. Сякаш нямах насита да се самонаказвам. На първо място в списъка бе случаят с яхтата, на последно — хвърлянето на джуджетата. Накрая реших да се опитам да пиша.

Взех химикалка и лист, седнах в една от стаите за тихи занимания и се захванах с мемоарите си. Две седмици по-късно бях все още на първия абзац. Прочетох го за кой ли път. После още веднъж. Мама му стара, отвратително звучи! Каква е тая проповед за мъже с построени в съзнанието им кули от слонова кост, от които се канят да скачат след сриването на борсата през 1987 година? Кого ще трогна с такова описание? Най-малко себе си. Добре де, ама защо не мога да пиша?

Реших да сменя тактиката: ще пиша за родителите си, как обичаха да вечерят все в едно и също ресторантче. И набързо запълних четири страници. Прочетох ги. Страхотно! Моментално ги занесох на Томи за мнение.

— Дай ги насам! — рече с нетърпение. — Я да видим какво си написал... — И се зачете. И чете... Но защо не се смее? Още в първия абзац има една страхотна смехория, а той я подмина, без да ѝ обърне внимание.

След минута вдигна глава.

— Слаба работа! — рече.

— *Така ли мислиш?*

— Ами да. Много слаба — кимна глава. — Отвратително е. Няма нищо достойно за похвала. — И сви рамене. — Почвай отначало.

— Какви ги приказваш бе, Томи? Не прочете ли първия абзац?

Той ме изгледа право в очите:

— Кого го е еня за някакво си там ресторантче? Ебаси скуката! Запомни едно, Джордан. Има две неща в писането, които никога не бива да забравяш: първо, трябва да има конфликт. Няма ли конфликт — няма и читателски интерес. Второ, винаги трябва да е за *най-най*. Знаеш ли какво значи за *най-най*?

Свих рамене, все още обиден от пренебрежителното му отношение към писателския ми дебют.

— Значи, че трябва да пишеш за екстремни неща. Най-това, най-онова — най-хубавото момиче, най-богатият човек, най-шантавата наркомания, най-щурото пътешествие с яхта. — И ми се усмихна

насърчително. — Нима животът не е бил изпълнен с най-най събития? Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Напълно го разбирах, но и бях напълно неспособен да пиша.

И в продължение на един месец правих точно това: пишех денонощно, носех написаното на Томи, а той ми го връщаше с думи от рода на „много вдървено, безинтересно, скучно, дрисня“. Докато накрая ми писна и се отказах.

С подвита между краката опашка отидох в библиотеката на затвора да намеря нещо за четене. След някоя и друга минута попаднах случайно на „Кладата на суетите“. Имах бегъл спомен от филма — смотана работа. Но помнех, че имаше някаква връзка с Уолстрийт, та я взех, прочетох първите два абзаца... *ебаси и глътотията!* Кой чете такива тъпотии?

Затворих книгата и погледнах корицата. Том Улф. Тоя пък кой е, да му еба майката! Но от любопитство прочетох повторно първите няколко абзаца, мъчейки се да схвана за какво става дума. Страшно объркана работа. Явно описваше някакъв бунт в някаква фирма. Продължавах да чета, да се съсредоточавам. Сега пък описваше някаква жена — не я вижда, но по гласа ѝ може да прецени как изглежда: „Деветдесет кила! Минимум! С фигура на нафтов котел!“. Като прочетох това, пуснах книгата и се разсмях на глас. Толкова ми трябваше. Не можех да я оставя непрочетена.

Прочетох я от игла до конец — 698 страници — за един ден, като не преставах да се смея. Шашнах се. Омагьосан бях. Не само бе най-великата книга, която бях чел през живота си, но имаше нещо и в стила на писане, което резонираше със собствената ми душа. Или както би се изразил Том Улф, „със сърцето и душата ми, с черния ми дроб и слабините ми“.

Кълна се в Бога, поне двадесет и четири пъти я изчетох тази книга, докато научих всяка думичка наизуст. След което пак я прочетох, да се науча на граматика. После платих десет консерви риба тон на моя доверен перач Марк Метадона (който се оказа и ненаситен читател) да я прерови из основи и да напише на отделен лист всяко сравнение и всяка аналогия. После ги четох десетки пъти, докато и насън да ме бутнеха, щях да ги изрецитирам. Докато в един момент в главата ми изникна глас — моят писателски глас. Ироничен,

сладкодумен, досаден, самооправдаващ се и на моменти отвратителен, но, както се изрази Томи — адски смешен.

Така и не успях да напиша мемоарите си в затвора, там само се научих как се пише. В интерес на истината, когато след двадесет месеца излязох на свобода, не бях написал и една страница. Датата бе първи ноември 2006 година и аз буквално треперех от страх. Нямах и най-малката представа какво ще правя по-нататък с живота си. Според мен повечето хора пишат, подтикнати от вдъхновение или отчаяние. В моя случай всичко се дължеше на отчаянието. Притежавах неописуемо минало и несигурно бъдеще, а не намирах начин как да ги съчетая.

Затова седнах пред лаптопа и написах идеалното според мен начало. Описваше точно как се чувствах през цялото това време, докато бях лишен от свобода, а и как се чувствах през първия си ден на Уолстрийт. А ако трябва да съм точен — и как се чувствах точно в този миг, вперил поглед в празния екран на компютъра:

„Ти си никой! Абсолютно нищожество!“

[1] От англ. *mullet* — „прическа, типична за хора, които са... рядко тъпи. Българският еквивалент на тази прическа би бил навсякъде къса коса, но с малка, тънка и изрусена опашчица отзад.“ (<http://akartchinski79.blogspot.com/2005/07/mullet.html>). — Б.пр. ↑

[2] Името е променено. — Б.а. ↑

[3] Китайска порода кучета, отличаващи се със силно набръчканата си кожа и синьо-черния си език. — Б.пр. ↑

[4] Името е променено. — Б.а. ↑

[5] На англ. *strawman* (или *straw man*) — личност-прикритие за извършване на сделки и операции със съмнителна законност. — Б.пр. ↑

[6] На англ. *Redemption In Law*, ред. Вик Варябедян (*Vic Varjabedian*) — сборник, проповядващ налудничавите (според повечето юристи) идеи, развити през 1999 г. от Роджър Елвик (*Roger Elvick*), според които човек може да създаде своя фалшива самоличност (юридическо лице), изписвайки рожденото си име изцяло с главни букви, след което да възстанови правата си върху същото и да го използва като щит спрямо посегателствата на властите. — Б.пр. ↑

[7] *Bosse* (ит.) — игра с железни топки, подобна на френската петанк (*petanque*). — Б.пр. ↑

[\[8\]](#) Оригинално заглавие *Boiler Room* (2000 г.), реж. Бен Янгър.
— Б.пр. [↑](#)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.